BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

CASSANDRA CLARE

și WESLEY CHU

BLESTEME STRĂVECHI

Cartea întâi

LEDA EDGE

Manuscrisele Roșii ale Magiei

UN ROMAN DIN UNIVERSUL
VÂNĂTORILOR DE UMBRE

CASSANDRA CLARE
ȘI WESLEY CHU

Manuscrisele Roșii ale Magiei

BLESTEME STRĂVECHI
Cartea întâi

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

CASSANDRA CLARE
ȘI WESLEY CHU

Manuscrisele Roșii ale Magiei

BLESTEME STRĂVECHI
Cartea întâi

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT BOOKS
2019

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Cassandra Clare, Wesley Chu
The Red Scrolls of Magic
Copyright © 2019 by Cassandra Clare, LLC
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-700-8
ISBN ebook: 978-606-793-893-7

Descrierea CIP poate fi consultată la sediul Bibliotecii Naționale a României.

Pentru că toată lumea merită
o poveste frumoasă de dragoste.
C. C.

Pentru iubire, cea mai minunată aventură
W. C.

A dori eternitatea înseamnă a dori eterna perpetuare a unei mari greșeli.
Arthur Schopenhauer

Acum înțeleg misterul singurătății tale.
William Shakespeare

PARTEA ÎNTÂI

Orașul iubirii

†††

Nu poți scăpa de trecut în Paris.
Allen Ginsberg

CAPITOLUL I

Coliziune în Paris

De pe puntea de observare a Turnului Eiffel, orașul se întindea la picioarele lui Magnus Bane și ale lui Alec Lightwood ca un dar. Stelele licăreau, de parcă ar fi știut că aveau competiție, străzile pietruite erau ca niște fâșii înguste de aur, iar Sena era o panglică de argint răsucită în jurul unei casete din filigran pline cu bomboane. Parisul, orașul bulevardelor și al boemilor, al îndrăgostiților și al Luvrului.

Parisul fusese cadru și pentru multe incidente stânjenitoare și pentru planuri prost concepute, precum și pentru numeroase catastrofe romantice trăite de Magnus, dar acum trecutul nu mai conta.

De data aceasta, Magnus intenționa să înțeleagă Parisul așa cum trebuie. În cei patru sute de ani în care hoinărise prin lume, învățase că oriunde te-ai duce, important e în compania cui ești. S-a uitat peste masa micuță la Alec Lightwood, care ignora strălucirea și farmecul Parisului ca să scrie cărți poștale familiei rămase acasă, și a zâmbit.

De fiecare dată când termina de scris o carte poștală, Alec încheia la fel: „Mi-ar plăcea să fii aici." Și de fiecare dată Magnus îi lua cartea poștală din mână și scria, cu înfloriturи: „Numai că nu chiar."

Umerii lui Alec, largi, stăteau aplecați peste masa lor, scriind. Runele se întindeau pe brațele lui musculoase și puternice, una dintre ele terminându-se pe gât, chiar sub linia bine conturată a maxilarului. O șuviță din părul lui negru, întotdeauna ciufulit, îi cădea în ochi. Magnus a avut pentru o clipă impulsul să întindă mâna și să o aranjeze, dar și l-a reprimat repede. Alec părea uneori jenat de gesturile afectuoase făcute în public. Poate că aici nu erau vânători de umbre, dar nici ființele umane obișnuite nu erau complet de acord cu astfel de gesturi. Lui Magnus i-ar fi plăcut să fie.

— Preocupat de gânduri? l-a întrebat Alec.

Magnus s-a strâmbat.

— Încerc să nu.

Era un lucru esențial să te bucuri de viață, dar uneori era un efort. Plănuirea călătoriei perfecte în Europa nu fusese ușoară. Magnus fusese silit să inventeze de unul singur câteva manevre ingenioase. Nu putea decât să-și închipuie cum ar fi reușit să-i descrie lucrătoarei de la agenția de voiaj cerințele lui speciale.

— Vrei să pleci undeva? ar fi putut ea să-l întrebe, dacă ar fi sunat.

— Prima vacanță cu noul meu iubit, i-ar fi răspuns Magnus, pentru că putea acum să spună tuturor că avea o relație cu Alec, și lui îi plăcea să se laude. Foarte nou. Așa de nou, că avem și acum mirosul ăla de mașină nouă.

Așa de nou, încât fiecare încă învăța ritmul celuilalt, încât fiecare privire și fiecare atingere era un pas făcut pe un teritoriu superb, dar și ciudat. Uneori se trezea uitându-se la Alec, sau îl surprindea pe Alec uitându-se la el cu o strălucire uluită

pe față. Era ca și cum amândoi descoperiseră ceva neașteptat, dar extrem de dezirabil. Încă nu erau siguri unul de celălalt, dar își doreau să fie.

Sau, cel puțin, Magnus își dorea.

— E o poveste clasică de dragoste. M-am dat la el la o petrecere, el m-a invitat în oraș, apoi am luptat cot la cot într-o bătălie magică uriașă între bine și rău, iar acum simțim nevoia de o vacanță. Chestia e că el e vânător de umbre, i-ar fi spus el agentei.

— Scuzați, ce anume? l-ar fi întrebat agenta lui imaginară.

— A, știi și tu cum e. Mai demult, lumea era stăpânită de demoni. Imaginează-ți un fel de vinere neagră, dar cu mai multe râuri de sânge și ceva mai puține urlete de disperare. Și, așa cum se întâmplă în vremuri de restriște celor nobili și adevărați — deci, niciodată mie —, a venit un înger. Îngerul le-a dat războinicilor lui aleși și urmașilor lor putere îngerească pentru a apăra omenirea. Le-a mai dat și o țară a lor, secretă. Îngerul Raziel a fost foarte generos. Vânătorii de umbre continuă să lupte și azi, ca niște protectori invizibili, plini de strălucire și virtute, fix definiția „mai sfânt decât Tine", fără ironie. E extraordinar de enervant. Chiar sunt mai sfinți ca toți! Și cu siguranță mai sfinți ca mine, care sunt un pion al demonilor.

Nici măcar Magnus nu-și putea imagina ce ar fi zis agenta la asta. Probabil ar fi scâncit ușor, confuză.

— Oare nu ți-am spus? ar fi continuat Magnus. Mai sunt și niște creaturi foarte diferite de vânătorii de umbre: repudiații, locuitorii Lumii de Jos. Alec este copilul Îngerului, și urmașul uneia dintre cele mai vechi familii din Idris, țara natală a nefilimilor. Sunt convins că părinții lui nu ar fi prea încântați

să-l vadă umblând prin New York cu vreun elf, vreun vampir sau vreun vârcolac. La fel de convins sunt că l-ar fi preferat pe unul dintre ăștia în locul unui magician. Genul meu e considerat cel mai periculos și mai suspect dintre repudiați. Suntem copiii demonilor, iar eu sunt nemuritorul copil al unui anumit Demon Căpetenie celebru, deși se poate să fi omis să-i menționez acest lucru iubitului meu. Un vânător de umbre respectabil nu va aduce acasă pe unul de teapa mea, să-l prezinte mamei și tatei. În afară de asta, un băiat bun, vânător de umbre, n-ar trebui deloc să aducă acasă un iubit.

Numai că Alec o făcuse. Stătuse în sala mare a strămoșilor lui și îl sărutase pe Magnus direct pe gură în fața tuturor nefilimilor adunați acolo. Fusese cea mai impresionantă și mai frumoasă surpriză din lunga viață a lui Magnus.

— Recent, am luptat amândoi într-un mare război care a dus la evitarea unui dezastru pentru toată omenirea, nu că oamenii ar fi recunoscători, fiindcă ei nu știu. Nu am primit nici glorie, nici o compensație financiară adecvată, și am suferit pierderi de nedescris. Alec și-a pierdut fratele, eu mi-am pierdut prietenul, și amândoi chiar avem nevoie de o pauză. Mă tem că lucrul cel mai aventuros pe care l-a trăit Alec a fost să-și cumpere un pumnal strălucitor. Vreau să fac ceva frumos pentru el, și împreună cu el. Vreau să ne îndepărtăm puțin de haosul din viața noastră și să vedem dacă putem găsi o cale de a fi cu adevărat împreună. Ce destinație îmi poți recomanda?

Chiar și în capul lui, agenta i-ar fi închis telefonul.

Nu, Magnus fusese silit să elaboreze singur un plan bine pus la punct pentru escapada romantică în Europa. Dar el era Magnus Bane, magnific și enigmatic. Putea să organizeze o

călătorie de genul acesta cu mult stil. Un războinic ales de îngeri și copilul bine îmbrăcat al unui demon, îndrăgostiți și decișI să se aventureze în Europa. Ce putea să meargă prost?

Aducându-și aminte de chestiunea stilului, Magnus și-a aranjat bereta vișinie, mai strengărește. Alec a ridicat privirea la mișcarea lui și a rămas cu ochii la el.

— Vrei și tu o beretă, până la urmă? l-a întrebat Magnus. Spune-mi! Din întâmplare, am mai multe berete ascunse la mine. În tot felul de culori. Sunt un corn al abundenței de berete.

— O să spun pas la beretă, a zis Alec. Din nou. Dar mersi.

Colțurile gurii lui s-au ridicat într-un zâmbet abia schițat, dar autentic.

Magnus și-a proptit bărbia în palmă. Voia să savureze acest moment cu Alec, cu lumina stelelor, cu toate posibilitățile oferite de Paris, și să-l păstreze în minte, ca să-l poată evoca peste ani. Spera ca amintirea aceasta să nu fie dureroasă mai târziu.

— La ce te gândești? l-a întrebat Alec. Serios.

— Serios, a răspuns Magnus. La tine.

Alec a părut uimit că Magnus se gândește la el. Era foarte ușor și foarte greu de uimit în același timp — cu viziunea și reflexele vânătorilor de umbre nu e de glumă. Fie că ar fi venit de după colț, fie că ar fi fost în patul lor — unde deocamdată doar dormeau, până când sau dacă Alec va vrea și altceva —, el îi anticipa mereu următoarea mișcare. Cu toate astea, putea să fie luat prin surprindere de un lucru așa de mărunt cum ar fi ideea că Magnus se gândește la el.

În clipa aceea, Magnus se gândea că era cazul ca Alec să fie cu adevărat surprins. Și, din întâmplare, el chiar avea o surpriză pregătită.

Parisul era prima oprire din călătoria lor. Poate că era un clișeu să-ți începi vacanța romantică prin Europa cu Orașul Iubirii, dar Magnus era de părere că nu degeaba clasicul e clasic. Erau acolo de aproape o săptămână, iar Magnus simțea că venise timpul să intervină în desfășurarea lucrurilor.

Alec a terminat de scris și ultima carte poștală, Magnus a întins mâna după ea, pe urmă a lăsat-o jos. A citit ce scrisese Alec, apoi a zâmbit, încântat și surprins.

Pe cartea poștală pentru sora lui, Alec adăugase singur la încheierea „Mi-ar plăcea să fii aici" și continuarea lui Magnus „Numai că nu chiar". I-a zâmbit lui Magnus cu timiditate.

— Ești pregătit pentru următoarea aventură? l-a întrebat Magnus.

Alec a părut intrigat, dar a spus:

— Te referi la cabaret? Avem bilete pentru spectacolul de la nouă. Ar trebui să vedem cam cât ne ia să ajungem acolo de aici.

Se vedea clar că Alec nu mai fusese până atunci în vacanță. Își plănuia mereu vacanța, de parcă se pregăteau să plece la luptă.

Magnus a fluturat leneș din mână, ca și cum ar fi gonit o muscă.

— Avem destul timp până la spectacolul de seară de la Moulin Rouge. Întoarce-te!

A arătat cu mâna în spatele vânătorului de umbre. Alec s-a întors.

Un balon cu aer cald, cu niște dungi violet și albastru în nuanțe intense, plutea către Turnul Eiffel, legănându-se în curenții de aer. În loc de nacelă avea o platformă de lemn, legată

de balon cu patru funii, și pe platformă erau o masă și două scaune. Masa era pusă pentru doi, iar în mijlocul ei era o vază subțire cu un trandafir în ea. Un sfeșnic cu trei brațe completa decorul, deși vântul care se învârtejea în jurul Turnului Eiffel tot stingea lumânările. Enervat, Magnus a pocnit din degete, și cele trei lumânări s-au aprins din nou.

— Hmm, a făcut Alec. Știi să zbori cu un balon cu aer cald?

— Evident! a declarat Magnus. Nu ți-am povestit când am furat un balon cu aer cald ca s-o salvez pe regina Franței?

Alec a zâmbit, ca și cum Magnus ar fi făcut o glumă. A zâmbit și Magnus. Adevărul era că Maria Antoaneta îi dăduse multe bătăi de cap.

— Doar că nici la volanul unei mașini nu te-am văzut vreodată, a spus Alec, gânditor.

S-a ridicat în picioare să admire balonul care fusese fermecat pentru a rămâne invizibil. Dacă mundanii din jur s-ar fi uitat la Alec, ar fi spus că acesta privește în gol cu un aer solemn.

— Pot să conduc mașina. Pot să și zbor, să pilotez avioane sau să manevrez ce vehicul vrei tu. N-o să ajung să intru cu balonul în vreun horn, a protestat Magnus.

— Îhî, a făcut Alec, încruntat.

— Pari îngândurat, a spus Magnus. Te gândești cât de superb și de romantic e iubitul tău?

— Mă gândesc, a spus Alec, cum aș putea să te protejez dacă intrăm cu balonul într-un horn.

A trecut pe lângă el și s-a oprit să-i dea la o parte o șuviță căzută pe frunte. Atingerea lui a fost ușoară, tandră, dar degajată, ca și cum nici nu și-ar fi dat seama ce face. Magnus nici nu observase că-i căzuse părul pe ochi.

Magnus și-a ferit capul și a zâmbit. I se părea ciudat să aibă cineva grijă de el, dar s-a gândit că poate se va obișnui cu asta.

Magnus a întors privirile mundanilor de la el, prin farmece, apoi și-a folosit scaunul ca pe o treaptă, pentru a păși pe platforma ce se legăna. În clipa în care a ajuns cu ambele picioare pe platformă, a părut că stă pe un teren ferm. I-a întins mâna lui Alec.

— Ai încredere în mine!

Alec a șovăit, apoi a acceptat mâna lui Magnus. Strânsoarea lui era puternică și zâmbetul îi era cald.

— Am.

L-a urmat pe Magnus, sărind cu ușurință peste balustradă, până pe platformă. S-au așezat amândoi la masă, iar balonul, ridicându-se brusc, precum o barcă pe apele unui ocean agitat, s-a îndepărtat în zbor de Turnul Eiffel. Câteva secunde mai târziu pluteau sus, deasupra orizontului, pe când Parisul se întindea sub ei în toate direcțiile.

Magnus s-a uitat la Alec cum savurează priveliștea orașului de la trei sute de metri înălțime. Magnus mai fusese îndrăgostit, și povestea de iubire se mai terminase și altă dată prost. Fusese rănit și învățase să își revină după durere. De multe ori.

Alți iubiți pe care îi avusese Magnus îi spuseseră că e imposibil să fie luat în serios, că este înspăimântător, că e prea mult, că nu e destul. Ar putea să-l dezamăgească și pe Alec. Probabil o va face.

Dacă sentimentele lui Alec nu vor dura, Magnus voia ca măcar călătoria lor să rămână o amintire frumoasă. Spera ca

ea să fie fundamentul pentru mult mai mult, dar dacă aveau să rămână doar cu asta, Magnus voia să facă din ea o amintire memorabilă.

Strălucirea de cristal a Turnului Eiffel a început să se estompeze. Nici la turnul acesta nu se așteptaseră oamenii să reziste. Și totuși era încă acolo, simbol al orașului.

S-a stârnit brusc o pală de vânt; platforma s-a înclinat și balonul a plonjat în jos cincisprezece metri. S-au rotit de câteva ori în vânturile transversale, până când Magnus a făcut un gest autoritar și balonul s-a stabilizat.

Alec s-a uitat la el puțin încruntat, ținându-se strâns de brațele scaunului.

— Deci cum controlezi comenzile la chestia asta?

— Habar n-am! i-a strigat Magnus, vesel. Aveam de gând să folosesc magia!

Balonul cu aer cald a trecut pe deasupra Arcului de Triumf la doar câțiva centimetri, după care a virat brusc și s-a îndreptat spre Luvru, plutind foarte aproape de acoperișurile clădirilor.

Magnus nu se simțea atât de dezinvolt pe cât ar fi vrut să pară. Era o zi teribil de vântoasă. Să țină balonul drept, stabil, să-l ducă în direcția bună și să-l mențină invizibil îi cerea mai mult efort decât era dispus să recunoască. Și mai avea de servit și cina. Și tot timpul trebuia să aprindă din nou lumânările.

Idila implică mari eforturi.

Dedesubt, frunzele întunecate atârnau grele pe zidurile din cărămidă roșie de pe malul râului, iar felinarele de pe stradă ardeau cu lumini roz, portocalii și albastre printre clădirile albe și aleile pietruite. În cealaltă parte a balonului se întindea

Jardin Des Tuileries, cu iazul său rotund, care părea că se uită la ei ca un ochi, și cu piramida de sticlă a Luvrului, tăiată prin centru de un fascicul de lumină roșie. Magnus și-a adus aminte pe neașteptate cum Comuna din Paris incendiase parcul Tuileries, și-a adus aminte de funinginea care se ridica în aer și de sângele de pe ghilotină. Era un oraș încă pătat de lunga lui istorie și de vechile sale nenorociri; Magnus spera că orașul acesta se va curăța, privindu-l prin ochii lui Alec, neîntinați.

A pocnit din degete și lângă masă s-a materializat o sticlă care se răcea într-o frapieră.

— Șampanie?

Alec a sărit de pe scaun.

— Magnus, vezi norul ăla de fum, acolo jos? E un incendiu?

— Asta înseamnă că nu vrei șampanie?

Vânătorul de umbre a arătat cu mâna spre un bulevard care mergea paralel cu Sena.

— E ceva ciudat la fumul ăla. Plutește *contra* vântului.

Magnus a făcut un gest degajat cu paharul lui de șampanie.

— Nimic din ce nu pot rezolva pompierii.

— Acum fumul sare peste acoperișuri. Tocmai a virat la dreapta. Acum s-a ascuns în spatele unui coș.

Magnus s-a oprit.

— Poftim?

— OK, fumul a sărit acum peste Rue des Pyramides.

Alec privea cu ochii mijiți.

— Recunoști de aici Rue des Pyramides?

Alec s-a uitat surprins la Magnus.

— Am studiat foarte atent harta orașului înainte de a pleca, a spus el. Să fiu pregătit.

Magnus și-a amintit iar că Alec se pregătise pentru vacanță ca și cum s-ar fi pregătit pentru o misiune de vânător de umbre, pentru că aceasta era prima lui vacanță. A urmărit cu privirea norul negru și gros de fum care plutea pe cerul nopții, sperând că Alec se înșală și că vor putea reveni la seara lor romantică. Dar, din păcate, Alec nu se înșelase: norul era prea negru și prea compact; fâșii din el se întindeau în aer ca niște tentacule solide, ignorând complet vântul care ar fi trebuit să le disperseze. Sub fâșiile de fum, a văzut o strălucire neașteptată.

Alec era la marginea platformei, aplecându-se alarmant de mult peste margine.

— Sunt doi oameni care aleargă după fum… după chestia aia. Cred că alea sunt pumnale serafice. Sunt vânători de umbre.

— Uraa, vânători de umbre! a spus Magnus. Sarcasmul meu îi exceptă pe cei de față, evident.

S-a ridicat în picioare și, cu un gest hotărât, a coborât rapid balonul la o altitudine mai mică, recunoscând, oarecum dezamăgit, că simțea nevoia să vadă mai îndeaproape. Vederea lui nu era la fel de bună ca a lui Alec, intensificată de runa Vederii, dar a reușit să zărească pe sub fum două siluete întunecate, alergând pe acoperișurile Parisului, într-o urmărire aprigă.

Magnus a distins chipul unei femei, ridicat spre cer și luminând palid, ca o perlă. În fuga ei, coada lungă de păr se ridicase ca un șarpe de argint și de aur. Cei doi vânători de umbre alergau disperat de repede.

Fumul s-a strecurat printre niște clădiri comerciale, a coborât deasupra unei străzi înguste și s-a împrăștiat peste un bloc de apartamente, ferindu-se de luminatoare, de burlane și de gurile de aerisire. În tot acest timp, vânătorii de umbre l-au urmat,

lovind cu pumnalele tentaculele negre care se apropiau prea mult de ei. Înăuntrul vârtejului de fum se vedeau o mulțime de luminițe galbene, ca niște licurici care zburau în pereche.

— Demoni Iblis, a murmurat Alec, luându-și arcul și punând în el o săgeată.

Magnus începuse să mormăie când văzuse că Alec își luase arcul cu el la cina lor romantică.

— Cum îți închipui că va fi nevoie să tragi în ceva cu arcul pe Turnul Eiffel? spusese el atunci, dar Alec se mulțumise să-i zâmbească frumos și își atârnase arcul în spate, ridicând ușor din umeri.

Magnus știa că n-ar avea rost să-i sugereze să-i lase pe vânătorii de umbre din Paris să se ocupe de cine știe ce dezastru demonic iritant care se desfășura în clipa aceea. Alec era incapabil prin naștere să întoarcă spatele când era vorba de o cauză bună. Era una dintre cele mai seducătoare calități ale sale.

Acum erau mai aproape de acoperișuri. Platforma s-a clătinat periculos când Magnus a dirijat-o printre coșuri de fum, cabluri și scări.

Vântul era periculos de puternic. Magnus avea senzația că se luptă cu tot cerul. Balonul tremura, se legăna dintr-o parte în alta, iar frapiera se răsturnase. Magnus a reușit să evite ciocnirea de un coș înalt în vreme ce se uita cum sticla de șampanie se rostogolea de pe platformă. A explodat într-o ploaie de cioburi și spumă când a atins acoperișul de jos.

A deschis gura să facă o remarcă despre trista irosire a șampaniei.

— Scuze pentru șampanie, a spus Alec. Sper că nu era vreuna dintre sticlele tale prețioase, sau ceva.

Magnus a râs. Alec îl anticipa din nou.

— Aduc doar sticle de valoare medie când vreau să beau pe o platformă care se clatină la trei sute de metri în aer.

A contrabalansat ceva mai mult pentru puterea vântului și platforma s-a repezit periculos în cealaltă direcție, gata să facă o gaură într-un panou publicitar gigantic. A îndreptat repede balonul și a verificat situația de jos.

Roiul de demoni Iblis se scindase în două, încercuindu-i pe vânătorii de umbre de pe acoperiș. Cuplul nefericit era prins în capcană, dar continuau să se lupte cu îndârjire. Femeia cu părul blond se mișca precum un fulger încolțit. Primul demon Iblis care a sărit la ei a fost doborât de pumnalul ei serafic, la fel al doilea și al treilea. Dar erau prea mulți. În timp ce Magnus privea, un al patrulea demon s-a repezit la femeia vânător de umbre, cu ochii lui strălucitori care străpungeau întunericul.

Magnus s-a uitat la Alec, iar acesta i-a făcut semn din cap. Magnus a folosit o mare parte din magia lui pentru a menține balonul perfect nemișcat, doar pentru o clipă. Alec a dat drumul primei săgeți.

Demonul Iblis n-a mai ajuns la femeie. Lucirea din ochii lui s-a stins și trupul lui de fum s-a disipat, lăsând în urmă doar o săgeată înfiptă în pământ. Încă trei demoni au avut aceeași soartă.

Mâinile lui Alec se vedeau ca prin ceață, aruncând săgeată după săgeată în roiul de dedesubt. De câte ori o pereche de ochi strălucitori își îndrepta privirea spre vânătorii de umbre, o săgeată ascuțită se repezea spre ea, înainte ca demonul să își atingă ținta.

Era păcat că Magnus trebuia să se concentreze pe controlarea fenomenelor naturale în loc să-și admire iubitul!

Ariergarda demonilor Iblis s-a reorientat spre noua amenințare din cer. Trei dintre ei au renunțat să-i mai atace pe cei doi vânători de umbre și s-au repezit spre balon. Doi au fost doborâți de săgeți înainte să ajungă la platformă, dar Alec a tras prea târziu ca să-l nimerească și pe al treilea. Demonul, cu gura căscată, în care se vedeau dinții negri și ascuțiți, s-a repezit la Alec.

Dar acesta aruncase deja arcul și își scosese pumnalul serafic.

— *Puriel!* a rostit el, și pumnalul s-a luminat de putere angelică.

Runele de pe trupul lui au sclipit când și-a repezit pumnalul spre demonul Iblis și a lovit, separându-i capul de trup. Demonul s-a prăbușit într-o grămadă de cenușă neagră.

Un alt grup de demoni ajunsese la platformă, și toți au avut aceeași soartă. Asta făceau vânătorii de umbre, și asta era născut să facă Alec. Trupul lui era o armă, agilă și rapidă, un instrument menit să-i ucidă pe demoni și să-i protejeze pe cei dragi. Alec era deosebit de bun la ambele.

Aptitudinile lui Magnus erau mai mult în zona magiei și a simțului estetic. A înfășurat un demon într-o plasă electrică, iar pe altul l-a oprit cu o barieră invizibilă de vânt. Alec l-a doborât pe demonul ținut de Magnus în plasă, apoi pe cel care rămăsese plutind în aer, mai jos. În momentul acesta, femeia vânător de umbre blondă și partenerul ei nu mai aveau nimic de făcut. Stăteau în picioare, într-un vârtej de funingine, și păreau cumva nedumeriți.

— Cu plăcere! le-a strigat Magnus și le-a făcut cu mâna. Nu vă luăm niciun ban!

— Magnus, a spus Alec. Magnus!

Nota aceea din îngrijorare sinceră din glasul lui Alec l-a făcut pe Magnus să-și dea seama că vântul îi scăpase de sub control, înainte să simtă zdruncinarea platformei de sub picioare. A mai făcut un ultim gest disperat și inutil, iar Alec s-a repezit la el și l-a luat în brațe.

— Pregătește-te de…, i-a strigat Alec la ureche, în timp ce balonul s-a repezit vijelios spre pământ, mai precis spre un teatru pe al cărui frontispiciu scria cu beculețe galbene și strălucitoare CARMEN.

Toată viața lui, Magnus Bane se străduise să fie spectaculos.

Iar prăbușirea asta a fost.

CAPITOLUL 2

Stelele șoptesc numele tău

Tocmai când platforma era gata să se înfigă în litera „R”, Alec l-a apucat pe Magnus de mânecă, l-a tras cu putere la pieptul lui și a sărit împreună cu el de pe platformă. Cerul care sclipea de stele și orașul care sclipea de lumini au schimbat locurile între ele și lumea a început să se rotească. Nu mai știa unde era sus și unde era jos, până când atenția i-a fost captată de izbitura puternică. A urmat o clipă de întuneric, apoi s-a trezit întins pe iarbă, în brațele lui Alec.

Magnus a clipit din ochi, ca să scape de steluțe, exact la timp pentru a vedea cum balonul se ciocnește de frontispiciul teatrului, provocând o explozie impresionantă de scântei și de cioburi. Flacăra de gaz care ținuse balonul în aer s-a înclinat și balonul s-a dezumflat rapid, luând foc odată cu firma teatrului.

Lumea deja se adunase pe stradă, cu gura căscată. A început să se audă acel *nino-nino* specific sirenelor de poliție pariziene, din ce în ce mai tare. Anumite lucruri nu pot fi acoperite prin farmece.

Niște brațe puternice l-au ridicat în picioare pe Magnus.

— Ești bine?

În mod surprinzător, era. Căderea în siguranță de la înălțimi absurde era, din câte se părea, una dintre nenumăratele abilități

pe care le aveau vânătorii de umbre. Magnus era mai impresionat de expresia îngrijorată a lui Alec decât de cădere. S-a trezit că simte nevoia să se uite în spate, ca să vadă cine îi provoca, de fapt, îngrijorarea asta, pentru că nu îi venea să creadă că era vorba despre el.

Magnus reușise să evite moartea secole la rând. Nu era obișnuit ca cineva să își facă atâtea griji pentru o mică ratare de-ale lui.

— Nu pot să mă plâng, a spus el, aranjându-și manșetele. Dacă m-aș plânge, aș face-o doar ca să câștig atenția unui domn arătos.

Din fericire, spectacolul *Carmen* nu se juca în seara aceea, așa că victime n-aveau să fie, din câte se părea. Cei doi s-au ridicat în picioare și au privit dezastrul. Din fericire, erau invizibili în fața mulțimii de oameni, care în curând aveau să fie uimiți de faptul că în balon nu fusese niciun pasager. A fost un moment de liniște, după care firma s-a prăbușit pârâind, pentru că focul distrusese ultimii suporți, trimițând la pământ toată construcția și aruncând în aer un alt nor de fum și de scântei. Mai multe persoane s-au retras cu prudență, dar au continuat să facă fotografii.

— Recunosc, a spus Magnus, trăgând de o bucată de pânză ruptă din cămașă, care flutura în vânt, seara asta nu merge chiar așa cum am plănuit.

Alec părea întristat.

— Îmi pare rău că am stricat întâlnirea noastră.

— Nu e stricat nimic. E încă devreme, și se mai pot face rezervări, a spus Magnus. Teatrul va primi o donație generoasă de la un patron anonim, pentru a efectua reparațiile necesare în urma acestui accident straniu. Iar noi ne pregătim să facem

o plimbare nocturnă prin cel mai romantic oraș de pe pământ. Mie mi se pare o noapte excelentă. Răul a fost înfrânt, și asta e iarăși o chestie drăguță.

Alec s-a încruntat.

— E ceva neobișnuit să vezi atâția demoni Iblis laolaltă.

— Trebuie să mai lăsăm și Institutului din Paris niște demoni cu care să se distreze. Ar fi nepoliticos să îi acaparăm noi pe toți. Și pe urmă, noi suntem în vacanță. *Carpe diem*. Trăiește clipa, nu trăi pentru demoni.

Alec a abandonat subiectul cu o ridicare ușoară de umăr și cu un mic zâmbet.

— Încă ceva: ești extraordinar cu arcul ăla, și asta e foarte, foarte atractiv, a adăugat Magnus.

După părerea lui, Alec avea nevoie de complimente. Alec a părut surprins, dar nu neplăcut.

— Bun. Acum. Haine noi. Dacă mă vede vreun elf din Paris arătând așa, reputația mea se duce de râpă pentru secole.

— Nu știu, a spus Alec, timid. Mie îmi place cum arăți.

Magnus a zâmbit fericit, dar a rămas ferm. În închipuirea lui, nu din cauza prăbușirii unui balon cu aer cald ajungea el cu hainele sfâșiate. Deci, spre Rue Saint-Honoré, pentru împrospătarea rapidă a garderobei.

Au făcut raiduri prin câteva magazine care erau deschise până târziu, sau care puteau fi convinse să țină deschis până mai târziu pentru un client vechi și prețuit. Magnus și-a ales un sacou din catifea roșie cu motive arăbești și o cămașă ruginie cu jabou, în timp ce Alec n-a fost convins cu niciun chip să-și ia ceva mai sofisticat decât un hanorac cu dungi negre și o jachetă largă din piele, cu mult prea multe fermoare.

Odată rezolvată problema, Magnus a dat câteva telefoane și a fost încântat să-l anunțe pe Alec că vor mânca la cea mai bună masă din restaurantul Visul unei nopți de vară, cel mai tare restaurant al elfilor din oraș.

Din afară, părea o clădire obișnuită, cu o fațadă demodată, din cărămidă tencuită. Înăuntru, semăna cu o peșteră de elfi. Podeaua era acoperită cu un strat gros de mușchi verde ca smaraldul, iar pereții și tavanul erau din piatră nefinisată, ca într-o cavernă. Din copaci coborau ca niște șerpi plante agățătoare care pluteau printre mese, iar câțiva dintre clienți alergau după mâncare, pentru că aceasta se ridicase din farfurii și voia să scape.

— Întotdeauna mi s-a părut ciudat să comand ceva într-un restaurant de elfi, a spus Alec pe un ton meditativ, după ce și-au comandat salatele. Vreau să spun, în New York fac asta tot timpul, dar cunosc localurile. *Codexul vânătorilor de umbre* spune că nu trebuie să consumi mâncare de elfi niciodată, sub nicio formă.

— Localul ăsta e absolut sigur, a spus Magnus, rontăind o frunză de salată care voia să-i iasă din gură. Perfect sigur. Atâta timp cât ne plătim mâncarea, nu se consideră că e donație, ci achiziție. Tranzacția financiară face diferența. E o linie subțire, dar nu e întotdeauna așa când ai de-a face cu poporul elfilor? Nu-ți lăsa salata să plece!

Alec a râs și și-a înfipt furculița în salata lui Caprese. Iar reflexele alea de vânător de umbre, a remarcat Magnus.

Magnus avusese întotdeauna grijă, atunci când era cu un iubit mundan, să reducă la minimum interacțiunea lui cu Lumea de Jos. Pentru siguranța și liniștea iubitului. Bănuise întotdeauna că și vânătorii de umbre își doreau să reducă la

minimum interacțiunea cu Lumea de Jos. Se țineau deoparte, declarând că nu sunt nici mundani, dar nici repudiați — un fel de a treia rasă, mai degrabă, separată și, eventual, chiar puțin mai bună. Dar Alec părea să se bucure că era aici, fără să fie șocat de nimic din lumea Parisului sau a lui Magnus. Era posibil ca Alec să fie la fel de bucuros ca el că erau, pur și simplu, împreună.

L-a luat de braț când au plecat din restaurant, și a simțit brațul musculos al vânătorului de umbre lipit de al lui. Alec putea fi gata să lupte din nou, într-o clipă, dar în momentul acela era doar relaxat. Magnus s-a strâns mai aproape de el.

Au pornit pe Quai de Valmy și au fost întâmpinați de un vânt puternic. Alec și-a pus gluga pe cap, și-a ridicat fermoarul de la jachetă și l-a tras pe Magnus mai aproape de el. Magnus l-a condus prin zona canalului Saint-Martin, urmărind cursul cotit al apei. De-a lungul canalului se plimbau mai multe perechi, și mici grupuri de oameni stăteau pe pături la malul apei, la picnic. Un triton cu o pălărie de fetru se alăturase unuia dintre grupuri. Magnus și Alec au trecut pe sub un pod pietonal din fier, vopsit albastru. Pe celălalt mal al canalului, muzica de vioară, acompaniată de instrumente de percuție, umplea aerul. Mundanii din Paris puteau să-l audă pe bateristul muritor, dar numai persoane ca Magnus și Alec puteau să o vadă și să o audă pe violonista-elf care se rotea în jurul lui, cu florile ei din păr care străluceau ca niște nestemate.

Magnus l-a condus pe Alec mai departe de aglomerația canalului, spre o stradă mai liniștită. Luna picta un șir de case scunde și cenușii, înghesuite una într-alta, dându-le o strălucire palidă care se transforma într-un caleidoscop argintiu datorită copacilor tremurători. La intersecții o coteau la întâmplare

pe străzi, lăsându-se ghidați de neprevăzut. Magnus își simțea sângele pulsându-i în vene. Se simțea viu, se simțea treaz. Spera că și Alec era la fel de electrizat.

Vântul rece îi bătea în ceafă și îi gâdila pielea. O clipă, a simțit ceva ciudat. O mâncărime, o senzație enervantă, o prezență. S-a oprit brusc și a privit în direcția din care veniseră.

Magnus s-a uitat la grupurile care treceau pe lângă ei. Încă mai avea senzația aceea: ochi care privesc, urechi care ascultă sau eventual gânduri care se concentrau asupra lui, plutind prin aer.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Alec.

Magnus și-a dat seama că se îndepărtase de el, gata să întâmpine singur pericolul. A încercat să-și înlăture neliniștea.

— Ce s-ar putea întâmpla? a întrebat el. Sunt cu tine.

I-a întins mâna și și-au împletit degetele, cu palma plină de bătături a lui Alec lipită strâns de palma lui. Alec părea mai degajat acum, seara, decât fusese ziua. Poate se simțea mai confortabil ascuns chiar și de privirile celor cu harul Vederii. Poate că toți vânătorii de umbre se simțeau mai în largul lor în umbră.

S-au oprit chiar la intrarea Parcului des Buttes-Chaumont. Lucirea venită de la luminile orașului dădea orizontului o nuanță brună la granița cu cerul întunecat al nopții, punctat doar de lună. Magnus a arătat spre câteva stele palide din dreapta.

— Acolo e Boarul, și lângă el sunt Corona și Hercule.

— Ce e așa romantic să te uiți la stele și să le numești? a întrebat Alec, zâmbind însă. Uite, aia e… Dave… Vânătorul… și ailaltă e… Broasca, și… Elicopterul. Nu cunosc constelațiile, scuze.

— E romantic pentru că asta înseamnă să împărtășești cunoștințele pe care le ai despre lume, a spus Magnus. Cel care cunoaște stelele îl învață pe cel care nu le cunoaște. Asta e romantic.

Alec a răspuns:

— Nu știu dacă eu am ce să te învăț.

Zâmbea și acum, dar Magnus a simțit un ghimpe în inimă.

— Sigur că ai, a spus Magnus. Ce e asta de pe dosul palmei tale?

Alec a ridicat mâna și și-a examinat-o, de parcă ar fi fost ceva nou.

— O rună. Ai mai văzut rune până acum.

— Știu ideea de bază. Îți desenezi rune pe piele și capeți puteri, a spus Magnus. Nu-mi sunt prea clare detaliile. Luminează-mă! Pecetea de pe mâna ta e prima care se face, nu?

— Da, a spus Alec încet. Clarviziunea. E runa care se face prima dată vânătorilor de umbre copii, runa prin care se verifică dacă aceștia pot purta rune. Și care îți permite să vezi prin vălul farmecelor. Lucru întotdeauna util.

Magnus s-a uitat la conturul umbros al ochiului de pe pielea lui albă. Farmecele îi protejau pe repudiați. Vânătorii de umbre aveau nevoie să vadă prin vălul acestor farmece, pentru că repudiații reprezentau pentru ei un potențial pericol.

Oare Alec nu s-a gândit la același lucru când s-a uitat la Pecetea de pe mâna lui? Sau pur și simplu era prea delicat ca să i-o spună? Ca să-l protejeze pe Magnus, așa cum îl protejase la căderea din balon. *Ciudat,* și-a spus Magnus. *Dar drăguț.*

— Dar asta? a întrebat el, trezindu-se că își trece degetul peste curba bicepsului lui Alec, pe care l-a văzut cum se cutremură la neașteptata intimitate a atingerii.

Alec s-a uitat în ochii lui.

— Precizia, a spus el.

— Deci ăsteia ar trebui să-i mulțumesc pentru talentul tău cu arcul?

S-a folosit de mâinile lor strânse ca să-l tragă mai aproape de el, și s-au întâlnit la jumătatea trotuarului, sub lumina palidă a lunii. S-a aplecat spre el și l-a sărutat ușor pe brat.

— Mulțumesc, a șoptit el. Și asta?

Acum și-a trecut degetele pe gâtul lui Alec. Respirația precipitată a lui Alec a pus capăt calmului plăcut al nopții. Brațul său i-a cuprins mijlocul lui Magnus și l-a lipit strâns de el, iar Magnus i-a simțit prin cămașă bătăile repezi ale inimii.

— Echilibru, a spus Alec cu respirația tăiată. Mă ține ferm pe picioare.

Magnus și-a aplecat capul și și-a pus delicat buzele pe runa care devenise argintie și aproape invizibilă pe pielea fină a gâtului lui Alec. Alec a inspirat scurt.

Magnus i-a mângâiat cu buzele pielea caldă, până a ajuns la urechea lui, și a susurat:

— Nu cred că funcționează.

— Nu vreau eu, a murmurat Alec.

Și-a întors fața către Magnus și i-a prins gura cu buzele. Alec săruta așa cum făcea totul, atât de implicat și de total, că pe Magnus l-a luat amețeala. Și-a strecurat mâna pe sub pielea moale a jachetei lui Alec și a văzut printre gene o altă părticică de piele dezgolită în lumina lunii. O altă rună, filigranată ca o notă muzicală, era desenată sub golul claviculei lui Alec.

Magnus a întrebat cu voce scăzută:

— Și asta ce e?

Alec a răspuns:

— Rezistență.

Magnus s-a uitat la el uimit.

— Vorbești serios?

Alec a început să zâmbească.

— Da.

— Acum, pe bune, a spus Magnus. Vreau să clarificăm lucrurile. Nu spui asta doar ca să fii sexy?

— Nu, a răspuns Alec, cu vocea răgușită, și a înghițit în sec. Dar mă bucur dacă e așa.

Magnus și-a lipit inelele de spațiul de sub clavicula lui Alec și a văzut cum acesta se cutremură la atingerea metalului rece. A ridicat mâna mai sus și l-a prins cu palma de ceafă, ca să-l tragă spre el.

Când a făcut asta, i-a șoptit:

— Doamne, iubesc vânătorii de umbre!

Alec a răspuns din nou:

— Mă bucur.

Gura lui era moale și caldă, la început în contrast cu mâinile lui puternice, până când sărutul a devenit în același timp mângâiere caldă și dorință arzătoare. În cele din urmă, Magnus s-a retras cu respirația tăiată, pentru că cealaltă variantă ar fi fost să-l tragă pe Alec jos, în iarbă și în întuneric.

Nu putea face asta. Alec nu mai făcuse niciodată așa ceva. În prima lor noapte petrecută la Paris, Magnus se trezise în zori și îl găsise pe Alec tot treaz, plimbându-se prin cameră. Știa că Alec se gândea uneori cu grijă la situația în care se băgase. Decizia de a duce lucrurile mai departe trebuia să-i aparțină doar lui.

Alec a întrebat cu voce gâtuită:

— Crezi că am putea sări peste cabaret?

— Care cabaret? a făcut Magnus.

Au plecat imediat, au ieșit din parc și au pornit în direcția apartamentului lui Magnus, oprindu-se de două ori, încurcați de străzile înguste ale orașului, și încă de două ori, ca să se sărute pe vreo alee mai întunecată. S-ar fi rătăcit și mai rău, dacă Alec n-ar fi avut simțul acela fin de orientare. Vânătorii de umbre erau deosebit de folositori în călătorii. Magnus avea de gând să nu mai plece nicăieri fără un vânător de umbre.

În apartamentul acela fusese revoluționar și pictor prost, fusese jefuit de toate economiile aici, în secolul al optsprezecelea. Atunci fusese pentru prima oară bogat și pierduse totul. De atunci, Magnus mai pierduse totul de câteva ori.

În ultima vreme se stabilise în Brooklyn, iar apartamentul din Paris rămăsese pustiu, cu excepția amintirilor. Îl păstra din motive sentimentale, dar și pentru că a găsi un hotel în perioada Săptămânii Modei de la Paris era ceva infernal.

Fără să se mai încurce cu cheile, Magnus a lovit ușor cu un deget în ușa de la intrare și și-a folosit micile rezerve de magie pe care le mai avea ca s-o deschidă. Au intrat împreună sărutându-se, sprijinindu-se de pereți și împletindu-se pe cele patru rânduri de scări. Ușa apartamentului s-a dat de perete cu zgomot și s-au prăvălit amândoi înăuntru.

Sacoul de catifea nici n-a mai ajuns în apartament, fiindcă Alec i-l desfăcuse și îl aruncase pe hol, la mică distanță de ușa de la intrare. Când au trecut pragul, Alec îi rupea cămașa. Butonii de la manșetă și nasturii au căzut cu un clinchet slab pe podeaua de scândură. Magnus trăgea sălbatic de fermoarul jachetei de piele, în vreme ce îl împingea pe Alec pe brațul canapelei și îl răsturna pe perne. Alec a căzut pe spate cu grație și l-a tras pe Magnus peste el.

Magnus a sărutat runa Echilibrului, apoi runa Rezistenței. Trupul lui Alec s-a arcuit sub el și mâinile lui s-au strâns pe umerii lui Magnus.

Vocea lui Alec avea un ton insistent și tot spunea *ceva ceva Magnus ceva ceva.*

— Alexander, a murmurat și Magnus și a simțit cum trupul lui Alec se încordează drept răspuns.

Mâinile lui Alec se încleștaseră pe umerii lui Magnus. Magnus s-a uitat atent la el, neliniștit.

Alec, cu ochii mari, se uita într-o parte.

— Magnus. Acolo.

Magnus i-a urmărit privirea și și-a dat seama că aveau companie. Pe sofaua violet din fața canapelei lor, se vedea o siluetă. În lucirea vagă a luminilor orașului, care intrau pe fereastră, Magnus a văzut o femeie cu părul bogat, șaten, cu ochi cenușii, uimiți, și cu un început de zâmbet familiar, puțin ironic.

Magnus a spus:

— *Tessa?*

CAPITOLUL 3

Mâna Purpurie

STĂTEAU TOȚI TREI ÎN LIVING, ÎNTR-O TĂCERE STÂNJENITĂ. ALEC se așezase în capătul celălalt al canapelei, departe de Magnus. Nimic nu mergea conform planului în seara aceea.

— Tessa! a spus din nou Magnus, uluit. Cât de neașteptată ești! Și neinvitată.

Tessa stătea și-și sorbea ceaiul, cu un aer netulburat. Cum era una dintre cele mai dragi și mai vechi prietene ale lui, Magnus se gândea că ar fi fost drăguț din partea ei să fi arătat măcar o urmă de regret. Nu arăta.

— Mi-ai spus odată că n-ai să mă ierți dacă nu trec pe la tine când ne nimerim în același oraș.

— Te-aș fi iertat, a spus Magnus cu convingere. Ți-aș fi mulțumit.

Tessa s-a uitat spre Alec. Acesta roșise. Colțurile gurii Tessei s-au ridicat, dar a fost amabilă și și-a ascuns zâmbetul în spatele cești cu ceai.

— Să zicem că suntem chit, a spus ea. Până la urmă, și tu ai intrat odată peste mine într-un moment jenant, când eram cu un domn într-o fortăreață din munte.

Zâmbetul ei ascuns pe jumătate a apărut din nou. S-a uitat iar la Alec, care își moștenise îmbujorarea de la niște vânători de umbre demult dispăruți. Niște vânători de umbre pe care ea îi iubise.

— Ar trebui să treci peste asta, a sfătuit-o Magnus.

Tessa era magiciană, la fel ca Magnus, și, la fel ca Magnus, era obișnuită să treacă peste amintirea celor iubiți și pierduți. De multă vreme obișnuiau să se consoleze unul pe celălalt. A mai luat o gură de ceai, și zâmbetul i-a revenit, de parcă nu dispăruse nicio clipă.

— Cu siguranță am trecut peste asta, a spus ea. Acum.

Alec, care se tot uitase de la unul la altul, de parcă ar fi asistat la un joc de tenis, a ridicat mâna.

— Mă scuzați, voi doi ați fost iubiți?

Asta a oprit brusc discuțiile. Și Tessa, și Magnus s-au întors spre el cu aceeași expresie șocată.

— Pari mai oripilată ca mine, i-a spus Magnus Tessei, și, într-un fel, asta mă rănește profund.

Tessa i-a zâmbit ușor lui Magnus, apoi s-a întors spre Alec.

— Magnus și cu mine suntem prieteni de peste o sută de ani.

— OK, a spus Alec. Deci este o vizită prietenească?

Tonul lui avea ceva care l-a făcut pe Magnus să ridice o sprânceană. Câteodată, Alec nu se simțea în largul lui cu oamenii abia cunoscuți. Magnus bănuia că așa s-ar explica tonul lui. Magnus era așa evident și jenant de îndrăgostit. Era imposibil ca Alec să fie gelos.

Tessa a oftat. Sclipirea amuzată din ochii ei cenușii a dispărut.

— Mi-ar fi plăcut să fie o vizită prietenească, a spus ea încet. Nu e.

S-a foit pe sofa, mișcându-se puțin cam țeapăn. Magnus s-a uitat la ea printre pleoape.

— Tessa, a întrebat-o el, ești rănită?

— Nimic ce nu s-ar putea vindeca, a răspuns ea.

— Ai necazuri?

Ea s-a uitat la el lung, cu o expresie indescifrabilă.

— Nu, a răspuns. Tu ai.

— Ce vrei să spui? a întrebat Alec, cu o voce brusc speriată.

Tessa și-a mușcat buzele.

— Magnus, a spus ea, pot să vorbesc doar cu tine?

— Poți să vorbești cu amândoi, a răspuns Magnus. Am încredere în Alec.

Tessa a întrebat cu voce foarte scăzută:

— Ai avea încredere și dacă ar fi vorba de viața ta?

Dacă ar fi fost altcineva, Magnus ar fi crezut că e melodramatică. Tessa nu era așa. De obicei, ce spunea, așa era.

— Da, a spus Magnus. Și dacă ar fi vorba de viața mea.

Mulți repudiați n-ar fi încredințat niciodată vreun secret unui vânător de umbre, indiferent ce-ar fi spus Magnus, dar Tessa era altfel. A luat un săculeț de piele ponosită de la picioarele ei, a scos de acolo un papirus sigilat cu ceară și l-a desfăcut.

— Consiliul Spiralei a emis o hotărâre oficială prin care tu, Magnus Bane, Înaltul Magician din Brooklyn, să neutralizezi cultul uman al veneratorilor de demoni cunoscut sub denumirea de Mâna Purpurie. De îndată.

— Înțeleg că cei din Consiliul Spiralei îi vor pe cei mai buni, a spus Magnus cu modestie. Nu pot să spun că îmi place tonul pe care îl folosesc. Am auzit de Mâna Purpurie. Niște caraghioși. O mână de oameni cărora le place să petreacă purtând măști de demoni. Îi interesează mai mult să facă body

shots decât să venereze demoni. Sunt în vacanță și nu vreau să fiu deranjat cu prostia asta. Spune-le celor din Consiliul Spiralei că trebuie să-i fac baie motanului meu, Președintele Miau.

Consiliul Spiralei era un fel de organism guvernamental al magicienilor, dar era un organism secret și nu în întregime oficial. În general, magicienii respingeau ideea de autoritate tutelară. Magnus mai mult ca toți.

Pe fața Tessei a trecut o umbră.

— Magnus, a trebuit să-i rog pe cei de la Consiliu să mă lase să vin la tine. Da, Mâna Purpurie a fost întotdeauna un caraghioslâc. Dar se pare că acum au un nou lider, cineva care i-a schimbat total. Au devenit mai puternici, au buzunare largi și au făcut recrutări la greu. În ultimul timp au avut loc mai multe crime și mult mai multe dispariții. O femeie elf a fost găsită moartă la Veneția, alături de o pentagramă desenată cu sângele ei.

Magnus a tresărit, dar s-a străduit să rămână calm. Tessa nu trebuia să-i spună mai multe: amândoi știau că sângele de elf putea fi folosit pentru invocarea Demonilor Căpetenie, cei care odinioară stătuseră printre îngerii cei mai înalți și care căzuseră atât de jos.

Tessa și Magnus nu vorbiseră niciodată despre faptul că amândoi erau copii ai unui Demon Căpetenie. Din acest motiv, Magnus se simțea foarte apropiat de Tessa. Erau foarte puțini copii de Demoni Căpetenie pe aici.

Magnus nu îi spusese lui Alec că tatăl lui era un Prinț al Infernului. I se părea că asta putea să-i încurce orice relație.

— Chiar așa? a întrebat Magnus, încercând să-și păstreze un ton cât mai indiferent. Dacă acest cult încearcă să invoce un Demon Căpetenie, asta e o veste foarte proastă. Pentru cult și, posibil, pentru mulți alți oameni nevinovați.

Tessa a dat din cap și s-a aplecat spre el.

— Este limpede că Mâna Purpurie vrea să aducă haosul în Lumea Umbrelor, așa că cei din Consiliul Spiralei m-au trimis să văd ce e cu ei. M-am dat drept un membru al clanului la comandamentul lor din Veneția, pentru că încercam să aflu ce pun la cale și cine ar putea fi liderul lor. Dar în timpul unui ritual am luat contact cu o poțiune care m-a făcut să-mi pierd abilitatea de a-mi schimba înfățișarea. Abia am scăpat cu viață. Când am revenit peste câteva zile, părăsiseră locul acela. Tu trebuie să-i găsești.

— Așa cum spun de atâtea ori, a remarcat Magnus, de ce eu?

Acum, Tessa nu mai zâmbea.

— Nu mi se pare foarte credibil, dar în Lumea de Jos se zvonește că noul lider al Mâinii Purpurii nu e, de fapt, nou. Se spune că fondatorul lor a revenit.

— Și cine e fondatorul lor, dacă îmi permiți să întreb?

Tessa a scos o fotografie și a trântit-o pe masă. În fotografie era un desen realizat pe perete. Desenul era rudimentar, amatoristic, de parcă ar fi fost făcut de un copil. Erau acolo mai multe imagini cu un bărbat brunet, tolănit pe un tron. Lângă el, doi oameni îi făceau vânt cu frunze de palmier, iar un al treilea stătea îngenuncheat în fața lui. Nu, nu ca într-o plecăciune, ci părând să-i maseze picioarele.

Chiar așa prost desenat, toată lumea putea recunoaște părul negru ca smoala al fondatorului, pomeții lui proeminenți și ochii galbeni, ca de pisică.

— Ei îl numesc pe fondator „Marele Toxic", a spus Tessa. Ți se pare cunoscut? Magnus, lumea spune că *tu* ești fondatorul cultului și noul lider al Mâinii Purpurii.

Magnus a simțit cum îl străbat fiori reci. Pe urmă a fost cuprins de indignare.

— Tessa, îți spun sigur că n-am fondat niciun cult! a protestat el. Nici măcar nu-mi plac veneratorii de demoni. Sunt niște idioți plicticoși care venerează niște demoni plicticoși. A făcut o pauză, apoi: E exact genul de chestie despre care aș face glume, serios. A făcut iar o pauză. Nu că și fac. Nici măcar ca farsă. Niciodată n-aș…

S-a întrerupt.

— Ai face glume despre crearea unui cult de venerare a demonilor? l-a întrebat Alec.

Magnus a făcut un gest neajutorat.

— Aș face glume despre orice.

Mundanii au o expresie pentru situația în care nu-și amintesc de ceva: „nu-mi sună cunoscut". Aici era exact situația opusă. Un cult numit Mâna Purpurie… o glumă de demult. Îi suna în cap, exact ca un clopoțel.

Își amintea că spusese o glumă, cu secole în urmă. Ragnor Fell fusese de față, era aproape sigur. Își amintea de o zi fierbinte și de o noapte foarte lungă. Altceva nu-și amintea.

Magnus a inspirat adânc și s-a străduit să-și păstreze calmul. Vechiul lui prieten Ragnor era acum mort, căzut victimă în războiul recent. Magnus încercase să nu se gândească prea mult la asta. Acum exista un gol în amintirile lui. Să păstrezi în minte secole de viață era greu, dar Magnus putea face diferența dintre o amintire încețoșată și o amintire înlăturată. Făcuse vrăji pentru încețoșarea amintirilor și pentru înlăturarea lor. Magicienii făceau câteodată asta, ca să-și ajute prietenii să treacă peste dificultățile presupuse de statutul lor de nemuritor.

De ce să îi fi fost înlăturate amintirile legate de un cult al veneratorilor de demoni? Cine să i le fi înlăturat? Nu îndrăznea să se uite în direcția lui Alec.

— Tessa, a spus el cu prudență, ești sigură că nu te lași indusă în eroare de chipul frumos și de farmecul seducător al Marelui Toxic?

— Ai un tablou pe perete, a spus Alec, pe un ton calm și degajat. Porți aceeași jachetă în ambele desene.

În loc să se uite la Alec, Magnus s-a uitat la tabloul în care apărea el, împreună cu prietenii lui magicieni Ragnor Fell și Catarina Loss. Un vârcolac, o cunoștință de-a lor cu putere de convingere artistică, îi reprezentase în tablou cu semnele de magicieni neascunse prin farmece. Catarina era îmbrăcată cu o rochie decoltată, care lăsa la vedere destul din frumoasa ei piele albastră, coarnele lui Ragnor se iteau răsucite dintr-o pădure de bucle pomădate, iar fața lui verde contrasta cu cravata albă ca frunzele de primăvară pe zăpadă. Cozile ochilor de pisică ai lui Magnus erau încrețite de zâmbet. Lui Magnus îi plăcuse întotdeauna tabloul acesta.

Și, într-adevăr, avea aceeași jachetă în ambele imagini.

S-a gândit la posibilitatea ca Marele Toxic să aibă, din întâmplare, aceeași jachetă, dar pe urmă a respins ideea. Jacheta fusese făcută special pentru el de croitorul personal al țarului rus, în semn de mulțumire. I se părea puțin probabil ca Dmitri să mai fi făcut una la fel pentru cine știe ce lider de cult.

— Nu-mi amintesc nimic de Mâna Purpurie, a spus Magnus. Dar amintirile pot fi șterse. Cred că ale mele au fost șterse.

— Magnus, a spus Tessa, *eu* știu că nu ești liderul unui cult al veneratorilor de demoni, dar nu toată lumea din Labirintul Spiralat te cunoaște la fel de bine ca mine. Ei cred că e posibil

ca tu să faci asta. Au vrut să apeleze la vânătorii de umbre. Am reușit să-i conving pe cei din Labirintul Spiralat să-ți dea o șansă, să oprești acțiunile cultului și să-ți demonstrezi nevinovăția, înainte să implice vreunul dintre Institute. Aș fi vrut să pot face mai mult, dar nu pot.

— E în regulă, a spus Magnus. Nu voia s-o îngrijoreze pe Tessa, așa că s-a străduit să pară relaxat ca o briză, cu toate că se simțea mai degrabă ca o furtună. Pot să rezolv singur.

Nu se mai uitase la Alec de ceva vreme. Se întreba dacă va mai avea vreodată curajul să se uite la el. Potrivit tuturor legilor din Acorduri, vânătorii de umbre ar fi trebuit să afle imediat de existența cultului demonic, de crime și de magicianul suspect.

Tessa a fost cea care s-a uitat la Alec.

— Magnus n-a făcut asta, l-a asigurat ea.

Alec a replicat:

— Nu trebuie să-mi spui asta.

Umerii Tessei s-au relaxat un pic. A pus ceașca de ceai pe măsuța de lângă ea și s-a ridicat. Privirea ei a întârziat asupra lui Alec, și zâmbetul ei a devenit mai larg, mai cald și mai dulce, iar Magnus și-a dat seama că ea nu îl vedea doar pe Alec, îi vedea în el pe Will, pe Cecily, pe Anna și pe Christopher, generații întregi de chipuri dragi, acum dispărute.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Alexander.

— Alec, a spus el.

Acum o studia și el cu atenție pe Tessa.

— Alec, a repetat ea. Mi-ar plăcea să mai stau să vă ajut, dar trebuie să mă întorc în Labirint cât mai repede. Îmi deschid un Portal. Te rog, ai grijă de Magnus!

— Poftim? a făcut Magnus, uluit.

— Sigur că o să am, a spus Alec. Tessa, înainte să pleci. Îmi pari… cunoscută. Ne-am mai întâlnit?

Tessa a rămas o clipă uitându-se în jos la el. Fața ei era serioasă și blândă.

— Nu, a spus ea. Dar sper să ne mai întâlnim.

S-a întors spre peretele din spate, unde începuse să se deschidă un Portal, luminând straniu mobila, lămpile și ferestrele. Prin poarta arcuită de lumină tăiată în aer, Magnus a văzut cunoscutele scaune incomode din sala de primire a Labirintului Spiralat.

— Indiferent cine e noul lider al cultului, a spus Tessa, oprindu-se înainte de a ajunge la Portal, ai grijă. Eu cred că trebuie să fie un magician. N-am aflat prea multe, dar chiar ca membru al cultului am întâlnit bariere magice puternice și am văzut vrăji desfăcute rapid. Au o carte sacră despre care tot vorbesc, numită Manuscrisele Roșii ale Magiei. N-am reușit să fac rost de ea.

— O să întreb prin Piața Umbrelor, a spus Magnus.

— Ei supraveghează folosirea magiei, așa că încearcă să călătorești prin Portal cât mai rar posibil, l-a sfătuit Tessa.

— Tu folosești Portalul chiar acum, a remarcat Magnus, amuzat. Mereu e „fă cum spun eu, nu cum fac eu", din câte văd. *Tu* o să fii în siguranță?

Tessa avea mai mult de o sută de ani, dar era mult mai tânără ca Magnus, și el o cunoștea aproape de când se născuse. Întotdeauna avusese sentimentul că trebuie s-o protejeze.

— Mă duc în Labirintul Spiralat și rămân acolo. Acolo e întotdeauna sigur. Tu, în schimb, o să te duci, probabil, în locuri mai periculoase. Îți urez noroc. Și… scuze pentru vacanța ta.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze, a spus Magnus.

Tessa i-a aruncat o bezea și a pășit prin Portal, după care ea și lumina strălucitoare au dispărut din sufrageria lui Magnus.

Magnus și Alec n-au făcut nicio mișcare câteva clipe. Magnus încă nu își făcuse curaj să se uite direct la Alec. Îi era mult prea teamă de ce ar putea vedea pe chipul lui. Stătea în mijlocul apartamentului său din Paris cu bărbatul pe care îl iubea, și se simțea foarte singur.

Își pusese atâtea speranțe în escapada asta! Era abia începutul vacanței lor, iar acum Magnus avea un secret oribil, pe care, împreună cu un alt repudiat, încerca să-l țină ascuns de vânătorii de umbre. Ce era mai rău, nici n-ar fi putut să-i jure lui Alec că era complet nevinovat. Nu putea să-și amintească.

Magnus n-ar fi putut să-l condamne pe Alec dacă s-ar fi răzgândit în privința relației lor. *Rămâi cu mine, Alec Lightwood! Părinții tăi mă urăsc, eu nu-mi găsesc locul în lumea ta, iar ție nu ți-ar plăcea lumea mea, și nu vom putea pleca într-o vacanță romantică fără ca trecutul meu întunecat să nu arunce o umbră asupra viitorului nostru.*

Magnus ar fi vrut ca ei doi să ajungă să se cunoască mai bine. Avea o părere foarte bună despre sine însuși, la care lucrase mult, și avea o părere încă și mai bună despre Alec. Credea că dezvăluise toate secretele întunecate, că se luptase cu toți demonii și că își acceptase toate defectele. Posibilitatea că ar exista niște secrete ale sale despre care nu știa nici măcar el îl tulbura.

— Tessa nu trebuia să se scuze, a spus el într-un târziu. Eu trebuie să mă scuz. Îmi pare rău că am stricat vacanța noastră.

— Nu s-a stricat nimic, a spus Alec.

Era ecoul spuselor lui Magnus de mai devreme, iar asta l-a făcut să se uite, în sfârșit, la Alec. Când s-a uitat, l-a văzut cu o umbră de zâmbet pe chip.

Adevărul s-a rostogolit de pe buzele lui Magnus aproape fără voia lui, cum se întâmpla uneori când era cu Alec.

— Nu înțeleg ce se întâmplă.

Alec a spus:

— O să vedem despre ce e vorba.

Magnus știa că avusese momente în lunga lui viață când se simțise furios și pierdut. Poate că nu-și amintea de Mâna Purpurie, dar își amintea de primul om pe care îl omorâse, când era copil și avea un alt nume, în ținutul care mai târziu avea să se numească Indonezia. Regreta acum că fusese așa, dar nu putea să șteargă petele roșii din trecutul lui.

Nu voia ca Alec să vadă petele acelea, sau să fie afectat de ele. Nu voia ca Alec să îl considere așa cum știa că îl consideră alți vânători de umbre.

Mai fuseseră iubiți în viața lui Magnus, care acum ar fi fugit de mult, țipând, iar Alec era vânător de umbre. El avea o datorie nobilă, care pentru nefilimi e mai sacră decât iubirea.

— Dacă tu crezi că ar trebui să le comunici asta celor din Conclav, a spus Magnus încet, te înțeleg.

— Glumești? l-a întrebat Alec. N-am de gând să le repet celor din Conclav minciunile astea. N-am să le spun nimănui. Magnus, îți promit că n-am să spun.

Alec avea un aer uluit. Magnus era șocat de intensitatea propriului său sentiment de ușurare, de cât de mult conta pentru el că Alec nu crezuse lucrurile acelea.

— Îți jur, chiar nu îmi amintesc nimic.

— Te cred. O să rezolvăm. Trebuie doar să-l găsim și să-l oprim pe cel care într-adevăr se ocupă de Mâna Purpurie. A ridicat din umeri. OK. Atunci, hai s-o facem!

Magnus se întreba dacă se va obișnui vreodată să nu se mai lase surprins de Alec Lightwood. Spera că nu.

— În plus, trebuie să mai aflăm și de ce nu îți poți aminti. O să descoperim noi cine a făcut asta și de ce. Nu-mi fac griji.

Magnus își făcea griji. Tessa credea în el, fiindcă era bună. Surprinzător, și Alec credea în el. Chiar așa cum era, uluit și amețit de ușurarea că Alec avea încredere în el, nu putea să scape de neliniștea care îl cuprinsese. Nu își amintea, așa că era posibil — nu probabil, dar posibil — să fi făcut ceva mai demult, de care acum să se rușineze. Magnus și-ar fi dorit să fie sigur că merita încrederea lui Alec. Și-ar fi dorit să îi poată jura că nu comisese vreodată un păcat de neiertat.

Dar nu putea s-o facă.

CAPITOLUL 4

Rămân de-a pururi

În prima lor noapte la Paris, Alec nu putuse să doarmă. Se ridicase din pat și se plimbase prin cameră. Îl privea mereu pe Magnus, adormit în patul lor — patul în care dormiseră împreună. Nu se întâmplase nimic altceva în patul acela, iar Alec se zbătea între speranță și teamă când se gândea la ce s-ar putea întâmpla acolo. Părul lui Magnus, negru și mătăsos, era răsfirat pe perna albă, iar pielea lui avea o nuanță intens maronie pe cearșafuri. Brațul lui puternic și zvelt era întins pe locul unde stătuse Alec, iar brățara subțire de aur de la încheietura lui strălucea. Lui Alec parcă nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Nu voia să dea greș.

O săptămână mai târziu, simțea același lucru. Nu îi păsa dacă se luptă amândoi cu un cult, sau într-un balon cu aer cald, sau, de ce nu, dacă se luptă cu un cult de pe platforma unui balon cu aer cald, lucru care începea să i se pară foarte plauzibil pentru viitorul lui. Era, pur și simplu, fericit să fie cu Magnus. Nu-și imaginase niciodată că o vacanță romantică, alături de o persoană pe care o dorea cu adevărat, era un lucru pe care l-ar putea avea el, sau că era, cel puțin, un lucru pe care ar fi fost OK să îl vrea.

Acestea fiind spuse, nu-și dorea prea tare ca tatăl său să afle de un posibil statut al noului său iubit ca fondator de cult pentru veneratorii de demoni, și simțea fiori de gheață la gândul că cei din Conclav ar putea auzi aceste zvonuri despre Magnus. Până la urmă, tot aveau să audă, pe alte canale, oricât de mult ar fi încercat el și Magnus să ascundă informația.

Legea e dură, dar e Lege, spuneau ai lui, și Alec știa cât de dură putea fi. Văzuse cum îi trata Conclavul pe vânătorii de umbre bănuiți de fapte nepotrivite. Pentru un repudiat ar fi fost mult mai rău. Alec văzuse cum prietenul repudiat al lui Clary, Simon, fusese aruncat în închisoare, în condițiile în care nu făcuse nimic. Ideea că Magnus, o persoană așa de sclipitoare, ar putea fi aruncată în bezna închisorii, îl făcea să se înfioare efectiv.

În seara precedentă, se duseseră la culcare la scurt timp după ce Tessa plecase, dar Magnus se tot răsucise de pe o parte pe alta, agitat. La un moment dat, Alec se trezise din somn și îl descoperise pe Magnus stând în fund pe pat și privind în gol pe întuneric. În dimineața aceea, când Alec plecase, Magnus dormea, dar într-o poziție atât de ciudată, de parcă ai fi zis că trupul lui cedase din cauza epuizării și se prăbușise acolo. Avea gura deschisă. Nu era imaginea aceea grațioasă pe care o prezenta de obicei.

Alec era obișnuit să simtă un amestec de afecțiune și iritare pentru oamenii pe care îi iubea. De obicei, relația începea cu iritare maximă și cu afecțiune minimă, iar pe măsură ce trecea timpul, iritarea se diminua și afecțiunea creștea. Așa putea fi descrisă și traiectoria relației lui cu Jace, *parabatatul* și prietenul lui cel mai bun, și, mai nou, așa putea fi descrisă traiectoria relației lui cu Clary Fairchild, când apăruse în viața lor. Clary avusese și ea amintiri pierdute, și revenirea acelor amintiri

ajutase la câștigarea unui război. În cazul ei, Magnus făcuse farmecele prin care să-i revină amintirile. Iar acum se părea că altcineva se jucase cu amintirile lui Magnus, cu ani în urmă.

Lui Alec, Magnus nu i se păruse niciodată iritant. Nu prea știa ce să creadă despre asta. În jurul lui Magnus, haosul se învârtejea permanent ca un nor strălucitor, iar toleranța lui Alec pentru haosul acela îl uimea și pe el.

Acum revenea în apartamentul lui Magnus, după antrenamentul matinal. Era o dimineață rece, și Parisul era acoperit în mare parte de umezeala dată de rouă. Soarele începea să se vadă pe deasupra clădirilor din depărtare.

Apartamentul lui Magnus era intimidant de elegant, dar nu era acolo nicio sală de antrenament și nici vreo persoană cu care să se poată antrena, așa că Alec a trebuit să improvizeze. Descoperise un bazin de înot chiar lângă Sena. Din cine știe ce motiv, parizienii construiseră un loc de înot alături de un alt loc în care puteau înota. Mundanii erau tare ciudați.

Alec își terminase turele de bazin. Părul și hainele îi erau încă umede. O femeie cu niște ochelari de soare foarte mari, de care era imposibil să aibă nevoie, îl fluierase și îi strigase *„Beau gosse!"* când trecuse pe lângă el.

Acum, Alec a urcat cu pași mari treptele din fața clădirii în care era apartamentul lui Magnus și a țâșnit în sus pe cele patru rânduri de scări, câte trei trepte odată. A deschis ușa de la apartament și a strigat:

— Magnus? S-a oprit. Ce naiba?

Magnus era în mijlocul sufrageriei, levitând la o jumătate de metru deasupra podelei, cu o mulțime de cărți și de fotografii care orbitau în jurul lui. Trei corpuri mari de bibliotecă, din lemn de nuc, aduse de el prin magie din mansarda lui

din Brooklyn, ocupau toată jumătatea dreaptă a încăperii, cu conținutul răsturnat pe podea. Unul dintre rafturi era înclinat într-o parte și părea gata să se răstoarne și să spargă geamul. Masa și scaunele erau pline de farfurii cu pateuri mâncate pe jumătate.

Toată camera părea să fie cufundată în electricitate statică, în alb și negru, care îi dădea o lucire stranie, fantomatică. Din când în când, un fulger alb lumina încăperea. Lui Alec i s-a părut ceva de natură evident ultra-demonică.

— Magnus, ce se întâmplă?

Capul magicianului s-a răsucit și ochii lui s-au fixat asupra lui Alec. Erau sticloși. Apoi Magnus a clipit și ochii au căpătat viață.

— Alexander, te-ai întors. Cum a fost antrenamentul cardio?

— Bun, a spus Alec încet. E totul în regulă?

— Fac ceva cercetări. Încercam să-mi dau seama cum, unde și când aș putea avea o amintire lipsă, mai ales una care să acopere o perioadă de timp necesară pentru a înființa un cult de venerare a demonilor, așa că am decis să trec cronologic prin toate evenimentele din viața mea.

— Înseamnă că o să dureze ceva, a spus Alec.

Magnus vorbea repede, încântat de investigațiile lui. Sau poate băuse prea multă cafea. Alec observase printre obiectele care orbitau în jurul lui trei cafetiere și vreo șase căni de cafea.

Magnus îi spusese să nu-și facă griji, dar se părea că el însuși își făcea multe griji.

— Vezi tu, a continuat Magnus, amintirile rareori sunt independente. Ele sunt interconectate, se nasc din alte amintiri, care le oferă semnificație. Fiecare amintire ajută la crearea altora, și le dă acestora alte semnificații. Este ca o pânză uriașă

de păianjen. Dacă faci să dispară o amintire, le lași pe celelalte suspendate în aer.

Alec s-a gândit.

— Deci tot ce ai tu de făcut este să găsești o frântură de amintire care nu duce la nimic.

— Exact.

— Dar dacă ai uitat, pur și simplu? E imposibil să-ți amintești fiecare moment din viața ta.

— De-asta mi-am adus ajutoare. Magnus a arătat spre obiectele care pluteau în jurul lui. Mi-am adus albumele cu fotografii din Brooklyn. Am trecut prin toate momentele care ar fi putut duce la înființarea Mâinii Purpurii, și pe urmă am pus pe hârtie, prin magie, toate acele amintiri, ca să le pot analiza cum trebuie.

Alec a ridicat o sprânceană.

— Deci îți faci un album de amintiri?

— Pentru un neofit, ceea ce fac eu ar putea părea similar, da.

Alec s-a uitat la fotografiile care zburau pe lângă el. Una părea să îl înfățișeze pe Magnus pe un covor zburător, deasupra deșertului. Alta era cu Magnus la un bal, îmbrăcat în haine victoriene, dansând cu o femeie blondă, de o frumusețe rece. În alta, Magnus îl ținea de umeri pe un bătrân chipeș. Alec s-a aplecat în față, să se uite mai bine. I s-a părut că vede lacrimi pe fața lui Magnus.

Înainte ca degetele lui să apuce fotografia, aceasta a zburat ca o frunză în vânt, răsucindu-se prin aer.

— E un fel de amintire personală, a spus Magnus repede.

Alec nu a mai insistat. Nu era prima oară în relația lor proaspătă când dădea peste ceva din trecutul lui Magnus, iar acesta se

închidea în sine. Lui Alec nu-i plăcea asta deloc, dar încerca să fie înțelegător. Deocamdată nu se cunoșteau așa de bine, dar se vor cunoaște. Toată lumea are secrete. Și Alec păstrase secrete față de oamenii care îi fuseseră apropiați. Puteau fi o mulțime de motive pentru care Magnus nu voia să vorbească despre lucrurile astea.

Alec și-ar fi dorit ca Magnus să îi poată spune orice. În același timp, nu știa dacă era capabil să facă față la „orice". Își amintea de senzația rea, de frică, din stomac atunci când îl întrebase dacă el și frumoasa femeie cu păr șaten, la care Magnus se uita cu atâta afecțiune, avuseseră vreo relație. Fusese grozav de ușurat când aflase că el și Tessa erau doar prieteni.

Poate că Alec nu va avea niciodată ocazia să-l întâlnească pe vreunul dintre foștii iubiți ai lui Magnus. Poate că nu va trebui să se gândească la ei. Niciodată. Poate că nu era niciunul în New York. S-ar putea să fie toți morți, și-a spus Alec, încurajându-se, după care i-a părut rău că a gândit așa.

— Ai găsit ce căutai? l-a întrebat el, făcând tot posibilul să treacă peste stânjeneala de moment.

— Încă nu, a spus Magnus. Abia am început.

Alec a deschis gura să se ofere să-l ajute, dar a închis-o la loc înainte să spună asta. Una era ca Magnus să vrea să se deschidă în fața lui, și alta era să intre în vârtejul tulbure al amintirilor rămase de secole, unde era vorba de multe sute de oameni, de zeci de case și de mii de întâmplări.

— O să fie un proces lung, cu multă dezordine, a explicat Magnus cu blândețe. Profită de ocazie să vezi câteva obiective din Paris, Alexander. Biserici mai micuțe. Sau vreun muzeu de artă mai mic.

— OK, a răspuns Alec. Mă întorc mai târziu, să văd ce faci.

— Perfect! a spus Magnus și i-a zâmbit puțin pieziș, ca și cum ar fi vrut să-i mulțumească pentru înțelegere.

Așa că Alec și-a petrecut aproape toată ziua vizitând câteva dintre celebrele obiective ale orașului. Știa că Parisul e renumit pentru biserici, așa că a decis să dea o raită pe la cele mai cunoscute. A început cu Notre Dame, amestecându-se în mulțime, și a continuat cu vitraliile superbe de la Sainte-Chapelle, cu celebra și uriașa orgă de la Saint-Eustache, cu liniștea și umbra de la Saint-Sulpice. În Église de la Madeleine, a rămas cu ochii ațintiți asupra statuii Ioanei d'Arc mai mult decât ar fi crezut. Ioana stătea pregătită de luptă, cu ambele mâini pe sabia ridicată, gata să lovească. Chipul ei era aplecat mult pe spate, ca și cum cel pe care îl înfrunta era mult mai înalt ca ea. Era o poză foarte „vânător de umbre", deși, din câte știa Alec, ea nu fusese nefilim. Cu toate acestea, determinarea și încordarea care se vedeau pe fața ei în fața nevăzutului monstru venit de sus l-au impresionat foarte mult. Cu toată frumusețea rozetelor și a coloanelor corintice pe care le văzuse în acea zi, expresia de pe fața Ioanei a fost cea care i-a rămas în minte mult timp.

În fiecare biserică, nu putea să nu se întrebe unde erau ascunse armele nefilimilor. În aproape toate bisericile din lume exista o rună a vânătorilor de umbre care indica locul în care erau depozitate arme ce puteau fi folosite de nefilimi în caz de urgență. Ar fi putut să întrebe pe cineva de la Institutul din Paris, desigur, dar voia să păstreze discreția asupra vizitei făcute de el și Magnus în oraș. La Notre Dame, a petrecut câteva minute studiind dalele de piatră ale pardoselii, încercând să găsească vreo rună pe care s-o recunoască, dar începuse să atragă privirile asupra lui — majoritatea turiștilor își

petreceau timpul la Notre Dame uitându-se în sus, nu în jos, spre podea. A renunțat; biserica era imensă, iar armele puteau fi oriunde.

În general, nu a atras atenția, dar a avut un moment teribil când a traversat, odată cu mulțimea de turiști, Pont des Arts și a văzut două persoane cu niște Peceți cunoscute pe brațele goale. S-a întors rapid și a pornit în sens invers, cotind pe prima alee găsită. Când a ieșit de acolo, după câteva minute, necunoscuții vânători de umbre nu se mai vedeau.

A rămas atunci o clipă pe strada aglomerată, simțindu-se foarte singur. Nu era obișnuit să se ascundă de vânătorii de umbre; erau colegii și aliații lui, în fond. Era o senzație neobișnuită și neplăcută. Dar, cum avea de rezolvat problema cultului, nu voia să dea ochii cu ei. Nu că n-ar fi avut încredere în Magnus — nu crezuse nicio secundă că Magnus avea acum vreo legătură cu Mâna Purpurie. Dar era posibil să fi fost vreodată implicat în povestea asta, ca o glumă, acum vreo două sute de ani, într-o noapte, la beție? Varianta aceasta i se părea mai aproape de realitate. Ar fi vrut să-l sune pe Magnus, dar nu voia să-l deranjeze în mijlocul cercetărilor lui.

A mers mai departe, și-a scos telefonul și a sunat acasă. Câteva secunde mai târziu, a auzit vocea familiară a surorii lui.

— Hei, cum e la Paris?

Pe chipul lui Alec a apărut un zâmbet.

— Bună, Isabelle!

În fundal s-au auzit un trosnet teribil și o altă voce.

— E Alec? Dă-mi-l la telefon!

— Ce-a fost zgomotul ăla? a întrebat Alec, relativ îngrijorat.

— Ei, e Jace, a spus Isabelle, calmă. Ia mâna, Jace! Pe *mine* m-a sunat.

— Nu, zgomotul ăla, ca și cum ar fi căzut din cer o mie de tomberoane.

— A, Jace învârtea cu lanțul un topor mare când ai sunat tu, i-a spus Isabelle. Jace! Toporul tău s-a înfipt în perete. Nu-i nimic grav, Alec. Zi-mi de excursia ta! Ce face Magnus? Și nu mă refer la sănătatea lui.

Alec a tușit.

— Vreau să spun, cum stă cu talentele, și nu mă refer la talentele cu magia, a clarificat Isabelle.

— Da, am priceput ce vrei să spui, a răspuns Alec, sec.

Nu avea propriu-zis un răspuns pentru Isabelle la întrebarea asta. Când el și Magnus se întâlneau la New York, Alec își dorise de mai multe ori să ducă lucrurile mai departe, dar se speriase de intensitatea sentimentelor lui. Se sărutaseră, se mângâiaseră un pic. Cam atât fusese până acum, iar Magnus nu insistase. Pe urmă venise războiul, și după război Magnus îl întrebase dacă voia să vină cu el într-o vacanță în Europa, iar el spusese da. Alec presupusese atunci că amândoi înțelegeau că asta însemna că era dispus să meargă oriunde și să facă orice cu Magnus. Avea peste optsprezece ani; era adult. Putea lua singur hotărâri în ceea ce-l privea.

Numai că Magnus nu făcuse nicio mișcare. Întotdeauna se purta extrem de grijuliu cu el. Alec și-ar fi dorit să nu mai fie așa de grijuliu, fiindcă el nu era așa de priceput la conversații, mai ales la conversațiile despre sentimente — adică, la conversații despre sentimente în general —, și nu știa cum să deschidă subiectul cu avansarea relației. Alec nici măcar nu sărutase pe nimeni înainte de Magnus. Știa că Magnus avea multă experiență în domeniu. Asta îl intimida și mai mult, dar, pe de altă parte, când îl săruta pe Magnus avea cel mai

fantastic sentiment din lume. Când se sărutau, trupul lui Alec se apropia firesc de Magnus, cât de mult putea, într-un mod instinctiv în care se mișca doar atunci când lupta. Nu știuse până atunci că putea fi vreun lucru care să-l facă să se simtă atât de bine sau să însemne atât de mult pentru el, iar acum erau la Paris, singuri, și se putea întâmpla orice. Era minunat, dar era și înspăimântător.

Cu siguranță Magnus voia să meargă mai departe. Nu?

Alec se gândise că s-ar putea întâmpla ceva în noaptea cu balonul, dar Magnus fusese distras de povestea cu venerarea demonilor, ceea ce era de înțeles.

— Alec! a strigat Isabelle în telefon. Mai ești acolo?

— A… da, scuze. Da.

Vocea ei a devenit mai caldă.

— E ciudat? Știu că prima vacanță împreună poate fi pentru un cuplu prima sau ultima.

— Cum adică, prima sau ultima? Tu n-ai fost niciodată cu cineva în vacanță!

— Știu, dar Clary mi-a împrumutat niște reviste mundane, a spus Isabelle, voioasă.

Prietenia dintre Clary și Isabelle se înfiripase greu, dar Isabelle părea să o prețuiască și mai mult tocmai din acest motiv.

— În revistele astea spune că prima excursie este un test crucial pentru compatibilitatea celor doi. Atunci ajung într-adevăr să se cunoască, să se înțeleagă și să-și dea seama dacă relația lor va dura.

Alec a simțit un gol în stomac și a schimbat repede subiectul.

— Ce face Simon?

Faptul că îl adusese în discuție pe Simon era un semn al disperării lui, din moment ce nu îl încânta prea mult ideea că sora

lui era prietenă cu un vampir. Deși, pentru un vampir, părea un băiat destul de bun. Alec nu îl cunoștea prea bine. Simon vorbea mult, în special despre lucruri din lumea mundanilor de care Alec nu auzise niciodată.

Isabelle a râs, puțin cam prea tare.

— Bine. Adică, nu știu. Îl văd din când în când, și pare că face bine, dar nu mă interesează. Tu știi cum sunt eu cu băieții; e ca o jucărioară. O jucărioară cu colți.

Isabelle ieșise cu o mulțime de băieți, dar niciodată nu avusese o atitudine atât de defensivă. Poate că asta îl neliniștea pe Alec când era vorba de Simon.

— Important e să nu ajungi *tu* jucărioara *lui* de rontăit, a spus Alec. Ascultă, am nevoie de o favoare.

Tonul lui Isabelle a devenit tăios.

— De ce folosești vocea?

— Ce voce?

— Vocea aia, „sunt un vânător de umbre în misiune oficială". Alec, ești în vacanță. Ar trebui să te distrezi.

— Dar mă distrez.

— Nu te cred.

— Mă ajuți sau nu?

Isabelle a râs.

— Sigur că te ajut. În ce vreți să vă băgați, tu și Magnus?

Alec îi promisese lui Magnus că nu va spune nimănui, dar evident că Isabelle nu se punea la socoteală.

S-a întors cu spatele spre mulțimea de oameni și a acoperit cu palma telefonul.

— Vreau să știi asta pentru tine. Mama și tata nu trebuie să știe. Nu vreau să afle nici Jace.

S-au auzit niște fâșâituri în telefon.

— Alec, ai probleme? Pot să ajung la Alicante într-o jumătate de oră, și de acolo, în trei ore sunt la Paris.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta.

Alec și-a dat brusc seama că uitase să se facă nedetectabil, așa că mundanii puteau să-i audă conversația, dar, exact ca în New York, mulțimile de oameni din Paris treceau pe lângă el fără să-i acorde atenție. Discuțiile purtate la telefonul mobil, oricât ar fi de publice, trebuiau să fie ignorate; se pare că asta era o lege universală.

— Ai putea să cauți în arhiva Institutului ceva despre un cult numit Mâna Purpurie?

— Sigur. Poți să-mi spui de ce?

— Nup.

— Să văd ce pot să fac.

Nu a mai insistat. Isabelle nu fusese niciodată insistentă cu vreunul dintre secretele lui Alec. Era unul dintre numeroasele motive pentru care Alec avea încredere în sora lui.

De la celălalt capăt al firului s-au auzit bufnituri.

— Taie-o de-aici, Jace! a zis Isabelle printre dinți.

— De fapt, a spus Alec, pot să vorbesc puțin cu Jace?

Voia să-l întrebe ceva, și se jena să vorbească despre asta cu sora lui.

— Da, bine, a spus Isabelle. Ți-l dau.

S-au auzit alte foșnete, apoi Jace, care și-a dres glasul și a spus pe un ton degajat, de parcă nu s-ar fi bătut pe telefon cu Isabelle doar cu un minut înainte:

— Salut!

Alec a zâmbit.

— Salut!

Îl și vedea pe Jace, care îl rugase pe Alec să-i fie *parabatai*, și pe urmă se prefăcuse că nu-i trebuia așa ceva. Pe Alec nu îl păcălea.

Jace locuia cu ei în Institutul din New York de când Alec avea unsprezece ani. Alec îl iubise întotdeauna pe Jace, i se părea așa de familiar și așa de drag, încât o vreme nu își dăduse seama ce fel de iubire îi purta. Gândindu-se acum la el, a înțeles de cine îi amintea femeia aceea magician, Tessa.

Expresia ei, sobră, dar cu un fel de bucurie pe dedesubt, era exact expresia pe care o avea Jace când cânta la pian.

Alec și-a îndepărtat gândul acela ciudat.

— Cum e la Paris? a întrebat Jace domol. Dacă nu te distrezi, poți să te întorci mai repede.

— E frumos, a răspuns Alec. Cum merge treaba?

— Păi, treburile mele merg bine, și lupta cu demonii, și treaba e bună, a spus Jace.

— Super. Ăăă, Jace, pot să te întreb ceva? Dacă vrei să se întâmple ceva, și crezi că s-ar putea să se întâmple, dar ți se pare că cealaltă persoană așteaptă de la tine un semn că ești pregătit… că poate ești pregătit… nu, că poate sigur ești pregătit, ce-ar trebui să faci? E un scenariu ipotetic.

A urmat o pauză.

— Hmm! a făcut Jace. Bună întrebare. Mă bucur că ai apelat la mine. Eu cred că ar trebui să-i dai bătaie, să dai semnalul.

— Perfect, a spus Alec. Da, asta mă frământa. Mersi, Jace.

— E complicat să dai semnale la telefon, a spus Jace gânditor. O să mă gândesc la diverse semnale pe care poți să le dai și ți le arăt când vii acasă. Cum ar fi, e un semnal pentru „uite, e un demon în spatele tău și ar trebui să-l înjunghii", nu? Dar ar trebui

să fie un alt semnal pentru situația când un demon încearcă să se strecoare în spatele tău, dar eu îl am sub ochi. E logic.

A urmat un alt moment de tăcere.

— Dă-mi-o iar pe Isabelle la telefon!

— Stai, stai! a spus Jace. Când vii acasă?

— Isabelle! a spus Alec.

S-au auzit alte foșnete când Isabelle a reintrat în posesia telefonului.

— Sigur nu vrei să vin să te ajut? Sau tu și Magnus preferați să fiți *singuri*?

— Preferăm să fim singuri, a spus el cu fermitate. Și, de fapt, trebuie să închid. Te iubesc, Isabelle.

— Te iubesc, a spus ea. Stai! Jace zice să-i dau iar telefonul. Zice că are impresia că a înțeles greșit întrebarea ta.

†††

MAGNUS ERA ÎN ACEEAȘI POZIȚIE ÎN CARE ÎL LĂSASE ALEC CÂND plecase. Părea că nu se mișcase deloc, dar taifunul de hârtii, fotografii și cărți din jurul lui era de două ori mai mare și de două ori mai haotic.

— Alec! a spus el cu voioșie, părând într-o dispoziție mult mai bună. Cum e Parisul?

— Dacă aș fi fost un vânător de umbre cu baza la Paris, a răspuns Alec, ar fi trebuit să fac de două ori mai multe antrenamente ca să compensez toate opririle la o cafea sau la ceva de mâncat.

— Parisul, a decretat Magnus, este singurul mare oraș din lume în care poți să te oprești pentru o cafea și pentru ceva de mâncat.

— Ți-am adus niște *pain au chocolat*, a spus Alec, ridicând o pungă din hârtie albă, acum puțin cam boțită.

Magnus a dat la o parte zidul de cărți și hârtii, ca pe o draperie, și i-a făcut semn lui Alec să intre.

— Am găsit ceva, a spus el. Intră!

Alec a dat să pună punga jos, dar Magnus a clătinat din cap.

— Adu și punga cu *pain au chocolat*.

Alec a pășit șovăitor și a rămas lângă Magnus. Magicianul a pescuit din pungă un pateu cu o mână, iar cu cealaltă mână a făcut semn spre o fotografie înțepenită în aer, aducând-o în fața lor. Era o fotografie în care apărea un magician încruntat, cu pielea verde și cu părul alb, îmbrăcat într-un sac de cartofi, și care stătea la o masă din lemn, plină de căni de tablă.

Acela era Ragnor Fell, s-a gândit Alec. Magnus avea fotografia lui pe perete. La câteva zile după moartea lui Ragnor, Magnus îi spusese în treacăt că el și magicianul mort fuseseră prieteni. Acum era limpede că fuseseră foarte apropiați. Alec se întreba de ce Magnus nu-i spusese așa când murise Ragnor, dar atunci erau în plin război. Alec și Magnus încă mai încercau atunci să-și dea seama ce simțeau unul pentru celălalt.

Magnus nu îi ascunsese asta, propriu-zis.

De partea cealaltă a mesei, vizavi de Ragnor Fell, era Magnus, fără cămașă, cu palmele întinse în sus. Părea că încearcă să farmece o sticlă.

Magnus și-a mișcat degetele și fotografia a tremurat, după care s-a mărit. El a înghițit în sec.

— Îmi amintesc de noaptea asta în detaliu. Jucam un joc cu băutura. Înainte de asta, ne pierduserăm, efectiv, cămășile de pe noi cu niște brânzari care se dovediseră a fi trișori de mare

talent. La un moment dat, între a patra și a noua carafă de glögg[1], am intrat într-o discuție profundă despre sensul vieții, sau, mai exact, cât de simplă ar putea fi viața noastră dacă ne-am putea folosi puterile deschis, fără ca mundanii să facă imediat pe ei și să ne ardă pe rug de fiecare dată când văd un licăr de magie.

— Tu și Ragnor ați crezut că dacă veți crea un cult de venerare a demonilor veți avea viața mai ușoară? a întrebat Alec, uluit.

— Lumea e uneori rea cu magicienii. Câteodată suntem și noi tentați să fim răi cu ea.

Au urmat câteva clipe de tăcere. În cele din urmă, Magnus a oftat.

— Nu voiam să invocăm demoni, a spus el. Ne gândeam doar cât de amuzant ar fi să ne prefacem că suntem demoni, ca să-i punem pe mundanii creduli să facă niște chestii.

— Ce fel de chestii?

— Ce voiam noi. Să ne maseze picioarele, să alerge dezbrăcați prin piața orașului, să arunce cu ouă clocite în preoți. Știi tu, chestii normale pe care le-ar face un cult de păcăleală.

— Sigur, a spus Alec. Chestii normale.

— Nu-mi amintesc s-o fi făcut-o efectiv. Ai zice că înființarea unui cult e o întâmplare memorabilă. De fapt, nu-mi amintesc mai nimic din ce s-a întâmplat după noaptea aceea. Următoarea mea amintire e după aproape trei ani, când mă duceam în vacanță în America de Sud. A fost un glögg al naibii de tare, dar trei ani de amnezie mi se pare cam mult. Magnus

[1] Vin fiert suedez, cu cardamon, ghimbir, migdale și scorțișoară, adeseori și cu un stop de coniac (n. red.).

se posomorâse. Conversația aia plus cei trei ani de pierdere a memoriei nu-mi sună bine. Conversația mi se pare dubioasă, iar pierderea memoriei e foarte convenabilă. Trebuie să găsesc imediat Mâna Purpurie.

Alec a dat din cap cu fermitate.

— De unde începem?

A urmat o tăcere lungă, de parcă Magnus ar fi vrut să-și aleagă foarte bine cuvintele. S-a uitat atent la Alec, cumva neîncrezător. Oare Magnus credea că Alec nu putea să-l ajute?

— În primul rând, o să iau legătura cu niște surse de-ale mele din Lumea de Jos, ca să aflu informații despre cult.

— Eu ce pot să fac? Pot să te ajut, a insistat Alec.

— Întotdeauna mă ajuți, a spus Magnus. Și-a dres vocea și a adăugat: Mă gândeam că e păcat să-ți întrerup prima ta excursie la Paris, pentru niște probleme stupide din trecutul meu și niște mundani aiuriți. Te-ai simțit bine azi, nu? Ar trebui să te distrezi. Chestia asta n-ar trebui să dureze prea mult. Nici n-o să știi că am fost plecat.

— Cum să mă distrez, a întrebat Alec, când știu că tu ai putea avea probleme și eu să nu fiu cu tine?

Magnus se uita și acum la el cu privirea aceea ciudată, cercetătoare. Alec nu pricepea ce se întâmpla.

— Există cabaretul, a murmurat Magnus.

I-a zâmbit, dar Alec nu i-a răspuns la zâmbet. Asta nu era o glumă. S-a gândit la toate fotografiile acelea colorate care pluteau prin aer și și-a încrucișat brațele la piept.

Alec avea trei prieteni buni pe lumea asta: Isabelle, Jace și prietena lor din copilărie, Aline, care, de fapt, era mai mult prietena lui Isabelle decât a lui. Îi cunoștea bine pe toți, și cu

toți luptase alături ani de zile. Era obișnuit să facă parte dintr-o echipă.

Nu era obișnuit să țină așa de mult la cineva pe care să nu-l cunoască bine de tot. El considerase că dacă Magnus luptase alături de el, acum erau o echipă. Alec nu știa ce va face dacă Magnus nu voia ca ei să fie o echipă, dar de un lucru era sigur.

— Magnus, eu sunt vânător de umbre. Anihilarea demonilor și a adoratorilor lor face parte din fișa postului. E cam *toată* fișa postului. Mai mult de atât, ai nevoie de cineva care să te apere. Nu pleci fără mine.

Alec s-a simțit dintr-odată foarte singur. Venise în excursia asta ca să-l cunoască mai bine pe Magnus, dar poate era imposibil să-l cunoască. Poate că Magnus nu voia să fie cunoscut. Poate că îl considera pe Alec doar o viitoare fotografie zburătoare, un episod trecător, la fel ca cele de care se chinuia acum să-și amintească.

Pentru că Magnus voia să țină povestea cu acel cult ca pe o problemă *personală*, și niciunul dintre ei nu era sigur, și-a dat el seama brusc, că „personal" îl includea și pe Alec. Dar dacă Magnus chiar făcuse ceva îngrozitor, acum sute de ani? Dacă din amintirile acelea pierdute Alec descoperea că Magnus era stupid, rău sau crud?

Magnus s-a aplecat spre el, de data asta serios.

— Dacă vii cu mine, s-ar putea să nu-ți placă ce găsim. *Mie* s-ar putea să nu-mi placă ce găsim.

Alec s-a relaxat un pic. Nu putea să-și închipuie că Magnus fusese vreodată crud.

— Sunt dispus să risc. Deci, care-i prima mutare?

— Vreau niște nume, un loc de întâlnire și/sau un exemplar din Manuscrisele Roșii ale Magiei, a spus Magnus. Așa că știu exact unde să mă duc. E aproape de apus… O să ajungem în Piața Umbrelor din Paris chiar la ora deschiderii.

— N-am mai fost niciodată într-o Piață a Umbrelor, a remarcat Alec. Asta din Paris e mai luxoasă și mai elegantă ca altele?

Magnus a râs.

— A, nu! E o adevărată cocină.

CAPITOLUL 5

Piața Umbrelor

— Bine ai venit, a spus Magnus, la Arènes de Lutèce! În Roma antică era arena gladiatorilor. Un cimitir. E al șaizeci și optulea obiectiv turistic din Paris. Iar în seara asta e locul unde mătușa ta elfă Martha vine să-și cumpere provizia lunară și ilegală de ochi de triton.

Stăteau la intrarea în Piața Umbrelor, pe o alee îngustă din mijlocul tribunelor străvechi de piatră. Pentru cei lipsiți de harul Vederii, aleea ducea spre un spațiu circular cu nisip, aflat mai jos, încă recognoscibil ca groapa gladiatorilor, unde se aflau doar câțiva oameni. Dar pentru obișnuiții Pieței, era un labirint de tarabe, plin de repudiați, un haos de zgomote și de mirosuri.

Chiar înainte de a intra în Piață au fost remarcați. Alec își dăduse seama de asta și intrase în alertă. Un selkie s-a uitat discret la ei, neliniștit, când au trecut, după care s-a îndepărtat nu la fel de discret.

Alec își pusese jacheta de piele peste hanorac și își trăsese gluga peste cap, să-și acopere fața. Runele de pe mâini erau ascunse de niște mănuși din piele moale. Pe nimeni nu păcălea. Alec n-ar fi putut trece vreodată drept altceva decât un copil al Îngerului. Se vedea clar din postura lui, din grația lui, din privire.

Nefilimii nu aveau interdicția de a pătrunde în Piață, dar nici nu erau bine-veniți acolo. Magnus se bucura că-l are pe Alec alături, dar asta complica mai mult lucrurile.

În mijlocul acelei mulțimi care se înghesuia pe aleea îngustă pentru a intra în Piață, au avut un scurt, dar intens moment de claustrofobie. Mirosea a animale ude și a apă stătută, și toată lumea era neplăcut de aproape. Apoi, o explozie de lumină i-a întâmpinat când au pășit în locul pe care obișnuiții Pieței îl numeau Place des Ombres. Mirosea a fum de lemne și a condimente, a tămâie și a ierburi uscate la soare. Pentru Magnus era o familiaritate plăcută, o constantă în deceniile și secolele de schimbare.

— Piața Umbrelor din Paris nu e ca majoritatea celorlalte Piețe. E cea mai veche din lume, și istoria ei e plină de intrigi politice și de sânge. Aproape toate conflictele majore pe care le-au avut repudiații cu mundanii, cu nefilimii, sau cu ei înșiși înainte de secolul al nouăsprezecelea au început aici. Magnus și-a cântărit bine următoarele cuvinte: Ce vreau eu să spun, de fapt, e să ai grijă.

După ce au trecut de primul rând de tarabe, Magnus a observat că, pe măsură ce înaintau, se crea în jurul lor o bulă de tensiune. Repudiații se adunau în cerc și șușoteau. Unii le aruncau priviri acuzatoare, iar câțiva dintre vânzători chiar trăgeau obloanele jos sau închideau ferestrele la apropierea lor.

Alec avea fruntea încruntată și mergea țeapăn. Magnus s-a oprit, i-a luat ostentativ mâna și i-a strâns-o tare. Un vârcolac a trântit geamul de la chioșc, mârâind, când au ajuns în dreptul lui.

— Oricum nu voiam să cumpăr de acolo, a spus Alec.

— Normal că nu, a spus Magnus. Nimeni nu vrea să mănânce de la un chioșc numit Burgerul Lupului. Dai impresia de canibalism, tipule.

Alec a zâmbit, dar Magnus a avut bănuiala că o făcea doar pentru el. Ochii lui Alec scrutau în continuare împrejurimile, cu vigilența aceea reflexă pentru care fusese antrenat toată viața. Magnus i-a dat drumul la mână și l-a lăsat să meargă ceva mai departe și în spatele lui; știa că Alec se poziționează în așa fel, încât să aibă cel mai bun punct de observare pentru orice eventualitate.

Prima oprire făcută de Magnus a fost la un cort mare și roșu, care ieșea în evidență pe una dintre aleile principale. Cortul era lung, înalt și îngust, împărțit într-un vestibul, în față, și o cameră mare în spate. În stânga intrării era o firmă pe care era desenată o sticlă de vin, plină cu un lichid roșu, și deviza: SÂNGELE E VIAȚĂ. TRĂIEȘTE BINE.

Magnus a dat la o parte draperiile roșii și a băgat capul în camera din spate, unde l-a văzut pe primul (și probabil unicul) somelier de sânge din lume, stând în spatele unui birou de mahon curbat. Peng Colț părea un tânăr de vreo douăzeci și ceva de ani, cu o față lată, dar plăcută, un aer mercurial și ochi sclipitori. Un smoc din părul lui negru era vopsit într-un galben aprins, ceea ce îl făcea să semene cu o albină prietenoasă. Ținea picioarele pe masă și fredona un cântec vesel.

Magnus îl cunoscuse pe Peng Colț pe la începutul anilor 1700, când transfuziile de sânge începeau să fie la modă. Magnus îi admira pe antreprenori, iar Peng Colț era antreprenor, mai presus de toate. Găsise o oportunitate pe piață — și în Piața Umbrelor — și profitase de ea.

— Ei, Înaltul Magician din Brooklyn! a spus Peng Colț, începând să zâmbească încântat. Ai venit să stăm puțin de vorbă? Sunt mereu pus pe afaceri, dar cu tine orice afacere e o plăcere.

Peng Colț flirta cu toată lumea. Părea așa de serios, încât Magnus se întreba uneori dacă nu cumva era sincer interesat. Acum, evident, nu avea importanță.

— Mi-e teamă că am venit cu afaceri, a spus Magnus și a ridicat din umeri, zâmbind.

Peng Colț a ridicat și el din umeri. Deja zâmbea, și a continuat s-o facă.

— Nu scap niciodată ocazia să fac un profit. Cauți ingrediente pentru vreo poțiune? Am o fiolă cu sânge de demon Dragon. Sută la sută neinflamabilă.

— Sigur, întotdeauna am grijă să nu-mi ia foc sângele, a spus Magnus. Dar azi nu vreau sânge. Am nevoie de niște informații legate de Mâna Purpurie.

— Am auzit multe despre ei în ultima vreme, a răspuns Peng Colț, apoi s-a uitat peste umărul lui Magnus și a tăcut brusc.

Magnus a întors capul și l-a văzut pe Alec apărând șovăielnic din spatele draperiei. Peng Colț s-a ridicat de la birou și s-a uitat la Alec cu răceală.

— Scuzele mele, vânătorule de umbre. După cum vezi, sunt cu un client. Dacă revii mai târziu, poate reușesc să te ajut.

— E cu mine, a spus Magnus. Alexander Lightwood, ți-l prezint pe Peng Colț.

Peng Colț și-a îngustat pleoapele.

— Să nu faci comentarii legate de numele meu. În mod evident, părinții mei nu se așteptau ca băiețelul lor să ajungă

vampir când va fi mare. Glumele despre numele meu nu mi se par amuzante.

Magnus s-a decis să nu aducă momentan în discuție faptul că lui Peng Colț prietenii apropiați îi spuneau Colț Colț. Era clar că Peng Colț nu intenționa să se împrietenească cu Alec. Îl fixa cu privirea, de parcă Alec ar fi putut să-l atace în orice moment. Ca să fie corect cu Peng Colț, și Alec stătea cu mâna pe mânerul pumnalului său serafic de la centură.

— Salut! a spus Alec. Am venit aici cu Magnus. Am venit aici *pentru* Magnus. Niciun vânător de umbre nu știe că sunt aici. Vrem doar să aflăm ce e cu Mâna Purpurie. După o clipă de tăcere, a adăugat: E important.

— Ce-aș putea să știu eu despre asta? a întrebat Peng Colț. Dă-mi voie să te asigur, vânătorule de umbre, eu nu fac afaceri cu vreun cult. Afacerea mea e perfect legală. Sunt un simplu negustor de sânge, care vinde cel mai bun sânge, legal și autorizat, unor repudiați onorabili. Dacă ești interesat să achiziționezi sânge, Înaltule Magician, voi fi bucuros să te consiliez la selecție. Altfel, mă tem că nu te pot ajuta.

— Am auzit că au un nou lider, a spus Alec.

— Nu știu nimic despre el, a afirmat Peng Colț, hotărât.

— Despre *el*? a făcut Magnus. Ei, tot e ceva.

Peng Colț s-a strâmbat.

— Acum câteva minute păreai dispus să mă ajuți.

Cei trei au rămas așa, în impas, câteva momente, după care Peng Colț s-a așezat la birou și a început să frunzărească niște hârtii.

— Ei, da, nu vreau să spună lumea că vând secrete vânătorilor de umbre.

— Ne cunoaștem de mult timp, a spus Magnus. Dacă ai încredere în mine, poți avea încredere și în el.

Peng Colț a ridicat ochii din hârtiile lui.

— Am încredere în tine. Dar asta nu înseamnă că o să am încredere și în vânătorii de umbre. Nimeni nu are încredere în vânătorii de umbre.

După un moment, Alec a spus cu voce aspră:

— Hai, Magnus! Să mergem!

Magnus a încercat să-i prindă privirea lui Peng Colț, înainte de a ieși. Peng Colț își studia foarte atent hârtiile și nu i-a luat în seamă. S-au întâlnit afară. Alec își ținea brațele încrucișate strâns la piept și urmărea necontenit mulțimea care trecea. Ai fi zis că păzea cortul lui Peng Colț.

— Scuze pentru asta, a spus Magnus.

Nu putea să-i condamne pe repudiați că erau atât de suspicioși când venea vorba de vânătorii de umbre. Nu putea să-l condamne nici pe Alec pentru că se simțea jignit.

— Ascultă, a spus Alec. N-o să meargă așa. Ia-o tu înainte prin Piață. Eu o să stau deoparte, și ne vedem după ce obții vreo informație.

Magnus a dat din cap.

— Dacă vrei să te întorci în apartament…

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun, tu o iei înainte, iar eu o să stau undeva, în umbră, cât mergi tu prin Piață. Nu ies la lumină decât dacă ești în pericol. Alec a șovăit. Sau, dacă vrei să plec…

— Nu, a spus Magnus. Vreau să rămâi pe aici.

Alec s-a uitat în jur, puțin rușinat, apoi l-a tras spre el pe Magnus. Gălăgia și agitația din Piața Umbrelor s-au estompat,

devenind doar un vuiet îndepărtat. Apăsarea pe care o simțea Magnus în piept, din cauza frustrării, s-a mai atenuat. Ochii i s-au închis. Totul era liniștit, calm și frumos.

— Plecați de lângă cortul meu! a țipat pe neașteptate Peng Colț, iar Magnus și Alec s-au desprins în grabă din îmbrățișare.

Magnus s-a întors și l-a văzut pe Peng Colț uitându-se urât la ei pe ușa cortului.

— Nu te mai îmbrățișa cu vânătorii de umbre în fața cortului unde fac eu afaceri! N-o să mai cumpere nimeni sânge de la unul care are o cabină de îmbrățișat vânători de umbre în fața cortului! Plecați de-aici!

Alec a pornit să se piardă prin mulțime. La plecare, a întins mâna și i-a mângâiat ușor brațul lui Magnus.

— O să fiu pe aproape, a spus el, cât să fie auzit de Magnus. Te apăr eu.

I-a dat drumul la mână, și zgomotele din jur s-au prăvălit din nou peste Magnus. Alec dispăruse brusc, undeva, în umbră.

Și-a suflecat mânecile de mătase verde ca sticla.

A încercat să-și alunge senzația de neliniște care îl cuprinsese când Alec îi spusese „n-o să meargă".

În următoarea jumătate de oră, Magnus a umblat printre magicienii și elfii din Piața Umbrelor, încercând să cumpere vreo informație. Acum, că Alec nu mai era cu el, trecea ușor prin mulțime. Încerca să pară firesc și degajat, nu plin de suspiciune sau grăbit. A trecut pe la Les Changelings en Cage (Spiriduși în Colivie, un chioșc unde se vindeau pandantive anti-elf, deținut de un magician morocănos) și pe la Le Tombeau des Loups (Mormântul Lupilor, un chioșc unde se vindeau poțiuni magice împotriva vârcolacilor, deținut, evident, de niște vampiri).

A mângâiat acolo diverse creaturi ciudate și ilicite, care bănuia că în curând vor deveni ingrediente pentru acele poțiuni.

S-a oprit de mai multe ori să urmărească diverse demonstrații de magie făcute de magicieni din locuri îndepărtate, din curiozitate profesională. A cumpărat ingrediente rare pentru vrăji, pe care nu le putea găsi decât într-o Piață a Umbrelor din Europa. Acum putea să facă fericită haita de vârcolaci din Mexic preparându-le o poțiune care îi va reda liderului lor mirosul pierdut.

Ba chiar a bătut palma pentru noi afaceri, pe care putea să le facă după ce rezolva problema cultului ăstuia enervant. O flotă de pescadoare din Amsterdam avea probleme cu un grup de sirene care îi ademenea marinarii și îi făcea să sară peste bord. Avea să țină legătura.

Totuși, n-a aflat nimic despre Mâna Purpurie.

Magnus se uita din când în când în spate, căutându-l pe Alec. Nu l-a văzut niciodată.

La un moment dat, când întorsese așa capul în spate, a avut aceeași senzație pe care o trăise când porniseră la plimbare după prăbușirea balonului, senzația că e urmărit de o privire dușmănoasă. Era ca un fior rece de pericol, ca o schimbare în rău a vremii.

A rostit în șoaptă o vrajă care să-l avertizeze dacă era cineva cu ochii pe el și și-a trecut mâinile peste urechi. A simțit imediat o gâdilătură pe lobul stâng al urechii, o atingere ușoară, ca de fulg. Priviri aruncate în treacăt, nimic neobișnuit. Poate că era doar Alec cel care-l urmărea.

Trecea pe lângă o tarabă plină cu pelerine, când a simțit o atingere mai puternică pe ureche, două înțepături distincte, care l-au făcut să tresară.

— Blană autentică de focă, a spus vânzătorul cu speranță. Pescuită legal. Sau asta. Blană de la vârcolaci care s-au lăsat rași de bunăvoie, pentru un aspect mai elegant și mai aerodinamic.

— Superb, a comentat Magnus, trecând mai departe.

A intrat pe o alee laterală, care se îndepărta de piața principală, și apoi pe alta, care se înfunda. Continua să simtă apăsarea pe ureche, după care a simțit o mică smucitură.

Mâinile lui s-au aprins de magie și a rostit în neant:

— Sunt măgulit, dar poate ar fi mai bine să lași sfiala și să vorbim față în față.

Nu a răspuns nimeni.

Magnus a așteptat câteva clipe, apoi a lăsat să se stingă flăcările din mâinile lui. S-a întors spre intrarea în alee. Nici nu a ajuns bine înapoi la civilizație, că s-a simțit tras cu putere de ureche. Cineva se uita cu atenție la el.

— Magnus Bane! Am zis eu că tu ești!

Magnus s-a întors spre locul din care se auzise vocea.

— Johnny Rook! Ce faci la Paris?

Johnny Rook era unul dintre puținii mundani care aveau abilitatea să vadă în Lumea Umbrelor. De obicei stătea în Piața Umbrelor din Los Angeles.

Magnus s-a uitat la Johnny fără entuziasm. Purta un impermeabil negru și ochelari de soare (deși era noapte), părul blond-murdar era tuns Cezar și barba era nerasă. Fața lui avea ceva ciudat: Magnus auzise un zvon că Johnny ar fi plătit niște elfi să-l înfrumusețeze prin magie, dar dacă era adevărat, Magnus credea că dăduse banii degeaba. Bărbatului i se mai spunea și Rook Escrocul, și era foarte preocupat de aspectul lui.

— Mă pregăteam să te întreb același lucru, a spus Johnny, cu o curiozitate lacomă.

— Vacanță, a spus Magnus, pe un ton neutru. Ce-ți face băiatul? Cat, parcă.

— Kit. E băiat bun. Crește ca din apă. Mâini iuți, foarte utile în branșa mea.

— Îl pui pe băiatul tău să fure din buzunare?

— Și asta. Și ceva mărunțișuri cu cheile. Ceva prestidigitație. De toate. E multi-talentat.

— Are vreo zece ani, nu? a întrebat Magnus.

Johnny a ridicat din umeri.

— E foarte bine dezvoltat.

— Evident.

— Cauți ceva anume în Piață? Poate te ajut cu ceva.

Magnus a închis ochii și a numărat încet până la cinci. Și-a călcat pe inimă și l-a întrebat pe un ton relaxat:

— Ce știi de Mâna Purpurie?

Johnny și-a dat ochii peste cap.

— Niște cultași. Îl venerează pe Asmodeus.

Magnus a simțit un junghi puternic în inimă.

— *Asmodeus?*

Johnny s-a uitat atent la el.

— Nu e un nume pe care să-l auzi în fiecare zi, a adăugat Magnus, sperând că așa își va explica uimirea.

Era un nume pe care Magnus îl auzise mai des decât și-ar fi dorit. Spera să fie o pură întâmplare, dar Asmodeus era Prințul Infernului care îl zămislise și pe el.

Chiar ar fi putut să înființeze un cult în numele tatălui său? Nu erau atât de apropiați. Nu se putea imagina făcând asta, nici măcar ca glumă.

Oare va trebui să-i spună lui Alec că Asmodeus e tatăl lui? Alec nu-l întrebase niciodată care dintre demoni era părintele lui, iar Magnus nu dorea deloc să-i spună. Majoritatea magicienilor aveau ca mamă sau ca tată un demon obișnuit. Fusese ghinionul lui să-l aibă ca tată pe unul dintre cei Nouă Prinți ai Infernului.

— Asmodeus? l-a întrebat el din nou pe Johnny. Ești sigur?

Johnny a ridicat din umeri.

— Nu cred că e așa mare secret. Asta am auzit și eu.

Deci, s-ar putea să nu fie adevărat. N-avea niciun rost să-i spună lui Alec, s-a gândit Magnus, dacă e posibil să nu fie adevărat. Tessa nu-i spusese asta, și i-ar fi spus cu siguranță dacă cei din cult l-ar fi venerat pe tatăl lui.

Magnus a început să respire ceva mai ușurat. Dar, vai, Johnny avea o expresie vicleană, pe care Magnus o cunoștea prea bine.

— S-ar putea să știu mai multe, a spus Johnny, degajat.

Magnus a pocnit din degete. În vârful lor a apărut o mică bulă galbenă, lucioasă, care a început să crească tot mai mult, până când i-a învăluit pe amândoi. Zgomotele Pieței au dispărut, lăsându-i pe cei doi într-o sferă de liniște absolută.

Magnus a oftat din greu. Mai trecuse prin asta.

— Care-i prețul tău?

— Informația e a ta pentru un preț mic de tot, și anume o favoare a ta pentru mine, care urmează a fi determinată în viitor.

Johnny i-a zâmbit larg, încurajator. Magnus s-a uitat la el cu un aer care spera să pară patrician.

— Știm cu toții unde poate duce o favoare neprecizată, a spus el. Am făcut odată o promisiune vagă cuiva și am ajuns

să stau șapte luni sub o vrajă, trăind în acvariul unei driade. Nu vreau să povestesc despre asta, a adăugat el repede, când Johnny a vrut să spună ceva. Fără favoruri neprecizate!

— OK, a spus Johnny, ce-ai zice de o favoare precizată, pe care să mi-o faci chiar acum? Știi vreo modalitate prin care s-ar putea distrage atenția nefilimilor de la ceva? Sau de la cineva?

— Faci ceva cu care nefilimii n-ar fi de acord?

— Evident că da, a spus Johnny, dar acum poate mai mult ca altă dată.

— Aș putea să-ți dau o cremă, a propus Magnus. Poate să devieze atenția de la persoana care se unge cu ea.

— O cremă? a întrebat Johnny.

— O cremă, da, a repetat Magnus, puțin iritat.

— N-ai ceva care poate fi băut sau mâncat?

— Nu, a spus Magnus. E o cremă. Așa se face.

— Atâta că nu-mi place să fiu unsuros.

— Ei, presupun că ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătești când faci mereu activități infracționale.

Johnny a ridicat din umeri.

— Și cât îmi dai?

— Bănuiesc că depinde de cât de multe știi, a spus Magnus.

Magnus era surprins că Johnny nu îi spusese precis cât vrea; de obicei încerca să controleze el negocierea. Din cine știe ce motiv, Johnny era disperat să pună mâna pe chestia asta. Nu era treaba lui Magnus să știe de ce. Nu era o crimă să îi eviți pe vânătorii de umbre. Magnus întâlnise mulți vânători de umbre pe care prefera să-i evite. Nu toți erau la fel de fermecători ca Alec.

— Informația mea spune că cei de la Mâna Purpurie și-au părăsit de curând baza din Veneția, a spus Magnus. Ai idee unde s-au dus?

— Nu, a răspuns Johnny. Știu că cei de la Mâna Purpurie aveau un altar secret la Veneția, unde își țineau biblia lor. Se numește Sălașul.

Zâmbetul lui Johnny s-a făcut mai larg și mai dințos.

— E o parolă secretă cu care poți intra. Ți-o dau pentru zece sticle de poțiune.

— E o cremă.

— Zece sticle de cremă.

— Una.

— Trei.

— S-a făcut.

Și-au strâns mâna. Așa se făceau afacerile.

— OK. O să găsești un cap de capră din piatră și o să spui „Asmodeus".

Magnus a ridicat o sprânceană.

— Parola de intrare în bârlogul adoratorilor lui Asmodeus este „Asmodeus"?

— Nu știu dacă ai observat, a spus Johnny, gânditor, dar adoratorii ăștia în general nu sunt cei mai geniali mundani pe care poate lumea să-i ofere.

— Am observat, a încuviințat Magnus. Mai trebuie să știu ceva: care e sursa ta.

— N-am spus niciodată că o să-ți dezvălui asta!

— Dar o s-o faci, a replicat Magnus, fiindcă vrei trei borcane de cremă și fiindcă ești un mincinos notoriu.

Johnny a șovăit, dar numai pentru o clipă.

— Un magician pe nume Mori Shu. A fost membru al cultului Mâna Purpurie.

— Ce caută un magician într-un cult mundan? Ar trebui să știe că nu e locul lui acolo.

— Cine știe? După câte se spune, l-a jignit pe noul lider și acum e fugar, caută protecție. Știe mai multe despre Mâna Purpurie decât oricare altul care n-a fost acolo. A fost în Paris de curând, dar am auzit că a plecat la Veneția. O să-ți spună orice, dacă îl ajuți.

Exact când Mâna Purpurie părăsea Veneția, Mori Shu se ducea acolo.

— Mersi, Johnny. O să-ți trimit crema la L.A. imediat după ce mă întorc din vacanță.

Bula galbenă a început să se destrame în funigei aurii, care au plutit sclipind în vânt. În timp ce pulberea aurie se împrăștia, Johnny l-a apucat pe Magnus de mânecă și i-a șoptit cu o aprindere neașteptată:

— În ultimul timp, au fost multe dispariții de elfi în Piața Umbrelor. Toată lumea e agitată. Se spune că Mâna Purpurie e la mijloc. Nu-mi place deloc că cineva vânează elfi. Oprește-i!

Pe chipul lui Johnny apăruse o expresie pe care Magnus nu-și amintea s-o mai fi văzut, ceva între furie și teamă.

Apoi cacofonia de zgomote a Pieței Umbrelor din Paris a năvălit din nou peste ei.

— Acum, a murmurat Magnus. Unde e Alec?

— Vânătorul tău de umbre? a spus Johnny, cu un zâmbet pervers, fără nicio urmă din expresia de dinainte. Te pricepi foarte bine să stârnești agitație într-un loc public, prietene.

— Noi nu suntem prieteni, Johnny, a zis Magnus absent, scrutând cu atenție mulțimea.

Johnny a scos un hohot de râs care semăna cu un lătrat.

Alec a apărut ca un iepure din pălărie, din spatele chioșcului din apropiere. Ai fi zis că se tăvălise prin noroi.

— Vânătorul tău de umbre e murdar, a observat Johnny.

— Ei, se curăță foarte frumos, a spus Magnus.

— Sunt convins că e ceva de vis, dar, absolut din întâmplare, am o întâlnire urgentă în altă parte. Pe data viitoare, Înaltule Magician!

Johnny i-a aruncat din mers un salut și a dispărut în mulțime. Magnus l-a lăsat să plece. Era mai preocupat de starea iubitului său. S-a uitat la Alec din cap până în picioare, la noroiul care îi mânjea hainele și care îi stropea părul negru. Își ținea arcul pe lângă corp, iar pieptul lui se ridica și cobora repede.

— Ciao, scumpete! a spus Magnus. Ce mai e nou?

CAPITOLUL 6

Ciocnire nocturnă

La cinci minute după ce plecase de lângă Magnus, Alec îl privise cum bagă mâna într-o cușcă cu maimuțe demonice veninoase, cu gheare ascuțite. Și-a încleștat mâna pe pumnalul serafic, dar s-a reținut.

Era în Piața Umbrelor. Regulile erau altele aici. Știa asta.

Din fericire, Magnus doar a mângâiat una dintre creaturile mârâitoare cu o mână relaxată și plină de inele, apoi s-a îndepărtat de tarabă și s-a îndreptat spre o alta, pichetată de niște vârcolaci morocănoși.

— Stop oprimării vârcolacilor de către strigoi! a strigat una dintre femeile-vârcolac, fluturând o pancartă pe care scria Unitate pentru repudiați.

Magnus a luat un fluturaș și i-a zâmbit femeii-vârcolac, lăsând-o ametită. Magnus avea efectul acesta asupra oamenilor. Alec își amintea cum se uitase mai devreme la el negustorul de sânge de vampir. Înainte să-l cunoască pe Magnus, Alec mai obișnuia să arunce câte o privire nervoasă spre băieți: spre Jace, sau spre vânătorii de umbre care veneau în vizită la Institut, sau spre mundanii de pe străzile aglomerate din New York. Acum, când Magnus era în cameră, lui Alec îi era greu să mai

observe și pe altcineva. Oare Magnus mai remarca și acum vreun bărbat arătos sau vreo femeie frumoasă? Alec a simțit înțepături nervoase la gândul că erau atâtea persoane care s-ar fi bucurat dacă el pica testul acesta al relației.

Și-a tras gluga puțin mai pe ochi și l-a urmărit de la distanță.

Apoi Magnus a intrat într-o spițerie și a început să cumpere ierburi. Pe urmă s-a oprit să stea de vorbă cu un elf cu păr violet, care cerea aur cu care să-și hrănească vasiliscul. Pe urmă s-a dus la chioșcul de vizavi și a stat acolo o oră întreagă tocmindu-se pentru ceva care semăna suspect de mult cu niște păr de om.

Alec era convins că Magnus știe ce face. Emana atâta siguranță de sine, fără să facă niciun efort. Părea că poate controla orice situație, chiar și atunci când nu era așa. Era unul dintre lucrurile pe care Alec le admira foarte mult la el.

Când Magnus s-a pus în mișcare, Alec s-a strecurat pe o stradă adiacentă. Era suficient de departe pentru a nu stârni suspiciuni, dar ar fi ajuns la el din doar cinci pași. Îl urmărea nu doar pe iubitul lui, ci și pe toți cei care se aflau lângă el, de la grupul de driade care încercau să-l ademenească pe Magnus în cortul lor, la hoața de buzunare slăbănoagă, cu o coroană de spini pe cap, care îl urmărea pe Magnus din motive nu chiar nevinovate.

Când fata a făcut prima mișcare, a făcut și Alec prima mișcare și i-a prins degetele murdare exact înainte de a se strecura în buzunarul lui Magnus. S-a repezit la ea și a tras-o între două chioșcuri așa de repede, că nimeni nu a observat.

Fata-elf s-a răsucit atât de violent, încât una dintre mănușile lui au alunecat și ea i-a văzut runele. Verdele palid din obrajii ei s-a scurs și fața i-a devenit cenușie.

— *Je suis désolée*, a șoptit ea, și când a văzut că Alec nu pricepe: Îmi pare rău. Te rog, nu-mi face rău! Promit că nu mai fac.

Fata era așa de subțirică, încât Alec i-ar fi putut cuprinde mijlocul între degetul mare și arătător. Elfii au rareori vârsta pe care o arată, dar fata aceea părea la fel de tânără ca fratele lui, Max, care fusese ucis în război. „Vânătorii de umbre sunt luptători", îi spunea el. „Pierdem, dar continuăm lupta."

Max fusese prea mic pentru a lupta. Nu avea să învețe niciodată să lupte. Alec își făcuse întotdeauna griji pentru sora lui și *parabataiul* ei, pentru că amândoi erau imprudenți și neînfricați. Mereu fusese disperat să-i protejeze. Niciodată nu se gândise că ar fi trebuit să-l protejeze pe Max. Greșise fatal cu frățiorul lui.

Max fusese aproape la fel de slab ca fata asta. Se uita în sus la el, exact ca ea, cu ochii lui mari, prin ochelari.

Alec s-a simțit o clipă gâtuit și a întors privirea. Fata nu a încercat să profite de ocazie ca să se smulgă din strânsoarea lui, acum slăbită. Când a întors capul spre ea, fata era tot cu ochii la el.

— Ăăă… Vânătorule de umbre? a întrebat ea. Te simți bine?

Alec s-a scuturat din amorțeală. „Vânătorii de umbre continuă lupta", i-a spus în minte vocea tatălui său.

— Sunt bine, a spus el, cu vocea puțin răgușită. Cum te cheamă?

— Rose, a răspuns ea.

— Ți-e foame, Rose?

Fetei au început să-i tremure buzele. A încercat să fugă, dar el a prins-o de cămașă. Ea l-a lovit cu palma peste mână și a părut că vrea să-l muște, când a văzut în mâna lui bancnotele de Euro.

Alec i le-a întins.

— Du-te și ia-ți niște mâncare!

Imediat cum a desfăcut palma, bancnotele au și dispărut. Nu i-a mulțumit, a dat doar din cap și a luat-o la fugă.

— Și nu mai fura! a strigat el după ea.

Acum nu mai avea niciun ban. Când se pregătea să plece în excursie de la Institutul din New York, cu rucsacul pe umăr, mama lui alergase după el și îi îndesase banii în mână, deși el încercase să-i refuze.

— Du-te și fii fericit! îi spusese ea.

Alec se întreba dacă nu fusese cumva păcălit de fata-elf. Ar fi putut avea sute de ani, și toată lumea știa că elfii au o plăcere nebună de a-i păcăli pe muritori. Dar s-a decis să creadă că fata era exact ce părea — un copil speriat și flămând — și s-a simțit bucuros că a ajutat-o. Așa că a cheltuit bine banii.

Tatăl lui nu fusese încântat când Alec îi anunțase că vrea să plece în excursie cu Magnus.

— Ți-a spus ceva de noi? îl întrebase Robert Lightwood, plimbându-se prin camera lui Alec precum o pisică nervoasă.

Părinții lui îl susținuseră la un moment dat pe Valentine, vânătorul de umbre malefic, care pornise ultimul război. Alec își imagina că Magnus ar fi putut să-i povestească ceva despre ei, dacă ar fi vrut.

— Nimic, răspunsese Alec, supărat. El nu e așa.

— Dar despre el ți-a spus ceva? îl întrebase Robert.

Când Alec tăcuse, Robert continuase:

— Tot nimic, îmi imaginez.

Alec nu își dădea seama ce expresie avusese în clipa aceea, cât de speriat ar fi putut părea, dar chipul tatălui său se îmblânzise.

— Ascultă, fiule, nu poți să crezi că relația asta are vreun viitor, îi spusese el. Nici cu un repudiat, nici cu un om. Eu… înțeleg că vrei să fii sincer, dar câteodată e mai înțelept să alegi o altă cale, chiar dacă te simți… atras. Nu vreau ca viața ta să fie mai dificilă decât ar trebui. Ești așa de tânăr, nu știi cum e lumea cu adevărat. Nu vreau să fii nefericit.

Alec se uitase fix la el.

— Și minciuna ar trebui să mă facă fericit? Până acum n-am fost fericit. Acum sunt.

— Cum ai putea să fii?

— Adevărul mă face fericit, spusese Alec. Magnus mă face fericit. Nu-mi pasă dacă e dificil.

Pe chipul tatălui său văzuse multă tristețe și multă îngrijorare. Lui Alec îi fusese toată viața teamă că ar putea stârni această expresie pe chipul tatălui său. Încercase din răsputeri să n-o facă.

— Alec, îi șoptise tatăl său. Nu vreau să te duci.

— Tată, spusese Alec. Mă duc.

O reacție instinctivă i-a întrerupt amintirile, văzând în depărtare sacoul roșu de catifea al lui Magnus. A revenit în prezent și a pornit în grabă în direcția aceea.

Când s-a apropiat, l-a văzut pe Magnus intrând pe o alee întunecoasă din spatele tarabelor, apoi a văzut o siluetă cu pelerină care iese din ascunziș și o ia tiptil pe urmele lui Magnus.

Alec nu avea timp să îi urmeze cu prudență; deja îl pierduse din vedere pe Magnus, și în curând avea să piardă și pelerina urmăritorului. A luat-o la fugă, a trecut printre un vampir și un peri care se îmbrățișau și a îmbrâncit câțiva vârcolaci care

învârteau niște bețe. A ajuns în capătul aleii și s-a lipit cu spatele de zid. Și-a aruncat ochii după colț și a văzut silueta aceea la mijlocul străzii, îndreptându-se spre Magnus, care era complet neprotejat.

A pus o săgeată în arc și s-a repezit pe alee.

A vorbit suficient de tare cât să fie auzit:

— Nu mișca! Întoarce-te încet!

Silueta cu pelerină a rămas nemișcată, apoi a întins mâinile, ca și cum s-ar fi supus ordinului. Alec s-a apropiat de ea, mergând ușor pe stânga, ca să-i poată vedea fața. Abia a apucat să zărească o bărbie îngustă — de om, de femeie, după aspect, cu o piele nisipie —, când ea s-a răsucit spre el cu degetele răsfirate. Alec s-a dat repede înapoi, și un fulger orbitor s-a izbit în el, acoperindu-i vederea cu energie statică și făcându-l să nu mai vadă nimic în afară de conturul femeii, ca un timbru întunecat lipit pe lumina aceea orbitoare. A eliberat săgeata, orbește, sperând că mâna lui antrenată nu va greși ținta. Săgeata a zburat din arc și era gata să ajungă la țintă, când femeia a reușit cumva să se estompeze. „Estompare" era singurul cuvânt care putea descrie mișcarea. În prima clipă, săgeata lui zbura spre ea, iar în clipa următoare silueta ei se întinsese și se răsucise, ajungând acum să fie lângă celălalt zid de lângă alee.

Femeia s-a estompat iar și a apărut lângă el. Alec a făcut o săritură, evitând în ultimul moment lovitura unei săbii. A parat un alt atac cu arcul. Lemnul tratat cu *adamas* a zăngănit atingându-se de metalul sabiei, iar Alec, încă orbit pe jumătate, a lovit jos cu arcul, agățând gleznele atacatoarei și punând-o la pământ. A ridicat arcul sus și s-a pregătit să tragă, când femeia s-a estompat iar, apărând de data asta la intrarea în alee.

O pală de vânt a trecut urlând pe lângă ea și i-a dat la o parte pelerina. Gluga s-a lăsat puțin pe spate, dezvăluindu-i jumătatea stângă a feței, sub lumina felinarului. O femeie cu ochi căprui-închis și buze subțiri. Părul negru și drept, lung până la umeri, îi cădea de-a lungul obrazului, arcuindu-se în jurul bărbiei. Sabia ei era un *samgakdo* coreean, cu lama în trei colțuri, genul de armă menită să provoace leziuni ireparabile corpului uman.

Alec a privit-o atent. Fața ei părea complet umană, dar avea ceva straniu. Era expresia ei; avea un aer ciudat de îndepărtat, ca și cum ar fi privit în gol.

Un scrâșnet de metal frecat de zid a străpuns aerul, undeva, în spatele lui. Alec și-a pierdut pentru o clipă concentrarea.

Femeia misterioasă a profitat de clipa lui de neatenție. A ridicat sabia deasupra capului, strigând niște cuvinte într-o limbă pe care Alec nu o înțelegea, apoi a îndreptat sabia spre el. Din vârful ei a țâșnit o spirală de lumină portocalie, apoi pământul de sub picioarele lui s-a ridicat brusc, gata să-l răstoarne. Alec s-a aruncat într-o parte, a scos o altă săgeată din tolbă și a pus-o în arc. L-a îndreptat în direcția femeii, dar aceasta dispăruse.

Alec s-a întors cu arcul spre capătul aleii și și-a zărit ținta, ghemuită pe pervazul unei clădiri. A eliberat săgeata și a ieșit în fugă din alee, aproape la fel de repede ca ea. Femeia s-a estompat și a apărut din nou pe un pervaz de mai sus al clădirii. Săgeata s-a izbit de piatră cu zgomot. Femeia cu pelerină a sărit, s-a rostogolit cu agilitate peste acoperișul unui chioșc, apoi a luat-o la fugă. A început să sară peste acoperișuri.

Alec a pornit în urmărirea ei, prin spatele chioșcurilor, sărind peste saci de gunoi, cutii cu mărfuri, funii, lemne și lăzi.

Femeia era rapidă, dar viteza lui Alec venea din puterea îngerilor. Câștiga.

Femeia a ajuns într-o fundătură a Pieței și s-a estompat, apărând jos. A început să strige iar în limba aceea demonică, iar aerul din fața ei a început să tremure și să se desfacă. A început să se contureze un Portal.

Alec a scos o săgeată și a prins-o între degete. A repezit-o spre ea, iar femeia s-a întors, așteptându-se la un atac. Săgeata lui i-a străpuns pelerina, țintuind-o de peretele unui chioșc.

— Te-am prins!

Și-a pregătit arcul, pregătind o lovitură mortală.

Femeia a clătinat din cap.

— Nu cred.

El stătea cu ochii pe arma ei. A fost greșeala lui. Din cealaltă mână a femeii a țâșnit o lumină și Alec a simțit că zboară dezarticulat și cade. A văzut cum zidul se apropie de el vijelios și s-a răsucit în așa fel încât să lovească în el mai întâi cu picioarele. A făcut un salt și a aterizat în noroi.

S-a ridicat rapid în picioare, cu arcul rămas întreg, în mod miraculos, după care s-a așezat reflex în poziție. Femeia — *magiciana* — dispăruse. Nu mai rămăsese în urma ei decât urma Portalului care începea să se închidă și să dispară. Alec a rămas cu arcul pregătit, răsucindu-se în cerc. Abia după ce a fost sigur că femeia dispăruse a lăsat garda jos.

Femeia era magician, dar și un luptător bine pregătit. Era cu adevărat periculoasă.

— Magnus, a șoptit el.

I-a venit deodată ideea că nu avea nicio garanție că femeia-magician lucra singură. Dacă scopul ei fusese acela de a-l

îndepărta de Magnus? A luat-o înapoi spre alee, trecând ca un buldozer pe cărarea îngustă, fără să-i pese de obstacolele din calea lui, a dislocat bețe de cort, făcându-le să se prăbușească. Strigătele scandalizate ale oamenilor din Piața Umbrelor l-au însoțit tot drumul.

Slavă Îngerului, Magnus părea să fie absolut în regulă când a apărut în celălalt capăt al aleii și, fără să observe nimic, s-a îndreptat spre un colț descoperit al Pieței, unde a început să stea de vorbă cu un mundan dubios, care purta un impermeabil negru și ochelari de soare. Imediat cum l-a văzut pe Alec, omul a tresărit și a plecat în grabă. Alec înțelegea că repudiații și vânătorii de umbre nu se înțelegeau bine întotdeauna, dar începea să se simtă jignit personal de atitudinea celor din Piață.

Magnus i-a zâmbit și i-a făcut cu mâna. Alec a simțit că și expresia lui se relaxează. Își făcuse prea multe griji. Dar se părea că erau o mulțime de lucruri pentru care își făcea tot timpul griji. Atacurile demonilor. Să încerce să-i apere pe cei dragi de atacurile demonilor. Străinii care încercau să facă mereu conversații cu el. Uneori, toate gândurile astea păreau să îi apese umerii ca o povară invizibilă pe care abia putea s-o ducă, și de care nu putea să scape.

Magnus stătea acolo, cu mâna întinsă spre el. Pietrele inelelor lui străluceau și, preț de o clipă, lui Alec i-a părut excentric și straniu, dar apoi i-a zâmbit tandru. Afecțiunea lui Alec și sentimentul că avusese norocul să câștige afecțiunea lui Magnus l-au copleșit.

— Ciao, scumpete! a spus Magnus, și lui Alec i s-a părut un fel de minune că se referea la el. Ce mai e nou?

— Păi, a spus Alec, te-a urmărit cineva. Am reușit s-o pun pe fugă. Era o magiciană. Și o magiciană pregătită bine de luptă.

Magnus l-a întrebat:

— Cineva de la Mâna Purpurie?

— Nu sunt sigur, a spus Alec. N-ar fi trimis mai mulți, din moment ce au un cult întreg?

Magnus a făcut o pauză.

— În mod normal, da.

— Ai găsit ce căutai?

— Oarecum. Magnus l-a luat de braț, fără să se sinchisească de noroiul de pe hainele lui, și l-a tras spre el. Îți dau toate detaliile când ajungem acasă, dar lucrul cel mai important e că plecăm la Veneția.

— Eu cam speram, a spus Alec, să ne odihnim. Și să plecăm mâine la Veneția.

— Da, da, a încuviințat Magnus. Dormim, pe urmă o să-mi ia o veșnicie să împachetez, așa că o să plecăm mâine-seară, și ajungem poimâine-dimineață.

— Magnus! Alec a râs. Asta e o misiune periculoasă, sau suntem tot în vacanță?

— Păi, eu sper să fie câte un pic din ambele, a răspuns Magnus. Veneția este splendidă în perioada asta a anului. Ce spun eu? Veneția e splendidă în oricare perioadă a anului.

— *Magnus!* a repetat Alec. Plecăm seara și ajungem dimineața? Nu plecăm prin Portal?

— Nu, a spus Magnus. Cei de la Mâna Purpurie urmăresc Portalurile, după cum spune Tessa. Va trebui să facem ca mundanii, așa că o să luăm cel mai elegant și mai luxos tren

posibil pentru o călătorie romantică de noapte prin Alpi. Vezi ce sacrificii sunt dispus să fac de dragul siguranței!

— Vânătorii de umbre ar folosi Portalurile permanente din Idris pentru transfer, a remarcat Alec.

— Vânătorii de umbre trebuie să dea socoteală Conclavului pentru cheltuielile lor. Eu nu. Pregătește-te! Nicio misiune nu e atât de periculoasă ca să n-o faci cu *stil*.

CAPITOLUL 7

Orient Express

Au dormit în noaptea aceea, iar a doua zi Magnus a fost ocupat aproape tot timpul cu bagajele.

A adus prin magie niște haine pentru Alec de la unul din buticurile lui favorite „pentru situații neprevăzute". Alec a protestat, spunând că nu-i trebuie haine prea elegante, dar Magnus n-a putut fi oprit și i-a adus niște pulovere frumoase, fără găuri, dar și un smoching, spunându-i că e absolut necesar. Micul dejun a venit de la patiseria de peste drum; prânzul a venit de la un *traiteur* din capătul celălalt al străzii.

În cele din urmă, au luat un taxi ne-romantic, dar practic, până la Gare de l'Est, unde Magnus a avut experiența plăcută de a-l vedea pe Alec făcând ochii mari când luxoasele vagoane alb-albastre ale trenului Orient Express au intrat în gară și au tras la peron cu un pufăit prelung. O mulțime de bărbați și de femei în livrele au coborât din tren și au început să-i ajute la bagaje pe călătorii care așteptau pe peron.

Alec se juca cu mânerul retractabil al trollerului în care Magnus îl convinsese să-și bage lucrurile. Magnus se uitase la el cum îndeasă într-un sac de pânză diform hainele mototolite, până când îl apucase nebuneala și adusese prin magie câteva

valijoare drăguțe din setul lui mov, după care stătuse să-l urmărească atent cum le umplea cu hainele acelea frumoase și mult mai potrivite.

Acum Alec și-a lăsat bagajul și s-a apropiat de Magnus. Și-a îndreptat umerii și s-a pregătit să urce în tren valiza cea mare pe care o avea Magnus.

— Nu, nu, a spus Magnus.

Ținea vârful degetelor pe geanta de piele și se uita în jur cu o mirare politicoasă. În scurt timp a apărut unul dintre hamalii frumos îmbrăcați, a întins mâna după bilete, după care a început să se ocupe de bagaje. Magnus s-a simțit un pic vinovat când tânărul a scos un icnet de uimire și s-a opintit cu greu să urce valizele, dar un bacșiș generos poate compensa mult.

Au fost escortați pe coridorul elegantului vagon de dormit. Mocheta groasă, pereții cu lambriuri de mahon, balustradele și accesoriile de alamă frumos decorată îi aminteau lui Magnus de anii petrecuți cu Camille Belcourt, amanta lui vampir.

Camille. Când relația lor se încheiase, trenul Orient Express nici nu începuse să circule. Acum era o atracție turistică desuetă — tot luxos, tot confortabil, dar trimițând spre o eră care pentru toți oamenii de azi reprezenta o epocă trecută, greu de imaginat.

Magnus a revenit la prezent. Pentru Alec, trenul Orient Express nu era o călătorie nostalgică în trecut sau o amintire plăcută și veche, ci o aventură a prezentului, o aventură cu mese bogate, luate prin pădurea de munți acoperiți de zăpadă, o aventură cu dormit într-un pat confortabil, simțind în același timp rostogolirea ritmică și regulată a roților pe șine.

Au ajuns la cușeta lor, aproape de capătul culoarului. Magnus se ținuse de cuvânt și rezervase cea mai extravagantă ofertă,

un apartament mare, cu o cameră de zi în față și un dormitor în spate. Între cele două camere era o baie micuță, cu o cabină de duș cu pereți de sticlă. Lambriurile din lemn de trandafir lăcuit și motivele turcești dădeau apartamentului un aer decadent. Magnus a privit în jur, aprobator.

— Toate apartamentele noastre sunt decorate în stilul orașelor de pe traseul trenului, a spus hamalul, care se chinuia și acum să bage înăuntru bagajul lui Magnus. Acesta se numește Istanbul.

Magnus i-a dat bacșișul generos pe care îl merita pentru eforturile făcute, apoi a închis ușa după el și s-a întors spre Alec, exact când trenul s-a pus în mișcare.

— Ce părere ai?

Alec a zâmbit.

— De ce Istanbul?

— Mi s-a părut stupid să iau apartamentul Paris sau Veneția. Am văzut destul Parisul și o să vedem destul Veneția. Deci, Istanbul.

S-au așezat pe canapeaua din sufragerie și au privit peisajul care trecea prin fața lor. Trenul începea să prindă viteză. În câteva minute ieșise din gară și din Paris. Imaginea orașului a lăsat locul suburbiilor rezidențiale, și apoi s-au trezit în mijlocul dealurilor domoale și al câmpurilor de lavandă uscată din zona rurală a Franței.

— Asta este... Alec a făcut semn spre tot ce era în jur. Este...

A clipit din ochi, incapabil să-și găsească cuvintele.

— Nu e superb? Deci, hai să ne îmbrăcăm și să mergem la cină. Putem explora și restul trenului.

— Da, a spus Alec, care încă nu-și revenise din uimire. La cină. Da. Bine. Cu ce te îmbraci la cină într-un astfel de tren? S-a

aplecat spre husa de haine pe care Magnus începuse să o desfacă. Nu pot să scap cu o pereche de blugi și o jachetă frumoasă?

— Alec, i-a spus Magnus, dojenitor. E Orient Express. Îți pui smochingul.

În privința smochingurilor, Magnus învățase de-a lungul anilor să fie purist. Moda vine și trece. El era îndrăgostit de culorile vii și de hainele epatante, e adevărat. Dar smochingurile pe care le adusese pentru el și pentru Alec erau negre, cu revere lucioase, și încheiate la doi nasturi.

Papioanele erau negre. Alec habar n-avea cum se prinde un papion.

— Când a fost vreodată nevoie până acum să port papion? a întrebat el.

Magnus i-a dat dreptate și i l-a legat el, fără să-l mai tachineze, cum știau amândoi că Alec ar fi meritat.

Secretul unui smoching, știa Magnus după decenii de experiență, era că orice bărbat arată bine în smoching. Dacă erai deja un tip atrăgător, așa ca Alec, aveai să arăți și mai bine în smoching. Magnus și-a permis un scurt moment de reverie, doar ca să se bucure la vederea lui Alec, cu papionul lui negru, jucându-se cu nasturii de la cămașă. Alec i-a surprins privirea și pe buzele lui a apărut un zâmbet timid când și-a dat seama că Magnus îl urmărea mai demult.

Alec nu avea butoni, evident. Magnus avea numeroase idei despre butonii pe care urma să-i cumpere lui Alec în viitor, dar deocamdată găsise o pereche de butoni de-ai lui, cu un arc și o săgeată, iar acum i-a înmânat cu un gest teatral.

— Dar tu? a întrebat Alec, prinzându-i la manșetă.

Magnus s-a dus din nou la geantă și a scos de acolo două ametiste enorme, pătrate, cu montură de aur. Alec a râs.

Ieșiseră din cabină și se pregăteau să se alăture mulțimii de mundani care, ca și ei, se îndreptau spre restaurant, când o nimfă veselă a trecut în fugă pe lângă ei, spre capătul trenului. O clipă mai târziu, un grup de spiriduși, vizibil beți, au trecut pe lângă Alec în aceeași direcție.

Alec l-a bătut pe Magnus pe umăr.

— Unde crezi că se duc toți repudiații ăștia?

Magnus a ridicat privirea la timp pentru a vedea doi vârcolaci care intrau în celălalt vagon. Când au deschis ușa, s-au auzit de acolo cântece zgomotoase. Magnus era flămând, dar ușor de distras.

— Pare să fie o petrecere. Hai să urmăm cântecul sirenei!

Au pornit pe urma repudiaților și au băgat capul pe ușa ultimului vagon, unde era un bar în care părea, într-adevăr, să se țină o petrecere. Decorul îi amintea lui Magnus de bodega pe care o avusese pe vremea Prohibiției. Pe toată partea dreaptă era un bar, iar pe partea stângă erau canapele modulare din pluș mov. În mijlocul vagonului era un pian mare, la care cânta un bărbat spilcuit, cu barbă și picioare de țap. O sirenă cu o rochie făcută din vârtejuri de apă stătea lungită pe pian și cânta.

Un grup de spiriduși stăteau înghesuiți într-un colț, și unul dintre ei ciupea corzile unui instrument care semăna cu o lăută cioplită dintr-o creangă de copac. Doi phouka fumau pipă la fereastră, admirând peisajul. Un magician cu pielea mov juca zaruri cu câțiva goblini. Deasupra barului era un afiș pe care scria: FĂRĂ MUȘCĂTURI. FĂRĂ BĂTAIE. FĂRĂ MAGIE.

Atmosfera era sărbătorească, destinsă. În ciuda numărului mare de repudiați, toată lumea părea că se cunoaște.

— Unde vă duceți? l-a întrebat Magnus pe un goblin.

— La Veneția! a spus goblinul.

Mai mulți goblini, aflați în diverse zone ale vagonului, au strigat în cor: „În cinstea Veneției!"

Goblinul a ridicat halba care fâsâia și spumega alarmant:

— În cinstea petrecerii!

— Ce petrecere? l-a întrebat Magnus pe goblin, care îl studia pe Alec, aflat în spatele lui.

— Nu, nu, a spus goblinul. Nu e nicio petrecere. Am șapte sute de ani. Mă mai încurc.

Alec începuse și el să-l studieze pe goblin.

— Poate, a spus el încet la urechea lui Magnus, ar trebui să mergem la restaurant.

Magnus s-a simțit în același timp ușurat, stânjenit, iritat și recunoscător.

— Cred că e o idee excelentă.

După ce s-a închis bine ușa dintre ei și vagonul-bar, Alec a întrebat:

— Întotdeauna sunt așa de mulți repudiați în trenul ăsta?

— În mod normal, nu, a spus Magnus. Doar dacă nu se duc la cine știe ce mare petrecere la Veneția, de care nu s-a gândit nimeni să-mi spună și mie. Și, în cazul de față, chiar se duc.

Alec nu a spus nimic. Niciunul nu a remarcat că, dacă n-ar fi fost Alec, Magnus era acum la petrecere. Magnus ar fi vrut să-i spună că nu îl interesează petrecerea, că e mai fericit să ia masa cu el, pentru că Alec îl interesa pe el, nu petrecerea.

Au trecut prin alte două vagoane-salon, unul în care se servea șampanie, și altul pentru admirarea peisajului, după care au ajuns la vagonul-restaurant. Un valet i-a întâmpinat la ușă și i-a condus spre un separeu cu draperii elegante, din colț.

Un mic candelabru de alamă de deasupra scălda masa într-o lumină caldă, gălbuie, iar pe masă erau așezate furculițe, linguri și cuțite într-un număr intimidant de mare, orientate diferit față de farfurii.

Magnus a comandat o sticlă de Barolo și au savurat băutura admirând peisajul care se desfășura în fața ferestrei. La cină li s-a servit homar Noirmoutier, gătit la cuptor cu puțin unt și suc de lămâie. Ca garnitură, li s-a adus un platou de cartofi încărcați cu caviar.

Alec era sceptic în legătură cu caviarul. Apoi a părut că se jenează de scepticismul lui.

— Doar că întotdeauna am avut impresia că oamenii îl mănâncă fiindcă e scump.

— Nu, a spus Magnus, îl mănâncă pentru că e scump și delicios. Dar e complicat. Trebuie să-l mănânci încet, să îi simți cu adevărat subtilitatea și complexitatea.

A luat o felie de cartof, a pus pe ea smântână și o grămadă zdravănă de caviar, după care a aruncat-o în gură. A mestecat încet și pătruns, cu ochii închiși.

Când a deschis din nou ochii, Alec se uita atent la el, dând din cap meditativ. Apoi a început să râdă.

— Nu e amuzant, a spus Magnus. Uite, îți pregătesc și ție una.

A mai asamblat un cartof și i l-a dat lui Alec cu furculița lui.

Alec a imitat gesturile lui Magnus, mestecând cu mișcări exagerate și dându-și ochii peste cap într-un extaz prefăcut. Magnus a așteptat.

Până la urmă, Alec a înghițit și a deschis ochii.

— E chiar bun, de fapt.

— Vezi?

— Trebuie să-mi dau ochii peste cap de fiecare dată?

— E mai bun când dai ochii peste cap. Stai… uită-te!

Alec a scos un „uau" plin de încântare și uimire când trenul a făcut un viraj și a pătruns în mijlocul un spațiu larg. Păduri dese, de un verde-închis, se reflectau în lacuri, iar în depărtare se ridicau munți înalți, acoperiți de zăpadă. Ceva mai aproape de ei, un promontoriu stâncos se ivea dintre șirurile drepte de viță-de-vie, ca prova unui vas.

Magnus a privit peisajul, apoi a privit chipul lui Alec, și pe urmă iar peisajul. Când îl vedea așa, împreună cu Alec, avea impresia că îl vede pentru prima oară. Magnus mai fusese în Parc du Morvan, dar, pentru prima oară după atâția ani, s-a simțit și el impresionat.

— La un moment dat, a spus Alec, o să trecem peste barierele din Idris, și tot trenul o să sară de la granița de intrare la granița de ieșire. Mă întreb dacă o să ne dăm seama.

Vocea lui avea un ton nostalgic, deși Alec nu mai fusese în Idris de când era mic. Nefilimii aveau oricând un loc în care se puteau întoarce, indiferent ce-ar fi, un tărâm cu păduri fermecate și șesuri unduioase, iar în mijlocul lor, un oraș cu turnuri de sticlă strălucitoare. Un tărâm dat de Înger. Magnus nu avea o țară natală, așa fusese de când se știa. Era ciudat să vadă acul de busolă din sufletul lui Alec învârtindu-se cu siguranță, pentru a indica locul care însemna acasă. Acul busolei din sufletul lui Magnus se învârtea liber, odată cu el, și se obișnuise cu asta.

Și-au atins mâinile, Magnus i-a prins degetele lui Alec între degetele lui, și au privit amândoi norii grei care se adunau pe cer dinspre răsărit.

Magnus a arătat spre unul dintre ei.

— Cel lung seamănă cu un șarpe înnodat. Celălalt seamănă cu croasantul pe care l-am mâncat de dimineață. Iar acela cu… o lamă, să zic? Sau poate cu tata? Pa, tati! Sper să nu ne vedem curând!

A aruncat o bezea, ironic.

— E la fel ca și chestia aia cu stelele? a întrebat Alec. E ceva romantic să spui ce vezi pe cer?

Magnus a tăcut.

— Poți să vorbești despre el, dacă vrei, i-a spus Alec.

— Despre tatăl meu, demonul, sau despre tatăl meu vitreg, care a vrut să mă ucidă?

— Despre oricare.

— Nu vreau să amânăm homarul, a spus Magnus. Încerc să nu mă gândesc la niciunul.

Rareori vorbea despre tatăl lui, dar după informația primită de la Johnny Rook, Magnus nu și-l putea scoate din minte. Se tot gândea ce semnificație putea să aibă faptul că tatăl lui era demonul venerat de adepții Mâinii Purpurii.

— Ieri m-am gândit și eu la tata, a zis Alec, ezitant. Mi-a spus să rămân la New York și să pretind că sunt hetero. Cel puțin, asta era ideea.

Magnus și-a adus aminte de o noapte lungă și rece, când a trebuit să stea între o familie de vârcolaci îngroziți și un grup de vânători de umbre, printre care erau și părinții lui Alec. Era atât de multă ură și spaimă în lume, chiar și printre cei aleși de Înger. S-a uitat la chipul lui Alec, și a văzut acolo îndoiala și teama pe care tatăl lui i le insuflase.

— Nu vorbești prea mult despre părinții tăi, a remarcat Magnus.

Alec a ezitat.

— Nu vreau să ai o părere proastă despre tata. Știu că a făcut în trecut niște lucruri… că a fost implicat în niște chestii de care nu e prea mândru.

— Și eu am făcut lucruri de care nu sunt mândru, a murmurat Magnus, dar n-a avut curajul să continue.

Adevărul era că lui Magnus nu-i plăcea Robert Lightwood, și nu-l plăcuse niciodată. În oricare alt univers, ar fi crezut că era imposibil să înceapă să-l placă.

Dar în acest univers, amândoi îl iubeau pe Alec. Câteodată, iubirea reușea, când nu exista nicio speranță de schimbare, când nicio altă forță din lumea asta nu reușea. Fără iubire, niciodată nu apărea miracolul.

Magnus a ridicat mâna lui Alec la buze și i-a sărutat-o.

Robert nu putea fi chiar un monstru. Până la urmă, bărbatul acesta fusese crescut de el.

Și-au terminat cina într-o tăcere plăcută, oprindu-se din când în când în când să privească soarele care apunea în spatele munților, scăldându-i într-o lumină de foc. Primele stele începeau să apară pe cerul tot mai întunecat.

A venit un ospătar și i-a întrebat dacă vor desert, sau poate un *digestif*.

Magnus se pregătea să întrebe ce se poate comanda, când Alec, cu o mică sclipire în ochi, i-a zâmbit larg ospătarului.

— De fapt, a spus el, cred că o să bem șampania care ne așteaptă în cabină. Mergem, Magnus?

Magnus efectiv înlemnise, cu gura puțin căscată. Era obișnuit cu doi Alec foarte diferiți: încrezătorul vânător de umbre, și timidul și neîncrezătorul lui iubit. Nu-și dădea seama prea bine care dintre cei doi avea sclipirea aceea în ochi.

Alec s-a ridicat și i-a întins mâna lui Magnus, trăgându-l de pe scaun. L-a sărutat ușor pe obraz și l-a luat de mână.

Ospătarul a înclinat politicos capul și a zâmbit ușor, cu înțelegere.

— Într-adevăr. Atunci, vă urez *bonne nuit*.

Imediat ce au intrat în cabină, Alec și-a scos smochingul și s-a dus direct spre pat. Magnus a simțit o zvâcnire în inimă — nu putea fi cineva mai sexy decât un bărbat în cămașa de smoching, iar Alec o umplea pe a lui excepțional de bine.

Mulțumindu-i în gând Îngerului Raziel pentru toate exercițiile cardio pe care trebuiau să le facă vânătorii de umbre, Magnus a invocat o sticlă frapată de Pol Roger și a pus-o pe comodă. A ridicat două pahare și a zâmbit când acestea s-au umplut singure, păstrând dopul intact în sticlă, chiar dacă nivelul șampaniei scădea.

S-a dus în pat lângă Alec și i-a oferit un pahar. Alec l-a luat.

— Pentru noi doi, împreună, a toastat el. Oriunde vrem noi.

— Îmi place să fim împreună, a spus Alec. Oriunde vrem noi.

— *Santé!* a spus Magnus.

Au ciocnit și au băut, Alec uitându-se la Magnus pe deasupra paharului, cu sclipirea aceea în ochi. Magnus nu putea rezista în fața acelei priviri, așa cum nu putea rezista în fața vreunei strengării, în fața vreunei aventuri sau în fața vreunei haine frumos croite. S-a aplecat spre el și și-a lipit gura de buzele lui Alec, care erau pline și catifelate. S-a cutremurat de fiori. Simțea gustul proaspăt și acrișor al vinului în gura lui Alec, când și-a trecut limba pe buza lui de jos. Alec a scos un geamăt și a deschis gura, lăsându-se explorat. L-a luat pe Magnus de gât, ținând în continuare paharul de șampanie în mână, și și-a arcuit trupul în sus, iar faldurile cămășilor lor au foșnit când s-au atins. Au apărut scântei albastre de foc, și paharele de șampanie au ajuns într-o clipă pe noptiera de lângă pat.

— Ah, slavă Îngerului! a spus Alec și l-a tras pe Magnus deasupra lui.

Era extaz. Brațele zvelte ale lui Alec erau în jurul lui, sărutu-rile lui erau apăsate, adânci și îi topeau oasele. Trupul lui Alec, puternic, îi suporta greutatea lui Magnus fără efort.

Magnus s-a relaxat și s-a cufundat și mai mult în săruturile acelea lungi și lente, în senzația pe care i-o dădeau mâinile lui Alec în părul lui. Încă se mai sărutau când alunecarea lină a tre-nului s-a oprit brusc și vagonul s-a cutremurat cu putere. Mag-nus a alunecat într-o parte și s-a trezit culcat pe spate. Paharele înalte zburaseră de pe noptieră pe pat, stropindu-i pe amândoi cu șampanie. S-a uitat spre Alec și l-a văzut clipind din ochi, încercând să-și șteargă picăturile de pe gene.

— Ai grijă! i-a strigat Alec, după care l-a apucat de brațe și l-a tras jos din pat.

Cearșaful era ud, și Magnus căzuse peste un pahar care se spărsese. Și-a dat seama că Alec se speriase că s-a tăiat. A șovăit un pic, surprins mai mult de îngrijorarea lui decât de paharul spart.

— Ar trebui să chem pe cineva să ne schimbe cearșaful, a spus Magnus. Am putea merge în vagonul cu panoramă, să așteptăm…

— N-are importanță, a spus Alec, pe un ton răstit, nefiresc pentru el. După un moment s-a calmat. Adică… da. Ar fi bine. Frumos.

Magnus a analizat situația și a decis că, așa cum se întâmpla de multe ori, soluția era magia. Și-a fluturat mâinile spre pat și acesta a început să se schimbe, cearșafurile au plutit în aer în mijlocul scânteilor albastre, după care s-au așezat, și patul a fost din nou neted și de un alb impecabil.

Alec a fost uluit de cearșafurile și pernele care începuseră să plutească haotic prin aer, iar Magnus a profitat de ocazie pentru a-și scoate haina și pentru a-și desface papionul. S-a apropiat de Alec și i-a șoptit:

— Cred că o să ne descurcăm de minune.

S-au sărutat, iar Magnus, în loc să-l împingă pe Alec pe pat, l-a tras pe iubitul lui spre duș, ținându-l de găicile de la betelia pantalonilor. Pe chipul lui Alec s-a citit uimirea, dar l-a urmat fără împotrivire.

— Cămașa ta e plină de șampanie, a explicat Magnus.

Alec și-a aruncat ochii spre cămașa lui Magnus, care devenise translucidă. S-a îmbujorat ușor când a murmurat:

— Și a ta la fel.

Magnus a zâmbit și și-a lipit gura de buzele lui Alec.

— Excelentă observație.

A făcut un gest mic, și apa caldă a început să curgă din duș, udându-i pe amândoi. Magnus putea vedea acum arcuirile mai întunecate ale runelor pe sub materialul subțire și ud al cămășii. Stropi argintii de lumină și apă sclipeau în spațiul minuscul dintre ei. Magnus a întins mâinile și a prins cămașa și maioul lui Alec, trăgându-i-le peste cap. Șuvoiul de apă strălucea pe pieptul lui gol, strecurându-se printre adâncițurile mușchilor.

Magnus l-a tras mai aproape de el și l-a sărutat, în timp ce cu mâna cealaltă își desfăcea nasturii de la cămașă. A simțit mâinile lui Alec, puternice, pe spatele lui, pentru că acea cămașă udă și subțire nu mai reprezenta aproape deloc o barieră, deși o simțea prea mult ca o barieră. A aplecat capul și și-a trecut buzele pe conturul ud al gâtului lui Alec, până la umărul gol.

Alec s-a cutremurat și l-a lipit pe Magnus de peretele de sticlă.

I-a prins gura cu buzele, înăbușind geamătul lui Magnus. Sărutul a fost apăsat și agresiv, buzele lor se mișcau împreună, la fel de flămânde ca și mâinile lor ude. Pe când Magnus încerca să-și controleze mișcările, a observat o sclipire ciudată în aer, lângă cabina de duș, aproape de tavan.

L-a simțit pe Alec încremenind când a observat încordarea nouă și diferită din corpul lui Magnus. I-a urmărit privirea. O pereche de ochi sinistri, strălucitori, clipeau la ei prin abur.

— Nu acum, a șoptit Alec, cu buzele lipite de gura lui Magnus. Cred că-ți bați joc de mine.

Magnus a murmurat o vrajă pe buzele lui Alec. Aburul din cabină s-a ridicat și s-a strâns în jurul petei sclipitoare. Din aburul acela a apărut silueta unui miriapod uriaș. Demonul Drevak s-a repezit la ei.

Magnus a rostit repede, cu asprime, niște cuvinte, de data aceasta în cthoniana demonică. Pereții cabinei de duș au înghețat și s-au întărit instantaneu, exact când demonul Drevak a împroșcat un jet de acid coroziv în direcția lor.

Alec l-a tras pe Magnus în jos și au ieșit din cabină pe jos, alunecând pe podeaua udă și izbindu-se de ușile dulapului din lemn fixat în perete. A prins cu stângăcie marginea de jos a ușii și a deschis-o.

Magnus n-avea idee de ce făcuse asta, până nu l-a văzut pe Alec ridicându-se în picioare cu pumnalul serafic în mână.

— *Muriel!*

Înainte ca demonul Drevak să atace din nou, Alec s-a repezit spre tavan și a lovit de sus în jos cu pumnalul. Cele două bucăți din trupul demonului au căzut pe podea în spatele lui, după care au dispărut.

— Ce ciudat e că există un înger pe nume Muriel, a comentat Magnus. Muriel te face să te gândești la o profesoară de pian nesuferită. A ridicat un pumnal serafic imaginar și a intonat spre el: *Străbunica mea Muriel.*

Alec s-a întors spre Magnus, cu pantalonii uzi și fără cămașă, luminat de sclipirea stelelor și de strălucirea pumnalului său serafic, iar Magnus a amuțit câteva clipe, copleșit de o pură atracție fizică. Alec a spus:

— Demonii Drevak nu vin singuri.

— Demonii, a repetat Magnus cu amărăciune. Ce se mai pricep să-ți taie cheful!

Fereastra de la cușeta lor a explodat spre interior, aruncând înăuntru o ploaie de cioburi și de așchii de lemn. Pe moment, Magnus l-a scăpat din ochi pe Alec, în norul de praf. A făcut un pas înainte și a dat nas în nas cu o creatură cu trupul lung și negru, picioare filiforme și un cap bombat, cu bot alungit. A aterizat în fața lui și a început să șuiere, dezvelind câteva șiruri de dinți zimțați și ascuțiți.

Magnus a făcut o mișcare cu mâna, și apa de pe jos s-a ridicat în aer, prinzându-l pe demon într-o bulă mare și transparentă. Demonul a devenit dezorientat când sfera a început să se răsucească. Apoi Magnus a făcut un gest de parcă ar fi lovit o minge de baseball, și a aruncat sfera de apă pe fereastră. Instantaneu, alt demon i-a luat locul. Insecta aceea a încercat să-l atace dintr-o parte, și a fost gata să-i smulgă o bucată de picior cu fălcile ei clămpănitoare. Magnus s-a dat în spate, spre pat, fluturând din degete și făcând ușile dulapului să se deschidă brusc și să izbească insecta care venea după el.

Distracția asta abia dacă a încetinit puțin demonul. A început să șuiere și, cu o mușcătură distrugătoare, a făcut praf ușile

de lemn. Exact când se pregătea să sară, lumina albă și rece a pumnalului serafic a căzut între cele două perechi de ochi ale demonului, spintecându-i în două capul bombat.

Alec și-a scos pumnalul din trupul demonului și a spus:

— Trebuie să plecăm.

Și-a luat arcul și i-a făcut semn lui Magnus să-l urmeze, după care au ieșit din cabina distrusă, în vagonul de dormit care era neatins. După haosul din ultimele clipe, liniștea de pe hol părea stranie. Nu se auzea nimic, în afară de zăngănitul ritmic al roților pe șine și muzica clasică ce curgea în surdină din difuzoarele ascunse în plafon. Lumini de un galben palid luceau discret prin întuneric, ca într-un vals care urmărea ritmul trenului.

Alec s-a răsucit în toate părțile, cu arcul pregătit, în așteptarea următorului atac. Tăcerea stranie a mai durat câteva secunde, până când au început să audă. Erau un fel de bătăi slabe, la început abia perceptibile, ca răpăitul unei ploi slabe în acoperiș. În curând s-au auzit mai multe astfel de zgomote, zornăieli și bufnituri din ce în ce mai multe și mai dese.

Alec a îndreptat arcul în sus când zgomotul a devenit tot mai puternic, sute de pocnete de unghii sau de gheare pe metal, de parcă trenul ar fi trecut printr-o furtună.

— Ne-au înconjurat. Du-te în celălalt vagon! Repede!

Magnus s-a îndreptat spre ușa din apropiere, dar Alec a strigat după el, cu asprime:

— Pe acolo se ajunge la celelalte vagoane de dormit. Sunt mundani acolo.

Magnus a schimbat direcția și a luat-o la fugă spre ușa mai îndepărtată, cu Alec după el. Alergau pe culoarul care ducea spre ultimul vagon, acolo unde era barul plin de repudiați. O

tânără-vârcolac, cu rochia plină de mărgele, tocmai venea pe culoar. S-a oprit brusc când i-a văzut.

Cinci demoni Raum masivi au intrat pe ferestre din ambele părți, și fata a început să țipe. Alec s-a aruncat peste ea, protejând-o cu propriul lui trup și înjunghiindu-l pe demonul care voia să-i strivească. Tentaculele unui alt demon s-au înfășurat în jurul lor, iar Alec s-a rostogolit cu fata-vârcolac în brațe și a retezat tentaculele cu pumnalul lui serafic.

Unul dintre ceilalți demoni Raum înainta greoi spre bar, de unde se auzeau zgomote. Magnus a trimis spre el o pală de foc nimicitor.

— E cumva un demon? a auzit pe cineva strigând. Cine l-a invitat?

Altcineva a spus:

— Citește afișul, demonule!

— Toată lumea e bine? a întrebat Magnus, iar un demon a profitat de acea fracțiune de secundă în care nu a fost atent și s-a repezit la el.

Un adevărat coșmar cu tentacule și colți s-a ridicat în fața lui Magnus; apoi demonul a explodat în neant, cu o săgeată în spate. Magnus s-a uitat prin ceața de lumină și l-a văzut pe Alec, ghemuit la podea cu arcul în mână.

Fata-vârcolac îl privea pe Alec cu un fel de uimire. Pielea lui Alec, dezgolită și tatuată cu rune, lucea de praful întunecat provenit de la demonii morți și de pelicula fină de transpirație.

— I-am judecat greșit pe vânătorii de umbre. De acum înainte, poți să-mi ceri orice în lupta ta cu demonii, a spus fata-vârcolac, cu convingere. Și eu o s-o fac.

Alec a întors capul să se uite la ea.

— Orice?

— Bucuroasă, a spus fata.

— Cum te cheamă?

— Juliette.

— Ești din Paris? a întrebat-o Alec. Te duci la Piața Umbrelor din Paris? Cunoști o fetiță-elf pe nume Rose?

— Da, sunt. Da, mă duc. Sigur e copil? Eu am crezut că e doar o păcăleală de-ale elfilor.

— Când o s-o mai vezi, a spus Alec, ai putea să-i dai ceva să mănânce?

Fata-vârcolac a clipit nedumerită, apoi chipul ei s-a îmblânzit.

— Da, a spus ea. Pot să fac asta.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat goblinul cu care vorbiseră mai devreme și care ieșise de la petrecere pe culoar. A făcut ochii mari. E scursoare de demoni peste tot aici și o groază de piele de vânător de umbre! a strigat el peste umăr.

Alec s-a ridicat în picioare și s-a dus la Magnus, care a pocnit din degete și a făcut să-i apară în mână maioul lui Alec, încă ud. Alec l-a luat cu o ușurare vizibilă. Magnus și fata-vârcolac l-au urmărit cum se îmbracă, puțin cam întristați.

După ce și-a pus maioul, Alec l-a luat de mână pe Magnus și i-a spus:

— Stai aproape de…

Magnus n-a mai auzit restul. Înainte să apuce să strige, ceva s-a înfășurat în jurul mijlocului său, l-a luat pe sus și l-a smuls din mâna lui Alec. A fost copleșit de o durere înfiorătoare, care i-a tăiat respirația. A auzit zgomot de sticlă spartă și a simțit că-i intră în piele sute de cioburi mărunte.

Lumea a dispărut pentru o clipă, apoi Magnus a redevenit conștient, cu vuietul vântului în urechi și simțind aerul rece care îl lovea peste obraji. Amețit și dezorientat, s-a uitat în sus și a văzut luna plină și albă plutind pe deasupra piscurilor ascuțite. Sub el, trenul traversa în viteză un pod.

Magnus atârna în aer, deasupra unei prăpăstii. Singurul lucru care îl împiedica să cadă era tentaculul lung și negru, încolăcit în jurul mijlocului său.

Tentaculul acela nu îl liniștea prea mult.

CAPITOLUL 8

Viteza focului

Alec se uita, cu mâna încă întinsă, și cu inima care uitase să mai bată, la locul gol în care fusese Magnus cu câteva secunde înainte.

O clipă, îl ținuse pe Magnus de mână. Acum stătea cu mâna întinsă spre o fereastră care se transformase în mii de cioburi minuscule și tăioase, ce se împrăștiaseră pe mocheta catifelată de culoarea vinului.

A simțit un frison: nu-și putea îndepărta gândul la tot ce pierduse în bătălia din Alicante. Nu putea să-l piardă și pe Magnus. El trebuia să fie un războinic și un soldat, o lumină constantă în întuneric. Dar groaza care îl cuprinsese acum era viscerală, profundă, mai puternică decât orice teamă pe care o simțise vreodată în luptă.

Alec a auzit un țipăt abia perceptibil în vuietul puternic al vântului. S-a repezit la fereastra spartă.

Magnus era acolo, suspendat în aer, lângă tren. Era ținut de o creatură care stătea ghemuită pe tren, o creatură care semăna cu un copac făcut din fum. Magnus era prins în ramurile acelea negre, cu mâinile imobilizate de tentacule întunecate. Sub ei era o prăpastie adâncă de sute de metri.

Silueta fumegoasă a demonului se umfla și se ondula în aer. Alec a fost tentat să arunce câteva săgeți în el, dar nu voia să-l provoace, nu acum, când îl avea pe Magnus în ghearele lui. Iar Magnus nu se putea folosi de magie când avea mâinile blocate. Alec s-a uitat în jos, spre prăpastie; era prea întuneric pentru a-i vedea fundul.

— Magnus! a țipat el. Vin după tine!

— Minunat! a țipat și Magnus. Stau aici până vii!

Alec s-a cățărat pe marginea ferestrei și și-a căutat echilibrul în timp ce trenul se clătina dintr-o parte în alta, mulțumind în gând runei Dexterității, care îl ajuta să-și mențină poziția. A întins mâinile și s-a agățat de literele „T" și „E", de la începutul cuvântului INTERNATIONALE, fixat pe vagon cu litere de alamă, deasupra geamurilor. Nu trebuia decât să se tragă în sus și să-și arunce picioarele pe acoperiș.

Ar fi trebuit să meargă. Alec făcuse mișcări similare de sute de ori în timpul antrenamentelor. Dar litera „T" nu era așa de bine fixată cum credea el, și s-a desprins pe jumătate de pe vagon, scrâșnind, cu niturile rupte și îndoite. A reușit să pună doar un picior pe acoperiș înainte ca litera să se desprindă complet. Alec a încercat să se prindă de ceva, cu brațele și picioarele întinse pe suprafața curbată a vagonului.

— Ești bine? i-a strigat Magnus.

— Toate merg conform planului!

A început să alunece încet, milimetru cu milimetru.

Alarma simțită făcea să-i fiarbă venele. Disperarea i-a transformat degetele în gheare. Cu o forță născută doar din voința de a-l salva pe Magnus, a reușit să găsească un punct de sprijin pentru un picior, și așa a putut să se salte pe acoperiș.

Înainte să se poată ridica în picioare, a simțit că e lovit din spate de ceva mare și greu. Niște tentacule i-au cuprins picioarele și mijlocul și au început să îl strângă. Zeci de ventuze mărunte și roșii s-au înfipt prin materialul ud al tricoului, arzându-i pielea.

Alec se uita acum la ochii mari și bulbucați și la gura căscată a unui demon Raum. Gura aceea pocnea când încerca să-l muște. Pentru că nu putea să-și folosească arcul și nu putea ajunge nici la pumnalul serafic, s-a folosit de singura armă disponibilă. A ridicat pumnul și l-a pocnit pe demon în față.

Pumnul a nimerit unul dintre ochii aceia bulbucați. Cotul s-a izbit în botul lui. Alec a continuat să lovească până când strânsoarea demonului a cedat un pic, suficient cât să poată lovi cu piciorul și să scape. A căzut pe spate, apoi a făcut un salt și s-a așezat în genunchi. A scos imediat arcul, a fixat săgeata și a tras exact când demonul Raum s-a repezit la el.

Demonul a blocat prima săgeată cu un tentacul, dar s-a împiedicat când a doua săgeată l-a nimerit în genunchi. În cele din urmă a încetat să mai atace când a treia săgeată, trasă de aproape, i-a străpuns pieptul. Demonul a început să chiăie, agonizând, s-a împleticit, și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit de pe tren.

Săgeata a zăngănit, căzând pe vagon. Alec a inspirat adânc și a pus o mână pe acoperișul vagonului, să se stabilizeze. Îl ardea corpul de la zecile de înțepături veninoase făcute de tentaculele demonului. A bâjbâit cu mâna după stelă, și-a lipit-o de piept și a început să deseneze runa *iratze.* Apăsarea din piept a dispărut imediat, iar senzația de amorțire s-a diminuat.

A respirat cu greu. Veninul demonic nu era simplu de remediat. Ușurarea pe care o simțea era doar temporară.

Trebuia să profite la maximum de următoarele câteva minute.

A făcut eforturi să se ridice în picioare și și-a concentrat atenția asupra lui Magnus, care era și acum captiv în tentaculele monstrului întunecat, care arăta ca o caracatiță. Nu semăna cu niciun demon pe care îl văzuse până atunci, și în mod sigur nu citise despre el în *Codex.* Nu conta. Monstrul îl avea pe Magnus și era gata să plece cu el.

Alec și-a ridicat arcul și a pornit în urmărirea lui, alergând de-a lungul trenului și sărind peste golul dintre vagoane. Ținea ochii ațintiți asupra lui Magnus, hotărât să nu-l scape din ochi încă o dată. Groaza îl făcea să alerge înainte, fără să gândească. Abia a reușit să rămână pe tren când acesta a ajuns la un viraj strâns.

Au apărut mai mulți demoni Ravener, blocându-i calea cu boturile lor șuierătoare și cu cozile veninoase de scorpion. Era un lucru neobișnuit, a spus o voce analitică în mintea lui, ca atâția demoni diferiți să atace împreună. De obicei, ataca fiecare cu haita lui.

Asta însemna, aproape cu certitudine, că fuseseră invocați. Că exista un scop malefic în spatele acestui atac, direcționat clar spre ei.

Alec nu avea timp în clipa aceea să analizeze această revelație, și nici nu avea timp de pierdut cu demonii Ravener. Fiecare clipă pierdută însemna că Magnus e mai departe cu o clipă. A tras o mulțime de săgeți din fugă, sacrificând oarecum precizia, ca să se poată ține după Magnus. Una dintre săgeți l-a nimerit

pe un demon în plină săritură, iar pe alți doi a reușit să-i facă să se rostogolească de pe tren. Un altul a primit o săgeată în gât. Pumnalul lui serafic trecea prin trupul demonilor ca prin aerul nopții.

Alec a rămas în picioare, plin de limfă și de sânge, și și-a dat seama că nimicise toată haita.

Îl durea corpul în sute de locuri, iar runa *iratze* începea să-și piardă efectul. Nu era terminat. A strâns din dinți și a alergat chinuit înainte. Fumul demonului se vedea chiar în capătul vagonului. Se oprise. Cu două dintre tentacule îl ținea încă strâns pe Magnus, cu patru dintre ele se ținea de laturile vagonului, aproape de șine, iar ultimele două se mișcau încet în aer, ca și cum ar fi testat vântul. Nu, vârfurile tentaculelor străluceau de o lumină care devenea tot mai complexă pe măsură ce se mișcau, și rămânea lângă demon, chiar dacă trenul înainta.

Alec s-a uitat mai atent și și-a dat seama că lumina era strălucirea roșie a unei pentagrame care apăruse în aer alături de tren. A pus o săgeată în arc, a țintit locul dintre ochii monstrului și a tras. Săgeata a ricoșat din învelișul vălurit care era pielea demonului, fără să-i facă nimic. A mai scos o săgeată și a tras; același rezultat. De acum, pentagrama se deschisese și demonul îl ducea pe Magnus spre ea. Putea să-l arunce într-o altă dimensiune sau într-un abis fără fund.

Alec a mai scos o săgeată. De data aceasta, a țintit unul dintre tentaculele care îl țineau pe Magnus. S-a rugat în șoaptă Îngerului și a tras.

Săgeata s-a înfundat în tentaculul demonului, la câțiva centimetri de trupul lui Magnus. Monstrul s-a dat înapoi și a

slăbit puțin strânsoarea. Magnus n-a pierdut timpul și, imediat ce și-a eliberat mâna, a început s-o fluture repede prin aer. O rețea albastră de electricitate a cuprins tentaculul care încă îl mai ținea. Demonul de fum a scos un țipăt și și-a retras tentaculele, eliberându-l pe Magnus. Magicianul a căzut pe acoperișul vagonului cu un bufnet înfundat și pe urmă s-a rostogolit, gata să alunece de pe tren.

Alec s-a repezit spre el, alunecând pe metalul rece, periculos de aproape de margine. A reușit doar să atingă degetele lui Magnus și a rămas cu mâna goală, în timp ce acesta se prăvălea de pe tren.

Alec s-a întins peste margine și a apucat un cocoloș de material ud. A prins cu ambele mâini cămașa lui Magnus și s-a chinuit să-l tragă înapoi, cu ultimele puteri.

Privirea i se încețoșase de efort, dar a reușit să-l vadă pe Magnus în brațele lui, clipind din ochii lui aurii, încă șocat.

— Mulțumesc, Alexander, i-a spus el. Vai, monstrul-caracatiță atacă din nou.

Alec s-a rostogolit cu el, într-o parte. Un tentacul negru s-a izbit cu putere în locul în care fuseseră. Tentaculul s-a ridicat să lovească din nou. Magnus a sărit în fund și și-a aruncat brațele în sus, iar o rază de foc albastru a retezat unul dintre tentaculele care șfichiuiau. A țâșnit o limfă neagră, și demonul și-a retras repede tentaculul rănit.

Magnus s-a ridicat în picioare. Alec a dat să se salte și el, dar a fost cuprins de amețeală. Efectele runei *iratze* dispăruseră aproape complet, și veninul demonului Raum îi ardea din nou sângele.

— Alec! a strigat Magnus.

Părul îi flutura în vântul care vuia deasupra trenului. L-a tras pe Alec în sus, exact când demonul a pornit din nou spre ei.

— Alec, ce s-a întâmplat?

Alec a dus mâna la stelă, dar privirea i se încețoșa tot mai mult. Îl auzea pe Magnus strigându-l, îl auzea pe demonul care se apropia. Era imposibil ca Magnus să-l ajute pe Alec și să pareze atacul demonului în același timp.

Magnus, a spus el în gând. *Fugi! Apără-te!*

Monstrul de fum s-a repezit la ei exact în clipa în care între el și locul unde erau Magnus și Alec a apărut o siluetă întunecată.

O femeie, cu o mantie neagră și cu păr negru care flutura în vânt. Într-o mână ținea o sabie cu trei muchii. Sabia sclipea în lumina lunii.

— Stați acolo! a strigat ea. Mă ocup eu de asta.

A fluturat mâna și demonul de fum a scos un țipăt ca o pârâitură, ca sunetul pe care îl face lemnul în foc.

— Am mai văzut-o, a spus Alec, pe gânduri. E femeia cu care m-am luptat în Piața Umbrelor din Paris. Magnus…

A simțit un alt junghi de durere înveninată. Vederea i s-a încețoșat. Avea impresia că e bătut, că e lovit în stomac, că i se taie picioarele.

— Magnus, a spus el iar.

Cerul a început să se întunece, stelele se stingeau, una câte una, dar Magnus l-a ținut să nu cadă.

— Alec, spunea el, iar și iar, cu o voce care nu era deloc vocea lui, rece, ironică și fermecătoare — vocea aceea era răgușită și disperată. Alec, te rog!

Alec simțea o greutate mare pe pleoape. Totul de pe lumea asta îi spunea să le închidă. Alec s-a forțat să deschidă ochii,

să mai vadă o dată: Magnus aplecat deasupra lui, și ochii lui ciudați și minunați, ultima lumină pentru Alec.

Ar fi vrut să-i spună că totul e bine. Magnus era teafăr. Alec avusese tot ce își dorise.

A încercat să ridice mâna, să-i atingă obrazul. Nu a putut.

Lumea era îngrozitor de întunecată. Chipul lui Magnus a început să se estompeze și, ca toate celelalte, a fost înghițit de cerul nopții, lipsit acum de stele.

CAPITOLUL 9

Shinyun

Acidul demonic distrusese jumătate din compartimentul lor. De fapt, tot trenul fusese avariat, lucru ascuns în fața personalului și a pasagerilor mundani printr-o combinație isteață de magie și vorbe iscusite aruncate în treacăt, sugerând o petrecere a unor persoane de viță nobilă din Europa.

Magnus recondiționa lemnăria din compartiment, făcând în același timp și ceva redecorare, când l-a auzit pe Alec mișcându-se. A fost o mișcare aproape insesizabilă, dar Magnus o așteptase toată noaptea.

S-a întors la timp ca să-l vadă mișcându-se iar. S-a apropiat în grabă și s-a așezat pe marginea patului.

— Salut, frumosule, cum te simți? a murmurat el.

Alec a întins mâna, cu ochii închiși. Era un gest mut, dar plin de încredere — gestul unui băiat care poate conta întotdeauna pe niște mâini și voci iubitoare atunci când e bolnav sau rănit. Magnus și-a amintit când se dusese la Institut, după ce fusese chemat să-l vindece pe Alec de rănile provocate de demoni. Isabelle era panicată, iar Jace se plimba pe holuri, alb la față.

Asta l-a făcut pe Magnus să-și amintească de vremuri de demult, de singurii nefilimi la care ținuse, și de cât de mult se iubeau ei. Felul în care se iubeau Will și Jem îl făcuse să-și schimbe părerea despre nefilimi, iar faptul că îl văzuse pe Jace — calmul și superiorul Jace — la pământ din cauza lui Alec îl făcuse să-l simpatizeze pe băiat și mai mult.

Acum, Alec întindea mâna spre el, și Magnus a luat-o, ca semnul de încredere care era. Pielea lui Alec era rece. Magnus și-a lipit obrazul de mâinile lor împreunate, a închis o clipă ochii și s-a lăsat cuprins de sentimentul de ușurare că Alec era bine. Pielea lui Alec fusese mult timp fierbinte, dar Magnus avea multă experiență în tratarea nefilimilor.

Pentru că vânătorii de umbre, oricât ar fi fost de adorabili, erau toți niște nebuni descreierați.

Desigur, Alec fusese nebunul descreierat care îl salvase pe Magnus. Și-a adus aminte de el, cum își păstra echilibrul urcat pe trenul care cotea hurducăind printre munți, cu hainele ude, cu pielea mânjită de sânge și de praf. Era înduioșător și sexy în același timp.

— M-am simțit și mai bine.

Așternuturile lui erau ude de transpirație, dar culoarea începuse să-i revină în obraji. S-a ridicat în fund, și pătura a alunecat pe mijlocul lui gol.

— M-am simțit și mai rău. Mersi că m-ai vindecat.

Magnus și-a îndreptat umerii și și-a trecut palma liberă peste pieptul lui Alec. Din ea a țâșnit o lumină albastră palidă, care a lucit o clipă, după care a dispărut în pielea lui Alec.

— Inima îți bate mai puternic. Trebuia să-mi spui de otravă imediat.

Alec a clătinat din cap.

— Dacă-ți amintești, un demon-caracatiță se pregătea să plece cu tine.

— Da, a spus Magnus. Apropo de asta. Îți sunt profund recunoscător că mi-ai salvat viața. Sunt foarte atașat de viața mea. Totuși, dacă va mai apărea vreodată o situație în care să fii nevoit să alegi între viața mea și a ta, Alec, să-ți aduci aminte că eu am trăit deja foarte mult timp.

Era ciudat să o spună. Nemurirea era un subiect dificil. Magnus abia dacă-și amintea cum era când fusese tânăr, dar nici bătrân nu fusese vreodată. Fusese alături de muritori de diverse vârste, dar niciodată nu reușise să înțeleagă cum percep ei trecerea timpului. Nici ei nu reușiseră să-l înțeleagă pe el.

Dar dacă s-ar fi rupt de muritori, ar fi însemnat să rupă legăturile cu lumea. Viața lui ar fi devenit o lungă așteptare, fără căldură, fără relații, până când inima i-ar fi murit. După un veac de singurătate, oricine și-ar pierde mințile.

Alec, riscându-și viața de dragul lui Magnus — asta iar i se părea o nebunie.

Alec a mijit ochii.

— Ce spui tu acolo?

Magnus și-a împletit degetele cu ale lui Alec. Mâinile lor stăteau pe cearșaf, a lui Alec palidă și desenată cu rune, a lui Magnus brună și sclipind de inele.

— Mai întâi trebuie să ai grijă de tine. Siguranța ta e mai importantă, înseamnă mai mult decât a mea.

Alec a răspuns:

— Și eu pot să spun același lucru.

— Dar ai greși.

— Fiecare cu părerea lui. Ce demon era ăla?

Magnus a fost nevoit să-i admire ușurința cu care schimbase subiectul.

— De ce te-a atacat?

Magnus se întrebase și el.

— De obicei, asta fac demonii, atacă, a spus el. Dacă m-a atacat pe mine, în mod special, presupun că a fost invidios pe eleganța și pe farmecul meu.

Alec nu s-a lăsat distras. Magnus nu crezuse cu adevărat că va reuși să-i distragă atenția.

— Ai mai văzut vreodată așa ceva? Trebuie să ne gândim care ar fi cea mai bună variantă de luptă, în caz că mai apare. Dacă aș putea să ajung la biblioteca din New York, să verific bestiariile… Poate îi spun lui Isabelle să se uite…

— Ah, voi, nefilimilor neliniștiți, a spus Magnus și i-a dat drumul la mână, înainte s-o facă Alec. Nu puteți să vă luați energia din cafeină, ca toată lumea?

— Demonul era un Raum-cloșcă, s-a auzit o voce de femeie din spatele lor. E nevoie de o magie foarte puternică pentru a-l scoate din bârlog.

Alec a tras repede pătura cu o mână ca să se acopere, iar cu cealaltă mână a luat pumnalul serafic.

— De asemenea, a spus Magnus fără să ridice vocea, dă-mi voie să ți-o prezint pe noua noastră prietenă, Shinyun Jung. Ea l-a transformat în vapori pe demonul care ne-a atacat. A făcut o primă impresie excelentă.

Alec și Shinyun s-a uitat amândoi la Magnus, uimiți.

— Prima mea impresie despre ea, a remarcat Alec pe un ton oarecum tăios, a fost că m-a atacat în Piața Umbrelor.

— Prima *mea* impresie, a ripostat Shinyun, a fost că *tu* m-ai atacat pe *mine*. Eu voiam doar să vorbesc cu Magnus, și tu ai scos arma.

— Poate ar trebui să avem o mică discuție, ca să clarificăm lucrurile, a încuviințat Magnus.

Fusese prea îngrijorat pentru Alec ca să se mai gândească și la asta. Shinyun se lăsase în genunchi și începuse să-l ajute să-i vindece rănile lui Alec. La momentul acela, era singurul lucru care îl interesa.

— Da, a convenit Shinyun. Ce-ar fi să ne continuăm discuția afară, cu toată lumea îmbrăcată?

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, a spus Alec.

— Propun să ne vedem în vagonul-bar.

Magnus s-a luminat la față.

— Mi-ar plăcea foarte mult *asta*.

† † †

S-AU REGRUPAT ÎN BARUL REPUDIAȚILOR. ÎNCĂPEREA ERA ȘI ACUM înțesată de lume, dar erau vizibil mai puțini după atacul demonilor. Dintr-odată s-au eliberat la barul principal trei locuri, unul lângă altul, și, după ce s-au așezat pe scaunele înalte, a apărut în fața lor o sticlă de șampanie și trei pahare, pe care nimeni nu le comandase. Când Alec s-a uitat suspicios în jur, un vampir i-a făcut cu ochiul, prefăcându-se că-l împușcă.

Poate că Magnus nu trebuia să-și facă atâtea griji că Alec o să fie detestat de repudiați. Cel puțin, nu în trenul acesta.

— Nu credeam că vânătorii de umbre sunt așa de populari printre repudiați, a remarcat Shinyun.

— Numai vânătorul meu de umbre, a replicat Magnus, turnând în pahare.

Barul era luminat de niște lămpi de alamă, atârnate de tavan. Lumina lor caldă cădea direct pe chipul lui Shinyun. Buzele și ochii ei se mișcau când vorbea, dar restul feței sale rotunde,

pleoapele care nu clipeau și obrajii fini, nu. Vocea avea un timbru sec și părea să iasă din gura ei fără cadență.

Fața aceea inexpresivă era marca ei de magician. Toți magicienii aveau o marcă unică, iar marca aceasta apărea de obicei în copilărie, de multe ori ca o consecință a unei tragedii. Marca lui Magnus erau ochii aurii de pisică. Tatăl lui vitreg spunea despre ei că sunt ferestre spre Infern.

Magnus nu putea să-și scoată din minte momentul în care îngenunchease pe tren, înnebunit de groază, când Alec își pierdea cunoștința în brațele lui. Văzuse cum demonul se disipează în fum în jurul lui Shinyun, și o văzuse pe ea scoțându-și gluga și uitându-se în jos la el. O recunoscuse imediat — nu știa cine era, dar știa că era ca el. Magician.

Își făcuse o intrare pe cinste.

— Hai să discutăm, a spus Alec. De ce ne urmărești? Mai precis, de ce l-ai urmărit pe Magnus în Piața Umbrelor din Paris?

— Urmăresc Mâna Purpurie, a răspuns Shinyun. Am auzit că Magnus Bane e liderul lor.

— Nu sunt.

— Nu e, a spus Alec, iritat.

— Știu, a încuviințat Shinyun.

Magnus a observat ușoara relaxare a umerilor lui Alec. Ochii ei negri s-au întors spre Magnus și i-au susținut privirea.

— Auzisem deja de tine, evident. Magnus Bane, Înaltul Magician din Brooklyn. Toată lumea are ceva de spus despre tine.

— Mi se pare logic, a spus Magnus. Sunt faimos pentru gusturile mele în domeniul modei și pentru ospitalitatea petrecerilor mele.

— E adevărat că toată lumea pare să aibă încredere în tine, a continuat Shinyun. N-aș fi vrut să cred că ești liderul unui

cult, dar în ultima vreme am tot auzit asta. „Magnus Bane este fondatorul Mâinii Purpurii". Cel numit de ei Marele Toxic.

Magnus a șovăit.

— Poate. Dar nu îmi amintesc. Amintirile mele din perioada aceea au fost… alterate. Mi-aș dori să știu.

Alec i-a aruncat o privire care — deși Magnus nu avea abilitatea de a citi gândurile — îi comunica foarte clar că e șocat că Magnus îi încredințează unei străine un secret atât de important și de periculos.

Pe de altă parte, Magnus se simțea ciudat de ușurat că recunoștea cu voce tare că era posibil să fi înființat Mâna Purpurie, chiar și în fața unei străine ciudate. La urma urmelor, îi spusese asta în glumă lui Ragnor. Văzuse fotografia Tessei. Știa că îi lipsesc ani din amintire. Care era probabilitatea mai mare, ca toate acelea să fie coincidențe sau ca el să fi făcut asta într-adevăr?

Și-ar fi dorit să se întoarcă înapoi în timp și să-și dea una în cap.

— Îți lipsesc amintiri? Crezi că Mâna Purpurie ți le-a luat? a întrebat Shinyun.

— Posibil, a spus Magnus. Uite ce e, eu nu vreau un cult, a adăugat el; simțea că e de datoria lui să își afirme clar poziția vizavi de culte. Nu urmăresc preluarea cultului. Urmăresc desființarea lui, și încerc să-mi răscumpăr eventualele greșeli responsabile pentru lucrurile rele făcute de ei. Vreau să-mi recapăt amintirile, și vreau să știu de ce au dispărut, dar asta e mai mult o curiozitate personală. Important e că nu mai vreau să aud de vreun cult legat de numele lui Magnus Bane. Mai mult, mi-a stricat și o vacanță romantică, o vacanță care începuse promițător, după mine.

Și-a golit paharul. După ce fusese pe punctul de a fi aruncat de pe un tren, îl merita. Merita și mai multe.

— Începuse foarte promițător, a mormăit Alec, uitându-se la Shinyun cu o privire care sugera că, deși îi salvase viața, prezența ei nu mai era bine-venită.

Magnus a vrut să spună că acum nimeni nu mai începe nimic, dar s-a gândit că nu e momentul.

— Cred că înțelegi de ce am avut suspiciunile mele…, a început Shinyun.

— Cred că înțelegi și tu de ce am avut suspiciunile noastre! a contracarat Alec.

Shinyun s-a uitat urât la el.

— Până când am văzut că te atacă demonul-cloșcă Raum, a spus ea. Îi cunosc pe cei de la Mâna Purpurie destul de bine ca să știu cum operează. Probabil că liderul lor actual vrea să te ucidă, Bane. Iar asta înseamnă că, indiferent ce s-a întâmplat în trecut, acum te consideră inamicul lor. Aseară poate am reușit să-i opresc, dar cel mai probabil vor încerca din nou.

— De unde știi atât de multe despre ei? a întrebat Alec. Și ce vrei tu?

Sihnyun a dus paharul la buze și a sorbit încet, cu grijă. Magnus i-a admirat, și nu pentru prima oară, talentul de a crea momente dramatice.

— Obiectivul meu e cel pe care îl aveți și voi. Intenționez să distrug Mâna Purpurie.

Magnus s-a simțit cam iritat de aroganța cu care afirma că știe care e obiectivul lui. A avut impulsul s-o contrazică, dar, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult își dădea seama că are dreptate. Până la urmă, tot la asta avea să se ajungă.

— De ce? a întrebat-o Alec, concentrându-se pe chestiunile mai importante. Ce ți-a făcut *ție* Mâna Purpurie?

Shinyun s-a uitat pe fereastră, la reflexia luminoasă a lămpilor pe cerul întunecat.

— Mi-au făcut mult rău, a spus ea, iar Magnus a simțit un gol în stomac.

Indiferent ce-ar fi făcut Mâna Purpurie, dacă el înființase cultul, era într-un fel responsabil.

Mâinile lui Shinyun au început să tremure, iar ea și le-a strâns, ca să ascundă tremurul.

— Detaliile nu sunt importante. Mâna Purpurie urmărește să facă multe sacrificii — sacrificii umane, desigur — pentru a putea ridica un Demon Căpetenie. Au ucis elfi. Mundani. Chiar și magicieni. Shinyun s-a uitat la Magnus, fără să clipească. Ei cred că aceasta e calea spre puterea supremă.

— Un Demon Căpetenie? a exclamat Alec.

Oroarea și dezgustul din vocea lui erau absolut de înțeles. Un Demon Căpetenie fusese gata să-l ucidă. Lui Magnus i se strângea și acum stomacul când își amintea. Și-a terminat al doilea pahar și și-a mai turnat unul.

— Deci chestia cea mai banală și mai tipică pe care poate s-o vrea un cult malefic. Puterea. Puterea obținută printr-un demon. De ce-și închipuie mereu că ei vor fi cruțați? Demonii nu sunt cunoscuți pentru fairplay. Magnus a oftat. N-ai crede că un cult înființat de mine ar avea un spirit mai creativ? În plus, aș fi crezut că un cult înființat de mine n-ar fi malefic; partea asta rămâne pentru mine o enigmă.

— Persoane dragi mie sunt acum moarte din cauza Mâinii Purpurii, a continuat Shinyun.

— Poate că detaliile au importanță, a spus Alec.

Shinyun a strâns așa de tare paharul în mână, că i s-au albit încheieturile.

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Alec părea suspicios.

— Dacă vreți să am încredere în voi, trebuie să aveți și voi încredere în mine, a spus Shinyun, simplu. Deocamdată, tot ce trebuie să știți e că vreau răzbunare pentru crimele pe care Mâna Purpurie le-a comis împotriva mea și împotriva celor dragi mie. Asta e tot. Dacă sunteți împotriva lor, atunci facem parte din aceeași tabără.

— Toată lumea are secrete, Alec, a spus Magnus încet, năpădit de propriile secrete. Dacă Mâna Purpurie încearcă să mă ucidă din cine știe ce motiv, avem nevoie de orice ajutor.

Magnus putea s-o ierte pe Shinyun fiindcă nu voia să-și dezvăluie trecutul. La urma urmelor, el nici măcar nu putea să și-l amintească, din câte se părea. Ar fi vrut să creadă că, dacă vorbești despre anumite lucruri, te simți mai bine, dar din experiența lui știa că uneori vorbitul te face să te simți și mai rău.

S-a așternut tăcerea între ei. Shinyun își sorbea băutura și nu mai scotea o vorbă. Magnus era speriat, și nu pentru viața lui. Se tot gândea la momentul acela când Alec se prăbușise pe acoperișul trenului, când crezuse, cu o groază rece, că Alec moare pentru el. Îi era teamă pentru Alec, și îi era teamă de ce ar fi putut face el însuși, de lucrul acela de care nu își amintea.

Nu-și dădea seama la ce se gândea Alec, dar când s-a uitat la el, Alec a zâmbit, un pic, și a întins mâna peste bar. Degetele lui puternice și pline de cicatrici s-au strâns în jurul mâinii lui Magnus și mâinile lor au rămas lipite în lumina aruncată de lămpi.

Magnus ar fi vrut să-l ia în brațe și să-l sărute până își pierdea răsuflarea, dar bănuia că Shinyun n-ar fi apreciat spectacolul.

— Ai dreptate, a spus Alec. Presupun că inamicul inamicului meu mi-e prieten, sau cel puțin o cunoștință prietenoasă. E

mai bine să fim o echipă. A adăugat cu voce scăzută: Dar nu doarme cu noi în cameră la hotel.

— Totul e-n regulă? a întrebat Shinyun. Fiindcă, îmi pare rău că sunt nepoliticoasă, dar pentru mine e o situație teribil de stânjenitoare. Nu sunt aici să văd cum crește relația voastră. Vreau doar să nimicesc un cult malefic.

Magnus se hotărâse. Orice ar fi fost — că îi era dator lui Shinyun pentru că le salvase viața, că Mâna Purpurie o făcuse să sufere —, ea știa multe. Ar fi fost o prostie să n-o țină aproape.

— Hai să ne savurăm băuturile și să considerăm că deocamdată suntem toți de aceeași parte. Poți să ne spui măcar ceva despre trecutul tău mai recent?

Shinyun s-a gândit puțin, apoi a părut că ia o hotărâre.

— Sunt pe urmele Mâinii Purpurii de ceva vreme. Am primit niște vești mai noi de la un informator din rândurile lor, pe nume Mori Shu. Eram gata să mă apropii de ei, dar au descoperit un alt spion în rândurile lor, așa că și-au abandonat cartierul general și s-au ascuns. N-am mai avut alte piste, dar pe urmă am auzit de la o sursă demnă de încredere că Labirintul Spiralat ți-a dat o șansă, pentru a găsi cultul.

— Dacă ea a aflat asta, poate a mai aflat și altcineva, a remarcat Alec. Poate că de-asta vor să te omoare, Magnus.

— Poate, a spus Magnus.

Era o teorie solidă, dar încă erau prea multe lucruri pe care nu și le amintea. Avea senzația supărătoare că era posibil să fi făcut o grămadă de lucruri care să-i întoarcă pe cei din Mâna Purpurie împotriva lui.

Shinyun nu părea interesată.

— Am venit după tine la Paris, ți-am urmărit fiecare mișcare și am decis să te abordez în Piața Umbrelor, când m-a atacat vânătorul tău de umbre.

— Îl protejam pe Magnus, a replicat Alec.

— Am înțeles asta, a spus Shinyun. Lupți bine.

A urmat o mică pauză.

— Și tu, a zis Alec.

Liderul Mâinii Purpurii, indiferent cine era, știa că sunt pe urmele lor. Magnus voia să fie în siguranță. Voia ca Alec să fie în siguranță. Voia să se termine toată povestea asta.

— Hai să mai luăm o sticlă, a spus el, apoi i-a făcut semn barmanului, și să bem în cinstea noului nostru parteneriat.

Noua sticlă a ajuns pe masa lor și paharele s-au umplut din nou. Magnus l-a ridicat pe al lui.

— Ei bine, a spus el cu un mic zâmbet, spre Veneția!

Au ciocnit și au băut. Magnus s-a gândit la lucruri mai plăcute decât cultele demonice. S-a gândit la orașul de sticlă lichidă și de ape mișcătoare, la orașul canalelor și al visătorilor. Se uita la Alec, teafăr și nevătămat, la ochii lui albaștri și limpezi, și vocea lui i se părea o ancoră într-o mare agitată.

Magnus își dădea seama că greșise când crezuse că Parisul va fi orașul care le va oferi un început bun al relației. Încă înainte să fie vorba de cultul demonic, Alec nu fusese așa de impresionat de Turnul Eiffel, sau de balonul cu aer cald, nu atât de impresionat cum ar fi vrut el. Parisul era un oraș al iubirii, dar putea fi și un oraș al aparențelor, cu lumini strălucitoare care se ivesc și se pierd imediat. Magnus nu voia să piardă lumina asta. Va alege un decor mai bun. De data asta, va face lucrurile cum trebuie.

Veneția era locul potrivit pentru Alec. Veneția avea profunzime.

Partea a doua

Orașul măștilor

†††

. . . Veneția plăcerii,
Serbările, nebuna veselie
De carnaval – ce chip i-a fost și efigie.
Lord Byron[1]

[1] *Pelerinajul lui Childe Harold,* Cântul IV, în românește de Aurel Covaci (n. red.).

CAPITOLUL 10

Labirintul de ape

MAGNUS A DAT DRAPERIILE LA O PARTE ȘI A IEȘIT ÎN BALCONUL camerei de hotel.

— Ah, Veneția! Nu e niciun oraș în lume ca tine.

Alec a ieșit afară după el și s-a rezemat de balustradă. A urmărit cu privirea o gondolă care înainta pe canalele șerpuite, până a dispărut după un cot.

— E cam mirositoare.

— Asta e atmosfera de aici.

Alec a zâmbit.

— Ei, atunci e o atmosferă destul de tare.

Singurul lucru bun care se întâmplase în noaptea de dinainte, când avusese loc atacul demonilor, era că după zeci de farmece de ascundere făcute asupra participanților și a câtorva martori, mundanii care se ocupau de întreținerea trenului nu observaseră hărmălaia uriașă sau gaura imensă din vagonul lor de pasageri. Au ajuns la Veneția la ora zece dimineața, aproape la timp.

Au luat un taxi de apă și au ajuns la Belmond Hotel Cipriani, aflat la mică distanță de clădirea în care își avusese sediul Mâna Purpurie.

Magnus s-a întors în apartament și a făcut semn spre valizele lui. Toate s-au desfăcut și au început să se golească singure. Sacourile și hainele au zburat în șifonierul care le aștepta, lenjeria s-a împăturit și s-a așezat în sertare, încălțămintea s-a instalat într-un rând ordonat lângă ușă, iar obiectele de valoare s-au închis în seif.

Magnus s-a răsucit spre Alec, care urmărea mișcarea soarelui pe cerul lipsit de nori, ușor încruntat.

— Știu la ce te gândești, i-a spus el. Micul dejun.

— Nu avem timp, a rostit Shinyun, care intrase în apartamentul lor fără să bată la ușă. Trebuie să mergem să cercetăm imediat sediul abandonat.

Ea, evident, deja se schimbase, își pusese un costum cu croială italienească, ce lucea iridescent de farmece și vrăji de protecție.

Magnus s-a uitat la ea dezaprobator.

— Nu lucrăm împreună de mult timp, Shinyun Jung, dar lucrul pe care ar trebui să-l înveți rapid despre mine e că iau mesele foarte în serios.

Shinyun s-a uitat la Alec, care a dat din cap.

— E posibil, la un moment dat, să organizez o întreagă etapă din misiunea noastră într-un anumit restaurant sau bar. Dacă voi face asta, o să vezi că merită.

— Dacă e așa de important…, a început Shinyun.

— Vom lua trei mese pe zi. Micul dejun este una dintre ele. De fapt, micul dejun e cea mai importantă dintre ele, fiindcă micul dejun este cea mai importantă masă din zi.

Shinyun s-a uitat la Alec, care a spus pe un ton mucalit:

— Multe misiuni prin care se încerca stoparea unui rău mare au eșuat din cauza nivelului scăzut de zahăr din sânge.

— Deci asculți ce spun! a exclamat Magnus.

Alec i-a zâmbit lui Shinyun, ca și cum i-ar fi cerut scuze, dar ea nu a răspuns zâmbetului lui.

— Bine, a spus. Deci, unde începe azi programul tău?

Din fericire, programul lui Magnus începea jos, la restaurantul hotelului, Oro. Au stat afară, pe terasă, uitându-se la micul alai de ambarcațiuni care pluteau pe apele lagunei. Alec înfulecase două clătite și se gândea dacă ar trebui să mai comande una. Magnus savura un espresso, ouăle cu cea mai complicată denumire din meniu și sclipitorul canal turcoaz.

— Mă gândeam că o să-ți placă mai mult la Veneția decât la Paris, i-a spus el lui Alec.

— Mi-a plăcut Parisul, a răspuns Alec. Și aici e frumos. A făcut un efort vizibil să se adune, s-a întors spre Shinyun și a încercat să deschidă o conversație. E prima oară când fac o călătorie de plăcere. Până acum am stat pe lângă casă. Casa ta unde e?

Magnus a fost nevoit să-și întoarcă privirea, ca să se uite la bărci. Uneori, afecțiunea pe care o avea pentru Alec era, efectiv, dureroasă.

Shinyun a ezitat.

— Coreea a fost casa mea, atunci când aveam o casă. Coreea din timpul dinastiei Joseon.

A urmat o pauză.

— Era dificil să fii acolo magician?

Shinyun s-a uitat la Magnus și a spus:

— Orice loc e dificil pentru un copil magician.

— E adevărat, a aprobat Magnus.

— Sunt originară dintr-un sat de lângă muntele Kuwol. Însemnele mele de magician s-au manifestat târziu. Aveam

paisprezece ani și eram logodită cu Yoosung, un băiat frumos, dintr-o familie bună din satul meu. Când fața mea a devenit imobilă, toată lumea a crezut că m-am transformat într-un demon Hannya sau că sunt posedată de un *gwisin*. Logodnicul meu a spus că lui nu-i pasă.

Vocea i-a tremurat ușor.

— Voia în continuare să se căsătorească cu mine, dar a fost ucis de un demon. Mi-am dedicat toată viața uciderii demonilor, în amintirea lui. De-a lungul secolelor, am alcătuit un studiu amănunțit despre demoni. Le cunosc comportamentul. Le cunosc *numele*. Niciodată nu am invocat un demon, și nu voi invoca niciodată.

Magnus s-a sprijinit de spătar și a luat o gură de cafea.

— Alec, îți aduci aminte de noaptea trecută, când noua noastră cunoștință ne spunea că nu poate să ne povestească nimic despre trecutul ei?

Shinyun a râs.

— Asta e poveste veche. A fost o istorie întreagă de atunci și până acum, ca s-o mai consider *trecutul* meu, după toate câte au urmat.

— Ei bine, a spus Magnus, înțeleg alegerea ta, dar, așa, ca să știi, *eu* invoc demoni tot timpul. Bine, nu chiar tot timpul. Dar când sunt plătit s-o fac și, bineînțeles, în limitele codului meu de etică.

Shinyun a meditat puțin.

— Dar nu… îți *plac* demonii. Nu te deranjează să-i ucizi.

— Sunt niște creaturi violente și descreierate, care jefuiesc lumea noastră, deci nu, a spus Magnus. Nu mă deranjează să-i ucid. Iubitul meu este vânător de umbre, pentru numele îngerilor! La propriu, pentru numele îngerilor.

— Am observat, a spus Shinyun, sec.

A urmat un moment de tăcere penibilă, întrerupt de Shinyun, care a desenat în aer imaginea plutitoare a monstrului-caracatiță cu care se luptaseră în noaptea precedentă.

— Eu o să mai iau un espresso, a spus Magnus, făcându-i semn chelnerului cu ceașca goală.

— De exemplu, acest demon-cloșcă Raum. Nu are oase, și carnea lui crește la loc. Poți să-l tai și să-l străpungi cât vrei, organele și membrele lui se regenerează prea repede ca să-l poți nimici așa. Trebuie să-l distrugi pe dinăuntru. De aceea am folosit o vrajă sonică.

— Te-ai mai luptat cu ei până acum? a întrebat-o Alec.

— Am vânat unul în Himalaya, acum o sută de ani, când teroriza un sat de acolo.

Discuția a deviat spre vânătoarea de demoni, ceea ce pentru Magnus era extrem de plictisitor, dar pentru Alec era fascinant. Așa că Magnus s-a relaxat, a sorbit din espresso și a privit, câteva minute, până când a apărut o pauză în conversație, iar atunci și-a dres glasul și a spus încet:

— Dacă am terminat toți cu micul dejun, putem să mergem să verificăm sediul acela al Mâinii Purpurii, despre care am auzit atâtea lucruri.

Shinyun a avut delicatețea să pară un pic jenată când au ieșit din restaurant în holul hotelului. Magnus aranjase să li se cheme un taxi de apă. Când acesta a ajuns, Shinyun și Alec făceau iar schimb de ponturi referitoare la uciderea de demoni.

Secretul Veneției este că străzile sale sunt un labirint imposibil de cunoscut, însă canalele ei au un fel de logică ciudată. În loc să rătăcească pe aleile orașului în care nu exista nici măcar

un indicator, taxiul lor de apă a reușit să-i aducă aproape de acel *palazzo* care era destinația lor.

Zidurile aurii ale clădirii erau împodobite cu coloane și arcade de marmură albă și stucatură roșie. Ferestrele de la ceea ce oriunde în altă parte s-ar fi numit parter, iar în Venezia era „nivelul apei", erau neobișnuit de mari, riscând inundarea de dragul frumuseții. Geamurile reflectau apele canalului, transformând turcoazul acela schimbător într-un jad strălucitor.

Magnus nu se putea închipui înființând un cult, dar dacă ar fi avut de gând s-o facă, se imagina fără probleme alegând această clădire.

— E genul tău, a remarcat Alec.

— E minunată, a încuviințat Magnus.

— Ce îmi atrage atenția, însă, sunt oamenii care intră și ies din ea, a spus Alec. Nu spunea prietena ta, Tessa, că e o clădire abandonată?

Veneția era întotdeauna plină de oameni, care umpleau străzile de mișcare la fel ca și canalele, dar Alec avea dreptate. O mulțime de oameni intrau pe ușile duble ale palatului.

— Și dacă Mâna Purpurie încă mai operează aici? a întrebat Alec.

În vocea lui Shinyun se simțea nerăbdarea.

— Atunci, misiunea noastră ar fi mai ușoară.

— E evident că oamenii ăștia nu fac parte din cult, a spus Magnus. Uitați-vă cât sunt de plictisiți.

Într-adevăr, oamenii care intrau și ieșeau din palat păreau că sunt, pur și simplu, la serviciu. Cărau teancuri de lenjerii, cutii de carton sau scaune. Un bărbat în uniformă albă de bucătar a ieșit din clădire cu un teanc de recipiente acoperite cu folie de

aluminiu. Nicio robă, nicio mască, nicio fiolă cu sânge, niciun animal viu pentru sacrificii. Unii dintre ei erau repudiați, vedea Magnus.

S-a apropiat de cel mai evident repudiat, un bărbat-driadă cu pielea verde care stătea chiar lângă ușile din față, discutând aprins cu un satir care avea în mână un clipboard.

Când a ajuns aproape de el, driada a tresărit.

— Uau… tu ești *Magnus Bane*?

— Te cunosc? a întrebat Magnus.

— Nu, dar sigur ai putea, a spus driada, aruncându-i o bezea.

Alec a tușit tare din spatele lui.

— Sunt flatat, dar, după cum auzi, sunt deja arvunit, sau tușit.

— Păcat, a spus driada. L-a bătut ușor pe piept pe satir. E Magnus Bane!

Fără să-și ridice ochii din clipboard, satirul a spus:

— Magnus Bane nu e invitat la petrecere. Fiindcă se întâlnește cu un vânător de umbre, din ce am auzit.

Driada le-a aruncat o privire încărcată de regret.

— Nupu maipi vorbipi depe vânăpătoporul depe umbrepe, i-a șoptit Magnus satirului. Epe aicipi șipi tepe audepe.

— Da, până și eu ți-am descifrat codul, a spus Alec, sec.

Magnus s-a întors spre tovarășii lui, cu un aer jignit.

— Nu-mi vine să cred că nu sunt invitat la petrecere. Sunt Magnus Bane! Până și tipii ăștia mă cunosc!

— Ce petrecere? a întrebat Shinyun.

— Scuză-mă, a spus Magnus, dă-mi voie să-mi revin. O petrecere la care Alec nu e bine-venit nu e o petrecere la care aș vrea să mă duc.

— Magnus, *ce petrecere*? a întrebat Shinyun.

— Eu cred că lui Shinyun i se pare neobișnuit, i-a spus Alec, rar, lui Magnus, că se organizează o petrecere cu repudiați în fostul sediu al Mâinii Purpurii.

— Tu, i-a spus Shinyun pe un ton autoritar driadei. Despre ce petrecere vorbește el?

Driada a părut uimită, dar a răspuns destul de repede.

— Balul mascat de diseară, dat în cinstea înfrângerii lui Valentine Morgenstern în Războiul Mortal. Palatul ăsta imens a fost de curând scos pe piață, și un magician l-a închiriat pentru un mare bairam. Vin oameni din toată Lumea Umbrelor. Mulți dintre noi au venit cu trenul de la Paris. Și-a umflat pieptul și obrajii lui au căpătat culoarea smaraldului, de mândrie. Știi, dacă nu s-ar fi adunat toți repudiații ca să-l înfrângă, lumea întreagă ar fi fost în pericol.

— Și vânătorii de umbre au *participat* la război, a spus Alec.

Driada a făcut cu mâna un gest disprețuitor, scuturându-și frunzele de la încheieturi.

— Am auzit că au dat o mână de ajutor.

— Deci vine multă lume la banchetul ăsta? a întrebat Magnus. Speram să îl întâlnesc pe un prieten de-ai mei, magician. Îl cheamă Mori Shu. E pe listă?

În spatele lui, Magnus a auzit-o pe Shinyun inspirând adânc.

Satirul și-a răsfoit listele.

— Da, e. Dar mi-a zis cineva că s-ar putea să nu vină, că în ultima vreme ar sta retras. Ceva legat de un demon.

— Voi sunteți invitați, absolut, i-a spus driada lui Magnus. Tu și tovarășii tăi. A fost o scăpare că nu sunteți pe listă.

Satirul s-a gândit puțin, apoi a dat paginile până la sfârșitul listei și a înscris conștiincios numele lui Magnus.

— Mă simt foarte jignit că am fost exclus din lista invitaților și, de aceea, eu și tovarășii mei vom veni sigur, a spus Magnus, cu un aer maiestuos.

Driada a stat o clipă să priceapă, apoi a dat din cap.

— Ușile se deschid la opt.

— Vom ajunge cu mult mai târziu, a spus Magnus, deoarece avem deja o agendă socială foarte încărcată.

— Desigur, a încuviințat driada.

Au coborât treptele și s-au oprit.

— E perfect, a spus Alec. Ne ducem la petrecere, pe urmă ne facem nevăzuți și căutăm Sălașul.

Shinyun a dat din cap aprobator.

— Voi doi credeți că mergeți la petrecere? i-a întrebat Magnus. Îmbrăcați așa?

Alec și Shinyun s-au uitat unul la altul. Shinyun era îmbrăcată cu unul dintre costumele ei office, un costum scump, dar care era exact opusul unei ținute de seară. La centură avea sabia *samgakdo*. Alec purta un tricou decolorat și niște blugi care, nu se știe cum, erau pătați cu vopsea. Magnus deja îi completase garderoba la Paris, dar cu siguranță nu aveau măști de carnaval sau costume sofisticate, ceea ce, pentru Magnus, era ocazia perfectă pentru una dintre activitățile lui preferate.

— Haideți, vânători de demoni! a spus el, cu un aer măreț. Mergem la cumpărături.

CAPITOLUL 11

Măști

— Nu spun asta prea des, a zis Magnus, dar: *ta-daaa!*

Îi dusese la Le Mercerie, pentru că le promisese o sesiune extravagantă de shopping. Alec mai fusese cu el la cumpărături, așa că se familiarizase destul de bine cu procesul. A așteptat la fiecare magazin, cu o duzină de sacoșe, în timp ce magicianul proba aproape orice, de la costume tradiționale și ținute de matador *traje de luces*, până la niște haine care semănau curios de mult cu vestimentația de *mariachi*. Orice stil și orice culoare părea să se potrivească cu părul lui negru și cu ochii galbeni de pisică, așa că Alec nu știa prea bine ce caută. Orice ar fi ales, Alec era sigur că o să-i vină bine.

Ținuta de acum nu făcea excepție. Magnus purta niște pantaloni de piele neagră, și materialul lucios se mula pe picioarele lungi de parcă mușchii lui zvelți ar fi fost înmuiați în tuș. Cureaua era un șarpe de metal, cu zale ca niște solzi și cu o cataramă care reprezenta un cap de cobră cu ochi de safir. Cămașa cu guler-șal era o cascadă de paiete bleumarin și indigo, decoltată mult în față, astfel încât lăsa să se vadă nu doar clavicula, ci și o bună parte din piept.

Magnus s-a întors cu spatele la Alec și s-a studiat atent în oglindă. Lui Alec i se uscase gura uitându-se la el.

Alec a spus:

— Cred că arăți… bine.

— Ai ceva de obiectat?

— Păi, pantalonii ăia ar fi cam incomozi într-o luptă, dar nu va trebui să lupți. Pot să lupt eu pentru tine, dacă e cazul.

Magnus a părut șocat, și Alec nu și-a dat seama dacă spusese ceva nepotrivit, până când expresia lui Magnus s-a îmblânzit.

— Apreciez oferta. Acum, a adăugat el, o să mai probez încă ceva.

A dispărut înapoi în cabina de probă.

Apoi a apărut într-un sacou fără guler, cu o pelerină asortată, scurtă și inegală, atârnată neglijent de umerii lui. Shinyun venise și ea îmbrăcată în ceva care părea să fie o combinație între armură și rochie de mireasă.

După cinci minute petrecute în primul magazin, Alec își alesese ceea ce Magnus descria ca fiind un frac lung și negru, cu cozi de lungime medie. Era destul de flexibil ca să se miște și să lupte îmbrăcat cu el, și destul de larg unde trebuia pentru a-și pune stela și pumnalele serafice. Magnus ar fi vrut ca el să probeze și ceva mai colorat, dar Alec spusese nu și Magnus nu mai insistase. Cămașa era de mătase, albastru-intens, culoarea ochilor lui Alec.

După ce încercase câteva rochii mai discrete, Shinyun îl văzuse pe Magnus ieșind din cabină îmbrăcat într-o costumație aurie, care amintea de camera funerară a unui faraon egiptean, după care a venit și ea cu un *hanbok* sofisticat, de culoarea piersicii. Magnus i-a făcut câteva complimente, și așa a început concursul.

Shinyun era foarte competitivă cu Magnus. Poate că așa erau toți magicienii între ei. Alec nu întâlnise prea mulți și n-avea de unde să știe.

Încerca să nu-și facă prea multe griji în privința lui Shinyun. Era limpede că Magnus o simpatiza, dar Alec nu se simțea în largul lui cu străinii și își dorea cu disperare să se simtă în largul lui în această vacanță romantică. Cum ar fi putut el și Magnus să se cunoască mai bine, când aveau mereu lângă ei și a cincea roată de la căruță?

Poate că încercarea lui de a nu-și face griji era o cauză pierdută. Cel puțin putea să încerce să nu pară îngrijorat.

Alec a înghiontit-o ușor cu cotul pe vânzătoarea care stătea lângă el.

— Unde ai găsit costumele astea?

Tânăra a clătinat din cap și și-a căutat cu grijă cuvintele în engleză.

— N-am idee. N-am văzut în viața mea hainele astea.

Până la urmă, Magnus a venit să prezinte un costum alb, împodobit cu un fel de solzi de dragon iridescenți, care îl învăluiau într-o lumină opalescentă. Avea o mantie de culoarea fildeșului, până la genunchi, gulerul cămășii era desfăcut, iar materialul perlat se lipea de pielea lui brună.

Shinyun se hotărâse să joace tare, și venise îmbrăcată cu o rochie neagră, plină de ornamente și cu panglici imense care îi înconjurau șoldurile. De la gât până jos atârna o rețea complicată de șnururi argintii, iar din spatele capului îi țâșnea o fântână de flori.

L-au rugat pe Alec să-i ajute să-și aleagă măștile. Magnus oscila între o mască aurie, cu pene oranj așezate în semicerc, și o mască domino argintie, la care aproape că nu te puteai uita de strălucitoare ce era. Shinyun avea tot două variante, fie o mască simplă, ca de marmură, care îi acoperea toată fața, fie una

din fire subțiri, care nu-i acoperea aproape deloc fața, ambele variante ironice. Alec a ales pentru Magnus masca argintie, și pentru Shinyun masca din fire. Ea și-a pus-o pe fața impasibilă cu o expresie de vagă satisfacție.

— Arătați bine, i-a spus Magnus.

Și-a îndreptat privirea spre Alec și i-a dat o mască de mătase pentru ochi, albastră ca cerul la apus. Alec a acceptat-o, și Magnus a zâmbit.

— Și tu arăți perfect. Să mergem!

†††

DEASUPRA ORAȘULUI SE AȘTERNUSE O LUMINĂ CREPUSCULARĂ. Palatul era decorat cu făclii așezate sus, pe ziduri. O ceață albă coborâse pe străzile din jurul palatului, învăluise coloanele și plutea deasupra canalelor, dând locului o strălucire stranie. Alec nu-și dădea seama dacă era o magie sau un fenomen natural.

Pe fațada de marmură a clădirii erau lumini de elf care sclipeau și se schimbau, mișcându-se permanent și alcătuind cuvintele ORICE ZI, DAR NU ZIUA LUI VALENTINE.

Alec nu era un fan al petrecerilor, dar măcar putea să aprecieze motivul pentru care fusese organizată cea de acum.

Luptase pentru a-l opri pe Valentine Morgenstern. Și-ar fi dat și viața s-o facă. Nu se gândise prea mult la cum îl vedeau repudiații pe Valentine, care îi considerase pe aceștia impuri și avusese de gând să îi șteargă definitiv de pe fața pământului. Acum își dădea seama cât de înfricoșați trebuie să fi fost.

Vânătorii de umbre aveau mulți războinici pe care îi cinsteau. Alec nu își dăduse seama cum ar fi ca repudiații să

aibă o victorie a lor, și eroii lor de război — nu doar eroi ai unui clan, ai unei familii sau ai unei haite, ci niște eroi care să fie ai tuturor.

Ar fi rezonat și mai mult cu ei dacă vârcolacii din echipa de securitate nu ar fi insistat să-l percheziționeze. De două ori. Nu păreau să fie atât de stricți, până să vadă runele lui Alec.

— E ridicol, s-a înfuriat el. Am luptat în războiul pe care îl sărbătoriți voi aici. De partea învingătorilor, a adăugat el repede.

A fost chemat șeful echipei de pază, cel mai solid dintre vârcolaci — normal, după cum considera Alec. Acesta i-a spus cu voce joasă:

— Tot ce vrem e să nu avem probleme.

— Nu am venit să fac probleme. Am venit doar să petrec, a spus Alec răspicat.

— Și credeam că o să fiți doi, a murmurat vârcolacul.

— Poftim? Doi vânători de umbre?

Vârcolacul a ridicat din umerii lui zdraveni.

— Doamne, sper să nu!

Magnus a spus:

— N-ați terminat încă cu partenerul meu? Eu înțeleg că e greu să-ți iei mâinile de pe el, dar mă simt nevoit să insist.

Șeful securității a ridicat din umeri și a făcut semn cu mâna.

— Bine, mergeți!

— Mersi, a spus Alec încet, apoi a întins mâna spre Magnus.

Oamenii de la pază îi confiscaseră arcul și săgețile, dar nu era prea deranjat, din moment ce nu-i găsiseră cele șase pumnale serafice și cele patru cuțite pe care le avea la el.

— Oamenii ăștia sunt imposibili.

Magnus se dăduse puțin înapoi, așa că Alec nu l-a putut prinde de mână.

— Unii dintre oamenii ăștia îmi sunt prieteni, a spus Magnus. Dar apoi a ridicat din umeri și a zâmbit. Unii dintre prietenii mei sunt imposibili.

Alec nu era pe deplin convins. Se simțea neliniștit de spațiul dintre mâinile lor. Au intrat în palatul strălucitor cu acea mică distanță rece între ei.

CAPITOLUL 12

În vârful degetelor

În sala mare de bal se cânta *Valsul imperial* de Johann Strauss. Magnus a văzut sute de oameni mascați, cu costume sofisticate, dansând la unison în timp ce muzica din jur putea fi nu doar auzită, ci și văzută. Ca și cum ar fi fost smulse de pe partitura albă, notele negre pluteau în aer ca niște forme vii și strălucitoare, se clătinau pe curenții portativului, învăluind măștile sclipitoare și coafurile complicate ale dansatorilor.

Pe tavan se mișcau constelații; nu, era orchestra. Stelele se adunau, alcătuind siluete de persoane și de instrumente. Balanța era vioara întâi, iar lângă ea, Ursa Mare era vioara a doua. Vulturul cânta la violă, iar Scorpionul la contrabas. Orion era la violoncel, Hercule la percuție. Stelele cântau, perechile mascate dansau și notele muzicale pluteau printre ei.

Magnus a coborât treptele de marmură care duceau din foaier în sala de bal, cu Alec și Shinyun în urma lui, ca niște bodyguarzi.

— Prințe Adaon, a spus el, recunoscând un prieten.

Prințul Adaon, a cărui mască de lebădă făcea un contrast superb cu pielea lui închisă, i-a zâmbit lui Magnus peste capetele curtenilor lui.

— Ești în relații cordiale cu un prinț? l-a întrebat Alec.

— Nu vorbesc cu mai niciunul dintre prinții de la Curtea Elfilor Întunericului, a spus Magnus. Nu ți-ar veni să crezi de ce sunt în stare. Ar trebui să fie bucuroși că elfii nu au tabloide. Adaon e cel mai bun din gașcă.

Când au ajuns la capătul scărilor, au întâlnit un bărbat îmbrăcat într-un smoching de culoarea lavandei, cu o mască de El Muerto, care îi acoperea toată fața, și cu părul alb, pieptănat peste cap. Magnus a zâmbit.

— Gazda noastră, presupun.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat bărbatul, într-o engleză vag britanică.

— Cine altcineva ar fi putut să dea o asemenea petrecere? Ție îți acord tot creditul. Nu doar jumătate. Magnus i-a strâns mâna. Malcolm Fade. Nu ne-am văzut de mult.

— Chiar înainte de schimbarea mileniului. Îmi amintesc că erai un rocker nespălat când te-am văzut ultima oară.

— Da. Se numea grunge. M-am mirat să aud că te-ai mutat la Los Angeles și te-au făcut Înalt Magician.

Malcolm și-a ridicat masca și Magnus l-a văzut zâmbind, cu expresia aceea a lui dulce și întristată.

— Știu. Niște proști.

— Felicitări, cu întârziere, a spus Magnus. Cum merge? Te preocupa ceva, și în mod sigur nu era vorba despre bronzat.

— A, mă bag în tot soiul de lucruri, printre care și organizarea de petreceri. Malcolm a făcut semn spre spectacolul care se desfășura în sala de bal. Mima frumos indiferența, dar Magnus îl cunoștea prea bine. Mă bucur că ai venit la mica mea serată, a adăugat el.

În spatele lui Malcolm au apărut două persoane, o femeie-elf cu pielea albastră, părul liliachiu și mâini de amfibian, și un bărbat cu o față cunoscută. Johnny Rook își trăsese ochelarii de soare spre vârful nasului, ceea ce era rezonabil, dacă ți se părea rezonabil să porți ochelari de soare noaptea într-o încăpere. Pe deasupra ochelarilor, Magnus a văzut cum face ochii mari, recunoscându-l, după care și-a întors privirea de la el.

— A, vă cunoașteți? Trebuie să vă cunoașteți, a spus Malcolm, visător. Ea e Hyacinth, indispensabilul meu planificator de petreceri. Și Johnny Rook. Sunt convins că și el e indispensabil pentru cineva.

Magnus a arătat cu mâna.

— Ei sunt Alexander Lightwood, vânător de umbre de la Institutul din New York, și Shinyun Jung, războinică misterioasă cu un trecut misterios.

— Ce misterios…, a început Malcolm, dar apoi atenția lui a fost atrasă de sosirea unor paleți cu carne crudă. S-a uitat în jur, disperat. Știe cineva pentru ce e atâta carne crudă?

— E pentru vârcolaci, a spus Hyacinth și i-a făcut semn omului care aducea carnea să se îndepărteze. Mă ocup eu de ea. Oricum, cred că în salon e nevoie de prezența ta.

A dus mâna la cochilia lucioasă fixată în urechea ei și i-a șoptit ceva lui Malcolm. Din fața deja palidă a Înaltului Magician din Los Angeles s-a scurs tot sângele.

— Vai de mine! Vă cer scuze. Sirenele noastre s-au postat lângă fântâna cu șampanie și încearcă să îi înece pe invitați.

S-a îndepărtat grăbit.

— Ai fost în Piața Umbrelor, i-a spus Alec lui Johnny Rook, recunoscându-l.

— Nu m-ai mai văzut niciodată, a spus Johnny. Nici acum nu mă vezi.

A ieșit în fugă din sala de bal.

Alec măsura sala de bal cu un aer reținut și suspicios. Mulți oameni din mulțime îi întorceau privirea, cu interes.

Magnus adusese un polițai la petrecere. Înțelegea asta. Nu putea să-l condamne pe Alec că e circumspect. Aproape toți repudiații aveau un trecut pătat de sânge. Vampirii chiar sugeau sânge, magia elfilor și a magicienilor dădea uneori greș, vârcolacii își pierdeau controlul și alții își pierdeau vreun picior sau vreo mână. În același timp, Magnus nu putea să-i condamne nici pe compatrioții lui repudiați că sunt precauți. Nu cu mult timp în urmă, vânătorii de umbre își decoraseră pereții cu capetele lor.

— Hei, Magnus! a strigat o magiciană îmbrăcată cu o rochie simplă, verde și cu mască Moartea Neagră de culoare albă, pe sub care se vedea pielea albastru-închis.

Magnus a fost încântat de apariția ei.

— Bună, iubito! a exclamat el și a luat-o în brațe. A răsucit-o cu fața și a prezentat-o cu mândrie însoțitorilor săi. Alec, Shinyun, ea este Catarina Loss. Una dintre cele mai vechi prietene ale mele.

— A, a spus Catarina, am auzit multe despre tine, Alexander Lightwood.

Alec părea alarmat.

Magnus ar fi vrut ca cei doi să se placă. S-a uitat la ei cum se privesc. În fine, lucrurile astea au nevoie de timp.

— Aș putea să vorbesc puțin cu tine, Magnus? a întrebat Catarina. Între patru ochi?

— Eu mă duc să caut capra de piatră, a spus Shinyun și s-a îndepărtat.

Catarina părea nedumerită.

— O altă expresie colorată de-ale ei, a spus Magnus. Știi, are un trecut misterios.

— Ar trebui să plec și eu, a spus Alec.

A pornit repede, s-o ajungă din urmă pe Shinyun și să discute cu ea — Magnus avea impresia că vor să stabilească cine și unde caută.

— Ne vedem în foaier! a strigat Magnus după el.

Alec a ridicat degetul mare în sus, fără să se întoarcă.

Catarina l-a apucat pe Magnus de cot și l-a tras după ea, așa cum face un profesor cu un elev neastâmpărat. Au pătruns într-un alcov strâmt dintr-un colț, unde muzica și zgomotul petrecerii se auzeau înăbușit. S-a întors cu fața la el.

— De curând, am tratat-o pe Tessa de niște răni pe care spunea că i le-au făcut adepții unui cult de venerare a demonilor, a spus Catarina. Mi-a spus că tu, și citez, „ai gestionat" cultul. Ce se întâmplă? Explică-mi!

Magnus s-a strâmbat.

— E posibil să fi dat și eu o mână de ajutor la înființarea lui.

— O mână de ajutor?

— În fine, două.

Catarina s-a înfuriat.

— Ți-am spus clar să nu faci asta!

— Mi-ai spus? a întrebat Magnus.

Răsărise în el un mic strop de speranță.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

Ea s-a uitat la el, tulburată.

— Tu nu-ți amintești?

— Cineva mi-a luat toate amintirile legate de cultul ăsta, a explicat Magnus. Nu știu cine și de ce.

Vocea lui suna mai disperată decât ar fi vrut, mai disperată decât ar fi vrut el să se simtă. Chipul vechii lui prietene era plin de compasiune.

— Nu știu nimic despre asta, a spus ea. M-am întâlnit cu tine și cu Ragnor, într-o scurtă vacanță. Păreai necăjit, dar încercai să faci haz de necaz, cum faci tu mereu. Tu și Ragnor mi-ați spus că v-a venit ideea genială să înființați un cult, ca glumă. Eu ți-am spus să nu o faci. Asta-i tot.

El, Catarina și Ragnor fuseseră în multe excursii împreună, de-a lungul secolelor. Una dintre aceste excursii memorabile îi adusese lui Magnus expulzarea din Peru. Întotdeauna îi plăcuseră la nebunie acele excursii. Când ești cu prietenii, e ca și cum ai fi acasă.

Nu știa dacă vor mai face vreodată o asemenea excursie. Ragnor era mort, iar Magnus putea să fi făcut ceva îngrozitor.

— De ce nu m-ai oprit? a întrebat-o el. De obicei mă oprești!

— A trebuit să duc peste ocean un orfan, ca să-i salvez viața.

— Corect, a spus Magnus. E un motiv bun.

Catarina a clătinat din cap.

— Te-am scăpat din ochi o secundă.

Lucrase zeci de ani în spitalele mundane din New York. Salvase orfani. Vindecase bolnavi. Întotdeauna ea fusese vocea rațiunii în trioul alcătuit de Ragnor, Catarina și Magnus.

— Deci, am plănuit cu Ragnor să facem în glumă un cult, și bănuiesc că am făcut-o. Acum, farsa aceea de cult e un cult adevărat, care are un nou lider. Se pare că e ceva legat de un Demon Căpetenie.

Nici măcar Catarinei nu i-ar fi spus numele tatălui său.

— Se pare că gluma a devenit serioasă, a spus Catarina, sec.

— Se pare că poanta sunt eu. Sunt tot felul de zvonuri, că eu aș fi noul lider. Trebuie să-i găsesc pe indivizii ăștia. Îl cunoști pe un tip Mori Shu?

Catarina a clătinat din cap.

— Știi că nu cunosc pe nimeni.

Un grup de elfi beți au trecut împleticindu-se pe lângă ei. Petrecerea creștea vizibil în decibeli și nebunie. Catarina a așteptat până au rămas singuri, ca să continue.

— Ești băgat în beleaua asta și tot ții lângă tine un vânător de umbre? l-a întrebat ea. Magnus, știu că e prietenul tău, dar aici nu mai e vorba de distracție. E *datoria* lui să le spună celor din Conclav că ai înființat acest cult. Până la urmă, tot vor auzi zvonurile că tu ești liderul cultului, indiferent dacă le spune Lightwood al tău sau nu. Nefilimii nu vor sta să caute un alt vinovat. Nu e loc în inima lor de compasiune sau milă. Am văzut cum copiii Îngerului îi ucid pe semenii lor pentru încălcarea scumpei lor Legi. Magnus, e viața ta la mijloc!

— Catarina, a spus Magnus. Îl iubesc.

Ea l-a fixat cu privirea. Ochii ei aveau culoarea apei oceanului, măturată de furtuni și ascunzând o comoară. Purtase Masca Morții în timpul epidemiei de ciumă. Fusese martoră la atâtea tragedii, și amândoi știau că cele mai mari tragedii porneau de la o iubire.

— Ești sigur? l-a întrebat ea încet. Întotdeauna ai sperat că o să fie bine, dar de data asta speranța e prea periculoasă. Speranța asta poate să-ți facă ție mai rău decât altora. Speranța asta te-ar putea ucide.

— Sunt sigur, a răspuns Magnus. Dacă sunt sigur de relația noastră? S-a gândit la mica răceală care se instalase între el și Alec înainte de a intra la petrecere. S-a gândit la toate secretele pe care încă le mai avea. Nu, a spus. Dar sunt sigur că îl iubesc.

Ochii Catarinei erau triști.

— Dar el te iubește?

— Deocamdată, a spus Magnus. Și, dacă-mi dai voie, trebuie să mă duc să caut capra de piatră, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu, a zis Catarina, dar îți urez succes, presupun.

În ora care a urmat, Magnus s-a dedicat misiunii de a găsi capra aceea stupidă. S-a decis să verifice etajul principal, cum Shinyun și Alec plecaseră amândoi în alte părți, și a început să verifice atent cameră cu cameră, mai întâi sufrageria, apoi salonul de muzică și sala de jocuri, folosind cu subtilitate magia pentru a detecta zăvoare ascunse, mânere sau butoane care ar fi putut deschide culoare secrete. Din păcate, toată clădirea era așa de îmbibată de magia de la petrecere, că toate farmecele lui de dezvăluire au fost distorsionate și inconcludente.

Magnus a continuat verificarea, cercetând cu răbdare camerele prin care naviga printre oameni și atingând suspecții de serviciu: învârtea candelabre, scotea cărți din raft, împingea statuile. A tras de un clopoțel de ușă care s-a dovedit a fi iarbă-de-mare și care a dezvăluit o cameră aproape complet inundată, unde câteva sirene se distrau cu un vampir singuratic.

Vampirul, un sonat pe care Magnus îl cunoștea, pe nume Elliott, a început să-i facă așa frenetic cu mâna, că apa a început să facă spume.

— Nu mă lua în seamă! i-a strigat Magnus. Dă-i înainte cu bălăceala!

Nu era nimic neobișnuit.

A ajuns în salonul de fumat, din capătul aripii de vest. Un șemineu imens era piesa centrală a acestei încăperi elegante, pline de mobilă victoriană cu muchii curbate și tapițerie de catifea groasă. Toate piesele de mobilier erau monstruos de disproporționate. Un divan uriaș, acoperit cu catifea roșie cu butoni și mare cât o mașină, era așezat lângă două scaune albastre cu spătar înalt, care păreau să fie făcute pentru copii. Pe fiecare perete era tapet mișcător, aplice din alamă și gramofoane din pâlniile cărora se auzea muzică de jazz.

O driadă, alta decât cea pe care o întâlnise mai devreme, stătea într-un leagăn atârnat de candelabrul din mijlocul încăperii. Un pat de zi cenușiu era suspendat vertical de peretele din față, și în el stătea întinsă o fată-vampir, ca și cum ar fi stat normal. Magnus nu știuse că Malcolm se băgase și în magia anti-gravitațională, dar aprecia flerul Înaltului Magician din Orașul Îngerilor.

— Mi se pare că ți-ar prinde bine o țigară, Magnus Bane, a spus o femeie, de undeva, din lateral.

A urmărit sunetul vocii și a văzut o femeie cu pielea ca de mahon, îmbrăcată cu o rochie șic, metalizată, care se asorta perfect cu părul ei arămiu. Masca ei era o cascadă de stele de aur care pornea din creștetul capului și-i ajungea până sub bărbie. Se potrivea cu pupilele ei, care erau și ele în formă de stea.

— Hypatia, a spus Magnus. Mersi, dar m-am lăsat acum o sută de ani. Treceam printr-o perioadă de rebeliune.

Hypatia Vex era magiciană în Londra și avea o slăbiciune pentru afaceri și pentru proprietăți. Drumurile lor se încrucișaseră de câteva ori de-a lungul anilor, și la un moment dat

chiar fuseseră apropiați, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Peste o sută de ani.

S-a așezat vizavi de Hypatia, pe unul din scaunele mult prea mici, cu spătar înalt. Hypatia și-a pus picior peste picior, s-a aplecat spre el și a tras lung din țigară.

— Am auzit un zvon cam răutăcios despre tine.

Magnus și-a pus și el picior peste picior, dar s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Spune-mi! Îmi place la nebunie un zvon răutăcios bun.

— Conduci un cult numit Mâna Purpurie, spre glorie și distrugere? l-a întrebat ea. Ce băiat rău!

Magnus presupunea că n-ar trebui să se mire că Hypatia aflase de cult. Spre deosebire de un neavenit, ca Johnny Rook, Hypatia evolua în liga mare. Prin 1900 avusese un salon pentru repudiați, care era în mijlocul tuturor scandalurilor din Londra. Magnus își amintea câte secrete știa atunci, și era o colecționară: putea doar să-și închipuie cât de multe secrete adunase până acum.

— Nu pot să contest că sunt băiat rău, în general, a admis Magnus. Gloria și distrugerea, însă, nu sunt în stilul meu. Zvonul e absolut nefondat.

Hypatia a ridicat din umeri cu grație.

— Mi s-a părut și mie improbabil, dar se pare că în ultimul timp se răspândește ca focul. Poate ar trebui să te gândești la impresia pe care o faci — să conduci un cult întreg *și* să umbli cu un vânător de umbre? Nu cu orice vânător de umbre, ci cu fiul a doi membri ai Cercului lui Valentine.

— Ăsta nu e zvon.

— Mă bucur să aud asta, a spus Hypatia. Mi se pare un dezastru.

— E un fapt, a replicat Magnus. Iar el este o încântare.

Hypatia arăta ca o fotografie, nemișcată. În toți anii în care o cunoscuse, Magnus n-o văzuse niciodată așa de șocată.

— Ai face bine să-ți amintești că ești unul dintre cei mai importanți magicieni din lume, a spus Hypatia, după ce și-a revenit din uimire. Sunt repudiați care te au ca exemplu. Sunt o mulțime de ochi ațintiți asupra ta.

— Ca de obicei, a încuviințat Magnus. E înfățișarea mea superbă.

— Nu bagateliza! s-a răstit Hypatia, iritată.

— Hypatia, a spus Magnus. Știi tu că mă interesează pe mine aparențele?

Cerceii ei de aur s-au lovit de pielea brună când a clătinat din cap.

— Nu. Dar îți pasă de alții, și sunt convinsă că îți pasă de acest Alec Lightwood. Dacă îți amintești, eu știu cine e tatăl tău, Magnus. Noi doi am fost foarte apropiați.

Magnus își amintea.

— Nu văd ce legătură are asta cu Alec.

— I-ai spus de tatăl tău?

După o pauză lungă, Magnus a răspuns:

— Nu.

Hypatia s-a relaxat puțin.

— Bine. Sper că n-ai de gând să o faci.

— Nu văd de ce-ar fi treaba ta ce-i spun eu iubitului meu.

— Sunt convinsă că îl consideri pe Alec Lightwood o persoană de mare integritate morală, Magnus, a spus Hypatia, alegându-și cu grijă cuvintele. Și s-ar putea să nu te înșeli. Dar imaginează-ți în ce poziție l-ai pune dacă ar ști că reprezentantul magicienilor în Consiliu este și fiul demonului venerat

de Mâna Purpurie, un cult care acum creează haos. Dacă ține cu adevărat la tine, va ascunde lucrul acesta, și dacă se va afla vreodată, amândoi ați fi considerați complici. Istoria a demonstrat că nefilimii sunt capabili de aceeași cruzime față de ai lor ca și față de repudiați. Mai ales față de cei care nu-și respectă statutul.

— Toți avem părinți demoni, Hypatia. Nu e chiar o surpriză, a spus Magnus.

— Știi la fel de bine ca mine că nu toți demonii sunt egali. Nu toți sunt priviți cu aceeași ură sau groază ca tatăl tău. Dar, dacă tot ai adus vorba, povestea asta *chiar* ne afectează pe toți. Magicienii au avut de secole o relație pe muchie de cuțit cu nefilimii. Suntem tolerați pentru că talentele noastre le sunt utile. Mulți dintre noi am avut relații profesionale cu Conclavul. Tu ești unul dintre cei mai cunoscuți magicieni din lume și, îți place sau nu, felul în care ești perceput tu se reflectă asupra noastră. Te rog, nu face ceva care ar putea să ne pună în pericol siguranța pentru care am luptat! Știi că am câștigat-o cu greu.

Magnus ar fi vrut să se înfurie. Ar fi vrut să-i spună Hypatiei să nu se bage în treburile lui.

Dar știa că ea îi vorbea deschis. Îngrijorarea care se simțea în vocea ei era autentică. Era speriată.

Și-a dres glasul.

— O să țin cont de sfatul tău. Hypatia, dacă tot pari așa de bine informată, îl cunoști pe un anume Mori Shu?

— Da, a spus Hypatia, rezemându-se de spătarul scaunului. Părea puțin jenată de pasiunea cu care vorbise. Nu e un membru al cultului tău?

— Nu e cultul meu, a replicat Magnus, ferm.

— E aici, a spus Hypatia. L-am văzut mai devreme. Poate ar trebui să aveți o mică discuție, să lămuriți treaba asta cu cultul.

— Da, poate vom sta de vorbă.

— Dacă mi-ai urma sfatul, a adăugat Hypatia, în locul tău aș lămuri problema și cu vânătorul de umbre.

Magnus i-a zâmbit cu drăgălășenie feroce.

— Sfatul nesolicitat e critică, draga mea.

— Mă rog, e înmormântarea ta, a spus Hypatia. Stai puțin. Nefilimii îți vor organiza funeralii, după ce te vor executa?

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Hypatia, a zis Magnus și a plecat.

Simțea nevoia să bea ceva. A pornit prin mulțime să caute un bar. S-a așezat și a comandat un „Întunecat și furtunos", în ton cu dispoziția lui. Îngrijorarea Catarinei și groaza Hypatiei lăsaseră urme în inima lui de obicei plină de speranță.

Barul era așezat lângă o fereastră. Printre sticle, Magnus putea să vadă o altă petrecere dansantă care se desfășura în curtea interioară și auzea sunetele slabe ale muzicii care veneau dinspre bula verde și strălucitoare care îi înconjura pe dansatori. Se visase dansând cu Alec în locuri frumoase din Europa, dar nu se întâmpla asta. Din cauza a ceva din trecutul lui.

Magnus a pocnit din degete și în mână i-a apărut un pahar de cristal care a început să se umple cu un lichid chihlimbariu, în timp ce sticla de pe raft începea să se golească.

— Salut! a spus Shinyun, apărând lângă el cu un pahar de vin roșu în mână.

Magnus a ciocnit cu ea.

— Ai reușit ceva?

— Nu. Am încercat să fac niște farmece de detectare, dar rezultatele au fost neclare.

— Am avut și eu aceeași problemă, a spus el. Și-a sorbit băutura și a studiat fața ei imobilă. Cultul e pentru tine o problemă personală, a continuat Magnus.

Nu era o întrebare.

— Vorbești despre vânătoarea de demoni, dar nu vrei să vorbești despre cult. Nu e doar faptul că ei i-au ucis pe cei dragi. Te simți vinovată cu ceva în cazul Mâinii Purpurii. Despre ce e vorba?

Au privit amândoi curtea plină de dansatori. S-au scurs mai multe clipe.

— Poți păstra un secret? a întrebat Shinyun.

— Depinde de secret, a spus Magnus.

— O să-ți încredințez acest secret. Poți face ce vrei cu el. S-a întors cu fața la el. Am fost... am făcut și eu parte din cult. Mâna Purpurie e un cult majoritar uman, dar recrutează și copii magicieni.

Vocea ei a căpătat o nuanță sarcastică.

— A fost o vreme când te-am venerat, Mare Toxic, sfânt ctitor și profet al Mâinii Purpurii, care îl proslăvește pe Asmodeus.

— Asmodeus? a repetat Magnus încet, simțind că toate speranțele pe care le avusese că Johnny Rook se înșela se spulberau acum precum sângele care se scurge dintr-o rană.

Și-a amintit cum, cu sute de ani în urmă, își dorise să afle cine este tatăl lui. Așa descoperise că poți folosi sânge de elf pentru a invoca un Demon Căpetenie.

Magnus nu ucisese vreun repudiat ca să-l cheme pe tatăl lui. Găsise o altă modalitate. Își privise tatăl în ochi, vorbise cu el și plecase, cu inima îndurerată.

— Nu a încercat nimeni pe vremea aceea să-l invoce pe Asmodeus, evident, a spus Shinyun. Asta e o noutate. Dar

vorbeam despre el tot timpul. Toți orfanii magicieni sunt copiii lui, așa spunea cultul. Mă consideram fiica lui. Tot ce făceam, făceam pentru el.

Copii magicieni. Își amintea cum se simțise când era copil, disperat și singur. Oricine ar fi putut profita de disperarea lui.

S-a simțit copleșit de oroare. Auzise de Mâna Purpurie de-a lungul timpului — era un caraghioslâc, așa cum îi spusese Tessei, iar ea fusese de acord cu el. Oare numai liderul acesta nou era problema, sau cultul fusese o problemă de mai multă vreme și nu și-a dat nimeni seama, pentru că reușise cumva să păstreze discreția asupra adevăratei sale naturi?

— Mă venerai pe mine? a întrebat Magnus, fără să-și poată ascunde disperarea din voce. Mă bucur că te-ai lecuit de absurditatea asta. Cât timp ai făcut parte din acest cult?

— Multe decenii, a spus ea cu amărăciune. O viață de om. Obișnuiam să… să ucid pentru ei. Eram convinsă că ucid pentru tine, în numele tău. Shinyun a făcut o pauză. Te rog, nu-i spune vânătorului de umbre — lui Alec — că am ucis pentru ei. Poți să-i spui că am făcut parte din cult, dacă vrei neapărat.

— Nu, a șoptit Magnus, dar nu știa dacă spune asta din grijă pentru ea sau pentru el.

Shinyun îi spusese că se considerase copilul lui Asmodeus. Putea doar să-și închipuie ce groază ar simți ea dacă ar ști că Magnus este cu adevărat copilul lui. S-a gândit la Hypatia, cum îl avertizase să nu-i dezvăluie lui Alec identitatea tatălui său. *Imaginează-ți în ce poziție l-ai pune. Istoria a demonstrat că nefilimii sunt capabili de aceeași cruzime față de ai lor ca și față de repudiați.*

— Au trecut mai multe vieți de când m-am eliberat din ghearele lor. De atunci încerc să-i distrug, dar nu am fost suficient

de puternică s-o fac, și apoi a apărut acest nou lider misterios. Nu aveam la cine să apelez. Mă simțeam așa de neajutorată.

— Dar cum ai ajuns să intri în cult?

Shinyun a lăsat capul în piept.

— Ți-am spus deja mai multe decât aș fi vrut.

Magnus n-a mai insistat. Nici el nu vorbea despre copilăria lui.

— Ai mult curaj să te întorci și să-ți înfrunți trecutul, a spus el încet. Aș fi vrut să spun „să-ți înfrunți demonii", dar mi s-a părut prea concret.

Shinyun a pufnit.

— Presupun că nu știi unde este Sălașul Mâinii Purpurii?

Shinyun deja clătina din cap când Magnus a adăugat, fără multă speranță:

— Sau *Manuscrisele* astea *Roșii ale Magiei*?

— Mori ar trebui să știe, i-a răspuns ea. Membrii cultului aveau mai multă încredere în el decât în mine. Am fost apropiați, dar a trebuit să-l las în urmă când am fugit. Au trecut ani mulți — dar l-aș recunoaște dacă l-aș vedea, și el ar avea încredere în mine.

— E aici, a spus Magnus, după câte se pare.

A pocnit din degete și paharul i-a dispărut într-un fulger scurt de lumină limpede, cristalină. Apoi a întins mâna spre sticla de șampanie care se răcea în frapiera de alături. Era o petrecere impresionantă, dar el se simțea groaznic. Nu descoperise nicio ascunzătoare secretă și nu găsise niciun semn care să confirme prezența acestui bărbat misterios. Voia să danseze, și voia să uite că sunt atât de multe lucruri din trecutul lui pe care nu și le amintește.

— O să întreb de el, a spus Shinyun.

— Te rog, a spus Magnus, ridicându-se de la bar. Eu trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Îl iubea pe Alec și voia să aștearnă la picioarele lui tot trecutul său și toate adevărurile, ca niște valuri de mătase strălucitoare. Voia să-i spună lui Alec cine e tatăl lui, și spera să nu conteze asta. Dar cum putea să-i mărturisească ceva ce nu își amintea? Și cum ar putea să-i dezvăluie lui Alec niște secrete care aveau potențialul de a-l transforma într-o țintă pentru Conclav, după cum îi spusese Hypatia?

Avea încredere în Alec. Avea încredere necondiționat. Dar încrederea lui nu era o garanție pentru siguranța lui Alec. Și apoi, Magnus mai avusese încredere și altă dată, și se înșelase. În timp ce pornea în căutarea lui Alec, nu reușea să stingă ecoul vocii vechii lui prietene.

Dar el te iubește?

CAPITOLUL 13

Poartă-mă în dansul frumuseții tale

Alec s-a uitat cum prietena lui Magnus, Catarina Loss, îl ia deoparte. O clipă mai târziu, Shinyun a ieșit pe marile uși duble, pentru a cerceta, probabil, împrejurimile palatului, lăsându-l pe Alec în mijlocul balului.

Era foarte bucuros că poartă mască. Se simțea abandonat pe un teritoriu ostil. De fapt, ar fi preferat să fie abandonat pe un teritoriu ostil în loc să fie lăsat la o petrecere.

Magnus îi spusese că unii dintre oamenii de aici îi erau prieteni.

În timpul aventurilor lor din New York, Magnus i se părruse întotdeauna așa de independent și de autonom. Alec era cel care avea legături: cu camarazii lui, vânători de umbre, și mai presus de toate cu sora lui și cu *parabataiul* lui. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Magnus are oameni care îi sunt devotați. Nu era invitat la petreceri, era izolat de propria lume, pentru că avea o relație cu Alec.

Dacă voia să fie cu Magnus, trebuia să se înțeleagă și cu prietenii lui. Magnus făcuse întotdeauna eforturi să-i ajute pe

prietenii lui Alec. Trebuia să găsească și el o modalitate de a face acest lucru, deși nu-și putea imagina cum ar putea.

Și-a amintit cu multă ușurare că are o misiune.

Și-a croit drum pe coridoarele pline de oameni și a ajuns într-o zonă în care erau, probabil, camerele servitorilor, și care erau doar ceva mai puțin aglomerate decât camerele principale. Aici, o mică armată de oameni — cei mai mulți djinni, kelpi și spiriduși — se agitau peste tot, având grijă ca muzica și luminile să se păstreze, să curgă întruna alcoolul și să mențină palatul curat. Era și o cameră de zi pentru vreo duzină de magicieni care făceau cu schimbul ca să păstreze magia. O haită întreagă de vârcolaci se ocupa de menținerea ordinii.

A parcurs rapid holul servitorilor din spatele sufrageriei și a intrat în bucătărie, doar ca să fie dat afară de bucătarul-șef, un goblin foarte supărat.

A ieșit în grabă din bucătărie. Goblinul, care flutura un satâr și o spatulă, n-a putut ține pasul cu el.

Nu era nicio urmă nicăieri de vreo capră de piatră. Alec a încercat să-și găsească drumul înapoi spre petrecere, unde ar fi putut să întrebe pe cineva dacă îl văzuse pe acest Mori Shu, deși ideea că trebuia să întrerupă niște străini ca să le pună întrebări nu era deosebit de atrăgătoare.

A auzit o muzică slabă venind din spatele unei uși. A deschis ușa și a intrat într-o cameră pe ai cărei pereți erau pictate păduri, liane frunzoase și bazine adânci de apă. Lângă un perete, erau două femei care se sărutau. Una era micuță și purta o rochie de un roșu-aprins, care lucea în lumina romantică. Cea mai înaltă, o femeie cu părul lung, blond-argintiu, dat după urechile de elf, a ridicat din sprâncene către Alec peste

umărul partenerei. Partenera ei a chicotit și a pus mâna pe coapsa blondei îmbrăcate în negru.

Alec a ieșit din cameră cu spatele.

A închis ușa.

Se întreba unde e Magnus.

A colindat prin palat. În următoarea cameră pe lângă care a trecut era un grup de repudiați care jucau cărți. Băgase capul în cameră și înțelesese ce fel de joc era când cineva a spus ceva despre un pește, după care un lar cu mască de pasăre, care se pare că pierduse, s-a ridicat și a început să-și descheie cămașa.

— O, uau, mă scuzați! a spus Alec, dând să iasă.

O fată-spiriduș l-a prins de mână.

— Poți să rămâi, vânătorule de umbre. Arată-mi și mie runele tale!

— Dă-mi drumul, te rog! i-a cerut Alec.

Ochii ei aveau o sclipire perversă.

— Te-am rugat frumos, a spus Alec. A doua oară n-o mai fac.

I-a dat drumul. Alec și-a continuat căutările obositoare, încercând să-l găsească pe Mori Shu, vreo urmă de activitate a cultului sau măcar pe cineva care să nu se dea la el.

Pe unul dintre holuri, cu parchet lucios și un tavan decorat cu heruvimi de aur, era un băiat cu o mască de pisoi îmbufnat și bocanci de motociclist, care nu era prins în vreo activitate sexuală și stătea rezemat de perete, cu picioarele încrucișate. Când niște fete-elf euforice au trecut pe lângă el și au încercat să-l pipăie, chicotind, băiatul a plecat în grabă.

Alec și-a amintit cât de copleșitoare i se păreau grupurile mari de oameni când era mai mic. S-a apropiat de băiat și s-a

rezemat și el de zid. L-a văzut cum scrie un mesaj pe telefon: PETRECERILE AU FOST INVENTATE CA SĂ MĂ ENERVEZE PE MINE. AICI APARE CHESTIA CARE ÎMI PLACE MIE CEL MAI PUȚIN: OAMENII, ȘI TOȚI SUNT DISPERAȚI SĂ FACĂ CHESTIA CARE ÎMI PLACE MIE CEL MAI PUȚIN: SOCIALIZARE.

— Nici mie nu îmi plac petrecerile, a spus Alec, înțelegător.

— *No hablo italiano*, a mormăit băiatul, fără să ridice deloc privirea.

— Ăăă, conversația asta are loc în engleză, a spus Alec.

— *No hablo ingles*, a spus el imediat.

— Ei, hai! Pe bune?

— A meritat să încerc, a spus băiatul.

Alec s-a gândit să plece. Băiatul trimitea un alt mesaj, cuiva salvat în agendă ca *RF*. Alec n-a putut să nu observe că băiatul făcea un monolog, trimitea mesaj după mesaj și nu primea niciun răspuns. În ultimul mesaj scrisese: VENEȚIA MIROASE CA O TOALETĂ. CA NEWYORKEZ, NU FAC ASTFEL DE APRECIERI CU UȘURINȚĂ.

Ciudata coincidență l-a îmboldit pe Alec să mai încerce o dată.

— Și pe mine mă intimidează străinii, i-a spus el puștiului.

— Eu nu sunt timid, a mârâit băiatul. Pur și simplu îi detest pe toți cei din jur și tot ce se întâmplă aici.

— Mă rog. Alec a ridicat din umeri. Câteodată e cam același lucru.

Băiatul și-a ridicat capul buclat, împingându-și deoparte masca de pisică, și a înlemnit. A înlemnit și Alec, șocat de două ori de colții lui și de chipul cunoscut. Era un vampir, și Alec îl cunoștea.

— Raphael? a întrebat el. Raphael Santiago?

Se întreba ce făcea aici vampirul din New York, care era a doua persoană din conducerea clanului său. Or fi venind aici repudiați de peste tot, dar Alec nu-l crezuse niciodată vreun mare petrecăreț.

Sigur, nici acum nu se dezvăluia ca mare petrecăreț.

— A, nu, ești chiar tu, a spus Raphael. Idiotul de doisprezece ani.

Alec nu era înnebunit după vampiri. Până la urmă, erau niște oameni care muriseră. Alec văzuse prea mulți morți la viața lui ca să-și mai amintească de ei.

— Tocmai am luptat alături în război. Eram cu tine în cimitir când Simon s-a întors ca vampir. M-ai văzut de *o grămadă* de ori de la doisprezece ani.

— Imaginea ta la doisprezece ani mă bântuie, a replicat Raphael cu un aer sumbru.

— OK, a spus Alec, abandonând discuția. Deci, ai văzut pe aici pe un tip numit Mori Shu?

— Încerc să nu am contact vizual cu nimeni de aici, a răspuns Raphael. Și eu nu sunt turnător pentru vânătorii de umbre. Și nici fan al discuțiilor, de niciun fel, în niciun loc.

Alec și-a dat ochii peste cap. În clipa aceea, a apărut pe hol, răsucindu-se, o femeie-elf. Avea frunze în păr și era înfășurată în panglici și frunze de iederă și cam atât. S-a împiedicat de un fir de iederă, și Alec a prins-o.

— Bune reflexe! a exclamat ea, veselă. Și bune brațe! Te-ar interesa o noapte de pasiune tumultuoasă interzisă, cu opțiunea de a se putea lungi pe șapte ani?

— Ăăă, sunt gay, a spus Alec.

Nu era obișnuit să spună asta așa, relaxat, unei persoane oarecare. Era ciudat să o spună, și simțea în același timp și ușurare, dar și o umbră din vechea lui teamă, îngemănate.

Desigur, declarația lui putea să nu însemne prea mult pentru elfi. Femeia a acceptat-o cu o ridicare din umeri, apoi s-a uitat la Raphael și s-a luminat la față. Ceva legat de jacheta lui de piele sau de felul în care se strâmba părea s-o atragă puternic.

— Dar tu, vampirule fără cauză?

— Nu sunt gay, a spus Raphael. Nu sunt hetero. Sunt neinteresat.

— Sexualitatea ta e „neinteresat"? l-a întrebat Alec, curios.

Raphael a răspuns:

— Exact.

Femeia-elf s-a gândit o clipă, apoi a făcut o încercare:

— Și eu pot lua forma unui copac!

— N-am spus „sunt neinteresat, doar dacă nu ești copac".

— Stai! a spus femeia-elf deodată. Te recunosc. Ești Raphael Santiago! Am auzit de tine.

Raphael a făcut un gest de lehamite.

— Ai auzit că îmi place când oamenii pleacă?

— Ești unul dintre eroii victoriei pe care au obținut-o repudiații în lupta cu Valentine.

— A fost unul dintre eroii alianței făcute de repudiați cu vânătorii de umbre, care a dus la victorie, a spus Alec.

Raphael și-a șters de pe chip expresia de iritare și a înlocuit-o cu una de amuzament enervant.

— A, au ajutat un pic și vânătorii de umbre?

— Ai fost acolo! a spus Alec.

— Ai putea să-mi dai un autograf, Raphael? a întrebat femeia-elf.

A scos o frunză mare, verde și lucioasă. Raphael a scris pe ea *LASĂ-MĂ ÎN PACE*.

— Am s-o păstrez cu drag, a spus femeia-elf.

A fugit, strângând frunza la piept.

— Să nu faci asta! a strigat Raphael după ea.

O explozie de muzică ce a răsunat pe coridoare a fost singurul ei răspuns. Alec și Raphael au strâns amândoi din ochi. Raphael s-a uitat în sus la el.

— E cea mai naspa petrecere la care am fost, a spus el. Și detest petrecerile. Lumea mă întreabă mereu dacă am super-puteri, iar eu le spun că mă confundă cu Simon, care mi-e antipatic.

— Ești cam dur, a remarcat Alec.

— Trebuie să fii dur cu începătorii, altfel nu învață, a replicat Raphael cu severitate. În plus, face niște glume tâmpite.

— Nu sunt chiar grozave, a admis Alec.

— Tu de unde îl cunoști? Raphael a pocnit din degete. Stai, îmi aduc aminte. E prieten cu blondul ăla enervant, *parabatai*-ul tău, nu?

Era, deși probabil Simon ar fi fost mirat să audă asta. Alec știa foarte bine cum se purta Jace când voia să-ți fie prieten. Nu se purta prietenos, ar fi fost prea simplu. Prefera să petreacă mult timp în prezența ta, până când te obișnuiai cu el acolo, și era clar că asta făcea acum cu Simon. Când Jace și Alec erau mici, Jace stătuse enervant de mult pe lângă el, sperând că va fi observat și iubit. Alec, sincer, prefera varianta asta în loc de conversații penibile, „ca să ne cunoaștem".

— Exact. Plus că Simon e cumva împreună cu sora mea, Isabelle, a spus Alec.

— Nu se poate! a exclamat Raphael. Isabelle poate să-și găsească unul mai bun.

— Ăăă, o cunoști pe sora mea? l-a întrebat Alec.

— M-a amenințat odată cu un sfeșnic, dar nu vorbim propriu-zis, a spus Raphael. Ceea ce înseamnă că avem relația ideală pentru mine. I-a aruncat lui Alec o privire rece și a adăugat: E relația pe care doresc să o am cu toți vânătorii de umbre.

Alec era gata să renunțe și să plece, când o femeie-vampir drăguță, îmbrăcată într-un *cheongsam*, a venit în zbor pe hol, cu panglicile din părul cu șuvițe violet fluturând ca un steag de mătase. Îi era cunoscută fața ei. Alec o văzuse la Taki's, și prin oraș, în general, de obicei împreună cu Raphael.

— Salvează-ne, o, lider neînfricat! a spus prietena lui Raphael. Elliott e într-un acvariu uriaș și vomită albastru și verde. A încercat să bea sânge de sirenă. A încercat să bea sânge de spiriduș. A încercat să…

— *Hei*, a făcut Raphael, arătând cu o smucitură a capului spre Alec.

Alec i-a făcut cu mâna.

— Vânător de umbre, a spus el. Chiar aici. Salut!

— A încercat să respecte Acordurile și să se supună tuturor Legilor! a declarat femeia. Pentru că asta crede clanul din New York că înseamnă o petrecere adevărată.

Alec și-a amintit de Magnus și a încercat să arate că nu e acolo ca să strice petrecerea repudiaților. Era un lucru pe care îl aveau în comun, el și femeia aceasta. A recunoscut rochia ei roșie.

— Mi se pare că te-am văzut mai devreme, a spus el, ezitant. Erai… cu o fată-elf cu care te sărutai.

— Mda, ar trebui să te exprimi mai precis, a spus femeia-vampir. E o petrecere. M-am sărutat cu șase fete-elf, cu patru băieți-elf și cu o ciupercă otrăvitoare vorbitoare, de al cărei sex nu sunt sigură. Dar era destul de sexy pentru o ciupercă otrăvitoare.

Raphael și-a acoperit o clipă fața cu mâna cu care nu scria.

— Ce e, vrei să scoți ceva de aici? s-a zbârlit femeia. Mă bucur să văd că nefilimii vin mereu la petrecerile noastre. Cel puțin ai fost invitat?

— Am venit cu cineva, a răspuns Alec.

Fata-vampir s-a mai relaxat puțin.

— A, da, tu ești ultimul dezastru al lui Magnus, a spus ea. Așa îți spune Raphael. Eu sunt Lily.

A fluturat o mână spre el, cam fără chef. Alec i-a aruncat o privire lui Raphael, care s-a uitat la el dușmănos.

— Nu mi-am dat seama că eu și Raphael am ajuns la stadiul în care ne dăm nume de alint, a remarcat Alec. A continuat să-l studieze pe Raphael. Îl cunoști bine pe Magnus?

— Mai deloc, a spus Raphael. Doar am făcut cunoștință. Nu-mi place prea mult personalitatea lui. Sau felul în care se îmbracă. Sau tovarășii lui. Să mergem, Lily! Alexander, sper să nu ne mai vedem niciodată.

— M-am hotărât, te urăsc, i-a zis Lily lui Alec.

— La fel, a replicat Alec, sec.

Pe neașteptate, femeia-vampir a zâmbit, înainte ca Raphael s-o tragă de acolo.

Lui Alec aproape că îi părea rău să-i vadă plecând. Erau o parte din New York, chiar dacă erau vampiri și chiar dacă, din

cine știe ce motiv, aveau atâta ostilitate pentru el în special. Alec nu întâlnise la vreo petrecere pe unul mai rău decât fusese el.

Nu putea să renunțe deja la căutări. A pornit pe hol, să caute pivnița, și a găsit o pistă de bowling care fusese transformată într-un spațiu de locuit. Lângă ea era un teatru care putea fi descris doar ca o sală de orgii romane. În capăt era un bazin de înot care era acum o petrecere uriașă cu spumă. Totul era copleșitor și neplăcut. Și nu se vedea nici urmă de vreo capră de piatră.

A pătruns pe o ușă laterală și s-a trezit singur pe un hol mic și luminat, care ducea spre un fel de pivniță. Zgomotul petrecerii era estompat de zidurile groase de piatră. Alec a pornit spre capătul holului și a coborât niște trepte, observând stratul gros de praf depus peste tot și în care se vedeau urme de pași. Cineva fusese de curând aici.

La etajul inferior era o pivniță din piatră brută, plină de rafturi cu butoaie din lemn, pe o parte, și de lăzi de mâncare de cealaltă parte. Locul acesta ar fi fost intrarea ideală într-un locaș ascuns, dacă ar fi existat vreunul. A început să pipăie lăzile, căutând vreun buton fals, vreo încuietoare ascunsă sau ceva neobișnuit. Ajunsese la jumătatea pivniței, când a auzit voci îndepărtate și hârșâituri. Alec a rămas nemișcat. A întors capul și a început să asculte cu ajutorul runei de potențare a auzului.

— A fost sediul Mâinii Purpurii, spunea o voce de bărbat, cu un accent franțuzesc. Dar n-am văzut nicio urmă de activitate a cultului, doar urmele unei petreceri absolut fabuloase. Am auzit chiar că a fost aici și Magnus Bane.

— Și totuși, trebuie să verificăm toată clădirea, a răspuns o voce de femeie. Închipuie-ți!

Alec a scos un pumnal serafic, pornind pe urmele vocilor, dar nu l-a activat. La marginea zidului era un hol mic, care dădea într-o pivniță de vinuri. De-a lungul pereților erau rafturi înalte până la tavan, pline cu sticle. De undeva, de deasupra unui raft, iradia o strălucire albă, orbitoare, care lumina încăperea. În fața lui erau două persoane care studiau un obiect ce părea să fie o mică statuie a lui Bacchus. Alec distingea profilul unei femei și conturul unei urechi de elf.

Nu putea să le vadă bine fețele în lumina aceea puternică, așa că a continuat să se apropie de ei, cu pași discreți. Niciun repudiat nu putea să-l audă apropiindu-se pe un vânător de umbre, decât dacă acesta voia.

Un pumnal a zburat prin aer, trecând cu puțin pe lângă mâneca de la costumul lui negru.

Poate că unii repudiați *puteau* să-i audă pe vânătorii de umbre.

— *Atheed!* a strigat femeia, și pumnalul ei serafic s-a aprins în mână.

Bărbatul de lângă ea a întins arcul.

— Stai! a spus Alec și și-a scos masca cu mâna liberă. Sunt vânător de umbre! Sunt Alec Lightwood, de la Institutul din New York!

— A! a făcut bărbatul și a lăsat arcul jos. Salut!

Femeia-vânător de umbre, care reacționase prima, nu a pus la loc pumnalul serafic, ci s-a apropiat de el, studiindu-l. Alec a studiat-o la rândul lui, și a recunoscut-o: palidă ca perla, cu părul lung și blond, cu urechi ușor ascuțite și cu ochii de un albastru intens. Chipul ei frumos era acum aspru.

Era femeia-elf care se săruta cu fata-vampir, în prima cameră în care intrase Alec în seara aceea.

Era femeia-vânător de umbre pe care o văzuse din balonul cu aer cald, urmărind demonul la Paris.

Exista o singură femeie-vânător de umbre cu un părinte elf de care știa el.

— Iar tu ești Helen Blackthorn, din Los Angeles, a spus el încet. Ce faci aici?

— Îmi fac anul de călătorie, a spus Helen. Am fost la Institutul din Paris, și mă pregăteam să plec la Institutul din Roma, când am auzit zvonuri despre un magician care comandă demonilor și conduce un cult numit Mâna Purpurie.

— Ce zvonuri? a întrebat Alec. Ce ai auzit, și de unde?

Helen i-a ignorat întrebările.

— Am pornit de atunci în căutarea demonilor și a magicianului. Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles, mi-a dat o invitație la petrecerea asta, și eu am venit cu speranța că voi afla ceva. Tu ce faci aici?

Alec a clipit.

— Oh. Ăăă… Sunt în vacanță.

Își dădea seama cât de stupid sunase. Dar era lucrul cel mai aproape de adevăr pe care ar fi putut să-l spună, fără să-l expună pe Magnus și să ajungă în fața Conclavului dând explicații: *Iubitul meu magician a înființat din greșeală un cult demonic.*

Când avea probleme, Alec era obișnuit să ceară ajutorul camarazilor săi vânători de umbre. Dacă n-ar fi fost vorba de Magnus, le-ar fi spus celor doi despre capra de piatră și despre Mori Shu. Ar fi putut continua căutarea împreună. Dar nu putea face asta acum. Vânătorii aceștia de umbre ar fi putut să nu fie de partea lui.

Se uita la ei și, în loc să fie bucuros că se aflau aici, simțea doar anxietate, din cauza minciunilor pe care era nevoit să le spună.

— Sunt aici doar să mă distrez, a adăugat el cu voce slabă.

Pe chipul lui Helen se citea neîncrederea.

— În subsolul unui fost sediu deținut de un cult, la o petrecere plină de ticăloși, înarmat cu un pumnal serafic?

— Nu e genul tău de distracție? a întrebat-o Alec.

— Am auzit de tine, a spus Helen. Ai fost în război. Tu ai fost cu Magnus Bane.

— E iubitul meu, a spus Alec, pe un ton impasibil.

Intenționat nu s-a uitat la fața bărbatului vânător de umbre, care stătea deoparte, tăcut. Judecând după ce văzuse Alec mai devreme, Helen poate ar fi fost OK cu relațiile dintre persoane de același sex, dar, de cele mai multe ori, vânătorii de umbre nu le acceptau.

Dar ea nu a părut șocată. A părut îngrijorată.

— Malcolm Fade mi-a spus că se zvonește că Magnus Bane ar fi magicianul care conduce Mâna Purpurie, a zis Helen.

Deci acum vânătorii de umbre auziseră zvonul. Alec și-a spus că trebuie să rămână calm. Malcolm era Înaltul Magician din Los Angeles. Helen locuia la Institutul din Los Angeles. Se cunoșteau. Asta nu însemna că povestea era știută și de cei din Conclav.

— Nu e adevărat, a spus Alec, cu toată convingerea de care era în stare.

— Malcolm mi-a spus că el nu crede, a admis Helen.

— Exact, a spus Alec. Văd că ai rezolvat situația. Eu o să mă duc sus, la petrecere.

Helen a trecut pe lângă el, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu mai e cineva pe scări. Lui Alec nu i-a scăpat faptul că încă mai avea pumnalul serafic în mână sau că i-a blocat drumul spre ieșire. S-a întors la el și i-a spus:

— Eu cred că ar trebui să vii cu noi la Institutul din Roma, să ne răspunzi la niște întrebări.

Alec și-a păstrat o expresie neutră, dar a simțit fiori în tot corpul. Dacă se ajungea acolo, cei din Conclav ar fi putut să-i pună în mână Sabia Mortală, și atunci ar fi fost forțat să spună adevărul. Ar fi fost forțat să spună că Magnus crede că a înființat un cult.

— Cred că exagerăm prea mult lucrurile, a spus el.

— Sunt de acord, a intervenit pe neașteptate bărbatul, atrăgându-i atenția lui Alec pentru prima oară.

Era scund și arătos, cu un păr roșu-închis, aranjat meticulos și cu accent franțuzesc.

— Scuzați-mă, *monsieur* Lightwood, ați fost recent la Paris?

— Da, chiar înainte să ajung la Veneția.

— Și, din întâmplare, ai fost într-un balon cu aer cald?

Era gata să spună nu, dar și-a dat seama că fusese descoperit.

— Da, am fost.

— Știam eu!

Vânătorul de umbre s-a repezit la el și a început să-i scuture mâna cu entuziasm.

— Vreau să-ți mulțumesc, *monsieur* Lightwood. Poți să-ți spun Alec? Eu sunt Léon Verlac, de la Institutul din Paris. Helen cea ravisantă și cu mine suntem vânătorii de umbre pe care i-ai ajutat pe acoperiș. Nu putem să-ți mulțumim îndeajuns.

Expresia lui Helen sugera că ea ar fi putut să-i mulțumească îndeajuns lui Alec. Sau poate să nu-i mulțumească deloc. Alec și-a tras cu greu mâna din palma lui Léon. Acesta părea că are de gând să rămână așa.

— Deci ai fost și tu la Paris, a spus Helen, cu un aer indiferent. Ce coincidență uimitoare!

— E o coincidență să faci o vacanță europeană la Paris? a întrebat Alec.

— Ar fi o crimă să nu vizitezi Parisul! a încuviințat Léon. Trebuia să treci pe la Institut cât ai fost acolo, Alec. Ți-aș fi arătat orașul, așa cum am făcut pentru fermecătoarea Helen, pe care aș urma-o oriunde. Chiar și la această petrecere îngrozitoare.

Alec s-a uitat de la unul la altul, încercând să-și dea seama dacă sunt împreună. Helen se sărutase cu femeia aceea vampir, deci presupunea că nu, dar el era naiv în chestiile astea. Poate că se certaseră și ea îl abandonase.

— Du-te și adu mașina, Léon! a spus Helen. Poți să-l întrebi ce vrei pe Alec în drum spre Roma.

— Ei, stai puțin, a spus Léon. Alec ne-a salvat viața pe acoperiș. N-ar fi făcut-o dacă era băgat în povestea asta. Eu, cel puțin, am încredere în el. Pur și simplu verifica o activitate în pivniță, care i-a stârnit suspiciuni, ceva obișnuit, ce ar face orice vânător de umbre. Chiar dacă e în vacanță.

A înclinat capul, apreciativ, spre Alec.

— N-a fost mare lucru, a spus Alec, prudent.

— În plus, uită-te la el! a spus Léon. E limpede că a venit pentru petrecere. Arată fantastic. Ți-am spus că ar trebui să ne punem măști. Lasă-l pe bietul om să se întoarcă la vacanța lui, Helen, în timp ce noi vom căuta niște piste reale.

Helen l-a mai privit pe Alec câteva clipe, apoi a coborât încet pumnalul serafic.

— Bine, a spus ea, îmbufnată.

Alec nu i-a mai întrebat nici de Mori Shu, nici de altceva. A pornit spre scări fără întârziere.

— Stai! a strigat Helen.

Alec s-a întors, încercând să-și ascundă teama.

— Ce e?

— Mersi, a spus ea. Fiindcă ne-ai salvat la Paris.

Alec a zâmbit, surprins.

— N-ai pentru ce.

Helen i-a zâmbit și ea. Era drăguță când zâmbea.

Totuși, când Alec a ajuns la etaj, era destul de tulburat, navigând contra curentului printre petrecăreți, spre sala de dans.

Se întreba dacă neliniștea aceea rece pe care o simțise când vorbise cu Helen era aceeași neliniște pe care o simțeau repudiații când erau luați la întrebări de vânătorii de umbre. Nu că ar fi condamnat-o pe Helen fiindcă era suspicioasă. Și Alec ar fi fost, în locul ei. Știa prea bine că oricine poate fi un trădător — cum fusese tutorele lui, Hodge Starkweather, care îi trădase lui Valentine în timpul Războiului Mortal. Bănuielile lui Helen erau întemeiate — la urma urmei, mințise, sau cel puțin omisese o informație importantă. Se simțea oribil că mințea un vânător de umbre, un camarad care ar fi trebuit să fie de partea lui. Se simțea ca un trădător.

Dar s-ar fi simțit și mai rău dacă n-ar fi reușit să-l apere pe Magnus. Conclavul ar trebui să-l apere pe un om ca Magnus, nu să fie pentru el o amenințare în plus. Alec crezuse întotdeauna în Lege, dar dacă Legea nu îl proteja pe Magnus, atunci ar trebui schimbată.

Alec avea încredere deplină poate în șase oameni din lumea asta, dar unul dintre aceștia era Magnus. Doar că nu se așteptase să fie așa de complicat să crezi în cineva.

Dacă l-ar putea *găsi* pe Magnus… Nu ar fi crezut că este posibil, dar palatul era acum și mai plin decât fusese la sosirea lor.

Alec a continuat să urce scările, până când a ajuns la un balcon lung de piatră care se întindea de-a lungul sălii de bal. Era un punct de observare folositor, de unde putea vedea toată sala. A trebuit să-l parcurgă o singură dată ca să-l vadă pe Magnus dansând în mulțimea de mundani și de repudiați. Vederea lui a făcut să i se relaxeze tot corpul. Înainte să-l întâlnească pe Magnus, Alec nu crezuse că va putea fi vreodată pe deplin el însuși și pe deplin fericit. Apoi a apărut Magnus, și ceea ce părea imposibil a devenit posibil. Vederea lui îi provoca întotdeauna un mic șoc, iar chipul lui îi dădea o scânteie de speranță că totul ar putea fi OK.

Doi dintre pereții sălii de bal erau alcătuiți din arcade care se deschideau spre noapte, făcând din încăpere un glob de aur așezat între apele negre și cerul întunecat. Podeaua sălii de bal era o mare întindere albastră, care semăna cu apele albastre ale unui lac în timpul verii. Plafonul era încărcat cu orchestra de stele, iar candelabrul era o cascadă de stele căzătoare pe care elfii se legănau. În timp ce Alec privea, un elf l-a împins pe altul de pe candelabru. Alec s-a încordat, dar din spatele elfului s-au desfăcut niște aripi străvezii, de culoare turcoaz, și elful a aterizat cu bine printre dansatori.

Elfi înaripați zburau prin aer, vârcolaci se rostogoleau prin mulțime ca niște acrobați, colții vampirilor sclipeau când râdeau, iar magicienii erau învăluiți de lumină. Măștile se ridicau sau se lăsau, torțele ardeau ca niște panglici de foc, iar reflexele argintii făcute de apa luminată de lună dansau pe pereți. Alec mai văzuse

deja frumusețea în turnurile strălucitoare din Alicante, în mișcările fluide pe care le aveau în luptă sora lui și *parabatai*-ul lui, în multe lucruri pe care le iubea. Dar nu văzuse niciodată frumusețea în Lumea de Jos, până la Magnus. Și iat-o aici, așteptând, pur și simplu, să fie descoperită.

Începea să-i pară rău de indignarea pe care o simțise când auzise că repudiații pretindeau că victoria împotriva lui Valentine le aparținea lor. Știa ce se întâmplase. Fusese acolo, luptase cot la cot cu repudiații, și războiul făcuse posibilă această libertate aurită. Era victoria lor, la fel cum era și a lui.

Alec și-a amintit cum el și Magnus își împrumutaseră reciproc putere prin runa Alianței, iar magia consolidase legătura dintre ei, și și-a spus în gând: *Victoria aceasta e a noastră.*

El și Magnus vor rezolva și enigma asta. Vor găsi pe cineva care să-i ajute să străbată acest labirint de coloane de aur și râuri întunecate. Reușiseră în situații și mai grele. Inima lui Alec s-a înălțat la gândul acesta, și exact atunci și-a văzut magicianul în mulțime.

Magnus avea capul aplecat pe spate și costumul lui alb și strălucitor era boțit ca așternuturile dimineața, iar pelerina albă îi flutura în urmă ca o rază de lună. Masca lui cu luciri de oglindă era strâmbată, părul negru era ciufulit, și trupul lui subțire se arcuia în dans; flacăra magiei lui îi învăluia degetele ca zece inele strălucitoare, aruncând lumină când pe un dansator, când pe altul.

Femeia-elf, Hyacinth, prinsese una dintre fâșiile luminoase de magie și se ținea de ea ca de o panglică. Femeia-vampir, îmbrăcată în rochia chinezească violetă, Lily, dansa cu un alt vampir, Elliott, presupunea Alec, după petele verzi și albastre pe care

le avea în jurul gurii și pe toată partea din față a cămășii. Malcolm Fade a început să danseze cu Hyacinth, deși părea că mai mult țopăie, iar Hyacinth avea un aer foarte confuz. Magiciana albastră pe care Magnus o numise Catarina dansa cu un elf înalt, cu coarne. Elful cu pielea închisă la culoare căruia Magnus i se adresase cu apelativul „prințe" era înconjurat de alți elfi, curtenii lui, bănuia Alec, iar aceștia dansau în cerc.

Magnus a început să râdă când a văzut că Hyacinth îi folosește magia ca pe o panglică și a aruncat alte câteva fâșii de lumină albastră în mai multe direcții. Catarina a îndepărtat magia lui Magnus, cu mâna ei care avea o strălucire albă slabă. Cei doi vampiri, Lily și Elliott, s-au lăsat înfășurați de o panglică magică. Nu păreau genul de oameni creduli, dar s-au abandonat lui Magnus cu încredere deplină, Lily prefăcându-se captivă, iar Elliott zbenguindu-se entuziast în timp ce Magnus râdea și îi trăgea lângă el în dans. Muzica și lumina de stele umpleau încăperea, iar Magnus strălucea mai tare decât toți companionii lui strălucitori.

Când Alec a pornit spre scări, a trecut pe lângă Raphael Santiago, care se rezema de balustrada balconului și privea mulțimea de dansatori, întârziind cu ochii lui negri asupra lui Lily, Elliott și Magnus. Vampirul avea o urmă de zâmbet pe față. Când l-a văzut pe Alec, și-a reluat imediat expresia încruntată.

— Mi se pare dezgustătoare manifestarea asta indecentă a bucuriei, a declarat el.

— Dacă spui tu, a răspuns Alec. Mie îmi place.

A coborât scările și tocmai traversa sala de bal, când o voce a bubuit de undeva, de sus.

— Aici e DJ Liliac, cel mai mare DJ vârcolac din lume, sau măcar din top cinci, și transmite live din Veneția, fiindcă magicienii iau decizii financiare iresponsabile, iar melodia următoare e pentru îndrăgostiți! Sau pentru cei care au prieteni cu care dansează. Unii dintre noi sunt niște ticăloși singuratici, și vom sta la bar, să bem shot-uri.

A început o melodie caldă și lentă, cu un ritm tremurător. Alec nu și-ar fi închipuit că ringul de dans se putea aglomera mai mult, dar s-a întâmplat. Zeci de repudiați mascați, cu haine de gală, care până atunci stătuseră pe margine, au intrat pe ring. Alec s-a trezit stând penibil în mijlocul sălii, cu perechile care se învârteau în jurul lui. Coroane de spini și pene înalte, multicolore, îi blocau vederea. S-a uitat în jur, alarmat, căutând o cale de scăpare.

— Îmi acordați acest dans, domnule?

În loc de calea de scăpare, l-a văzut pe Magnus, alb și argintiu din cap până în picioare.

— Veneam după tine, a spus Alec.

— Am văzut că vii. Magnus și-a ridicat parțial masca de pe față. Ne-am regăsit.

S-a apropiat de Alec, i-a pus o mână pe mijloc și-a împletit degetele de la cealaltă mână cu degetele lui Alec și l-a sărutat. Atingerea ușoară a buzelor lui era ca o rază de lumină pe apă, făcând-o să strălucească și să se transforme. Alec s-a apropiat instinctiv mai mult de el, tânjind să fie din nou iluminat și transformat, dar apoi și-a amintit, cu părere de rău, că ar trebui să se întoarcă la misiunea lor.

— Am întâlnit aici o fată vânător de umbre, Helen Blackthorn, a murmurat el cu buzele lipite de gura lui Magnus. Mi-a spus că…

Magnus l-a sărutat din nou.

— Ceva fascinant, sunt convins, a spus el. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— Dacă îmi acorzi acest dans.

— Desigur, a spus Alec. Adică… mi-ar plăcea să dansăm. Doar că… ar trebui să rezolvăm problema asta.

Magnus a inspirat adânc și a dat din cap.

— O s-o rezolvăm. Spune-mi.

Zâmbise până acum, dar zâmbetul i se șterse. Părea că are o povară pe umeri. Magnus se simțea vinovat, a înțeles Alec pentru prima oară, că le strica vacanța. Lui Alec i se părea o copilărie — n-ar fi avut nicio vacanță fără Magnus, nicio strălucire de magie și niciun fior de bucurie, nicio lumină și nicio muzică.

Alec a întins mâna și a atins masca lui Magnus. Își vedea propria față reflectată în ea ca într-o oglindă, ochii mari și albaștri pe fundalul carnavalului strălucitor din jur. Aproape că nu se recunoștea, părea așa de fericit.

Apoi a ridicat cu totul masca și i-a putut vedea bine fața lui Magnus. Era mult mai bine.

— Hai întâi să dansăm!

L-a luat pe Magnus de mijloc, simțindu-se cam nesigur, a bâjbâit puțin și a încercat apoi să-și așeze mâinile pe umerii lui Magnus.

Acesta zâmbea din nou.

— Dă-mi voie! a spus el.

Alec nu își bătuse capul prea mult cu dansul până atunci, în afară de câteva tentative penibile din copilărie, cu sora lui sau cu prietena lor Aline. Magnus i-a cuprins talia și a început să

danseze. Alec nu era dansator, dar era luptător, și a intuit cum să răspundă la mișcările lui Magnus și cum să pășească odată cu el. Dintr-odată au fost sincronizați, alunecând pe ringul de dans la fel de grațios ca și celelalte cupluri din sală, și Alec a aflat deodată cum e să dansezi într-adevăr cu cineva — un lucru de care nu-și dăduse niciodată seama că ar vrea să îl afle. Întotdeauna crezuse că momentele acestea de poveste erau pentru Jace, pentru Isabelle, pentru oricine, dar nu pentru el. Și iată că acum le trăia.

Candelabrul părea că-și revarsă lumina exact deasupra lor. Un elf din balcon aruncase o mână de stele strălucitoare. Punctișoare minuscule de lumină se așezaseră în părul negru al lui Magnus și pluteau în micul spațiu dintre fețele lor. Alec a aplecat capul, lipindu-și fruntea de fruntea lui, și buzele lor s-au atins din nou. Gura lui Magnus zâmbea, lipită de buzele lui Alec. Zâmbetele lor se potriveau perfect, așa, lipite. Alec a închis ochii, dar tot vedea lumina.

Poate că era posibil ca viața lui să fie minunată. Poate că fusese mereu posibil, dar avusese nevoie de Magnus ca să-i deschidă ușa și să-l lase să vadă toate minunile pe care le avea în el. Toată puterea lui de a se bucura.

Buzele lui Magnus s-au mișcat pe buzele lui. L-a cuprins pe după gât cu mâinile și l-a tras mai aproape, ținându-l mai strâns. Corpul lui s-a mișcat încet, lipit de corpul lui Alec, și lumina a devenit foc. Magnus și-a coborât mâna peste reverul smochingului și și-a strecurat-o pe dedesubt, lipind-o de cămașa lui Alec, pe inima lui care bătea nebunește. Alec și-a ridicat mâna de pe talia lui Magnus, zveltă, și l-a prins de zalele metalice ale centurii sofisticate, apoi i-a luat din nou mâna, i-a strâns-o și a

dus-o la pieptul lui. Simțea cum i se ridică din ceafă un val de fierbințeală care îi inundă fața, lăsându-l amețit și jenat și dornic de mai mult. Tot ce simțea era nou — era mereu luat prin surprindere de combinația aceea de dorință ca un junghi ascuțit de durere și de tandrețe, o combinație absurdă, dar imposibil de separat. Nu se așteptase niciodată la așa ceva, dar acum, că simțea asta, nu știa cum ar putea trăi vreodată fără ea. Spera că nu va fi nevoit să afle.

— Alexander, vrei să…, a început Magnus, și șoapta lui era slabă în zgomotul de muzică și de râsete.

Vocea lui era joasă și caldă și era singurul sunet important din lumea asta.

— Da, a șoptit Alec, înainte ca el să termine.

Nu voia decât să spună da la orice i-ar fi cerut Magnus. Buzele lor s-au ciocnit violent, flămânde și fierbinți, și trupurile lor s-au lipit. Se sărutau sălbatic, ca și cum ar fi fost însetați, iar lui Alec nu îi păsa de niciunul dintre oamenii care îi priveau. Îl mai sărutase pe Magnus în Sala Acordurilor, mai mult ca să arate lumii ce simte. În clipa aceasta, nu îi mai păsa de lume. Nu îl interesa decât ce făceau el și Magnus: fierbințeala și atingerea care îl făceau să-și dorească să moară, să se lase în genunchi și să-l tragă pe Magnus după el.

Apoi s-a auzit un zgomot puternic și s-a văzut o perdea de foc, ca și cum un meteorit ar fi aterizat în mijlocul sălii de dans, iar Alec și Magnus au înghețat, încordați, neștiind ce se întâmplă. La capătul scărilor apăruse un alt magician, care se uita fix în ochii lui Malcolm Fade, și, deși Alec nu l-a recunoscut, a recunoscut cu siguranță frisonul de teamă și tulburare care s-a propagat prin mulțime.

Alec s-a folosit de faptul că mâna lui Magnus era în mâna lui și l-a tras pe acesta în spatele lui, strângându-i mâna în continuare. Cu mâna liberă și-a scos pumnalul serafic și a rostit în șoaptă numele unui înger. În celălalt capăt al camerei, DJ-ul Liliac și Raphael și-au pus pe bar paharele de băutură. Raphael și-a făcut loc cu coatele prin mulțime, încercând să ajungă la vampirii lui. Lily și Elliott se îndreptau spre el. Alec a ridicat vocea, făcând să răsune încăperea de marmură, la fel cum pumnalul lui serafic a umplut-o de strălucire cu lumina lui.

— Cine vrea protecția unui vânător de umbre, a strigat el, să vină la mine!

CAPITOLUL 14

Potop

Alec avea o mână în mâna lui Magnus, și cealaltă pe mânerul pumnalului serafic. O parte dintre invitați se apropiau cu prudență de el, pentru protecția oferită. Magnus a scrutat cu atenția sala, așteptând să vadă cine face prima mișcare.

Vârcolacul care era șeful pazei a coborât scările în goană. Magicianul de la baza treptelor a făcut un mic gest și șeful pazei a zburat peste mulțime în ringul de dans, s-a izbit de podeaua de marmură și a plonjat de acolo până în perete. Catarina a alergat imediat la el să-l ajute, în timp ce vârcolacul se încovoiase, ținându-se de coaste.

Magicianul nu s-a uitat să vadă ce se întâmplă cu vârcolacul. Era un bărbat scund, cu barbă, cu ochi de șarpe și pielea albă, solzoasă. A înaintat spre ringul de dans, privind atent mulțimea.

— Malcolm Fade.

Aerul lui era furios când a arătat cu degetul spre Înaltul Magician din Los Angeles. Din vârful degetului său părea să se ridice un abur ușor.

— Mi-ai furat petrecerea și palatul.

— Salut, Barnabas! a spus Malcolm. Ai pierdut un palat? Ce păcat! Sper să-l găsești.

— Am cumpărat palatul ăsta săptămâna trecută! Imediat cum a fost pus în vânzare! a rostit Barnabas cu glas de tunet. Stăm chiar în clipa asta în palatul pe care l-ai furat de la mine!

— A, uraaa! Atunci, consideră că l-ai găsit, a replicat Malcolm.

Alec i-a dat un ghiont lui Magnus.

— Cine-i ăsta?

Magnus s-a aplecat spre el.

— Barnabas Hale. Șeful Pieței Umbrelor din Los Angeles. Am impresia că a candidat și el pentru funcția de Înalt Magician, când a câștigat Malcolm. Un pic de rivalitate.

— A! a făcut Alec. Perfect.

Barnabas a arătat amenințător cu degetul spre cei din sală.

— Eu trebuia să fiu cel care sărbătorește uimitoarea victorie a repudiaților! Am cumpărat palatul acesta pentru Bairamul lui Barnabas! Sau poate aș fi putut să-i spun Bairamabas. Nu mă hotărâsem încă! Acum nu vom ști niciodată.

— Ei, e clar că cineva a băut cam mult în seara asta, a mormăit Magnus. Bairamabas? Pe bune?

Barnabas nu terminase de vorbit.

— Te-ai băgat ca un hoț ce ești și m-ai subminat, așa cum mi-ai furat și funcția de Înalt Magician în L.A., care mi se cuvenea. Ei bine, petrecerea asta se anulează! M-ai făcut să arăt ca un prost!

Mâinile lui Barnabas au început să fâsâie și să fumege.

Mulțimea s-a tras înapoi, lăsându-i și mai mult spațiu în mijlocul ringului. Din ce în ce mai mulți se adunau în spatele lui Alec.

— Chiar n-ai nevoie de ajutorul meu pentru asta, Barnabas, a remarcat Malcolm.

Mâinile lui au început să lumineze și două pahare de șampanie i-au apărut între degete. A sorbit din unul, iar pe celălalt l-a trimis în zbor spre Barnabas.

— Relaxează-te! Bucură-te de petrecere!

— Uite ce cred eu despre petrecerea ta.

Barnabas a fluturat mâna și paharul a pornit înapoi spre Malcolm, vărsându-se pe haina lui de culoarea lavandei.

Din mulțime s-au auzit exclamații înăbușite, dar Malcolm nu s-a pierdut cu firea. S-a uitat în jos, la costumul murdărit, a scos o batistă și și-a tamponat cu ea fața.

În ochii lui se vedea o sclipire febrilă, ca și cum i se părea distractiv. Odinioară, Magnus știa bine asta, Malcolm își dorise o viață calmă și liniștită. Asta se întâmplase cu multă vreme în urmă.

— Ți-am făcut o favoare, a declarat Malcolm. Cu toții știm că priceperea ta la organizarea unei petreceri e *sub-mediocră*. Te-am scutit de rușinea de a da o petrecere la care să nu vină nimeni.

— Cum îndrăznești?

Părea că ies aburi din capul lui Barnabas. Magicianul s-a lăsat în genunchi și a izbit cu palma în podea, trimițând spre Malcolm o linie zigzagată de gheață.

Alec a făcut un pas în față, gata să intervină, dar Magnus l-a prins de cot și a clătinat din cap.

Malcolm a fluturat calm din mână și gheața s-a topit, fâsâind într-un abur. Apoi constelația Orion a sărit de pe plafonul înalt al camerei și s-a așezat lângă el. Celelalte constelații, care căpătaseră contururi vag umane, au coborât și ele să-i fie alături lui Malcolm în luptă. Acesta a făcut semn spre Barnabas, cu un

gest leneș, iar Orion a scos un muget și s-a repezit să-l atace pe magicianul scund, fluturându-și instrumentul ca pe o ghioagă. Barnabas a înghețat constelația înainte să ajungă la el, apoi a sfărâmat-o într-un nor de praf de stele.

— Era violoncelul întâi! a strigat Malcolm, furios. Știi ce greu e să găsești unul?

Constelațiile care îl flancau pe Malcolm, cu trupurile lor transparente străbătute de sute de fire luminoase de praf de stele și de vene de lumină, s-au repezit la Barnabas. Ajunseseră la jumătatea drumului, când candelabrul gigantic din mijlocul camerei a prins viață și a început să-și miște brațele numeroase precum o caracatiță, apucând cu ele constelațiile din apropiere. Podeaua de marmură a crăpat lângă Malcolm, permițând conductelor metalice să iasă din norul de praf și să se repeadă spre el. Înainte să-l poată atinge, plafonul a explodat.

Majoritatea celor din mulțime au luat-o la fugă pe sub arcadele deschise și au ieșit în noapte, îngroziți. Alții, mai curajoși, sau poate mai fraieri, au rămas înlemniți, incapabili să-și dezlipească privirile. Cei doi magicieni aruncau unul în celălalt cu gheață, cu foc, cu fulgere și cu globuri verzi de materie vâscoasă. Clădirea a început să pârâie după ce geamurile s-au spart, fulgerele de gheață au făcut găuri în pereți și jeturi de flăcări s-au împrăștiat pe jos.

Un fulger de gheață a lovit peretele la doar câțiva metri și o ploaie de moloz a început să cadă peste un grup de nimfe. Alec s-a repezit la ele, a luat o placă ruptă din pian și le-a pus-o deasupra capetelor, ca pe un scut.

— Trebuie să facem ceva! i-a strigat el lui Magnus.

— Sau, a spus Magnus, am putea recunoaște că n-avem nimic de-a face cu povestea asta și că ar trebui să plecăm.

— Vor dărâma palatul. Cineva o să fie rănit!

Magnus și-a întins mâinile și din podea s-au ridicat niște blocuri de marmură care s-au așezat într-un zid în fața nimfelor, apărându-le de al doilea fulger de gheață.

— Cineva va fi rănit sigur și cel mai probabil noi vom fi aceia.

Dar Alec intrase în starea de erou, și Magnus nu prea avea ce să-i facă pentru a-l opri.

— Totuși, voi încerca să limitez proporțiile dezastrului, a adăugat el.

Camera scârțâia și se zguduia, iar unul dintre pereți se deformase. Raphael l-a împins pe Elliott din fața zidului care se prăbușea, apoi a început să-i scuture iritat praful de marmură din coafura lui africană.

— *Nu* mă simt prea bine, a spus Elliott. Clădirea asta se dărâmă sau am băut eu prea mult?

— Ambele, a răspuns Lily.

— Nici eu nu mă simt prea bine, a intervenit Raphael, când văd cât ești de idiot, Elliott.

— Salut, Raphael! a spus Magnus. Poate ați vrea să mergeți afară, după Alec?

A arătat spre locul unde fusese Alec. Nu l-a văzut acolo. În schimb, a văzut cum se dărâmă balustrada balconului. Cădea în bucăți chiar spre capul Catarinei, care nu-și dădea seama ce se întâmplă, ocupată cu îngrijirea unor vârcolaci răniți.

Magnus l-a văzut pe Alec — care își recuperase arcul și săgețile ce îi fuseseră confiscate, și care acum îi atârnau pe spate — cum aleargă direct în mijlocul focului încrucișat, sărind peste două conducte de metal care se întindeau spre el și evitând în ultima clipă lovitura candelabrului-caracatiță, care

era gata să-i reteze capul. S-a aruncat exact la timp, reușind s-o ia în brațe pe Catarina și să aterizeze cu ea în genunchi.

— Nu mi s-ar părea înțelept să mergem după Alec, a remarcat Raphael din spatele lui Magnus. Din moment ce el aleargă direct spre pericol.

— Vânătorii de umbre fac mereu asta, a spus Magnus.

Raphael și-a examinat unghiile.

— Trebuie să fie plăcut, a zis el, să știi că ai un partener care te va alege întotdeauna pe *tine*, nu datoria lui sau salvarea lumii.

Magnus nu a răspuns. Atenția îi era atrasă de Catarina și de Alec. Catarina se uita în sus la Alec, clipind des, oarecum surprinsă. Pe neașteptate, a început să se zbată și a scos un strigăt, să-l avertizeze.

Alec a ridicat capul, dar era deja prea târziu. O altă bucată din plafon se desprinsese; se clătina, gata să cadă și să-i strivească. Era prea târziu să mai plece de acolo, iar Magnus știa că în Catarina nu mai erau multe rezerve de magie. Îi vindeca pe toți care veneau la ea și niciodată nu păstra destul pentru a se proteja.

Magnus a văzut cu groază cum Alec se aruncă peste ea, pregătit pentru căderea plafonului care avea să-i îngroape de vii pe amândoi.

S-a aprins un foc albastru. Magnus și-a ridicat mâinile, care luminau ca niște felinare în întuneric.

— Alexander! a strigat el. Pleacă de acolo!

Alec a ridicat capul, surprins că nu a fost încă strivit. S-a uitat peste ruinele sălii de bal la Magnus, cu ochii lui albaștri lărgiți de mirare. Magnus ținea mâinile nemișcate, chinuindu-se să susțină bucata imensă de beton chiar deasupra capetelor lor.

Alec și Catarina s-au ridicat în picioare și au pornit în fugă prin încăperea plină de pericole, spre Magnus. Alte conducte vii le blocau drumul, încercând să prindă gleznele lui Alec în tentaculele lor de fier. El se apleca sau sărea peste ele, ca să le evite. Una a reușit să-l apuce de gleznă, făcându-l să se împiedice. A împins-o pe Catarina în față, iar Magnus a prins-o de mână și a tras-o la loc sigur.

L-a auzit pe Alec spunând „*Cael!*" și a văzut strălucirea pumnalului serafic.

Cu o lovitură, a retezat tentaculul care îi ținea piciorul. A ajuns la Magnus chiar în momentul în care Barnabas a incendiat complet podeaua sălii. Magnus a răspuns cu un talaz de ape din canal, care a năvălit cu putere dinspre bucătărie. Apa s-a învolburat în jurul lui Malcolm, trântindu-l la pământ, apoi l-a doborât și pe Barnabas. Ambii magicieni au fost scoși de apă din palat; Malcolm chiuia de încântare, ca și cum ar fi alunecat pe un tobogan de apă dintr-un parc de distracții.

Toată lumea, în afară de vampiri, a inspirat adânc. Palatul continua să se dărâme peste ei.

— M-am răzgândit, a anunțat Catarina. L-a luat pe Alec de gât și l-a sărutat pe obraz. Îmi place de tine.

— O! a făcut Alec, cu un aer uluit. Mersi.

— Te rog să ai grijă de Magnus, a adăugat ea.

— Mă străduiesc, a spus Alec.

Catarina i-a aruncat o privire încântată lui Magnus, peste umărul lui Alec.

— În sfârșit, a murmurat ea. Unul de păstrat.

— Putem să ieșim acum din clădirea asta care se prăbușește? a întrebat Magnus iritat, deși în sinea lui era încântat.

Catarina și Hyacinth s-au îndreptat spre ușă, ajutând câțiva repudiați răniți. Vampirii, fata-vârcolac din tren, Juliette, și mulți alții se învârteau pe lângă Alec.

El s-a uitat în jur.

— Scara care duce la etaj s-a prăbușit. Sunt oameni blocați acolo.

Magnus a tras o înjurătură, apoi a dat din cap. A întins mâna și a bătut ușor cu două degete în tolba de pe umărul lui Alec, pe jumătate golită. A apărut o lumină albastră, slabă, și tolba s-a umplut cu săgeți.

— Eu o să mă duc după Barnabas și Malcolm, să încerc să-i potolesc, a spus Magnus. Tu fă ce poți să-i scoți pe oameni în siguranță.

Și-a fluturat mâinile cu un gest larg, și tentaculele metalice care fuseseră conductele palatului s-au îndreptat și s-au strâns, formând un pod peste torentul apei din canal, un pod care ieșea din palat către locul în care dispăruseră cei doi magicieni. Magnus s-a întors să se uite la Alec, care se dusese să intervină într-o bătaie izbucnită între vârcolaci și spiriduși. Apoi s-a întors, s-a aruncat în direcția din care veneau scânteile și fumul și a dispărut.

CAPITOLUL 15

Mori Shu

Cu clădirea care se prăbușea în jurul lor cu zgomot, unii vârcolaci intraseră în panică. Lui Alec i se părea un fapt de înțeles, dar inadecvat. Când vârcolacii intrau în panică, blana lor avea tendința de a zbura. La fel și sângele, dinții și intestinele.

Trei vârcolaci se apropiau mârâind de un grup de spiriduși îngroziți. Alec a luat-o la fugă și s-a așezat între cele două grupuri, în timp ce praful de moloz cădea ca o ploaie peste tot, orbindu-i și înecându-i. Alec abia a apucat să se ferească de lovitura unei labe cu gheare, apoi a sărit într-o parte, pentru că un alt vârcolac se repezise la el.

Apoi s-au apropiat și ceilalți, iar lui nu i-a mai rămas decât să evite eviscerarea. Memoria mușchilor și anii de antrenament au intrat în scenă când a început să danseze printre loviturile de gheare care veneau din toate părțile.

Cinci gheare lungi i-au ratat la mustață fața, după care vârful alteia a reușit să-i zgârie brațul. O pereche de colți ajunsese la umărul lui, pregătindu-se să-l înhațe, dar el a prins în pumn o bucată de blană de sub gât și a răsucit-o, aruncând vârcolacul

pe spate cu o forță care l-a făcut să alunece pe podea, până când a nimerit într-un morman de moloz.

Ultimul vârcolac s-a împiedicat de piciorul lui Raphael Santiago. Alec l-a lovit imediat în ceafă cu mânerul pumnalului său serafic, și vârcolacul s-a liniștit.

— A fost un accident, a spus Raphael, lângă care stăteau Lily și Elliott. Mi-a apărut în față când eu voiam să plec.

— OK, a gâfâit Alec.

Și-a șters praful și transpirația din ochi. Liliac, DJ-ul, s-a apropiat de ei împleticindu-se, cu ghearele scoase, iar Alec a răsucit pumnalul serafic, apucându-l din nou de mâner.

— Cineva a aruncat peste mine o bucată de plafon, a spus Liliac, clipind într-un fel care îl făcea să semene mai mult cu o bufniță decât cu un lup. Lipsă de respect.

Alec și-a dat seama că Liliac nu era pus pe atac, ci doar lovit la cap.

— Ușurel, a spus el, când Liliac i-a căzut în brațe.

S-a uitat în jur, să caute o persoană mai de încredere, o persoană care să fie de partea lui. A mers la risc și l-a plasat pe Liliac în brațele lui Lily.

— Ai tu grijă de el, da? i-a spus el. Vezi să iasă cu bine de aici.

— Dă jos imediat vârcolacul ăla, Lily! i-a ordonat Raphael.

— Chiar mă doare când spui asta, a bolborosit Liliac, apoi a închis ochii.

Lily s-a uitat gânditoare la capul lui Liliac, culcat pe pieptul ei liliachiu.

— Nu vreau să-l dau jos, a anunțat ea. Vânătorul de umbre mi l-a dat mie pe DJ-ul ăsta.

Liliac a deschis un ochi.

— Îți place muzica?

— Da, a răspuns Lily. Îmi place jazzul.

— Mișto! a spus Liliac.

Raphael a ridicat mâinile, exasperat.

— E ridicol! Bine! s-a răstit el. Bine. Hai să plecăm odată din casa asta care se dărâmă, da? Putem să fim cu toții de acord cu această activitate distractivă, non-suicidală?

Alec și-a îndrumat grupul de repudiați dezordonați spre cea mai apropiată ieșire, adunând pe drum elfi rătăciți, cu aripi rupte, și vreo doi magicieni, amețiți sau beți. S-a asigurat că cei mai mulți dintre ei au ieșit, inundând străzile din Veneția de o mulțime atât de agitată, încât apele canalului păreau nemișcate prin comparație, apoi s-a întors la vampiri. Lily i-l încredințase pe Liliac Catarinei, și acum toți se uitau la el întrebător.

— Vrei să mă salți la etaj?

— Nu, a răspuns Raphael cu o voce de gheață.

— Sigur, orice prieten de-ai lui Magnus…, a început Elliott, apoi a continuat, după ce a văzut privirea urâtă cu care se uita Raphael la el, e o persoană pe care noi nu o simpatizăm deloc, nici măcar un pic.

Treptele se prăbușiseră și nu mai rămăsese decât o bucată ruptă din palier. Lily și Elliott l-au aruncat pe Alec deasupra capetelor, iar săritura lui a prins viteză din aruncarea lor. Le-a făcut cu mâna înainte de a porni, iar Lily și Elliott au răspuns cu același gest. Raphael stătea cu mâinile încrucișate la piept.

Sus la etaj era liniște, cu excepția scârțâielilor scoase de lemnul crăpat și a pârâiturilor care veneau de la fundația slăbită a

clădirii. Alec a început să caute, cameră cu cameră. Majoritatea erau goale, desigur.

În una dintre ele era o fată-vârcolac care plângea, ascunsă într-un vraf de cearșafuri. Alec a ajutat-o să urce pe fereastră, după care a văzut-o cum sare în canal și începe să înoate câinește.

A descoperit doi *peri* ascunși într-un dulap. Cel puțin, el a crezut că se ascund, dar de fapt ei se giugiuliseră în tot acest timp și habar n-aveau că petrecerea se încheiase. A mai eliberat și o sirenă care se încuiase din greșeală în baie.

Alec verificase aproape tot etajul, când a intrat în bibliotecă și a dat acolo peste un grup de mundani cu harul Vederii, prinși în capcană. O adevărată junglă de scânduri smulse din podea, țevi și alte obiecte de construcție căpătaseră viață și îi înfășuraseră ca pe niște mumii. Biblioteca era deasupra sălii de bal și o parte din magia invocată în luptă ajunsese până aici.

Alec și-a făcut loc până la ei, lovind cu pumnalul serafic scândurile din podea ca și cum ar fi dat cu coasa într-un lan de grâu. A desfăcut o lampă care se înfășurase în jurul gâtului unei femei, sugrumând-o.

Mobila însuflețită părea să-și îndrepte atenția spre el, ca o nouă amenințare. Asta însemna că îi putea elibera pe mundani, concentrând atenția scândurilor, a țevilor și a taburetelor asupra lui. A condus micul grup de mundani înfricoșați spre fereastră și a strigat după ajutor.

A apărut Elliott și i-a prins pe mundani unul câte unul, pe măsură ce Alec îi arunca.

— Sunt destul de sigur că știu deja răspunsul, i-a strigat Elliott lui Alec, dar poziția ta față de mine, dacă i-aș mușca pe oamenii ăștia, e…

— Nu! a strigat Alec.

— Am întrebat, am întrebat, a spus Elliott repede. Nu e cazul să te agiți așa.

Alec ezita acum să-l arunce pe ultimul mundan, dar apoi a apărut Catarina cu niște bandaje. Mundanii vor fi în siguranță cu ea.

Propria lui situație devenise un pic îngrijorătoare. Cum tăia o țeavă, apărea alta. Scândurile din dușumea îi prindeau gleznele și i se înfășurau pe mâini. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai mult se încurca.

În doar câteva clipe, picioarele lui au fost înfășurate strâns în niște țevi de aramă, talia era imobilizată de scânduri smulse din dușumea și brațele de două lambriuri desprinse din perete. Lemnul care îi înfășura brațul i-a strâns atât de tare încheietura, că Alec a scăpat din mână pumnalul serafic.

În acest moment oportun, Shinyun a intrat pe ușă.

— Alec? a întrebat ea. Ce Dumnezeu se întâmplă? De ce se prăbușește palatul?

Alec s-a uitat la ea uluit.

— *Unde* ai fost până acum?

— Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat ea.

Fața ei nemișcată, cu pleoapele care nu clipeau, a mai stat câteva clipe întoarsă spre el, timp în care Alec nu și-a dat seama dacă se amuză, cade pe gânduri sau se minunează cât de idiot e el.

— Aș putea să le aprind, ca să te eliberez, s-a oferit ea.

Mâna ei a început să strălucească, transformându-se într-o lumină portocalie, care a devenit în scurt timp roșie, incandescentă. Alec simțea fierbințeala prin cătușele care începuseră să se topească rapid.

A fost extrem de ușurat când l-a văzut pe Magnus apărând în cameră, cu Malcolm lângă el și cu apă din canal scurgându-i-se din haine.

— Te rog să nu pui în pericol viața sau membrele iubitului meu, a spus el. Sunt atașat de ambele. Malcolm, cheamă-ți, te rog… plantele și chestiile astea.

Lumina a murit în mâinile lui Shinyun. Malcolm a evaluat situația, apoi a plesnit din palme, ținând deasupra când o mână, când alta. Cu fiecare plesnitură, strânsoarea începea să cedeze.

— Unde e Barnabas? a întrebat Alec, scuturându-se de rumeguș și moloz după ce s-a eliberat.

— L-am îndemnat să plece, a spus Magnus. Subtil.

— Cum? a întrebat Alec.

Magnus s-a gândit puțin.

— Poate nu chiar așa de subtil.

Chipul lui Malcolm era mai palid ca de obicei.

— E groaznic, a anunțat el. Cred că am pierdut garanția.

— N-ai plătit nicio garanție, i-a reamintit Alec. Ai furat casa de la Barnabas ăsta.

— A, da, a spus Malcolm, înseninându-se.

Alec l-a ținut de mână pe Magnus cât și-au făcut loc prin ruinele palatului. Era o ușurare să simtă legătura aceea dintre ei, faptul că îi strângea mâna lui Magnus era pentru el promisiunea fermă că e bine.

— Deci, cum spunea Alec, *unde* ai fost? a întrebat Magnus când treceau prin rămășițele foaierului.

— Eram în curte când clădirea a început să se prăbușească, a răspuns Shinyun. Nu îmi dădeam seama ce se întâmplă.

Am încercat să vin la voi, dar erau oameni acolo care aveau nevoie de ajutor.

— Asta ne-a ținut și pe noi ocupați, a spus Alec, în timp ce coborau treptele de la intrare.

Un bloc imens de marmură le bloca drumul. Malcolm părea obosit, dar el și Magnus au făcut simultan același gest, iar blocul de marmură a glisat încet într-o parte.

Noaptea care se apropia de final colora în violet marmura. Mai erau câțiva rătăciți de la petrecere care așteptau pe strada pietruită din fața palatului. Juliette a scos un mic țipăt de bucurie când i-a văzut ieșind pe Alec și pe ceilalți. Raphael nu a scos niciun țipăt de bucurie.

— Important e, a spus Magnus, că nu cred să fie vreo victimă.

Blocul de marmură s-a dat mai mult la o parte, și l-au văzut cu toții pe omul care zăcuse sub el, cu fața în jos, pe treptele palatului distrus. Era un bărbat între două vârste, cu părul negru și pete albastre pe piele de la sângele pierdut, care se îmbibase în hainele lui, încleindu-le.

— Ai vorbit prea devreme, a spus Malcolm încet.

Magnus a îngenuncheat și a întors cu delicatețe cadavrul strivit, deși omul nu mai avea nevoie de gesturi delicate. I-a închis ochii.

Respirația lui Shinyun a trecut șuierând printre dinții ei încleștați.

— El e, a spus ea. El e Mori Shu.

Chipul lui Alec s-a umplut de aceeași groază. Nu vor mai obține niciodată răspunsuri de la Mori Shu, care zăcea pe strada pietruită, mut pentru totdeauna.

— Și n-a fost ucis de clădirea care a căzut peste el, a spus Shinyun, iar oroarea din vocea ei a fost înlocuită de furie pe măsură ce vorbea. A fost ucis de vampiri.

Vedeau cu toții înțepăturile de pe gâtul lui și sângele care sclipea întunecat în lumina lunii. Vampirii din New York s-au dat mai mulți pași în spate.

— Nu noi am fost, a spus Lily, după o clipă. Dați-mi voie să mă uit la cadavru.

— *Nu, Lily!* Raphael a întins mâna s-o oprească. Asta n-are nicio legătură cu noi. Plecăm în clipa asta.

— Ei au fost cu mine, a spus Alec.

— Toată noaptea? a întrebat Shinyun. Pare că e mort de ceva timp.

Alec a tăcut. Era sânge pe cămașa lui Elliott, cu toate că nu avea culoarea sângelui omenesc. Gândul că un vampir se poate hrăni dintr-o persoană neajutorată îi făcea rău.

— Noi nu ne hrănim cu magicieni, a spus Lily.

— *Taci!* s-a răstit la ea Raphael. Nu-ți da drumul la gură în fața nefilimului!

— Vampirii nu se hrănesc cu magicieni, a spus Magnus. Nimeni nu l-a ucis pe Mori Shu de foame. Cineva l-a ucis ca să-l reducă la tăcere. Raphael și ai lui nu au niciun motiv să facă asta.

— Nici măcar nu-l cunosc, a spus Elliott.

— Efectiv, e prima oară când îl văd, a spus și Lily.

— Sunt o groază de vampiri pe lista mea de invitați, a spus Malcolm, care au plecat deja. Și o groază de spărgători de petrecere. Inclusiv agresivul care ne-a spart urechile când a stricat petrecerea. O să găsesc un palat nou-nouț pentru mâine-seară.

— Pentru mâine-seară? a repetat Alec.

— Desigur, a răspuns Malcolm. Credeai că asta e o petrecere de victorie *de o singură noapte*? Spectacolul trebuie să continue!

Alec a clătinat din cap. La momentul acesta, nu-și închipuia că mai dorea cineva să mai petreacă.

Shinyun îngenunchease lângă cadavrul lui Mori Shu, încercând să găsească ceva indicii. Mori Shu fusese magician — nemuritor. Dar niciun magician nu era invulnerabil. Oricare putea fi rănit sau ucis.

Magnus, cu masca lui argintie ridicată pe cap, i-a interceptat pe vampirii din New York înainte ca aceștia să plece. Alec a auzit că le vorbește în șoaptă.

S-a simțit vinovat că ascultă, dar nu putea să-și suprime, pur și simplu, instinctele de vânător de umbre.

— Cum te simți, Raphael? a întrebat Magnus.

— Plictisit, a răspuns Raphael. Ca de obicei.

— Cunosc senzația, a spus Magnus. O experimentez de câte ori stăm de vorbă. Ce voiam să te întreb… Știu că tu și Ragnor țineați legătura.

A urmat un moment în care Magnus l-a cercetat pe Raphael cu un aer îngrijorat, iar acesta s-a uitat la Magnus cu un dispreț vădit.

— A, mă întrebi dacă sunt împietrit de durere pentru magicianul ucis de vânătorii de umbre?

Alec a deschis gura să spună că *maleficul* vânător de umbre Sebastian Morgenstern îl ucisese pe Ragnor Fell în ultimul război, așa cum îl ucisese și pe fratele lui Alec.

Apoi și-a adus aminte cum stătea Raphael singur și trimitea mesaje cuiva salvat în agendă *RF*, și cum nu primea răspuns la mesaje.

Ragnor Fell.

Alec a simțit brusc un val neașteptat de compasiune pentru Raphael, înțelegându-i senzația de singurătate. Era la o petrecere, înconjurat de sute de persoane, iar el trimitea întruna mesaje unui mort, știind că n-o să primească niciodată vreun răspuns.

Probabil că în viața lui Raphael fuseseră foarte puține persoane pe care el le considera prieteni.

— Nu-mi convine, a spus Raphael, când vânătorii de umbre îmi ucid colegii, dar nu e ca și cum nu s-ar mai fi întâmplat. Se întâmplă tot timpul. E pasiunea lor. Mersi de întrebare. Sigur că altul în locul meu s-ar prăbuși pe o canapea în formă de inimă și ar plânge în batista de dantelă, dar eu reușesc cumva să mă stăpânesc. La urma urmei, mai țin legătura cu un magician.

Magnus a înclinat capul, cu un mic zâmbet.

— Tessa Gray, a spus Raphael. O doamnă foarte respectabilă. Foarte citită. Cred că o știi.

Magnus s-a strâmbat.

— Nu măgăria ta mă deranjează. Asta îmi place. Ci lipsa asta de bucurie. Una dintre cele mai mari plăceri ale vieții e să faci mișto de cineva, deci poți să arăți din când în când un pic de voioșie. Un pic de bucurie de a trăi.

— Sunt strigoi, a spus Raphael.

— Atunci poate bucurie de a nu trăi?

Raphael l-a privit cu răceală. Magnus a făcut un gest cu mâna, sugerând că renunță la întrebare, inelele și resturile de magie din degetele lui lăsând o dâră de scântei în întunericul nopții, și a oftat.

— Tessa, a spus Magnus, expirând prelung. E mesagerul care aduce vești proaste și o să fiu supărat pe ea că mi-a aruncat în brațe problema asta săptămâni în șir. Cel puțin.

— Ce problemă? Ai necazuri? l-a întrebat Raphael.

— Nimic ce nu pot să rezolv, a răspuns Magnus.

— Păcat! a remarcat Raphael. Mă pregăteam să te arăt cu degetul și să râd. În fine, e timpul să plec. Ți-aș spune baftă la chestia asta cu mortul, dar… nu-mi pasă.

— Ai grijă de tine, Raphael! a spus Magnus.

Raphael s-a întors și a fluturat mâna cu un gest disprețuitor.

— Întotdeauna am grijă de mine.

Vampirii au pornit pe strada întunecată, iar canalul de alături părea o panglică de argint. Malcolm se apropiase de Hyacinth și începuse să discute cu ea despre diverse locații în care și-ar putea ține petrecerea, cu mult mai mult interes decât arătase pentru cadavru.

Alec s-a uitat lung după vampiri.

— Voia să te ajute.

Magnus s-a uitat la el, uimit.

— Raphael? Nu prea cred. Nu e chiar genul de ajutor al magicienilor.

S-a întors și s-a dus s-o ajute pe Shinyun la cercetarea cadavrului. Alec l-a lăsat să plece, fiind sigur că va descoperi ceva relevant, apoi a luat-o la fugă după vampiri.

— Așteptați! a strigat el.

Vampirii au continuat să meargă, fără să-l bage în seamă.

— Stați puțin!

— Nu vorbiți cu vânătorul de umbre! i-a instruit Raphael pe ceilalți. Nici măcar să nu vă uitați la el.

— OK. Scuze de deranj! Am uitat că nu te interesează deloc Magnus. Plec și încerc să-l ajut eu, a spus Alec.

Raphael s-a oprit.

— Vorbește, a spus el, fără să se întoarcă. Când Alec a șovăit, încercând să se gândească cum să formuleze, Raphael a ridicat degetele. Trei. Doi. Unu…

— Practic, tu conduci un clan de vampiri, a spus Alec. Deci trebuie să știi bine ce se întâmplă cu repudiații.

— Mai bine decât vei ști tu vreodată, vânătorule de umbre.

Alec și-a dat ochii peste cap.

— Știi ceva de Mâna Purpurie? E un cult.

— Am auzit de el, a spus Raphael. Se zvonește că Magnus l-a înființat.

Alec n-a spus nimic.

— Eu nu cred, a continuat Raphael. O să spun asta oricui mă va întreba.

— Perfect, a spus Alec. Mersi.

— Și o să mă interesez, a adăugat Raphael, concesiv.

— OK, a spus Alec. Dă-mi telefonul tău!

— N-am telefon.

— Raphael, e clar că ai telefon, dădeai mesaje când te-am văzut prima oară la petrecere.

Raphael s-a întors, în sfârșit, la el și l-a studiat prudent. Elliott și Lily au rămas pe loc, uitându-se unul la altul. După o pauză, Raphael s-a apropiat de Alec, a scos telefonul din buzunar și i l-a pus în mâna întinsă. Alec și-a trimis un mesaj de pe telefonul lui Raphael. A încercat să caute ceva malițios și ironic, dar s-a mulțumit în final să scrie SALUT.

Jace ar fi găsit ceva malițios. În fine. Fiecare cu talentul lui.

— Este un moment istoric, a remarcat Lily. E prima oară în cincizeci de ani când Raphael dă cuiva numărul de telefon la o petrecere.

Elliott a ridicat capul, care-i căzuse în piept.

— Asta cere de băut!

Raphael și Alec i-au ignorat. Alec i-a înapoiat telefonul. Raphael l-a luat. Au înclinat amândoi capul.

— Apropo de Bane. Să nu-i faci vreun rău! a spus Raphael pe neașteptate.

Alec a ezitat.

— Nu, a spus el, cu o voce mai blândă. Niciodată nu aș putea să…

Raphael a ridicat mâna, tranșant.

— Nu fi dezgustător, te rog! Nu-mi pasă dacă-i rănești, cum spun copiii, „inimioara". Trântește-l ca pe o tonă de cărămidă magică. Chiar mi-aș dori să faci asta. Am vrut să spun, nu-l omorî.

— Nu o să-l *omor*, a spus Alec, indignat.

I se răcise sângele la auzul acestor cuvinte, și i s-a răcit și mai tare când a văzut fața lui Raphael. Vampirul vorbea serios.

— Nu? l-a întrebat Raphael. Vânător de umbre.

Rostise cuvintele așa cum le rostiseră și cei din Piața Umbrelor, numai că atunci credea că sunt spuse de oameni care socoteau că Alec era în stare să-și dea viața pentru a-l apăra pe Magnus.

Asta l-a făcut să se gândească dacă nu cumva oamenii aceia din Piață se uitau la el ca și cum ar fi fost o amenințare la adresa cuiva la care țineau.

— Încetează, Raphael! a spus Lily. I-a aruncat lui Alec o privire scurtă, surprinzător de caldă. E evident că puștiul îl iubește.

— Bleah! a făcut Raphael. Urâtă treabă. Hai să plecăm de-aici!

Elliott a chiuit.

— Mergem la after-party?

— Nu, a spus Raphael, dezgustat.

L-a lăsat pe Alec și s-a îndepărtat, fără să privească înapoi. După ce s-au uitat o clipă la el, Lily și Elliott s-au întors să-l urmeze.

Alec a rămas o clipă singur în stradă, apoi s-a întors la Magnus, care renunțase să mai caute indicii și vorbea la telefon cu cineva, făcând aranjamente pentru ridicarea discretă a cadavrului lui Mori Shu. Alec s-a apropiat de el cu prudență. Pelerina lui atârna pe niște umeri puțin mai încovoiați ca de obicei. Chipul lui, pe sub claia de păr negru cu sclipici argintiu, părea cam obosit.

Alec nu știa ce să spună.

— Cum l-ai întâlnit pe Raphael? Mi s-a părut că vă cunoașteți destul de bine.

— L-am ajutat odată un pic, mi se pare, a spus Magnus. Un fleac.

Magnus venise să-l vindece pe Alec, a doua oară când se văzuseră. Alec își amintea cum se trezise din delir și agonie cu ochii lui Magnus, ciudat de strălucitori, și cu mâinile lui ușoare și delicate. *Doare,* șoptise Alec. *Știu,* spusese Magnus. *O să te ajut cu asta.*

Iar Alec îl crezuse și mai uitase de durere.

Păstrase amintirea aceea până când pornise pe urma ei și ajunsese la ușa lui Magnus. Magnus nu se gândea la el în felul acela, dar era drăguț. Era așa de drăguț, că ar fi vindecat și ar fi ajutat oricând pe cineva.

Orice ar fi făcut Magnus pentru Raphael, era clar că acesta nu considera că fusese un fleac.

Viața lui Magnus era plină de incidente ciudate și persoane și mai ciudate. Alec, deocamdată, nu știa multe, dar putea să le afle; un lucru îl știa sigur. Sora lui îi spusese că într-o excursie, un cuplu ajunge să se cunoască mai bine, iar Alec era acum absolut sigur că în tot haosul luminos din viața lui lungă și ciudată, Magnus rămăsese la fel de bun.

În timp ce Alec stătea de vorbă cu Raphael, apăruseră doi spiriduși identici, cu un soi de pepene verde uriaș așezat pe niște roți mari și șubrede, care, după câte a înțeles Alec, era un fel de ambulanță a elfilor, venită să ridice cadavrul lui Mori Shu. Shinyun le-a dat niște bani, a vorbit ceva cu ei în italiană, după care a venit lângă Magnus și Alec. S-a uitat spre ruinele palatului, făcându-l și pe Alec să privească într-acolo.

— Dacă a existat vreodată o capră de piatră, a spus ea, acum e îngropată sub câteva tone de moloz.

— Ar fi bine să plecăm, a spus Magnus, cu o voce neobișnuit de obosită. Cred că am terminat aici.

— Stai! a exclamat Alec. Sălașul. Nu l-am găsit. Și nu cred să fi fost în partea distrusă a palatului.

— Adică, a spus Shinyun încet, în partea de deasupra. Sau ar putea să fie chiar în fața noastră, în fărâme.

— Sunt niște scări în spatele clădirii, a spus Magnus. Duc spre pivnița palatului, presupun. Dar poate mai duc și în altă parte.

Alec s-a uitat la canalul din apropiere.

— Cât de mult poți clădi aici în adâncime? N-ar însemna să intri sub apă?

— Fără magie? Nu prea mult, a spus Magnus. Cu magie? A ridicat din umeri, cu o urmă de zâmbet pe față. Cine vrea să exploreze o pivniță sinistră?

A urmat o pauză lungă și apoi Shinyun a ridicat foarte încet mâna.

— Și eu, a spus Alec.

CAPITOLUL 16

Manuscrisele Roșii ale Magiei

Magnus își amintise bine. O scară de piatră cobora în întuneric pe o alee din spatele palatului prăbușit. După ce au ajuns la ușa din lemn masiv aflată la capătul treptelor, Alec a aprins o lampa-vrăjitoarei. Shinyun a făcut să-i apară o rază de lumină din vârful degetului arătător, pe care a folosit-o ca pe o lanternă.

În spatele ușii (descuiate de Alec cu ajutorul runei de Deschidere), de-a lungul pereților umezi, de pământ, nu se găseau decât butoaie goale și covoare vechi, nimic mai interesant. Au trecut de un colț, de încă un colț și de încă un colț și au ajuns la o ușă mult mai frumoasă, fină și lustruită, pe care era sculptat un leu înaripat.

După ce au intrat pe ușă, Magnus și Shinyun au scos exclamații de încântare, dar Alec a oftat, dezamăgit.

— Am mai fost aici, a spus el. Îmi amintesc de statuia asta micuță cu Bacchus.

Magnus s-a uitat la ea.

— Pentru un zeu al vinului și al petrecerilor, a spus el, am avut mereu impresia că Bacchus e îmbrăcat mult prea simplu în statuile lui.

Shinyun ciocănea pereții încăperii, căutând vreun panou secret sau vreo ascunzătoare. Magnus era atras de statuie.

— Mereu am crezut, a continuat el încet, că, dacă ar fi fost după mine, statuile zeilor ar trebui să aibă haine un pic mai… vesele.

După ce a terminat fraza, a întins mâna să atingă statuia lui Bacchus. Din degetele lui au zburat scântei albastre, și falduriile togii zeului au căpătat textură și culoare, magia lui transformând piatra simplă și albă, de parcă marmura ar fi fost curățată de praf și acum ar fi dat la iveală statuia mai vie și mai frumos ornată.

Cu un scrâșnet, porțiunea de zid din spatele statuii a glisat într-o parte, lăsând să se vadă în spatele lui o scară îngustă.

— O soluție colorată, a spus Shinyun. Bună treabă!

Părea amuzată. Alec însă se uita ciudat la Magnus, gânditor.

Magnus a pornit în jos pe scări, urmat imediat de Alec. Magnus aproape că și-ar fi dorit să nu fie acolo. Nu putea să-și alunge teama de ce ar putea găsi, și ce ar putea gândi Alec atunci când ar găsi ceva. Statuia aceea cu Bacchus fusese o glumă — o glumă care nu i se mai părea deloc amuzantă.

Scara ducea către un coridor lung de piatră ce se termina în întuneric.

— Cum de nu sunt inundate toate astea? a întrebat Alec. Suntem în Veneția.

— Vreun vrăjitor din cult a pus barieră apei, a spus Magnus. De exemplu, Mori Shu.

Sau eu, a adăugat el în gând.

În capătul coridorului s-a deschis pe neașteptate o încăpere mare, cu tavan înalt, care fusese construită ca magazie sau

cămară. Alec a luminat încăperea cu lampa-vrăjitoarei, făcând să se vadă șiruri de lumânări neaprinse peste tot prin jur.

— Ei, asta-i destul de simplu, a spus Magnus, apoi a pocnit din degete și toate lumânările s-au aprins cu o lumină strălucitoare și caldă.

Cu siguranță era o pivniță veche. În capătul din fund era un altar vechi și șubrezit, construit de niște oameni ai peșterilor pentru a venera un zeu al focului. Pe o platformă mai ridicată, doi stâlpi de lemn flancau un bloc masiv de piatră, cioplit ca un cub perfect.

Lângă peretele din stânga era o piesă de mobilier care semăna cu o masă ieftină de plastic, plină de tămâie, mătănii și alte mărunțișuri pe care oricine le poate cumpăra de la un magazin pentru yoghini.

— Dumnezeule, cultul meu e așa de ieftin, a gemut Magnus. Sunt profund rușinat. Îi reneg pe adepții mei, pentru că sunt răi și n-au pic de stil.

— Dar nu e cultul tău, a spus Alec, distras. S-a apropiat de masă și și-a trecut un deget pe suprafața ei. E mult praf. Locul ăsta n-a mai fost folosit de mult.

— Glumesc, a spus Magnus. Încerc să mă dau curajos.

A aruncat o privire spre un colț al încăperii, unde rădăcina unui copac pătrunsese în cameră printre două pietre. S-a apropiat de ea și a tras. Nu s-a întâmplat nimic. A proiectat în colțul acela o magie de detectare. Tot nimic.

— Trebuie să mai fie și altceva, a spus Shinyun. Unde sunt urmele ritualurilor teribile care s-au făcut? Unde e sângele de pe pereți?

Alec a luat de pe masă o mică statuetă și a clătinat din cap.

— E o etichetă a producătorului aici. Cineva a cumpărat statueta asta de la un magazin de suveniruri. Dacă chestia asta e magică, atunci eu sunt Îngerul Raziel.

— Vânătorii de umbre n-ar fi *deloc* de acord să ies cu Îngerul Raziel, a remarcat Magnus.

— Dar ar fi nevoiți să se poarte frumos cu tine, a spus Alec, învârtind statuia în mână, pentru că i-ai putea distruge.

— Voi nu puteți fi niciodată serioși? i-a întrebat Shinyun.

A pornit spre altarul improvizat, dar s-a împiedicat și a căzut lată pe podea. Au urmat o tăcere, în timpul căreia nimeni nu a râs. Magnus și Alec se uitau la ea cu aceiași ochi mari. După câteva clipe lungi, Shinyun s-a răstit la ei de jos:

— Ei, măcar să se uite cineva de ce m-am împiedicat.

În timp ce ea s-a ridicat și a început să-și scuture hainele de praf, Magnus s-a apropiat de ea și a îngenunchiat. În fața altarului, fixată în podea, era o statuie micuță care înfățișa o capră. Magnus s-a așezat în genunchi lângă ea și a șoptit la urechea statuii parola pe care i-o dăduse Jimmy Rook.

— *Asmodeus*.

— Ce? a făcut Alec.

Magnus vorbise intenționat atât de încet, încât nici măcar un vânător de umbre să nu poată auzi. I-a evitat privirea lui Alec.

Un scrâșnet de piatră a stârnit ecouri în încăpere, înăbușind orice discuție care s-ar fi putut stârni între ei. Cubul de piatră de pe altar s-a deschis ca o floare. S-a ridicat de pe altar și a plutit spre peretele din spatele lui, unde s-a înfipt în piatră. Platforma pe care stătuse cubul s-a făcut pulbere. În jurul rozetei care devenise acum cubul de piatră a apărut o lumină roșie-aurie care alcătuia conturul unei uși.

Conturul luminos s-a solidificat, devenind o ușă din aur cu modele complicate, care avea în mijloc o oglindă mare, ovală.

Magnus s-a apropiat de ușa cea nouă și a studiat-o. S-a uitat la propria lui reflexie din oglindă și din nou la ușa șubredă de lemn de la intrare.

— E mai mult decât m-aș fi așteptat, a spus el și a întins mâna spre mâner.

Și Alec, și Shinyun au fost lângă el într-o clipă, încercând să-l oprească pe Magnus să intre primul pe ușă. Dorința intensă de a nu intra în conflict, care îi caracteriza pe Alec și pe Magnus, a făcut ca Shinyun să câștige; i-a îmbrâncit ușor pe cei doi și a împins ușa. S-a deschis cu ușurință și a dat la iveală un coridor lung, cu tavanul scund. Au fost izbiți de aerul stătut care venea dinspre coridor. Torțele așezate de-a lungul zidului au scânteiat, după care au început să se aprindă, una după alta.

Coridorul avea mai multe coturi, și din acest motiv, un drum care nu a durat mai mult de cinci minute li s-a părut nesfârșit. La momentul acela, Magnus nu avea idee unde se află, în raport cu palatul, sau chiar în raport cu orașul. *Dacă aș fi fost eu, și se poate să fi fost,* s-a gândit el, *aș fi plasat toată chestia asta undeva prin mijlocul lagunei.* În fața lui, Shinyun a scos o exclamație înăbușită de uimire când coridorul s-a deschis înspre ceea ce Magnus își dorea cu disperare să fie ultima cameră secretă. Numai gândul că trebuia să parcurgă tot drumul acesta înapoi îl făcea să-și dorească să se întindă pe jos și să tragă un pui de somn.

El și Alec au urmat-o pe Shinyun în cameră, și a înțeles de ce scosese Shinyun exclamația aceea. Încăperea era imensă, iar decorul ei părea rezultatul îmbinării dintre o biserică și un club de noapte, gândit pentru o noapte de pomină.

Erau două rânduri de bănci din aur de o parte și de alta a încăperii, iar pe zidurile de lângă bănci bucățile de mozaic luceau ca niște nestemate. Pe zidul din față era o pictură mare, în care era înfățișat un bărbat frumos, cu o față lungă și osoasă, cu linii ascuțite. Aproape că ar fi putut trece drept om, dacă nu ar fi avut dinții aceia ascuțiți. Singura podoabă pe care o avea era o coroană de sârmă ghimpată.

În fața picturii se afla un altar de piatră — un altar mult mai impunător — așezat în mijlocul unei pentagrame uriașe. În blocul de piatră erau cioplite linii subțiri, care porneau din cele patru colțuri și duceau către colțurile stelei de jos. Peste tot erau stropi de culoare roșu-închis, în tonuri diferite, dar de același tip.

— Vezi? a spus Shinyun, triumfătoare. Sânge pe pereți. Așa îți dai seama că e o chestie autentică.

Alec a arătat spre stânga, cu o față plină de uimire.

— De ce e un bar plin de băutură lângă altarul sacrificial?

Magnus a cedat.

— E clar că e cultul meu, nu? A făcut o pauză. Sper că altarul a fost adăugat mai târziu.

— Poate nu, a spus Alec. E posibil să fie și un alt magician care să vrea un bar cu udătură lângă altarul cu sânge.

— Păi, dacă e, ar trebui să se prezinte, a remarcat Magnus. Cred că ne-am înțelege bine.

În graba lor de a pleca, membrii cultului lăsaseră încăperea în mare dezordine. Jumătate dintre bănci erau răsturnate, podeaua era plină de gunoaie și groapa din pământ în care făceau focuri era plină de lemne pe jumătate arse.

La un moment dat, probabil că focul ieșise din groapă și scăpase de sub control, fiindcă băncile din jurul gropii erau pârlite.

Magnus s-a dus în spatele barului. O mulțime de băuturi, dar niciun pic de gheață sau de fructe sau de ornamente. Și-a turnat trei degete din cel mai amar bitter pe care l-a putut găsi și a început să soarbă din el iritat, plimbându-se prin cameră.

Amintirile sunt forme puternice de magie. Toate lucrurile din univers le au, chiar și evenimentele, locurile sau obiectele. Așa se nasc fantomele după un anumit moment tragic, de aceea sunt casele bântuite. Magnus era gata să bage mâna în foc că un sanctuar închinat unui demon, unde se făceau sacrificii rituale, trebuia să păstreze o mulțime de amintiri puternice din care ar putea culege niște indicii.

Mergând încet în jurul sanctuarului, a început să facă incantații. Mâinile le ținea întinse în mers, și vârfurile degetelor lui lăsau în urmă o dâră de ceață albă.

Ceața a plutit și s-a ridicat în aer precum valurile liniștite ale oceanului, apoi s-a condensat și a luat forma unor corpuri umane în mișcare. Erau cele mai puternice imagini care se imprimaseră în acel spațiu.

Dar ceva bloca vraja lui Magnus. Cultul era pregătit pentru asta. Magnus a întins mâinile și a împins zidul solid de magie care proteja spațiul. Câteva amintiri s-au coagulat în ceva tangibil, dar au rămas slabe și neclare, disipându-se după câteva secunde.

Dintre ele, doar trei au fost destul de viu materializate ca să poată fi deslușite. Una era un geam cu vitralii care nu se mai afla acum acolo, și vitraliile acelea reprezentau o persoană care semăna îngrozitor de mult cu Magnus, răcorit cu frunze de palmieri. Alta era o imagine cu două persoane îngenuncheate în rugăciune, un adult și un copil, și amândoi zâmbeau. Alta era o femeie care stătea lângă altar, cu un pumnal indonezian *kris* în

mână. Pe urmă erau fețe, o mulțime de fețe strâmbate de durere. A văzut mundani, ba chiar și vreo doi magicieni, însă majoritatea erau elfi. Sânge de elf, sângele care putea fi folosit la invocarea unor Demoni Căpetenie.

Când a renunțat să mai încerce, Magnus gâfâia și era ud de transpirație. Respirând greu, a risipit cu mâna ceața groasă care rămăsese în jurul lui. După ce ceața s-a disipat, a văzut-o pe Shinyun sprijinindu-se cu o mână de una dintre coloane. Îi urmărise demersul cu mult interes.

— Ceva util? a întrebat ea.

Magnus s-a rezemat de perete și a clătinat din cap.

— Cineva a făcut aici o vrajă, ca să mă împiedice să aflu ceva. Cineva foarte puternic.

— Vedeți ceva ciudat la peretele acela? a întrebat Shinyun, făcând un semn cu capul spre peretele pe care era pictat bărbatul cu dinții ascuțiți.

Magnus încercase să evite ochii din portret, de parcă tatăl lui ar fi putut să-l vadă prin ei.

Chiar dacă ar fi înființat un cult, în mod clar nu l-ar fi implicat niciodată pe Asmodeus. Era sigur că nu fusese niciodată atât de nebun sau nesăbuit să facă asta.

— Eu văd, a spus Alec, și Magnus a tresărit. Tabloul e singur pe peretele gol. E un perete mare, de ce să nu-l folosești și la altceva?

Alec s-a apropiat de perete, a pășit sub rama tabloului și a apucat partea ei de jos. A ridicat portretul uriaș de pe perete și l-a pus pe pământ, rezemat de o coloană. S-a întors la peretele gol de piatră și a început să ciocănească în el.

Shinyun s-a dus lângă el și și-a lipit palma de zid. Din mâinile ei ieșeau valuri de lumină portocalie care se revărsau

pe piatră, iar piatra a început să sclipească precum apa, alcătuind o nișă placată cu același mozaic strălucitor care era pe pereți. În nișa aceea se afla o carte mare, legată în piele de vițel vopsită într-un purpuriu intens, cu niște litere aurite ștanțate în copertă.

Literele de aur alcătuiau cuvintele MANUSCRISELE ROȘII ALE MAGIEI.

Shinyun a luat cartea și s-a așezat pe o piatră, să citească. Cartea părea imensă în mâinile ei delicate. Când a vrut să dea pagina, pergamentul îngălbenit a crăpat sub degetele sale. Alec a început să citească peste umărul ei.

Magnus n-ar fi vrut, dar și-a călcat pe inimă și a făcut câțiva pași pe lângă altar, ca să ajungă în locul în care Alec și Shinyun citeau.

Uimirea și groaza au început cumva să dispară după ce a citit câteva principii sacre scrise în *Manuscrisele Roșii*.

— „Doar Marele Toxic, care e frumos și înțelept și fermecător și frumos, poate să-i conducă pe credincioși spre Edom. Deci oferiți-i Marelui Toxic hrană și băutură și băi și masaje ocazionale."

— Au scris de două ori „frumos", a murmurat Alec.

— De ce se numește *Manuscrisele Roșii*, a întrebat Shinyun, când e o carte? Nu un manuscris.

— Sigur nu e la *plural*, „manuscrise", a spus Alec.

— Sunt convins că oricine ar fi fost acest fondator frumos, frumos, a avut motivele lui, a spus Magnus, simțind că i se strânge pieptul.

Shinyun a continuat să citească.

— „Prințul dorește doar ce e mai bun pentru copiii lui. Așadar, ca să-i cinstiți numele, trebuie să faceți o vatră plină

doar cu cele mai fine băuturi, trabucuri și bomboane. Ofrandele și darurile oferite Marelui Toxic simbolizează iubirea dintre credincioși, așa că lăsați băutura să curgă și aurul să se adune, și amintiți-vă mereu legile sacre.

Viața e o scenă, așa că ieșiți cu stil.

Doar credincioșii care fac o băutură cu adevărat minunată se vor bucura de favoruri.

Nu-l insultați pe Marele Toxic cu fapte crude sau cu prost gust la îmbrăcăminte.

Căutați-i pe copiii demonilor. Iubiți-i așa cum îl iubiți pe Dumnezeul vostru. Nu lăsați copiii singuri.

În vremuri de restriște, nu uitați: toate drumurile duc la Roma."

Alec s-a uitat la Magnus, dar acesta nu a înțeles pe deplin surâsul lui.

— Eu cred că tu ai scris asta.

Magnus s-a cutremurat. Chiar suna ca el. Ca partea aceea proastă a lui, frivolă, nesocotită, disprețuitoare și superioară. Nu își amintea s-o fi scris. Dar era aproape sigur că o scrisese. El era, aproape sigur, Marele Toxic. El era, aproape sigur, responsabil pentru Mâna Purpurie.

— E stupid, a remarcat Shinyun cu dezgust.

— Magnus, nu te simți ușurat că e o glumă? l-a întrebat Alec, și Magnus și-a dat seama că zâmbetul lui fusese de ușurare. De ce ar fi considerat cineva că trebuie să-ți ia amintirile astea? Nu e o chestie serioasă.

Era gata să se răstească la Alec, deși știa că, de fapt, era furios pe el însuși. *Nu pricepi ce înseamnă asta?* Poate că Mâna Purpurie începuse ca o glumă, dar acum era mortal de serioasă. Muriseră oameni din cauza glumei lui.

Magnus era responsabil nu doar de existența cultului. Shinyun stătea pe piatră în fața lui, și viața ei distrusă era dovada vie a faptelor lui. Magnus le spusese discipolilor săi să-i caute pe copiii demonilor. Le poruncise să fie aduși în cult copiii-magician. Toate relele făcute de cult, toată suferința lui Shinyun erau opera lui Magnus.

În curând își va da seama și Alec de asta. Și-a dres glasul și a încercat să-l facă să sune ușor ca aerul.

— Ei, vestea bună e, a spus el, ignorând întrebarea lui Alec, că toate drumurile duc la Roma. Așa că măcar știm unde să căutăm în continuare.

† † †

DIMINEAȚA AVEA SĂ VINĂ ÎN CURÂND PESTE VENEȚIA, LUMINÂND apa și cerul. Orașul deja se trezea la viață. Magnus vedea cum se ridică obloanele magazinelor și simțea în aer mirosul de pâine proaspătă, de cârnați, dar și de apă de mare.

Dimineața și transformările ei încă nu apăruseră. Zorii erau ca o linie sidefie deasupra apelor indigo. Clădirile și podurile păreau violet și argintii în lumina care devenea tot mai puternică. Magnus, Alec, Shinyun și Malcolm, pe care îl găsiseră dormind ghemuit pe treptele din fața palatului dărâmat și îl luaseră cu ei, urcaseră într-o gondolă goală. Magnus dirijase cu mâna gondola spre hotelul lor, magia lui aruncând scântei albastre care se împrăștiau pe suprafața apei.

Hainele lui de petrecere erau cenușii de praf și mototolite, exact așa cum se simțea și el. Porniseră cu toții tăcuți pe coridoarele nesfârșite, ieșind pe uși și urcând scări până când

văzuseră stelele care începeau să pălească pe cerul ce se lumina deasupra canalelor. Abia dacă-și adresaseră un cuvânt, iar el îi evita privirea lui Alec. Acesta era vizibil obosit. Își abandonase smochingul rupt pe undeva, prin ruinele palatului, și acum era în cămașă, cu fața mânjită de praf și noroi. Alergase, se luptase și cercetase mai toată noaptea, încercând să repare greșelile lui Magnus, se repezise la oameni și îi apărase cu propriul trup când vrăjile magicienilor începuseră să distrugă locul în care se aflau.

Acum stătea întins în barcă, cu spatele lipit de pieptul lui Magnus. Magnus îi simțea tot corpul inert de oboseală.

— Îmi pare rău că te-ai simțit groaznic la petrecerea asta oribilă, i-a șoptit Magnus la ureche.

— Nu m-am simțit groaznic, a șoptit Alec, la rândul lui, cu vocea răgușită de oboseală și de grijă. Am fost cu tine.

Magnus a simțit cum îi cade capul înapoi pe pieptul lui.

— Păcat că petrecerea s-a încheiat așa de repede, a comentat Malcolm.

— E aproape ora la care se ia micul dejun, Malcolm. În plus, clădirea s-a prăbușit. Vrea cineva să ia micul dejun?

— Cea mai importantă masă a zilei, a murmurat Alec, cumva mai mult de jumătate adormit.

Nu a răspuns nimeni, nici măcar Malcolm, care era în mod evident preocupat de eșecul serii.

— Nu-mi vine să cred ce-a făcut Barnabas Hale, a spus el. E așa de necivilizat! Mă bucur că pleacă în alt oraș. Florența, parcă? Sau era…

— Roma, a răspuns Shinyun, posomorâtă.

— A, da, a spus Malcolm, înseninat. Roma era.

Era o tăcere apăsătoare. A fost spartă când Malcolm a început să cânte încet și fals un cântec despre o iubire pierdută lângă mare. Nu avea importanță — gândurile lui Magnus erau departe.

Barnabas Hale se ducea la Roma.

Toate drumurile de la Mâna Purpurie duceau la Roma.

Mâna Purpurie și liderul ei, care aruncaseră vina pentru toate acțiunile întreprinse azi de cult asupra lui Magnus, erau aproape sigur la Roma.

Magnus îl cunoștea de mult timp pe Barnabas Hale și niciodată nu-l simpatizase. Apariția lui la Veneția fusese o surpriză neplăcută. Dar era un salt mare de la *tipul ăsta e enervant* la *tipul ăsta măcelărește elfi, invocă Demoni Căpetenie și a încercat să mă ucidă cu un demon-cloșcă Raum.*

Totuși, Barnabas era un magician cu multă putere. Spusese că palatul îi aparținea, deci avea și bani. În orice caz, era un tip care trebuia urmărit.

— Trebuie să ne odihnim, a spus Shinyun în cele din urmă, și pe urmă să plecăm la Roma cât mai curând posibil.

— Cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât mai repede eu și Alec ne vom putea continua vacanța, a adăugat Magnus.

Voioșia din glasul lui nu era convingătoare nici pentru el. Mâine, și-a spus el, va fi mai bine. Va înceta să se mai simtă strivit de greutatea trecutului și de groaza pentru viitor, și se va bucura de prezent, așa cum făcea întotdeauna.

— Sunt sigură că tu și Alec vă veți distra, a comentat Shinyun.

Era greu de spus, dat fiind fața ei inexpresivă, dar Magnus a avut impresia că asta poate fi un semn de împăcare. I-a zâmbit cât putea de frumos.

— E foarte devotat, a continuat Shinyun, uitându-se la Alec.

Acesta avea ochii închiși, dar brațul lui îl ținea protector pe Magnus, chiar și în somn.

— Renunță vreodată?

Shinyun a întins degetele, să-i atingă mâna lui Magnus, dar acesta a simțit cum se încordează mușchii din trupul lui Alec cu o clipă înainte ca vânătorul de umbre să facă o mișcare fulgerătoare și să-i prindă încheietura lui Shinyun.

— Nu, a spus Alec.

Shinyun a rămas nemișcată, apoi și-a retras mâna. Capul lui Alec s-a prăbușit instantaneu pe pieptul lui Magnus și a intrat din nou în starea aceea dintre veghe și somn.

Gondola a trecut pe sub Puntea Suspinelor, care era ca o coroană palidă profilată pe cerul neguros. Prizonierii de demult își văzuseră ultima oară orașul de pe acest pod, înainte să fie duși la locul execuției.

Magnus a observat că Malcolm se uită la ei cu fața albă ca marmura. Malcolm iubise un vânător de umbre. Nu se terminase bine. Magnus vorbise odată cu el despre asta, despre cum treci peste o iubire și mergi mai departe, și găsești o altă iubire. Malcolm clătinase din cap. Îi spusese atunci: *Eu nu voi vrea niciodată o altă iubire.*

Magnus crezuse atunci că se poartă nebunește.

Poate că toate iubirile te aduc aproape de nebunie. Cu cât mai profundă e iubirea, cu atât e mai periculoasă.

Barca plutea pe apele întunecate. Când Magnus s-a uitat în urmă, a văzut ultimele scântei de magie scufundându-se și dispărând în adâncuri. Scânteile sclipeau, albastru strălucitor și

alb lucitor, iar undele calme ale apei se făceau pe rând violet, sidefiu-deschis și negre ca de tuș sub cerul dimineții care încă nu venise. Apa căpăta o ultimă iluminare înainte ca scânteile lui albastre să se scufunde. Magnus și-a strecurat delicat degetele prin părul lui Alec, moale și ciufulit, și l-a simțit cum întoarce puțin capul spre el, prin somn. L-a auzit pe Malcolm cântând și și-a amintit din nou de cuvintele pe care i le spusese în urmă cu mult timp.

Eu nu voi vrea niciodată o altă iubire.

CAPITOLUL 17

Secrete amare

— Când ești la Roma, Alexander, a spus Magnus, trebuie să conduci un Maserati.

Trebuiau să ajungă la Roma cât mai curând posibil și nu puteau folosi un Portal, așa că Magnus le-a spus că a ales următoarea variantă optimă. Shinyun citea *Manuscrisele Roșii ale Magiei* și îi ignora pe amândoi, ceea ce îi convenea lui Alec.

— O alegere excelentă, le-a spus angajatul de la compania de închirieri de mașini de lux. O să vă placă un 3500 GT Spyder clasic.

Alec s-a aplecat spre Magnus.

— Și mașina e păianjen?

Magnus a ridicat din umeri, aruncându-i lui Alec un zâmbet de o veselie irezistibilă.

— Habar n-am. Am ales-o doar fiindcă e italienească și roșie.

Douăzeci de minute mai târziu erau pe A13, spre Bologna, cu capota coborâtă și cu vântul șuierându-le pe la urechi. Shinyun stătea în spate, culcată pe banchetă, cu ghetele proptite de fereastră, și citea din când în când cu glas tare din *Manuscrisele Roșii*. Alec stătea în dreapta, chinuindu-se să găsească

drumul cu ajutorul unei hărți-acordeon, scrise într-o limbă pe care nu o înțelegea.

Magnus, care era la volan, a spus:

— N-am mai condus de mult cu schimbător de viteze. Fără glume, vă rog.

Au ajuns la Florența la timp să ia cina mai devreme. Magnus făcuse rezervare la un restaurant așa de micuț, încât Alec era convins că e, de fapt, sufrageria bucătarului. A primit acolo cele mai bune paste pe care le mâncase vreodată.

După masă, Magnus a spus:

— Nu putem să alergăm tot timpul așa, nebunește, cu mașina. O să facem accident. Să încercăm să bifăm și un obiectiv din vechiul nostru itinerar. Nu suntem departe de Grădinile Boboli.

— Bine, a încuviințat Alec.

Shinyun a pornit după ei, cu *Manuscrisele Roșii* la subraț, deși nu o invitase nimeni să vină.

Magnus le-a povestit despre locul spre care se îndreptau, în timp ce mergeau de-a lungul râului Arno, traversau Ponte Vecchio și parcurgeau în zigzag străzile, oprindu-se la diverse tarabe. Magnus și-a cumpărat o eșarfă, o pereche de ochelari de soare, o *zeppola*[1] și o pelerină care îl făcea să semene cu Fantoma de la Operă.

Au ajuns la amfiteatrul din Grădinile Boboli și au ocolit statuile care îl mărgineau, ca să pătrundă înăuntru, la obeliscul central.

— N-am mai făcut de mult o fotografie pentru cei de acasă, a spus Alec.

---

[1] Un soi de gogoașă prăjită în baie de ulei și umplută cu cremă, mâncată în sudul Italiei (n. red.).

Magnus l-a apucat de braț și l-a tras după el pe lângă Fântâna lui Neptun și statuia Abundenței, până a găsit o statuie care înfățișa un individ mare și dezbrăcat pe o țestoasă uriașă. A declarat că acela este locul perfect pentru o fotografie. Și-a dat puțin pe spate pălăria panama și s-a așezat într-o poză regală lângă statuia care, i-a explicat el lui Alec, îl înfățișa pe Morgante[1]. Alec s-a rezemat în cealaltă parte, cu mâinile în buzunare, iar Shinyun le-a făcut câteva fotografii cu telefonul lui Alec.

— Mersi, a spus Alec. Le trimit și îi spun lui Isabelle că ne simțim foarte bine.

— Îi spui? l-a întrebat Magnus.

Alec a clipit nedumerit.

— Normal. Adică, da, mi-e dor de Isabelle și de Jace, de mama și de tata.

Magnus părea că mai așteaptă ceva. Alec s-a mai gândit.

— Și de Clary, a adăugat el. Un pic.

— Ea e drăgălașa mea. Cui nu i-ar fi dor de ea? a spus Magnus, dar tot părea încordat.

— Pe Simon chiar nu-l cunosc așa de bine, a mai încercat Alec.

Nu cunoștea multă lume. Era familia lui, inclusiv Jace și noua lui iubită, pe care acesta o strecurase ca și cum ar fi fost la pachet cu el. Mai cunoștea câțiva vânători de umbre. Aline Penhallow era de vârsta lui Alec și era maestră în folosirea pumnalelor, dar Aline locuia în Idris, așa că nu se întâlnea prea des cu ea, chiar dacă el era în New York.

---

[1] Braccio di Bartolo, cunoscut ca Nano Morgante, piticul de curte al lui Cosimo I de Medici, în Florența secolului al XVI-lea. Înfățișarea lui pe o broască-țestoasă este o parodie a statuilor ecvestre clasice (n. red.).

Lui Alec i-au trebuit câteva minute ca să-și dea seama, cât se plimbau prin grădină, că Magnus își făcea, poate, griji de ce le va spune el celor din familie și prietenilor, care erau, desigur, în majoritatea lor, vânători de umbre. Niciunul dintre ei n-ar fi fost tentat să-i acorde lui Magnus prezumția de nevinovăție, așa cum o făcea Alec.

Alec era îngrijorat pentru Magnus, fiindcă se străduia cam prea mult să se simtă bine. Îi plăcea când Magnus se simțea bine cu adevărat, dar nu-i plăcea deloc când doar se prefăcea, și de-acum își dădea seama când se întâmpla asta. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar Shinyun era acolo, el nu știa ce să spună și chiar în clipa aceea i-a sunat telefonul în buzunar.

Era Isabelle.

— Chiar acum mă gândeam la tine, i-a spus Alec.

— Și eu mă gândeam la tine, a replicat Isabelle, veselă. Te distrezi bine în vacanță, sau ai trecut deja la muncă? Chiar nu poți să te abții?

— Suntem în Grădinile Boboli, a spus Alec, lucru care era perfect adevărat. Ce face lumea la New York? a întrebat el repede. Clary îl mai bagă pe Jace în belele? Jace o mai bagă pe Clary în belele?

— Asta e piatra de temelie a relației lor, dar nu, Jace stă mai mult cu Simon, i-a raportat Isabelle. Zice că joacă jocuri video.

— Crezi că l-a rugat Simon să stea cu el? a întrebat Alec, sceptic.

— Frate, nu! a spus Isabelle.

— Jace a mai jucat vreodată jocuri video? Eu n-am jucat.

— Sunt convinsă că o să se descurce, a spus Isabelle. Simon mi-a explicat despre ce e vorba și nu pare prea greu.

— Cum merge treaba cu tine și cu Simon?

— A luat un bon de ordine și stă la coada lungă a bărbaților disperați să-mi atragă atenția, a răspuns Isabelle, hotărâtă. Cum merge treaba cu tine și cu Magnus?

— Păi, chiar mă întrebam dacă ai vrea să mă ajuți.

— Da! a exclamat Isabelle, cu o încântare groaznică. Ai făcut bine să apelezi la mine. Sunt mult mai subtilă și mai pricepută în arta seducției decât Jace. OK, uite care e prima mea propunere. O să ai nevoie de un grapefruit…

— Stai puțin! a spus Alec.

S-a îndepărtat în grabă de Magnus și de Shinyun și s-a ascuns în spatele un gard viu înalt. Cei doi s-au uitat după el, uluiți.

— Te rog, nu continua propoziția. Adică, încă mă mai interesează problemuța aia legată de cult. Îmi doresc mult să o rezolv, ca Magnus să fie din nou mai fericit. În vacanța noastră.

Și astfel demonii să nu mai încerce să-l ucidă pe Magnus, să nu mai existe zvonurile acelea urâte despre Magnus, iar Conclavul să nu mai reprezinte pentru el o amenințare urâtă. Și astea l-ar face mai fericit pe Magnus, Alec era sigur.

— Corect, a spus Isabelle. De fapt, de-asta te-am și sunat. I-am trimis un mesaj lui Aline Penhallow, cu cuvinte bine alese, dar ea nu e acum la Idris și nu ne poate ajuta. Așa că n-am putut să aflu prea multe, dar am făcut niște săpături în arhivele Institutului. Nu avem o secțiune prea mare pentru culte. În New York nu prea sunt. Probabil din cauza prețurilor mari pe care le au proprietățile. În orice caz, am găsit o copie a unui manuscris original, care ar putea să te ajute. Am fotografiat câteva pagini. Ți le trimit prin e-mail.

— Mersi, Izzy, a spus Alec.

Isabelle a șovăit.

— Era acolo un frontispiciu pe care era pictat cineva cu o figură groaznic de familiară.

— Da?

— Alec!

— Tu îmi spui toate secretele tale, Izzy?

Isabelle a făcut o pauză.

— Nu, a răspuns ea cu o voce mai blândă. Dar o să-ți spun acum unul. Dintre toți bărbații care stau la rând pentru mine, Simon ar putea să fie favorit.

Alec s-a uitat la tufele verzi, care luceau în aerul rece al serii italiene, la statuile de marmură albă și la Magnus, care le imita pozițiile. Shinyun nu putea zâmbi, dar Alec era convins că ar fi vrut s-o facă. Nimeni nu putea să nu-l simpatizeze pe Magnus.

— Bine, a spus Alec. Dintre toți bărbații care stau la rând pentru mine, Magnus ar putea să fie favorit.

Isabelle a scos un țipăt de indignare. Alec a zâmbit.

— Mă bucur să te aud vorbind așa, a spus ea, rostind totul dintr-odată. Și n-o să mă bag. Vreau doar să știi că dacă îmi spui un secret, eu îl păstrez. Poți să ai încredere în mine.

Alec și-a amintit de zilele de demult și de vechile lor frici, când Isabelle încerca din când în când să deschidă o conversație despre băieți și îl lăsa pe Alec să le închidă. Se răstea întotdeauna la ea, îngrozit să vorbească și să nu-l audă cineva, dar uneori, noaptea, când se gândea că e posibil ca părinții lui să-l renege, ca cei din Conclav să-l respingă și ca Jace și Max să-l urască, singura lui alinare era că sora lui știe, și încă îl iubește.

Alec a închis ochii și i-a spus:

— Întotdeauna am avut încredere în tine.

Atunci, trebuia să-i spună lui Magnus că vorbise cu Isabelle despre Mâna Purpurie.

— Îmi pare rău, a adăugat el, imediat după ce a făcut-o. M-am obișnuit să-i spun totul.

— Nu trebuie să te scuzi, a replicat Magnus imediat, dar pe fața lui apăruse din nou tristețea, o tristețe pe care încerca s-o ascundă, dar pe care Alec o vedea foarte bine. Simt nevoia să… Uite ce e, spune-i surorii tale ce vrei. Spune cui vrei.

— Uau! a făcut Shinyun. Asta e o nesăbuință extremă, Magnus. Una e încrederea și alta e neghiobia. Vrei să te arunce Conclavul în închisoare?

— Nu, nu vreau! s-a răstit Magnus.

Alec ar fi vrut să-i spună lui Shinyun să tacă din gură, dar știa că Magnus vrea să se poarte frumos cu ea. Așa că nu i-a spus lui Shinyun să tacă din gură.

În loc de asta, a spus:

— Când ajungem la Roma, mă gândeam că ar trebui să trec pe la Institut.

— Ca Magnus să poată fi aruncat în închisoare…, a început Shinyun, de data asta cu furie.

— Nu! a spus Alec. Ca să iau mai multe arme. Și să întreb cu prudență și discreție dacă au auzit de unele activități de invocare a demonilor care ar putea să ne conducă spre Mâna Purpurie. Nu știm decât că mergem la Roma. Roma e un oraș mare. Dar mă gândeam că ar fi mai bine dacă… dacă m-aș duce singur. Cu mine n-ar fi bănuitori.

Shinyun a deschis gura.

— Du-te! a spus Magnus.

— Ți-ai pierdut mințile! a exclamat Shinyun.

— Am încredere în el, a replicat Magnus. Mai mult decât în tine. Mai mult decât în oricine.

Alec s-a întrebat dacă Magnus n-a greșit acordându-i încrederea, când au găsit un Internet Café lângă Grădinile Boboli și a scos la imprimantă ceea ce trimisese Isabelle. Care s-au dovedit a fi primele pagini din *Manuscrisele Roșii ale Magiei.*

— Nu vreau să fiu melodramatic, a spus Magnus, dar… aaah! Aaah! De ce? Nu pot să cred că ne-am chinuit să intrăm într-un sanctuar secret dintr-o pivniță sinistră ca să găsim ceva ce ne-ar fi trimis sora ta a doua zi.

Alec s-a uitat la pagina cu istoria glorioasă a Mâinii Purpurii, în care Marele Toxic le poruncea discipolilor să picteze dungi albe pe cai și să facă șoarecele de lemn animalul-simbol al Marocului.

— E ironic, a admis el.

— Nu e, a spus Shinyun. Asta nu e ironie…

Magnus i-a aruncat o privire furioasă și ea s-a oprit.

Alec a ridicat din umeri.

— Nu e rău că mai avem un exemplar. Shinyun citea cartea. Acum pot s-o citesc și eu.

Trebuia să fie mai simplu decât să citească harta. În timp ce se întorceau spre mașină, Magnus s-a uitat la Alec și a început să arunce cheile dintr-o mână în alta.

— Am ajunge mai repede dacă am conduce cu schimbul, a propus Alec, plin de speranță.

— Ai mai condus vreodată o mașină cu schimbător de viteze?

Alec a ezitat.

— Nu poate fi mai greu decât să tragi cu arcul călare pe un cal care merge în galop.

— Sigur nu e, a spus Magnus. Pe urmă, tu ai super-reflexe umane. Ce rău s-ar putea întâmpla?

I-a aruncat cheile și a urcat zâmbind pe scaunul din dreapta. Alec i-a zâmbit și a pornit repede spre volan.

Magnus i-a sugerat să facă vreo câteva ture prin parcare, ca să se acomodeze.

— Trebuie să ridici piciorul stâng de pe ambreiaj pe măsură ce apeși accelerația cu piciorul drept, i-a spus.

Alec s-a uitat la el.

— Vai, nu! a replicat sec. Trebuie să-mi mișc picioarele în același timp. Cum aș putea să mă descurc, când agilitatea mea e pusă la încercare așa de mult?

S-a întors în scaun, a apăsat pedala de accelerație și a fost recompensat cu un schelălăit ascuțit, ca de iele prinse în capcană. Magnus a zâmbit, dar nu a spus nimic.

Desigur că în scurt timp Alec a început să manevreze bine mașina prin parcare.

— Ești gata să duci spectacolul pe șosea? l-a întrebat Magnus.

Alec i-a răspuns doar cu un zâmbet și a demarat. I-a scăpat un țipăt de bucurie și de uimire când a pornit cu Maserati-ul pe șoseaua șerpuită. Au intrat pe drum drept, și Alec a apăsat pedala de accelerație.

— Mergem foarte repede, a remarcat Shinyun. De ce mergem așa de repede?

Huruitul plăcut al decapotabilei roșii umplea aerul. Alec s-a uitat la Magnus și l-a văzut că-și pune ochelarii de soare și își reazemă cotul de portieră, aplecându-se în afară și zâmbind în vântul care-i răcorea fața.

Alec se bucura că poate să-l facă să se mai relaxeze. În plus, nu se gândise că ar putea conduce atât de extrem și de dramatic.

Când spunea mașini, se gândea la Manhattan: mașini mult prea multe, drumuri insuficiente, înaintare lentă și enervantă pe arterele orașului. Acolo, a fi pieton însemna libertate. Aici, însă, în regiunea Toscana, mașina reprezenta o eliberare, o eliberare încântătoare. S-a uitat la iubitul lui incredibil de frumos, la părul lui care flutura și la ochii închiși, în spatele ochelarilor de soare. Uneori, viața lui era OK. A ignorat-o cu încăpățânare pe magiciana îmbufnată de pe bancheta din spate.

În următoarea oră au urmărit Apeninii prin inima Toscanei. În stânga lor erau câmpuri aurii, scăldate de lumina apusului, întinse până la orizont, iar în dreapta erau șiruri de case de piatră urcate pe coaste, deasupra unei mări de podgorii. Chiparoșii fosneau în vânt.

Era noapte neagră când au ajuns acolo unde Magnus spunea că sunt munții Chianti. Alec nu s-a uitat la ei. Acum se simțea destul de sigur pe el conducând Maserati-ul, dar manevrarea schimbătorului de viteze când treci pe marginea unei prăpăstii, pe întuneric, e o experiență cu totul diferită și riscantă.

Ceea ce făcea ca situația să fie și mai stresantă era faptul că farurile nu le ofereau decât o vizibilitate de vreo patru metri, deci nu puteau vedea decât o fâșie îngustă de drum în față, versantul abrupt al muntelui și marginea prăpastiei, peste care se vedea cerul. Doar una dintre opțiuni era bună. Alec a reușit să ia corect primele viraje, dar transpirația începuse să-i înțepe ochii.

— Te simți bine? l-a întrebat Magnus.

— Perfect, a spus Alec repede.

Meseria lui era să lupte cu demonii. Aici era vorba de șofat, un lucru pe care până și mundanii îl făceau fără să aibă vreun talent deosebit sau rune care să le ascută simțurile. Nu trebuia decât să se concentreze.

Se ținea cam prea tare de volan și smucea schimbătorul de viteze de fiecare dată când avea de făcut un viraj mai strâns.

A apreciat greșit gradul de curbură într-un viraj și mașina a scăpat de sub control. A încercat să accelereze și să reintre pe bandă, dar a călcat din greșeală pe frână și s-au trezit răsucindu-se în josul unei pante abrupte.

Priveliștea care li s-a arătat nu era plăcută. Însemna că o să sară peste marginea prăpastiei.

Alec a întins mâna să-l protejeze pe Magnus, iar acesta l-a apucat de braț. Alec mai avusese o dată senzația aceea stranie de conexiune, când se aflau pe un vas, pe o mare agitată: Magnus îl apucase de mână fiindcă avea nevoie de puterea lui. Și-a răsucit brațul și s-au prins de mână, fără să simtă altceva decât un impuls puternic de a-l atinge.

Mașina părăsise carosabilul și ieșise de pe drum, când s-a oprit brusc, cu cele două roți din față învârtindu-se în aer și în magie caldă, albastră. A rămas suspendată așa o clipă, apoi s-a îndreptat singură și a revenit pe fâșia îngustă de pământ de lângă șosea.

— V-am zis eu că mergem prea repede, a spus Shinyun destul de calmă, de pe bancheta din spate.

Alec încă îl mai strângea de mână pe Magnus, iar mâna cealaltă o avea sprijinită de pieptul lui. Inima unui magician bate altfel decât inima mundanilor. Bătăile inimii lui erau liniștitoare în întunericul acela. Alec deja cunoștea bine ritmul acelei inimi.

— E doar o mică prăpastie, a spus Magnus. Nu e ceva cu care să nu ne putem descurca.

Alec și Magnus au coborât din mașină. Magnus și-a întins mâinile, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze cerul nopții. Alec

s-a apropiat de marginea prăpastiei și s-a uitat în jos, fluierând cu uimire la vederea râpei abrupte. S-a uitat alături, la micul drum neasfaltat, care ducea spre o porțiune de pământ liberă, la marginea prăpastiei. I-a făcut semn lui Magnus.

— E destul de periculos să circulăm noaptea. Poate ar trebui să rămânem aici.

Magnus s-a uitat în jur.

— Pur și simplu… aici?

— Ar fi distractiv să facem un foc de tabără, a spus Alec. Am putea frige bezele. Sigur, mai întâi ar trebui să le aduci de undeva.

Shinyun ieșise din mașină și venise lângă ei.

— Lasă-mă să ghicesc, i-a spus ea lui Magnus pe un ton sec. Dragul meu, după tine, camparea înseamnă când hotelul nu are mini-bar.

Magnus a clipit nedumerit.

— Te-am luat cu gluma asta, l-a informat Shinyun.

Magnus a ridicat ochii spre cerul nopții. Alec vedea conturul argintiu al lunii reflectat în ochii lui de aur. Se potrivea cu conturul zâmbetului apărut brusc pe fața lui.

— Bine, a spus Magnus. Hai să ne distrăm!

†††

ALEC A LĂSAT JOS EXEMPLARUL SĂU DIN *MANUSCRISELE ROȘII ALE Magiei*, să se uite la locul de campare pregătit de Magnus. Presupusese că acesta va aduce un cort destul de spațios pentru două persoane și destul de înalt, încât să poată sta în picioare fără să se cocoșeze. Cel puțin așa făcuse Shinyun la cortul pe care, la insistențele ei, și-l adusese singură.

Ceea ce ridicase Magnus nu era atât un cort, cât un pavilion, cu draperii și cu margini ondulate. Interiorul spațios avea două dormitoare, o baie, o zonă comună și o sufragerie. Alec a dat o raită prin construcția masivă din piele de capră și a descoperit că bucătăria era amplasată în spate, lângă o verandă acoperită, dotată cu masă și scaune. Lângă ușa din față, ca tușă finală, era înfipt un steag cu vulturul Legiunii Romane, ca un tribut adus tematicii numite de Magnus „când ești în Roma".

Magnus a ridicat prelata și a ieșit afară din cort, cu un aer satisfăcut.

— Ce părere ai?

— E mișto, a spus Alec. Dar nu pot să pricep… unde ai găsit atâta piele de capră?

Magnus a ridicat din umeri.

— Tot ce trebuie să știi e că eu cred în magie, nu în cruzimea față de animale.

S-a auzit un sunet ca de aspirare, după care a apărut din senin o construcție monstruoasă, care a aruncat un nor de praf în toate părțile. În locul unde fusese cortul lui Shinyun era acum o căsuță de lemn pe două niveluri, care obtura o treime din cer. Shinyun a ieșit din locuința ei îmbunătățită și s-a uitat la Magnus.

Intraseră într-o competiție care-pe-care din ce în ce mai puțin subtilă încă de când probau haine în La Mercerie, sprijinind astfel teoria lui Alec, conform căreia toți magicienii își demonstrează puterea unul în fața celuilalt, un soi de rivalitate frățească în variantă magică. Era limpede că Magnus se joacă. Alec suspecta că Shinyun lua joaca asta ceva mai în serios, dar el credea în continuare că Magnus e un magician mai bun.

— Îmi plac la nebunie turnulețele! i-a strigat Magnus.

Era greu să-l învingi pe Magnus cu excesele, și-a spus Alec. Pur și simplu le admira.

— Ce-ai zice de o gustare în miez de noapte?

S-au adunat în jurul focului de tabără, amplasat în capătul perimetrului, la câțiva metri de marginea prăpastiei. Magnus construise inițial vatra, după care Shinyun o îmbunătățise, astfel încât acum semăna cu un rug pregătit pentru o ceremonie funerară vikingă. Flăcările erau atât de înalte, de parcă ar fi încercat să transmită un semnal până în Valhalla.

Pe sub luna parțial acoperită, o flotilă de nori plutea în fața muntelui Corno, cel mai înalt vârf din lanțul Apeninilor. Un roi de licurici zbura chiar deasupra capetelor lor, și toată natura prinsese viață în jur, greierii țârâiau, bufnițele țipau ritmic, în vreme ce vântul venea șuierând surd din valea de jos. Undeva, în depărtare, o haită de lupi se alăturase simfoniei nocturne cu un cor de urlete.

— Par așa de singuri, a spus Shinyun.

— Nu, a replicat Alec. Sunt împreună. Vânează.

— Tu ești expertul aici, a observat Shinyun. Și eu am fost odată singură și vânată.

— Ai fost odată și într-un cult, a subliniat Alec, apoi și-a mușcat buzele.

În vocea lui Shinyun a apărut o notă de iritare.

— Spune-mi, vânătorule de umbre, unde sunt nefilimii când repudiații au necazuri?

— Ne protejează, a spus Magnus. L-ai văzut pe Alec la Veneția.

— Era acolo fiindcă sunteți împreună, a ripostat Shinyun. Dacă nu erați împreună, n-ar fi fost acolo. Se țin după noi, ne

fac rău, și apoi ne lasă. Când s-a hotărât că un copil de magician e mai puțin valoros decât copiii Îngerului?

Alec nu știa ce să spună. Shinyun și-a desfăcut brațele în lături și s-a ridicat.

— Vă cer scuze, a spus ea. Sunt cam nervoasă acum, când știu că mai avem atât de puțin până la destinație. Am să mă retrag. Trebuie să mă odihnesc. Mâine ajungem la Roma. Cine știe ce ne așteaptă acolo?

Shinyun i-a salutat cu o înclinare scurtă a capului, apoi s-a îndreptat spre cortul ei uriaș, lăsându-i pe Alec și pe Magnus singuri lângă foc.

— Presupun că Shinyun ar spune „nu" la cântarea de lângă foc pe care o plănuisem eu, a spus Magnus.

A întins mâna și l-a mângâiat ușor pe Alec cu vârful degetelor pe ceafă, cu un gest absent. Alec a înclinat capul la atingerea lui. Când Magnus și-a retras mâna, Alec ar fi vrut să se ducă după ea.

— Nu-ți face griji în privința ei, a spus Magnus. Mulți magicieni au avut o copilărie tragică. Venim într-o lume deja întunecată de demoni. E greu să nu cedezi furiei.

— Tu nu faci asta.

Vocea lui Magnus a sunat sec:

— Am făcut-o.

— Shinyun nu trebuia să intre într-un cult, a spus Alec.

— Nici eu nu trebuia să înființez un cult, a replicat Magnus.

Alec a spus:

— Asta-i altceva.

— Sigur că da. E mai grav.

Magnus a aruncat o crenguță în foc și s-a uitat la ea cum arde și se înnegrește, cum se încovoaie și se transformă în cenușă. Alec îl privea.

Magnus Bane era întotdeauna un foc viu, fantezist, efervescent, eteric și bonom. Era Înaltul Magician din Brooklyn, îmbrăcat în culori strălucitoare și machiat cu sclipici pe la ochi. Era genul de persoană care făcea petrecere cu ocazia zilei de naștere a pisicii sale și care iubea pe cine voia, cu mândrie și fără să se ascundă.

Numai că în spatele acestei străluciri era ceva întunecat. Alec trebuia să cunoască și latura aceasta a lui Magnus, altfel niciodată nu l-ar ști cu adevărat.

— Cred că înțeleg ce e cu Shinyun, a spus Alec încet. La început, m-am întrebat de ce ai insistat să vină cu noi. Ba chiar m-am gândit că nu vrei să fim singuri.

— Alec, eu…

Alec a ridicat mâna.

— Dar pe urmă am înțeles. Te simți vinovat față de ea, nu-i așa? Dacă Mâna Purpurie i-a făcut rău, te simți obligat să o ajuți. Ca să îndrepți lucrurile.

Magnus a înclinat ușor din cap.

— Ea e oglinda mea întunecată, Alexander, a spus el. Într-un anume fel, ea este așa cum aș fi putut să fiu eu, dacă n-aș fi avut norocul să am parte de dragoste și afecțiune — de la mama, de la Ragnor, de la Frații Tăcuți. Și eu aș fi putut să fiu atât de disperat, încât să intru într-un cult precum Mâna Purpurie.

— Nu prea vorbești despre trecut, a spus Alec încet. Nici măcar nu mi-ai spus că erai atât de apropiat de magicianul care a murit. Ragnor Fell. Ați fost apropiați, nu?

— Da, a spus Magnus. A fost primul meu prieten.

Alec s-a uitat în jos, la mâinile lui. Primul lui prieten fusese Jace, dar Magnus știa asta. Magnus știa totul despre el. Era ca o carte deschisă. A încercat să-și reprime tristețea.

— Deci… de ce nu mi-ai spus?

Din foc au sărit scântei ca niște stele efemere care au strălucit pe cerul nopții, după care s-au stins.

Alec se întreba dacă iubirea pentru un muritor era pentru Magnus așa, strălucitoare, dar scurtă. Poate că toată povestea aceasta era un scurt și nesemnificativ episod dintr-o poveste foarte, foarte lungă. El nu era doar o carte deschisă, se gândea Alec. Era și o carte scurtă. Un volum subțire comparativ cu cronica lungă a vieții lui Magnus.

— Pentru că nimeni nu vrea, de fapt, să știe, a spus Magnus. De obicei, după ce spun că l-am ucis pe tatăl meu vitreg, nu merg mai departe, și lumea consideră că a aflat destul. Tu deja ai văzut prea multe. Aseară ai văzut *Manuscrisele Roșii ale Magiei*, toate lucrurile acelea stupide și negândite pe care le-am spus, ascunse în spatele unui altar pătat de sânge. Poți să mă învinuiești dacă de fiecare dată mă întreb: acum te vei speria și vei pleca?

— Vânătorii de umbre nu se sperie așa de ușor, a răspuns Alec. Știu că te simți vinovat pentru că Shinyun a fost luată de cei din cult, dar intenția ta a fost bună. Asta am gândit când am citit *Manuscrisele Roșii*. Nu ai spus să fie recrutați copiii, să fie folosiți. Ai spus să nu îi lase singuri pe copii. Ai fost singur, și nu voiai ca alți copii-magician să sufere cum ai suferit tu. Am venit în excursia asta ca să te cunosc mai bine, și asta fac.

— Sunt convins că ai aflat mai multe decât ți-ai fi dorit, a spus Magnus încet.

— Am aflat că vezi un animal care mârâie, închis într-o cușcă, și încerci să-l mângâi. Prietenul tău a murit, și mie nici măcar nu mi-ai spus că îl cunoșteai, dar ai încercat să-l consolezi pe un vampir pentru pierderea lui. Întotdeauna încerci

să-i ajuți pe oameni. Pe mine și pe prietenii mei, de atâtea ori, pe Raphael Santiago, mai ales, iar acum pe Shinyun și pe alți copii-magician, și probabil pe o grămadă de oameni de care deocamdată eu nu știu, dar știu un lucru. M-am uitat la *Manuscrisele Roșii ale Magiei* și am văzut că ai încercat să-i ajuți pe copii. Partea asta e în stilul tău.

Magnus a râs, cu hohote inegale.

— Despre asta vorbeai? Am crezut că vorbeai... despre altceva. A închis ochii. Nu vreau ca relația noastră să se strice din cauza mea, a mărturisit el. Nu vreau să distrug totul, povestindu-ți lucruri care te-ar face să te îndepărtezi. Cât de mult adevăr vrei, de fapt, Alexander?

— Tot adevărul, a spus Alec.

Magnus și-a întors ochii mai strălucitori decât focul spre Alec și i-a întins mâna. Alec i-a strâns-o ferm, a inspirat adânc și s-a pregătit. Inima îi bubuia în piept și stomacul i se strânsese. A așteptat.

— Ăăă, a zis el. Nu faci vreo magie care să-mi arate trecutul tău?

— O, Dumnezeule, nu, a spus Magnus. Toată treaba a fost destul de traumatizantă ca s-o mai retrăiesc o dată. O să-ți povestesc. Voiam doar să te țin de mână.

— A, a făcut Alec. Atunci... bine.

Magnus s-a tras mai aproape de el. Alec simțea căldura iradiind din trupul lui. Magicianul a lăsat capul în piept și și-a adunat gândurile. A încercat de câteva ori să vorbească, și la fiecare încercare îi strângea și mai tare mâna lui Alec.

— Îmi place să cred că mama m-a iubit, a spus Magnus în cele din urmă. Tot ce îmi amintesc despre ea e că era foarte tristă. Mereu aveam impresia că ar trebui să găsesc o soluție s-o

fac să se simtă mai bine. Credeam că dacă aș putea să fac asta, și ea ar fi fericită, aș fi destul de bun. N-am găsit niciodată soluția. S-a spânzurat în magazie. Tatăl meu vitreg a dat foc magaziei și i-a construit un altar în cenușă. Nu știa prea bine ce sunt eu. Nici *eu* nu știam prea bine ce sunt, dar el știa că nu sunt copilul lui. Știa că nu sunt om. Într-o zi, când aerul era fierbinte ca o supă, dormeam, și l-am auzit că mă strigă. Magnus a zâmbit, părând că are inima zdrobită. M-a strigat pe vechiul meu nume, pe numele pe care mi-l dăduse mama. Nu mai e nimeni în viață care să-mi cunoască acel nume.

Alec i-a strâns mâna și mai tare, ca și cum l-ar fi putut salva acum, peste secole.

— Nu trebuie să-mi spui mai mult, a șoptit el. Decât dacă vrei.

— Vreau, a spus Magnus, dar vocea i-a tremurat când a continuat. Tatăl meu vitreg m-a lovit de câteva ori, apoi m-a luat de ceafă și m-a dus la magazia arsă. Încă mai atârna de grindă funia înnegrită. Auzeam zgomotul apei din pârâu. Tatăl meu vitreg m-a luat de ceafă și m-a băgat cu capul în apă. Înainte de asta, mi-a vorbit, pe un ton mai blând decât îmi vorbise vreodată. Mi-a spus: „Asta o să te purifice. Crede-mă."

Lui Alec i s-a tăiat respirația. S-a trezit că nu poate să-și slăbească strânsoarea, de parcă ar fi putut să-l salveze pe copilul Magnus.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după asta. Simțeam că mă înec.

A urmat o pauză. Magnus a ridicat mâinile în sus. În vocea lui nu se mai simțea nicio emoție.

— În clipa următoare, îl ardeam de viu pe tatăl meu vitreg.

Focul de tabără a erupt într-o coloană de flacără care se învârtejea într-o pâlnie ce ajungea până aproape de cer. Alec a pus mâna în fața lui Magnus, să-l apere de flăcări.

Stâlpul de foc s-a stins aproape instantaneu. Magnus părea că nici nu observase coloana uriașă de flăcări pe care o crease. Alec se întreba dacă Shinyun se trezise din somn, dar dacă se trezise, nu dădea niciun semn. Poate dormea cu dopuri în urechi.

— Am fugit, a continuat Magnus. Am stat ascuns, până când am dat de Frații Tăcuți. Ei m-au învățat cum să-mi controlez magia. Întotdeauna am fost mai apropiat de vânătorii de umbre față de alți magicieni, fiindcă Frații voștri Tăcuți m-au salvat de mine însumi. Încă mai credeam că sunt un copil de demon și că n-o să pot fi altceva. Nu mai întâlnisem niciun magician, dar Ragnor Fell avea legături cu o familie de vânători de umbre. Frații Tăcuți au aranjat cu el să vină și să mă învețe. Am fost primul lui elev. Mai târziu, a încercat să-i învețe câte ceva despre magie și pe copiii vânătorilor de umbre, ca să nu se mai teamă de noi. Îmi spunea că toți elevii lui sunt groaznici, dar că eu eram cel mai groaznic. Se plângea permanent. Niciodată nu era mulțumit. L-am iubit foarte mult.

Buzele lui Magnus s-au strâmbat în timp ce privea focul, concentrat.

— Puțin mai târziu am întâlnit-o pe cea de-a doua prietenă a mea, Catarina Loss. Niște mundani voiau s-o ardă pe rug. Am intervenit.

— *Știam* eu că o să aflu și despre alte persoane salvate, a spus Alec.

Magnus a pufnit ușor în râs, surprins. Alec i-a luat mâinile ridicate în mâinile lui, i le-a încălzit și le-a ținut strâns, trăgându-l pe Magnus mai aproape de el. Magnus nu s-a împotrivit,

iar Alec l-a îmbrățișat strâns. I-a înconjurat cu brațele trupul subțire, simțind cum îi urcă și îi coboară pieptul, și l-a ținut lipit de el. Magnus și-a culcat capul pe umărul lui.

— Te-ai salvat pe tine, i-a spus Alec la ureche. Te-ai salvat pe tine, și pe urmă ai salvat atâția alții. N-ai fi putut salva pe cineva dacă nu te-ai fi salvat pe tine. Nu te-aș mai fi găsit niciodată.

Alec avusese dreptate în privința întunericului din Magnus și a durerii de acolo. Atâta întuneric și atâta durere, și Magnus reușea să fie în continuare un vârtej luminos de viață și de culoare, o sursă de bucurie pentru toți din jurul său. El era motivul pentru care Alec se uita acum în oglindă și vedea un om complet, care nu trebuia să se ascundă.

Au stat așa, îmbrățișați, lângă focul care începea să se stingă. Nu se auzea niciun zgomot. Alec continua să-l strângă în brațe.

— Nu-ți mai face atâtea griji! E doar un cult mititel, a spus el în cele din urmă. Nimic ce nu putem rezolva.

A simțit buzele lui Magnus arcuindu-se când a zâmbit, cu gura lipită de obrazul lui Alec.

PARTEA A TREIA

Orașul războiului

†††

Când Roma cade, lumea va cădea.

Lord Byron[1]

[1] *Pelerinajul lui Childe Harold,* Cântul IV (n. red.).

CAPITOLUL 18

Comorile ce sunt mai presus

NU ERA ALT ORAȘ CA ROMA, SE GÂNDEA MAGNUS CÂND AU APĂRUT la orizont primele cupole ale bazilicilor. Desigur, putea spune același lucru și despre alte orașe. Ăsta e unul dintre avantajele vieții veșnice. Întotdeauna apar alte minuni în lume.

Nu e niciun oraș precum Tokio, cu îmbinarea lui de cultură și tehnologie. Nu e niciun oraș ca Bangkokul, cu metropola lui care se întinde cât vezi cu ochii. Nu e niciun oraș ca Chicago, cu jazzul și cu pizza lui pe blat înalt.

Și nimic nu e la fel de unic și spectaculos ca Roma, auritul Oraș Etern.

Magnus și Alec adormiseră lângă foc, sub cerul liber. S-au trezit când au început păsările să ciripească și lumina palidă a zorilor anunța o nouă zi. Sincer, a fost una dintre cele mai frumoase dimineți pe care le văzuse Magnus.

Singurul lui regret era că nu folosiseră pavilionul pe care îl invocase. De fapt, credea că Alec nici măcar nu pusese piciorul în cort. Era păcat. Magnus era foarte mândru de opera lui. Dar întotdeauna există o dată viitoare.

Se simțea înviorat și misiunea lui era clară: să termine povestea cu acest cult și să se întoarcă la vacanța lor romantică. Mâna Purpurie era la Roma; Magnus va găsi cultul și pe liderul

lui, și va avea multe cuvinte aspre și farmece dureroase de rostit pentru acel lunatic, hoț de culte, distrugător de vacanțe și invocator de Demoni Căpetenie. Era destul de încrezător că poate face față aproape oricărui magician din lume. (Chiar și lui Barnabas. Mai ales lui Barnabas.) Chiar dacă membrii cultului erau atât de nebuni încât să fi luat legătura cu Asmodeus, Magnus era sigur că încă nu îl invocaseră. Considera că e pur și simplu imposibil ca tatăl său să-și facă apariția pe Pământ și să nu i se arate lui Magnus.

Poate că toate astea se vor termina în scurt timp.

Magnus a strâns și a trimis toate dotările taberei înapoi de unde le adusese, Shinyun a făcut la fel, după care au urcat în Maserati.

— Nu-ți mai bate capul cu harta, i-a spus el lui Alec, senin. Toate drumurile duc la Roma.

Alec i-a zâmbit.

— Harta te contrazice cu siguranță.

Nu au trecut nici două ore, și își făceau loc pe străzile din Roma, unde liniile joase și largi ale Maserati-ului reprezentau mai puțin o notă grațioasă și elegantă, și mai mult o țintă pentru flota de scutere și Fiaturi minuscule care veneau din toate părțile. Roma avea unul dintre cele mai groaznice traficuri din câte văzuse Magnus, și văzuse la viața lui multe traficuri groaznice. S-au cazat într-un apartament din Palazzo Manfredi, un mic hotel aflat peste drum de Colosseumul roman, unde, fără să aibă propriu-zis o discuție, au stabilit în unanimitate să doarmă în camerele frumoase cu paturi confortabile, cu așternuturi moderne și cu aer condiționat, până seara. Până și Shinyun părea

obosită-moartă, și s-a dus în camera ei, aflată lângă apartamentul lor, fără să spună o vorbă.

Alec a fluierat ușor când au intrat în apartament. Și-a aruncat bagajul jos, și-a sprijinit arcul de perete și s-a întins pe catifeaua moale și roșie a canapelei mari și luxoase.

Magnus a făcut câteva farmece de protecție care să-i apere în timpul somnului, apoi s-a dus la canapeaua pe care stătea Alec, s-a suit pe brațul ei și s-a cățărat pe vânătorul de umbre la fel cum ar fi făcut Președintele Miau cu el dacă ar fi fost acasă. S-a lungit pe trupul lui Alec, și-a îngropat fața lângă gâtul lui și i-a inspirat mirosul. Alec i-a pus brațul pe spate și l-a bătut încet pe omoplat. Magnus l-a sărutat sub maxilar și și-a frecat ușor obrazul de barba lui aspră, de două zile. A simțit că respirația lui Alec se precipită.

— Miroși superb, a șoptit Alec. Cum… cum de miroși întotdeauna superb?

— Hmm, a mormăit Magnus, încântat, dar luptându-se cu somnul. E santal, cred.

— E minunat, a șoptit Alec. Vino și ia-mă în brațe! Vreau să stai lângă mine.

Magnus a ridicat privirea spre el. Alec ținea ochii închiși și respira adânc.

Vino și ia-mă în brațe. Vreau să stai lângă mine. Poate lui Alec îi era mai ușor să spună astfel de lucruri când era pe jumătate adormit. Nu se gândise până atunci că lui Alec îi e jenă să spună lucruri de felul ăsta. Își imaginase că nu vrea să le spună.

Magnus a făcut cum i s-a cerut și i-a strâns trupul în brațe. Și-au împletit picioarele. Magnus și-a trecut degetul peste

obrazul lui Alec, până spre gură. Alec avea gene lungi, dese și negre, care se curbau acolo unde îi atingeau pomeții. Buzele lui erau pline și moi, iar părul o claie de mătase aspră și neagră. Arăta vulnerabil, într-un fel care părea că nu are nicio legătură cu războinicul cu ochi reci și arcașul iscusit care devenea într-o bătălie.

S-a gândit să-l trezească și să-i spună să meargă în dormitor. Ar fi putut să-i sărute gura aceea plină și moale, să-i ciufulească și mai mult părul acela dezordonat. Și-a trecut ușor buzele peste obrazul lui, a închis ochii…

I-a deschis când soarele după-amiezii târzii pătrundea prin fereastra imensă a camerei și și-a blestemat oboseala. Cine știe câte ore trecuseră, iar Alec nu mai era pe canapea lângă el.

L-a găsit pe balcon, în fața unei mese pline de mezeluri, brânzeturi, pâine și fructe. A ridicat spre el un pahar cu șampanie.

— Alexander Lightwood, a spus Magnus admirativ. Bine jucat!

Alec a răsucit paharul în mână, și zâmbetul lui prostesc era singura nepotrivire cu atitudinea lui nonșalantă.

— Prosecco?

Balconul era ca o ceașcă de soare cald. Au stat acolo, și Magnus a trimis mesaje tuturor celor care i-au venit în minte, întrebându-i dacă l-au văzut pe Barnabas Hale prin zonă. A și mâncat cam trei sferturi de kilogram de mezeluri crud-uscate. O cină ușoară împreună cu Alec, chiar și în condițiile în care se grăbeau, îi dădea senzația că sunt în familie.

Ar trebui să se mute cu mine, s-a gândit el. *Nu, nu, e prea repede, poate după un an.*

Magnus era la duș când l-a auzit pe Alec vorbind cu voce ridicată în sufragerie. A luat repede un prosop mare și pufos,

și l-a înfășurat în jurul taliei și a dat fuga în salonul apartamentului, speriat că Alec e atacat de un alt demon.

Alec și Shinyun, care stăteau la câte un capăt al canapelei, au încremenit. Shinyun și-a întors repede privirea; Alec a rămas cu ochii la el. Magnus și-a dat seama că apăruse în mijlocul sufrageriei acoperit doar de un prosop, cu părul ud scurgându-i-se pe bustul gol.

Jenant.

A fluturat din mână, a pocnit din degete și într-o clipă era îmbrăcat cu un tricou grena în V, o eșarfă elegantă de mătase și o pereche de blugi strâmți. S-a dus la Alec și l-a sărutat ușor pe obrazul îmbujorat. Abia apoi s-a întors spre Shinyun.

— Bună! Prosecco?

— Plec, a spus Shinyun.

— Adică, de tot? a întrebat Alec plin de speranță.

— Multă lume nu găsește așa de alarmantă imaginea mea semi-nudă, a spus Magnus. Câțiva șefi de stat au numit asta „un privilegiu".

Alec și-a dat ochii peste cap. Părea mai mult decât încordat. Poate ar trebui să facă aranjamente pentru niște masaje, s-a gândit Magnus.

— Am câteva contacte în Roma care nu ar vorbi cu un vânător de umbre, a spus Shinyun. Pe urmă, am fost nevoită să stau cu voi doi în mașină aproape două zile. Am nevoie de o pauză. Fără supărare!

— Nicio supărare, a spus Alec. Poți să pleci.

— Vrei o cafea? a întrebat Magnus, pentru că se simțea cam prost.

— Nu pot să mai stau, a răspuns Shinyun.

— Nu poate să mai stea, a spus Alec. Ai auzit ce a zis. Trebuie să plece.

Shinyun i-a făcut lui Magnus un semn cu mâna, în care magicianul a recunoscut imitația ironică a semnului pe care obișnuia să-l facă el, și a plecat.

Magnus a întors capul spre Alec și spre un sărut.

Alec se mișcase așa cum numai un vânător de umbre putea să o facă, rapid și fără zgomot. Acum era în fața lui Magnus, și-a scos tricoul, după care i-a mângâiat brațele lui Magnus, l-a sărutat, adânc și disperat și, ah, ajunsese atât de priceput în atât de scurt timp! A întrerupt sărutul doar cât să-i desfacă eșarfa de la gât și să-i scoată tricoul peste cap. A aruncat tricoul spre fereastră. Magnus l-a sărutat pe față, pe mâini, încurajându-l în toate felurile să continue. Se simțea ca în mijlocul unui vârtej minunat. Mâinile lui Alec se plimbau pe mușchii spatelui lui, pe coapse, pe umeri, cu mișcări repezi și avide. Magnus s-a dat înapoi, împleticindu-se, pentru că simțea nevoia să se sprijine de ceva. S-a lovit cu spatele de zid.

— Scuze, a spus Alec, părând dintr-odată îngrijorat. Am… Magnus, totul e în ordine?

Alec se uita la el disperat, iar Magnus a întins mâinile spre el, și-a băgat degetele în părul lui și l-a tras într-o îmbrățișare.

— E în ordine, da, a murmurat el. Îmi place. Te iubesc. Vino aici!

Alec s-a repezit în brațele lui, l-a sărutat și i-a prins între dinți buza de jos, iar beția dată de trupurile goale care se atingeau îi amețea pe amândoi. Magnus și-a lipit palma de abdomenul lui Alec, simțind contururile mușchilor fermi. Alec a scos un sunet înfundat și disperat cu gura lipită de buzele lui Magnus când acesta a început să-i desfacă blugii.

— Magnus, da, a șoptit el. Te rog, da!

Magnus și-a dat seama că îi tremură mâna chiar când fermoarul s-a desfăcut și Alec a lăsat capul pe spate. Avea ochii închiși, așa cum îi văzuse cu o noapte în urmă, și genele lui superbe tremurau, de data asta de plăcere. A întredeschis gura.

A șoptit:

— Așteaptă!

Magnus s-a retras imediat, cu inima bubuind. A ridicat ambele brațe, după care le-a dus la spate.

— Desigur, a spus el. Putem aștepta cât vrei tu.

Alec a întins mâna să-l tragă spre el, cu un gest parcă instinctiv. Apoi brațele i-au căzut pe lângă trup și și-a încleștat pumnii. S-a uitat lung la Magnus, apoi și-a întors ochii. Magnus i-a privit liniile aspre ale feței și și-a amintit de încăpățânarea îngerilor.

— Vreau asta, a spus Alec cu o voce disperată. Te doresc mai mult decât orice mi-am dorit vreodată. Dar… suntem amândoi în povestea asta. Pe tine te îngrijorează cultul, iar eu nu vreau doar să profit de ceva timp când nu e Shinyun de față, și când tu nu ești fericit.

Magnus nu credea că ar fi putut fi mai mișcat de un discurs ținut de cineva în timp ce trage de fermoarul pantalonilor.

— Vreau să rezolv chestia asta, a spus Alec, luându-și tricoul. Trebuie să plec.

Magnus și-a ridicat tricoul de lângă fereastră, unde fusese aruncat. Și l-a pus și s-a uitat pe fereastră, la arcadele și contururile line ale Colosseumului, unde luptaseră oameni cu mult timp înainte de a se naște el.

— Mi-aș dori să rămâi, a spus el încet. Dar ai dreptate. Măcar dă-mi un sărut de la revedere.

Alec avea o expresie ciudată, ca și cum l-ar fi rănit cineva, dar nu chiar. Ochii lui albaștri, pe care Magnus îi iubea așa de mult, erau acum aproape negri.

A traversat camera dintr-un pas și l-a lipit pe Magnus de fereastră, ridicându-i tricoul, astfel încât spatele i-a atins geamul încălzit de soare. L-a sărutat, de data asta încet, fără să se grăbească, un sărut plin de regret.

Alec a murmurat, cu aerul unui om beat:

— Da… da… nu! Nu, trebuie să ajung la Institutul din Roma. S-a îndepărtat de Magnus, și-a luat arcul de jos și a început să-l răsucească în mână, ca și cum ar fi simțit nevoia să se țină de ceva. Dacă există vreo activitate cultică sau demonică pe aici, cei de la Institut trebuie să știe. Trebuie să ne folosim toate mijloacele pe care le avem la dispoziție. Nu putem să pierdem timpul. Deja am dormit toată ziua, și cine știe cât de departe a ajuns cultul în ultimele ore… Trebuie să plec.

Magnus ar fi vrut să fie furios de respingerea lui; problema era că urgența despre care vorbea Alec era reală, un fapt concret.

— Cum crezi tu că e mai bine, a răspuns el.

— Da, a spus Alec. Da. Mă duc. Tu rămâi aici. Ai grijă de tine! Nu lăsa pe nimeni în apartament! Nu pleca nicăieri fără mine! Promite-mi!

Magnus fusese pe tărâmuri infernale în halucinații provocate de toxine demonice, fusese flămând și lipsit de adăpost pe străzi care acum erau în ruine, fusese extrem de beat prin deșert. Nu-și imagina că sfârșitul lui va veni într-un hotel de lux din Roma.

Dar îl iubea pe Alec pentru grija lui.

— Putem relua de unde am rămas, a spus el, rezemându-se de pervazul ferestrei. Știi tu, când te întorci.

A început să zâmbească, un zâmbet plin de subînțelesuri. Alec a făcut un gest de deznădejde spre el, apoi spre Magnus. Până la urmă mișcarea agitată a mâinii s-a oprit. A dat să vorbească, s-a răzgândit, vizibil, a clătinat din cap, a pornit spre ușă și a ieșit din cameră cu pași mari.

O secundă mai târziu, ușa s-a deschis și Alec a intrat din nou.

— Sau poate ar trebui să rămân.

Magnus a deschis gura, dar Alec deja închisese ochii și-și lăsase capul să cadă cu zgomot pe ușă, după care și-a răspuns singur.

— Nu. O să plec. Plec. Pa!

I-a făcut cu mâna. Magnus a pocnit din degete. Cheile au aterizat, sclipitoare, în palma lui, iar el i le-a aruncat lui Alec. Acesta le-a prins cu un gest reflex. Magnus i-a făcut cu ochiul.

— Ia Maserati-ul, a spus el. Și vino repede!

CAPITOLUL 19

Legat în ceruri

Alec a luat prea strâns virajele pe străzile întortocheate ale Romei. Avea să-i ducă dorul Maserati-ului. Deja îi era dor de Magnus.

Se gândea tot timpul cum arătase Magnus când ieșise din baie, cu pielea caldă de la duș, cu prosopul înfășurat în jurul șoldurilor lui înguste, cu mușchi puternici, cu abdomenul plat pe care luceau picături de apă. Părul lui negru abia dacă începuse să se usuce și lumina soarelui se reflectase pe trupul lui, aurie și caldă. De multe ori, Alec îl plăcea mai mult așa, cu părul mătăsos, fără gel și fără țepi. Nu că nu i-ar fi plăcut hainele lui Magnus, dar Magnus le purta ca pe o armură, ca pe un strat de protecție între el și o lume care nu întotdeauna primea cu brațele deschise pe cineva asemenea lui.

Nu putea să se gândească la nimic altceva din cele petrecute în cameră. Deja întorsese mașina de trei ori ca să se ducă înapoi la hotel. Ultima oară mersese în marșarier pe o stradă îngustă și zgâriase mașina pe o parte.

I-ar fi plăcut să vină și Magnus cu el la Institut. Alec și-a dat seama cu surprindere că era agitat și neliniștit când nu-l avea pe Magnus sub ochi. Fuseseră tot timpul împreună de

când plecaseră din New York, și se obișnuise cu asta. Nu era îngrijorat de un atac al demonilor — sau, cel puțin, nu chiar atât de îngrijorat. Știa că apartamentul era protejat de magia lui Magnus, iar acesta îi promisese că va rămâne în cameră.

Era ciudat. Îi era dor de New York; îi era dor de Jace și de Isabelle, de mama și de tata, ba chiar și de Clary. Dar cel mai dor îi era de Magnus, și nu se despărțise de el decât de treizeci de minute.

Se gândea dacă Magnus va lua în calcul, după ce vor ajunge acasă, posibilitatea de a se muta împreună.

Ca toate Institutele, și Institutul din Roma era accesibil doar nefilimilor; ca multe dintre ele, și acesta era fermecat să pară o biserică veche, abandonată. Cum Roma era unul dintre cele mai populate orașe din Europa, peste farmecele obișnuite era și un strat suplimentar de magie, ca Institutul să nu pară doar o dărăpănătură pe care mundanii să n-o bage în seamă, dar să și uite de ea dacă o observă.

Era păcat, fiindcă Institutul din Roma era unul dintre cele mai frumoase din lume. Semăna cu multe dintre bazilicile din oraș, avea cupole, arcade înalte și coloane de marmură, dar toate acestea păreau reflectate într-o oglindă dintr-acelea ciudate, care lungesc imaginea. Fațada era îngustă, prinsă între două clădiri scunde. După ce treceai de clădirile adiacente, se deschidea ca un evantai în mai multe cupole și turnuri, precum un candelabru sau un copac. Silueta lui era deosebită, dar și specifică Romei.

Alec a găsit un loc de parcare în apropiere, dar a simțit o tentație puternică să mai rămână acolo și să citească *Manuscrisele Roșii ale Magiei*. Deja observase câteva diferențe între exemplarul pe care îl găsiseră în Veneția și paginile trimise de Isabelle.

Totuși, s-a îndreptat spre ușa Institutului. S-a uitat în sus, la edificiul impunător, și a simțit o oarecare teamă de necunoscuții care se aflau înăuntru, cu toate că erau camarazi de-ai lui, vânători de umbre. Ar fi vrut să-l aibă alături pe *parabatai*-ul lui. Ar fi dat orice pentru un chip familiar.

— Hei, Alec! a strigat o voce în spatele lui. Alec Lightwood!

Alec s-a întors și a privit atent spre magazinele înșirate pe cealaltă parte a străzii. Și-a descoperit chipul familiar la o măsuță rotundă din fața unei cafenele.

— Aline! a exclamat el, recunoscând-o cu surprindere. Ce faci aici?

Aline Penhallow se uita la el pe deasupra cești de cafea, părul negru îi flutura pe lângă obraz, avea ochelarii ei de aviator și radia. Arăta mult mai bine decât ultima oară când o văzuse. El și familia lui stătuseră în conacul Penhallow în noaptea în care căzuseră farmecele în Alicante. În noaptea în care murise Max.

— Simțeam nevoia să mă rup puțin. Au început să reconstruiască Idrisul, dar tot e vraiște. Mama e ocupată chiar până peste cap.

— Chiar, e noul Consul. Felicitări!

Alec nu-și închipuia cum trebuia să se simtă Jia Penhallow, aleasă dintre toți nefilimii să fie cea mai apropiată de Înger și însărcinată cu îndeplinirea mandatului acordat de ei. Întotdeauna o simpatizase pe mama lui Aline, o războinică inteligentă și calmă din Beijing. Acum putea să facă foarte mult bine. Să fii liderul vânătorilor de umbre înseamnă că poți face schimbări, iar Alec era tot mai conștient că lumea avea nevoie de schimbare. A traversat strada și a sărit peste funia care înconjura măsuțele de la cafenea.

— Mersi. Tu ce faci? l-a întrebat Aline. Ce cauți aici? Și unde ai găsit mașinuța asta așa de dulce?

— E o poveste lungă, a spus Alec.

— Ce fac cei din New York? a întrebat Aline. Sunt bine?

Ultima oară se văzuseră la scurt timp după funeraliile lui Max.

— Mda, a răspuns Alec încet. Toată lumea e bine. Tu?

— Nu pot să mă plâng, a spus Aline. E și Jace cu tine?

— Ăăă, nu, a zis Alec.

Se întreba dacă Aline îl întreabă asta cu un motiv anume. Aline și Jace se sărutaseră în Alicante, înainte de război. Alec încerca să nu se gândească la ce le spune de obicei Isabelle fetelor despre Jace.

— Chestia e, a adăugat el, că Jace e o antilopă frumoasă, care trebuie să aibă libertatea să alerge pe câmpii.

— Poftim? a întrebat Aline.

Poate că Alec interpretase greșit.

— Jace e acasă cu, ăăă, noua lui iubită. O cunoști pe Clary.

Alec spera ca Aline să nu se întristeze prea tare.

— A, da, roșcata aia mărunțică, a spus ea. Aline însăși era mărunțică, dar nu voia să admită asta. Știi, Jace era așa de trist înainte de război, m-am gândit eu că e acolo o iubire interzisă. Dar nu m-am gândit că ar fi Clary, evident. Mi-am imaginat că e un vampir.

Alec a tușit. Aline i-a oferit o gură din ceașca ei de latte.

— Nu, a spus el după ce și-a recăpătat vocea. Jace nu se întâlnește cu Simon. E hetero. Și Simon e hetero.

— Am văzut clar cicatrice pe gâtul lui Jace, a spus Aline. L-a lăsat pe vampirul ăla să-l muște. L-a adus în Alicante. Mi-am spus: tipic pentru Jace. Nu face nicio mizerie, când poate să

facă o catastrofă totală. Stai, tu ai crezut că eu am vrut să merg cu trenul ăla al dezastrului?

— Nu? a făcut Alec.

Ca *parabatai* loial, începea să i se pară că tonul lui Aline era cam jignitor.

— Vreau să spun, Jace e drăguț, teoretic, și mie întotdeauna mi-au plăcut blonzii, și chiar îmi place de Jace, a spus ea. S-a purtat foarte frumos cu mine. A fost foarte înțelegător, dar sper să fie fericit cu... cine o fi. Sau cu vampirul ăla. Sau cu altcineva.

— Îl cheamă Simon, a zis Alec.

— Da, sigur. Aline s-a jucat puțin cu ceașca, fără să se uite la Alec, după care a spus: Te-am văzut cu repudiatul ăla al tău. Știi tu. În Sala Acordurilor.

A urmat o tăcere, și stânjeneala plutea ca o ceață prin aer. Alec își amintea cum îl sărutase pe Magnus, sub privirile Îngerului și ale tuturor celor dragi, dar și ale sutelor de oameni complet necunoscuți. Îi tremuraseră mâinile. Îi fusese teamă s-o facă, dar îi fusese și mai teamă că o să-l piardă pe Magnus, că unul dintre ei va muri și Magnus nu va ști niciodată ce simte pentru el.

Nu putea să citească nimic pe fața lui Aline. Întotdeauna se înțelesese bine cu ea, care era mai tăcută decât Isabelle sau Jace. Întotdeauna avusese impresia că se înțeleg. Poate că acum ea nu îl înțelegea.

— Cred că a fost înfricoșător, a spus Aline în cele din urmă.

— A fost, a încuviințat Alec, șovăitor.

— Acum, că ai făcut-o, ești fericit? l-a întrebat ea, cu sfială.

Alec nu-și dădea seama dacă era pur și simplu curioasă sau dacă, la fel ca tatăl lui, considera că lui Alec i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi ascuns.

— Uneori e greu, a răspuns Alec. Dar sunt foarte fericit.

Un zâmbet mic și nesigur a apărut pe fața ei.

— Mă bucur că ești fericit, a spus ea în final. Mai sunteți împreună? Sau e ceva gen, ah, acum când știe că îl iubești, nu te mai iubește chiar așa de tare? Poate a fost doar dorința de a avea ceva ce nu poate să aibă? Te-ai întrebat vreodată asta?

— Nu până în clipa asta! s-a răstit Alec.

Aline a ridicat din umeri.

— Scuze. Cred că nu sunt prea romantică. N-am priceput niciodată de ce se agită așa de tare oamenii când e vorba de o relație.

Și Alec fusese așa. Își amintea când îl sărutase Magnus pentru prima oară, și când fiecare celulă din corpul lui se înfiorase ca de un cântec nou. Își amintea senzația pe care o avusese, ca și cum toate piesele de puzzle ale acestei lumi se adunau, în sfârșit, într-o imagine logică.

— În fine, a spus Alec, suntem încă împreună. Suntem în vacanță. E grozav. I-a aruncat lui Aline o privire provocatoare, apoi s-a gândit la Magnus și a adăugat, ceva mai blând: El e grozav.

— Și ce cauți la Institutul din Roma dacă ești în vacanță? l-a întrebat Aline.

Alec a șovăit.

— Pot să am încredere în tine? Pe bune, pot să am încredere în tine? Vorbesc serios. Mă bazez pe tine pentru viața mea, dar pot să mă bazez pe tine și pentru viața altcuiva?

— Treaba a devenit prea repede serioasă, a spus Aline zâmbind, dar zâmbetul i s-a șters când i-a văzut expresia posomorâtă. Și-a mușcat buzele. Lupta ta e și lupta mea, a adăugat ea. Poți să ai încredere în mine.

Alec s-a uitat lung la ea. Apoi i-a explicat cât a putut: că există un cult care se numește Mâna Purpurie, că fusese la petrecerea unui magician ca să afle informații, că fata-elf pe care o văzuse acolo sărutându-se cu un vampir era, de fapt, vânător de umbre și o chema Helen Blackthorn, că vânătorii de umbre de la Institutul din Roma ar putea să fie deja puși în gardă și suspicioși față de Alec.

— Trebuie să aflu dacă există vreun semn de activitate a cultului în Roma, i-a spus el, dar nu pot să spun cuiva din Institut ce anume caut.

Aline a reflectat. Alec vedea întrebările din ochii ei, dar ea și-a strâns buzele.

— OK, a spus ea într-un târziu. Hai să mergem să verificăm jurnalul activităților demonice din ultimele săptămâni. O să le spun că prietenul meu, erou din război, a venit la mine în vizită. Am impresia că mai sunt și alții în vizită. Cu puțin noroc, lumea o să fie prea ocupată ca să mai pună întrebări.

Alec i-a aruncat o privire recunoscătoare. Aline era bună.

— Dacă magicianul face ceva rău, va trebui să-i tăiem capul, a adăugat ea.

Aline era bună, dar poate nu prea plină de tact.

— Nu face, a răspuns Alec. Dacă eu sunt erou de război, și el e erou.

A văzut cum Aline se gândește la asta. A dat din cap, și-a terminat cafeaua și a plătit nota. Alec a luat-o de mână și au pășit împreună peste funia din fața cafenelei.

Au pătruns pe uriașele uși aurite ale Institutului din Roma și au ajuns în atrium. Alec a fluierat ușor. Era unul dintre cele mai mari Institute din lume. Alec auzise de la alții că e „ornat", dar cuvântul i se părea absolut insuficient. Era un asalt la nivelul

ochilor, mult prea multe lucruri ca să le poți percepe dintr-o singură privire. Erau sculpturi și obiecte de artă frumoase și prețioase peste tot unde se uita: vreo șase statui pe peretele din stânga, basoreliefuri care păreau adevărate în dreapta, o cupolă uluitoare, din mozaic auriu și argintiu, care se ridica la câțiva metri deasupra capetelor lor. Pe tavan scria în latină: *Îți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.*[1]

— E făcut după Bazilica Sf. Petru, a observat Aline, conducându-l prin vestibul spre o arcadă laterală.

Aline știa deja drumul. L-a dus pe niște coridoare laterale, evitând holurile mari, mai circulate. Au urcat pe o scară aurită în spirală, au trecut pe lângă cel puțin alte zece statui și câteva zeci de fresce și au ajuns la o ușă de sticlă.

— Trebuie să trecem prin sala de antrenament ca să ajungem în arhivă, a spus Aline. Sper să nu fie cineva înăuntru, dar dacă e, îl luăm cu tupeu.

— OK, a aprobat Alec.

Aline a lovit cu pumnul în ușa de sticlă și a strigat pe un ton vesel:

— Erou de război la orizont!

— Cine? au strigat la unison mai multe glasuri.

Altcineva a țipat:

— E Jace Herondale?

— În numele Îngerului, te rog, să fie Jace Herondale! s-a auzit o altă voce.

Alec și Aline au intrat într-o cameră luminoasă ca o seră, cu marmură care lucea printre saltele de antrenament și peste zece

[1] Matei, 16:19 (n. red.).

vânători de umbre echipați complet. Pe peretele din fund erau fixate ținte, cu săgeți înfipte în cercurile exterioare. Era clar, vânătorii de umbre italieni mai trebuiau să se antreneze, dar Alec nu vedea de ce ar fi trebuit s-o facă exact atunci.

O fată din fața grupului s-a retras, dezamăgită.

— A, nu e Jace Herondale. E un tip oarecare.

Alec le-a dat cam două minute până să treacă peste dezamăgire și să înceapă să pună întrebări. Erau prea mulți acolo. Nu putea să le dea niciun răspuns.

A inspirat adânc și și-a scos arcul. Și-a spus că nu trebuie să se gândească la toți oamenii ăștia, la cult sau la Magnus. Învățase singur să se concentreze, după multe nopți în care se antrenase cu arcul, după ce înțelesese că Jace și Isabelle se vor repezi întotdeauna în mijlocul pericolului, și că el va trebui să-i acopere. Nu putea să facă asta cu niște voci în cap care îi spun că va rata, că tatăl lui nu va fi niciodată la fel de mândru de el cum era Conclavul de Jace, că nu e destul de bun.

A tras cinci săgeți în cele cinci ținte. Toate au nimerit în centru. Și-a pus arcul pe umăr.

— Nu sunt Jace Herondale, a spus el. Dar am învățat să țin pasul.

Au început să se audă șușoteli. Alec a profitat de ocazie să se ducă în fundul camerei ca să-și recupereze săgețile. Le-a recuperat pe ale lui, dar le-a luat și pe toate care erau înfipte în țintă. Avea bănuiala că îi vor trebui.

— Mai exersați, băieți! le-a sugerat Aline. Noi ne ducem în arhivă.

— Perfect, s-a auzit o voce de undeva din spatele grupului. Pentru că mi-ar plăcea să stau de vorbă cu Alec Lightwood între patru ochi.

Helen Blackthorn a ieșit din spate și s-a oprit, cu brațele încrucișate, fixându-l cu privirea pe Alec.

Aline a înlemnit. Primul impuls pe care l-a avut Alec a fost s-o ia la fugă și să se arunce pe fereastră. Apoi și-a amintit cât de sus erau.

Helen l-a împins spre arhiva care era organizată într-o cameră din Institut ieșită în afară, și deci avea ferestre pe toate părțile și doar o singură ușă. Aline i-a urmat. Amuțise complet și nu mai era de niciun folos. A venit și Léon Verlac, salutându-l pe Alec cu o mică fluturare de mână.

Helen s-a așezat în fața singurei ieșiri și a spus:

— Deci, Alec. Mai întâi refuzi să vii la Roma ca să răspunzi la niște întrebări, după care pleci ca din pușcă din Veneția, de la locul unei crime, și vii la Roma de bunăvoie.

— Nu uita și de pagubele imobiliare de acolo, a spus Alec.

Helen nu a părut amuzată, dar Aline a zâmbit un pic.

— Ce știi despre Mâna Purpurie? l-a întrebat Helen. Unde e Magnus Bane? Ce s-a întâmplat la Veneția?

Era limpede că Helen avea de gând să-i mai pună și alte întrebări, când Aline și-a fluturat mâna între ei.

— Scuze!

— Ce?

Helen părea că abia acum o vede. Privirile celor două s-au întâlnit.

— Salut! a spus Aline.

A urmat o pauză scurtă.

— Bună! a răspuns Helen.

Altă tăcere.

— Ăăă, vă cer scuze, a spus Alec. Am fost așa de prins cu interogatoriul care mi s-a luat, că am uitat să fac prezentările

așa cum trebuie. Helen Blackthorn, Aline Penhallow. Aline, ea e Helen.

— Iar eu sunt Léon.

Aline nici măcar nu s-a uitat la el.

Helen continua s-o privească atent pe Aline. Alec se întreba dacă nu cumva prietenia lor va atrage suspiciunea și asupra ei.

— Așa, a spus în cele din urmă Helen. În fine, să revenim la întrebări.

— Am și eu o întrebare, a spus Aline, înghițind în sec. Cine te crezi tu, Helen Blackthorn, și de ce vorbești cu prietenul meu, vânător de umbre și erou recent al războiului din Alicante, ca și cum ar fi un infractor de rând?

— Fiindcă e incredibil de dubios! s-a răstit Helen.

— Alec e foarte onorabil, a spus Aline cu loialitate. N-ar face niciodată ceva dubios.

— Călătorește cu Magnus Bane, despre care se spune că e liderul unui cult responsabil de uciderea mai multor elfi și mundani, a replicat Helen. Singura noastră sursă era un fost membru al cultului, Mori Shu, iar Mori Shu a fost găsit mort la o petrecere la care au participat Magnus Bane și Alec. În plus, la petrecerea aceea, toată clădirea s-a dărâmat.

— Când pui problema așa, pare într-adevăr dubios, a admis Aline.

Helen a dat din cap.

— Cu toate acestea, există o explicație pentru toate, a spus Aline.

— Care e aia? a întrebat Helen.

— Ei, eu n-o știu. Dar sunt convinsă că există.

Helen și Aline se uitau urât una la cealaltă. Helen, care era ceva mai înaltă decât Aline, se uita în jos la ea. Aline și-a mijit ochii.

— E limpede că niciunul dintre voi nu mă place prea tare, a spus Helen. Nu mă interesează. Pe mine mă interesează să rezolv misterul unei crime și să distrug un cult demonic, iar voi, din nu știu ce motiv, îmi stați în cale.

— Dacă Alec ar fi făcut ceva rău, a intervenit Léon, de ce ne-ar fi salvat viața la Paris?

Aline i-a aruncat o privire lui Alec.

— Le-ai salvat viața la Paris? a întrebat ea din vârful buzelor.

Alec a dat din cap.

— Bună treabă, a spus Aline, apoi s-a întors spre Helen. Exact. Bună observație a făcut respectivul ăsta.

— Léon, a spus Léon.

Aline nu l-a băgat în seamă. Era concentrată exclusiv asupra lui Helen.

— Deci, poziția ta e că Alec ți-a salvat viața, e erou de război, dar sprijină în același timp un cult ucigaș malefic?

— Nu cred că e el malefic, a spus Helen. Cred că a fost sedus și păcălit de liderul malefic al unui cult demonic.

— A, a făcut Aline.

Și-a mutat privirea când Helen a pronunțat cuvântul „sedus".

— Magnus n-are nicio legătură cu acel cult, a protestat Alec.

— Când am fost la Veneția, am auzit că Magnus Bane *a înființat* cultul, a spus Helen. Poți să explici asta?

Alec a tăcut. Ochii lui Helen, albaștri-verzui, care până atunci erau duri, s-au mai îmblânzit.

— Îmi pare rău, a spus ea. Înțeleg că tu ai încredere în Magnus Bane. Înțeleg asta, da. Am și eu încredere în Malcolm Fade și în mulți alții. Nu am niciun motiv să nu am încredere în

repudiați, după cum bine știi. Dar trebuie să înțelegi că treaba asta arată foarte rău.

— Magnus n-a făcut nimic, a zis Alec, cu încăpățânare.

— Serios? a întrebat Helen. Și unde e el, în timp ce tu dai buzna în Institutul din Roma, în interesul lui?

— E la hotel, a spus Alec. Mă așteaptă.

— Serios? a făcut Helen. Ești sigur?

— Sunt sigur.

Și-a scos telefonul. A sunat la hotel și a cerut să i se facă legătura cu camera lui. A stat și a așteptat, în timp ce telefonul suna, suna, și nimeni nu răspundea.

— Poate a ieșit să-și ia un sandvici, a sugerat Léon.

Alec a sunat pe celularul lui Magnus, și a așteptat iar. Nici acum nu a răspuns nimeni. De data asta, stomacul i s-a strâns puțin, răcindu-se. Oare Magnus era în regulă?

— E foarte aiurea, a comentat Aline.

Helen îl privea cu compătimire. Alec s-a uitat urât la ea.

— Uite, a spus ea. Avem ceva. Știm că există un loc de întâlnire în apropiere de Roma, pe care Mâna Purpurie obișnuia să-l frecventeze. Ce-ar fi să mergem acolo împreună? Și o să vedem ce o să vedem.

Era clar că ea era convinsă că îl va găsi acolo pe Magnus, conducând în mod malefic cultul malefic.

— Bine, a acceptat Alec și a băgat telefonul la loc. Vreau să găsesc Mâna Purpurie mai mult ca tine. Trebuie să-l scap pe Magnus de aceste bănuieli. Îți dau voie să mă ajuți în investigația mea.

— Investigația ta? a repetat Helen. E investigația *mea*. Și parcă spuneai că ești în vacanță.

— Poate să facă investigații și să fie și în vacanță, a spus Aline în apărarea lui.

Ea și Helen au început să vorbească una peste alta, cu voci scăzute, dar intense, începând cea de-a doua ceartă din cele trei minute care trecuseră de când se cunoscuseră. Alec spera sincer că nu îi provocase necazuri.

Și-a luat ochii de la ele și i-a întâlnit privirea lui Léon.

— Eu nu cred că ai vreo legătură cu povestea asta, a spus Léon.

— A! a răspuns Alec. Mersi, Léon.

— Sper că zelul lui Helen n-o să ne împiedice să ne cunoaștem mai bine.

— Hmm! a făcut Alec.

Léon a părut să ia asta ca pe o încurajare. Alec nu înțelegea de ce. Léon s-a apropiat de el. Alec s-a tras mai aproape de Aline.

— Helen și cu mine avem multe în comun, a spus Léon.

— Bravo!

— Unul dintre lucrurile pe care le avem în comun, a plusat Léon, e că amândoi suntem interesați de o companie diversă. Dacă mă înțelegi.

— Nu.

Léon s-a uitat în jur, apoi a spus repede:

— Adică, amândoi suntem bisexuali. Interesați și de bărbați, și de femei.

— A! a făcut Alec. Nu știu prea multe despre asta, dar, încă o dată, bravo!

Alec știa că și Magnus era așa. Începuse să-și dea seama că exista o lume întreagă acolo de care el fusese rupt, și că nici nu

auzise măcar cuvinte ca „bisexual" sau „pansexual". Îl întrista teribil să-și amintească de adolescența lui: cât de disperat de singuratic fusese și cât de convins că era singurul care avea sentimentele acelea.

Într-un colț mic și întunecat al sufletului lui, Alec își făcea uneori griji. De ce să-l aleagă Magnus pe el, când ar fi putut să aleagă o fată, o femeie, o viață mai simplă? Își amintea cât de îngrozit fusese odinioară gândindu-se cum îl vor judeca oamenii.

Pe de altă parte, dacă Magnus ar fi vrut o viață mai simplă, cu siguranță n-ar fi ales un vânător de umbre.

— După ce se termină povestea asta, aș putea veni la New York, a sugerat Léon. Am putea să ne distrăm puțin. I-a făcut cu ochiul. Te rog, spune-mi că de data asta ai priceput aluzia, a adăugat el.

— Am priceput.

— Fantastic! a exclamat Léon. Va trebui să fim discreți, dar cred că ne vom simți bine. Ai atât de multe posibilități, Alec. Poți să găsești pe cineva mai bun decât un repudiat cu un trecut obscur. Hei, în seara asta ai timp?

Léon arăta bine, presupunea Alec. Dacă ar fi venit la New York când era furios și abătut, și când credea că nimic bun n-o să i se întâmple, poate că i-ar fi acceptat oferta.

— Nu, a spus el. S-a întors, apoi l-a privit peste umăr. Să fie clar, a adăugat el. Nu, în seara asta am planuri care nu te includ pe tine. Nu, nu mă interesează distracția discretă. Și nu. Unul mai bun ca Magnus nu pot găsi. Nu există altul mai bun ca Magnus.

Léon a înălțat din sprâncene când Alec a ridicat vocea. Aline și Helen au auzit și s-au uitat la ei, oprindu-și cearta surdă și aprigă.

— Léon, îi faci avansuri? l-a întrebat Helen. De ce trebuie să faci mereu asta? Nu te mai da la oameni, Léon!

— Dar viața e scurtă, iar eu sunt frumos și francez, a mormăit Léon.

— OK. Ne ducem la locul de întâlnire al cultului. Tu nu vii, Aline vine, a spus Helen. Nu mai seduce pe nimeni până ne întoarcem! S-a întors spre Alec. Hai să luăm niște arme și să mergem. Încearcă să ții pasul!

S-a îndepărtat cu pași mari, iar Aline a venit lângă Alec, mergând în urma ei.

— Deci, o cunoști de mult pe Helen Blackthorn? l-a întrebat ea îmbufnată, apoi a tușit. Ziceai că se săruta cu o fată-vampir la petrecerea aceea? N-ai zis așa?

Lui Alec i-a venit în minte imaginea lui Helen, cu brațele ei palide în jurul fetei-vampir, la lumina lunii. N-ar fi trebuit să-i spună lui Aline. Era treaba lui Helen, și ar fi doar vina lui dacă Aline și-ar schimba părerea despre ea.

O cunoștea prea puțin pe Helen, dar simțea nevoia imperioasă de a o proteja. Era ca atunci când cineva spunea ceva în șoaptă despre el, când era mai mic și mai speriat decât acum.

— N-o cunosc de mult timp, a răspuns el.

— Presupun că Jace ți-a povestit că ne-am sărutat o dată, a spus Aline, fără legătură. Adică, de ce ne-am sărutat. Mă ajuta să înțeleg ceva.

Alec s-a uitat la Aline cu tristețe. I se păruse întotdeauna foarte echilibrată când era vorba despre băieți, dar Jace era o excepție de la multe reguli.

— *Parabatai*-ul meu nu sărută pe cineva ca să povestească mai apoi despre asta, a spus el, pe un ton mai blând.

— A, a făcut Aline, indiferentă.

Alec trăise atât de mult timp o iubire disperată și imposibilă pentru Jace. Crezuse că e un secret: acum știa că toată lumea cunoscuse acel secret, mai ales Jace. Pe Jace nu-l deranjase niciodată. Înțelesese că Alec simțea nevoia să fie îndrăgostit de o persoană în care să aibă încredere. De un băiat care, dacă Alec i-ar fi spus: „îmi place de tine", nu l-ar fi pocnit și nu l-ar fi târât în fața Conclavului. Oamenii pot fi scandalos și îngrozitor de violenți cu cei diferiți.

Iubirea aceea era acum o amintire. Atunci i se păruse o parte a dragostei pe care i-o purta lui Jace, a dragostei care îi făcuse *parabatai,* dar acum i se părea că seamănă mai mult cu atingerea luminii pe metal. Sclipirea dispăruse, dar aurul prieteniei rămăsese, pur și autentic.

Erau oameni mai răi decât Jace Herondale de care să te îndrăgostești. Jace n-ar putea să fie crud cu Aline. Dar o iubea pe Clary — într-un fel care îl șoca pe Alec, pentru că nu-și imaginase vreodată că Jace poate iubi așa — și asta nu avea să se schimbe.

— Poartă-te frumos cu Helen Blackthorn, i-a spus Alec rugător. Nu ești obligată s-o placi, dar nu o trata altfel decât pe ceilalți vânători de umbre.

Aline a clipit nedumerită.

— N-aveam de gând. Sigur că e… o colegă. O s-o tratez în manieră profesională. Așa plănuiesc s-o tratez. Cu profesionalism calm.

— Bine, a spus Alec.

— Ai numărul ei de telefon? l-a întrebat ea. În caz că ne vom separa, sau ceva.

— Nu-l am.

În sala armelor, Helen a venit la ei cu brațele pline de pumnale serafice, cu părul blond dat după urechi. Aline a scos un sunet care semăna cu un oftat.

— Voiam să verificăm activitățile demonice în arhivă, i-a spus Alec lui Aline. N-am făcut-o.

Aline a început să ia pumnale serafice din brațele lui Helen și să se înarmeze cu ele.

— Nu preferi să treci la acțiune, în loc să te uiți prin registre? Dacă e o pistă moartă, putem oricând să ne uităm în registre mai târziu.

Prin ferestrele largi prin care se vedea Roma, Alec a observat că soarele se apropia de apus. Orașul părea tot auriu, dar vârfurile clădirilor se făcuseră roșii.

— Ai dreptate, a spus el.

A luat și el vreo două pumnale serafice.

Helen le-a zâmbit, nerăbdătoare.

— Să mergem la vânătoare!

CAPITOLUL 20

Aqua Morte

MAGNUS ERA SINGUR DE ZECE MINUTE, TIMP ÎN CARE A STAT întins pe pat și s-a gândit la Alec. Apoi s-a auzit brusc o bătaie în ușă.

Magnus s-a luminat la față.

— Intră!

A fost cumplit de dezamăgit. Nu era Alec, hotărât să rămână acasă până la urmă. Era Shinyun.

— Am luat legătura cu una dintre sursele mele, a spus ea fără nicio introducere. Mă întâlnesc cu ea la o baie publică a repudiaților… S-a oprit și s-a uitat în jur cu un aer uimit. Unde e Alec?

— S-a dus la Institutul din Roma să vadă ce poate să găsească.

Magnus a decis că nu era nevoie de alte explicații.

— A, bine. Păi, dacă te plictisești singur, poți să vii cu mine la întâlnirea de la baia termală, i-a spus Shinyun. Persoana respectivă nu va vorbi de față cu tine, dar dacă are vreo informație, și tu ești acolo, putem să acționăm imediat. Prezența ta într-un loc ca acela nu va stârni suspiciuni. Prezența lui Alec, da.

Magnus s-a gândit la propunerea ei. Pe de o parte, îi spusese lui Alec că va rămâne în hotel. Pe de altă parte, dacă afla o informație și acționa imediat, putea să termine mai repede cu povestea asta nefericită. Magnus a stat o clipă să-și imagineze cum ar fi să rezolve singur problema cultului, să se ducă la Alec și să-i spună că s-a terminat și că poate să se liniștească.

— Chiar îmi plac băile termale, a acceptat Magnus. De ce nu?

Au pornit pe jos spre băile Aqua Morte, din centrul vechi al Romei, mergând pe lângă apa aurie a Tibrului. Magnus uitase cât de mult aur are Roma, mai mult decât oricare alt oraș, ca o comoară adusă acasă după o cucerire.

— Duceți-vă înapoi de unde ați venit! a mormăit în italiană un bărbat, uitându-se la trăsăturile indoneziene ale feței lui Magnus și la cele coreene ale lui Shinyun.

A dat să treacă pe lângă ei, dar Shinyun a ridicat mâna. Bărbatul a încremenit.

— Mereu m-am întrebat ce semnificație are expresia asta, a spus Magnus, detașat. Nu sunt născut în Italia, dar mulți oameni care s-au născut aici nu se potrivesc fizionomiei pe care o ai tu în minte. Crezi că părinții lor nu au fost de aici, sau poate bunicii lor? De ce spun oamenii asta? Ideea ar fi ca toți oamenii să se ducă în locul unde s-au născut strămoșii lor?

Shinyun s-a apropiat de bărbatul care rămăsese fixat pe loc, cu pleoapele zvâcnind.

— Asta n-ar însemna, a întrebat Magnus, că, până la urmă, ar trebui să ne întoarcem cu toții în apă?

Shinyun a mișcat un deget și bărbatul a zburat în Tibru, cu un mic schelălăit. Magnus a avut grijă să nu se rănească și l-a

împins spre marginea apei. Bărbatul s-a cățărat pe mal și s-a așezat, icnind. Magnus spera că va medita la opțiunile lui.

— Eu voiam doar să-l fac să se *gândească* la posibilitatea că l-aș putea arunca în apă, a clarificat Magnus. Îți înțeleg impulsul, dar când îl faci să îi fie frică de noi… S-a întrerupt și a oftat. Frica nu e o motivație eficientă.

— Unii oameni nu știu decât de frică, a spus Shinyun.

Stăteau aproape unul de altul. Magnus simțea tensiunea din corpul lui Shinyun. A luat-o de mână și i-a strâns-o încet, prietenos, apoi i-a lăsat-o. A simțit o slabă presiune a degetelor ei, ca și cum ar fi vrut să-l strângă și ea de mână.

Eu i-am făcut asta, s-a gândit el, cum se gândea tot timpul, aceste cuvinte răsărindu-i în minte întotdeauna când se afla în preajma lui Shinyun.

— Prefer să cred că oamenii pot înțelege multe lucruri, dacă li se oferă șansa, a spus Magnus. Îmi place entuziasmul tău, dar hai să nu înecăm pe nimeni.

— Îmi strici cheful, a replicat Shinyun, dar tonul ei era prietenos.

S-au despărțit când au ajuns la terme; Shinyun s-a dus să-și caute persoana de contact, iar Magnus, o baie.

Aqua Morte era o baie termală deținută de niște vampiri, ceea ce lui Magnus i se părea o asociere stranie. Erau patru băi uriașe, cu apă caldă, toate de mărimea unui bazin olimpic de înot, și mai multe încăperi mici, cu câte o cadă. Magnus a plătit pentru o astfel de cadă și s-a dus să se schimbe.

Vampirii din clanul care se ocupa de băi erau niște tipi foarte dificili. Secole la rând folosiseră băile termale ca zonă controlată de hrănire, până când nefilimii le-au interzis asta.

Magnus s-a gândit că deocamdată nu avea nicio misiune urgentă. S-a dus în camera care îi fusese repartizată, și-a scos prosopul din jurul taliei și s-a băgat în cadă. Ieșeau aburi din apa aproape opărită. Era aproape insuportabil de fierbinte, lucru care îi plăcea. S-a scufundat în apă până când i-a rămas afară numai capul, și și-a lăsat corpul să i se acomodeze cu fierbințeala, simțindu-se străbătut de valuri de durere și de plăcere. Și-a scos brațele pe marginile căzii și s-a lăsat pe spate. Cei din Roma antică știuseră să trăiască!

Avea câteva vânătăi și julituri rămase după noaptea din tren și după noaptea în care se prăbușise palatul peste ei. Acum îi mai trecuseră și nu îl durea decât dacă făcea anumite mișcări. Ar fi putut să se vindece oricând, dar a preferat să lase timpul să îl vindece. Nu pentru că i-ar fi plăcut durerea; departe de asta. Când învățase prima oară să se vindece, își petrecea o grămadă de timp și consuma o grămadă de magie ca să facă să dispară și cea mai mică durere. Totuși, de-a lungul secolelor, învățase că aceste mici dureri fac parte din viață. Suferința pricinuită de ele îl făceau să aprecieze momentele în care era întreg și nevătămat.

Clipa de față era exemplul perfect. Magnus simțea cum îi zvâcnește fiecare rană și fiecare julitură în apa fierbinte, și cum se disipează durerea odată cu aburul.

A închis ochii și s-a relaxat.

Magnus plătise pentru o baie privată, dar după un timp a simțit o prezență în apropiere. Înainte să poată spună ceva, cineva a intrat intempestiv peste el în cadă, tulburând suprafața nemișcată și aruncând valuri de apă minerală peste marginea căzii.

I-au venit în minte mai multe cuvinte piperate și a deschis ochii, gata să le rostească. A fost însă uimit s-o vadă pe Shinyun stând pe marginea căzii, înfășurată într-un prosop. Se rezema de peretele de alături, sprijinindu-și fața într-un cot.

— A, a făcut el. Salut!

— Sper că nu te deranjez.

— Ba da, de fapt, dar nu-i nimic.

Magnus și-a trecut mâna peste suprafața apei și în jurul taliei lui s-a materializat un prosop. Nu își imagina că Shinyun îi face avansuri, iar el nu avea o problemă cu nuditatea, dar era o situație aiurea.

Shinyun a mutat cu grijă telefonul pe care Magnus îl pusese pe marginea căzii, ca să nu îl răstoarne când a întins mâna după un prosop mic. Și-a șters fața, lucru care, de fapt, nu era necesar. Era limpede că încerca să mai câștige timp.

— Ai obținut ceva? a întrebat-o Magnus. De la persoana ta de contact, vreau să spun.

— Da, a spus Shinyun încet. Dar mai întâi vreau să-ți fac o mărturisire. Am auzit fără să vreau discuția voastră de aseară, când ai povestit cum l-ai ucis pe tatăl tău vitreg.

Magnus vorbise atunci încet.

— Deci ai tras cu urechea. Prin *magie*, a adăugat el.

— Eram curioasă, a spus Shinyun, ridicând din umeri, ca și cum asta ar fi fost o scuză. Și tu ești faimos, și colaborezi îndeaproape cu nefilimii. Credeam că tu nu ai avut nicio problemă, că ai trăit o viață în lux, fără griji. Nu credeam că ești ca mine.

A lăsat capul în jos. În clipa aceea, era în ea o sinceritate pe care Magnus nu o mai văzuse până atunci. Părea mai vulnerabilă, mai deschisă, și asta nu avea nicio legătură cu faptul că stăteau amândoi aproape dezbrăcați într-o cadă de baie.

Shinyun s-a uitat la el.

— Vrei să bei ceva?

Nu ținea neapărat, dar a simțit că ea s-ar putea să vrea.

— Sigur.

Câteva secunde mai târziu, a apărut o tavă de argint cu o sticlă de Barbera d'Asti și două pahare mari, rotunde. Shinyun a turnat în ambele pahare și apoi a trimis unul dintre ele spre Magnus. Au ciocnit.

Ea se chinuia să-și aleagă cuvintele.

— Acum știu povestea ta. E corect s-o știi și tu pe a mea. Te-am mințit până acum.

— Da, a spus Magnus. M-am gândit că e posibil.

Shinyun și-a golit paharul dintr-o înghițitură și l-a pus jos.

— Când s-au manifestat însemnele mele demonice, logodnicul meu nu m-a iubit indiferent de situație. Familia mea m-a respins — tot satul m-a respins —, la fel și el. Au venit la noi bărbați cu lopeți și torțe, strigând că-mi vor viața, iar persoana pe care o credeam a-mi fi tată m-a dat pe mâna lor. Iubitul meu a fost cel care m-a pus într-o ladă de lemn, pentru a fi îngropată de vie.

Shinyun s-a băgat în cadă în poziție aproape orizontală, și numai fața ei, imobilă ca o mască a morții, străpungea suprafața apei. Privirea îi era îndreptată în sus, spre tavanul de marmură.

— Și acum mai aud pământul care cădea pe sicriu, ca niște stropi grei de ploaie ce cad pe acoperișuri în timpul unui taifun. Și-a încovoiat degetele, sub apă. Am zgâriat cu unghiile până când mâinile mele au ajuns rană vie.

Magnus auzea zgârieturile făcute de unghiile ei pe lemn, când Shinyun a început să își țească magia în jurul poveștii.

Simțea cum zidurile se apropie tot mai mult și cum i se împuținează aerul din plămâni. A luat o gură de vin, ca să-și calmeze gâtul, pe urmă a pus paharul deoparte.

— „Căutați-i pe copiii demonilor. Iubiți-i așa cum îl iubiți pe Dumnezeul vostru. Nu-i lăsați singuri pe copii." Ei m-au dezgropat. Împreună cu ei i-am măcelărit pe toți din sat. I-am ucis pe toți. Am făcut lucruri și mai grave, la ordinul Mâinii Purpurii. Mi-au spus să am încredere în ei. Le eram atât de recunoscătoare. Voiam să aparțin și eu cuiva.

— Îmi pare rău, a șoptit Magnus.

Shinyun sunt eu. Este oglinda mea întunecată.

— Știu, a spus Shinyun. Cei de la Mâna Purpurie vorbeau mereu despre tine, despre stăpânul lor care avea să se întoarcă. Spuneau că trebuie să te facem să fii mândru de noi, atunci când va veni clipa. Abia așteptam să te întorci. Voiam să fii tu familia mea.

— Aș fi fost, a spus Magnus. Dar nu mi-am amintit de cult. Nu am știut nimic de tine. Dacă aș fi știut, aș fi venit.

— Te cred, a răspuns Shinyun. Am încredere în tine. Toată viața mea am fost învățată să am încredere în tine.

Magnus și-a luat paharul.

— Îți promit că voi face tot ce pot să te ajut și să pun capăt poveștii ăsteia.

— Mulțumesc, a spus ea cu simplitate.

S-au așezat mai bine în cadă.

— M-am întâlnit cu informatorul meu, a spus Shinyun, revenind la tonul ei de profesionistă. Mi-a dat o locație în Roma, unde s-ar părea că se va întruni Mâna Purpurie. Mi-a spus că liderul lor a fost văzut de curând.

— Ți-a spus dacă liderul e Barnabas Hale?

— Nu știe cum îl cheamă, a spus Shinyun. Toate sunt din auzite. Nimeni din cult nu vrea să vorbească. Nu după ce s-a întâmplat cu Mori Shu.

— Trebuie să-i spunem lui Alec, a zis Magnus.

— Putem să-i trimitem un mesaj, a propus Shinyun, dar nu de la băi; aici nu e semnal. Nu am vrut să-i spun înainte de a-ți spune ție și… așa am putut sta și noi de vorbă singuri.

Magnus s-a simțit o clipă iritat, dar i se părea ceva meschin să se certe acum cu ea, după ce tocmai îi povestise cum fusese îngropată de vie.

— Nu există moment mai bun ca prezentul, a spus el.

S-a ridicat, a fluturat mâna și prosopul lui ud s-a transformat într-o pereche de blugi negri și un tricou bleumarin cu steluțe galbene. Și-a luat telefonul și s-a uitat încruntat la el; ecranul părea mort.

Shinyun a făcut farmecele ei și prosopul a început să alunece peste trup, ștergându-i pielea. După ce a terminat, a căzut la podea. Deja era îmbrăcată pe dedesubt, cu același costum-armură pe care îl purtase la Veneția. A bătut ușor cu palmele pe mijloc și pe coapse, și și-a verificat cele două pumnale care au dispărut la fel de repede pe cât le-a scos.

Satisfăcută, a făcut semn spre ușă.

— După tine.

Magnus și-a restartat telefonul. Ce moment și-a ales să se strice! Dar erau destule variante prin care putea să-l anunțe pe Alec. În curând vor fi din nou împreună; în curând îl vor găsi pe liderul Mâinii Purpurii și îl vor opri. În curând vor termina cu toată povestea asta.

CAPITOLUL 21

Foc în Mâna Purpurie

MAGNUS SE TREZISE PREA TÂRZIU.

După ce au trecut de strada de lângă Institutul din Roma, Alec a primit un mesaj scurt de la Shinyun, care i-a spus că telefonul lui Magnus nu funcționează. Că primise un pont de la un informator local și că se ducea împreună cu Magnus într-un anumit loc, într-o pădure aflată undeva în afara orașului.

Nu i-a spus de ce era Magnus cu ea sau unde fuseseră. Când Alec le-a împărtășit informația lui Helen și Aline, au fost cu toții de acord să meargă și ei cu Magnus și Shinyun la această întâlnire — era o informație mai recentă față de cea pe care o primise Helen de la Mori Shu și, chiar dacă s-ar fi dovedit o pistă falsă, cel puțin erau toți în același loc.

Pe măsură ce timpul trecea, Alec a început să se întrebe dacă nu cumva Shinyun și Magnus se rătăciseră, sau dacă nu cumva înțelesese el greșit indicațiile. Era convins că ar fi trebuit ca cei doi să ajungă până atunci, sau că ar fi primit vreun semn de la Magnus în cazul în care apăruse o problemă.

Se simțea puțin debusolat că primise un mesaj de la Shinyun și nu de la Magnus. S-a uitat din nou în jur, să-și dea seama cât timp trecuse, și a văzut cum soarele se pierdea în spatele

copacilor. Seara năvălea peste ei ca un inamic, iar lampa-vrăjitoarei nu putea face mare lucru într-o pădure deasă. S-a uitat spre copaci; nu vedea mai departe de câțiva metri.

Pădurea părea bântuită. Crengile uriașe ale copacilor, contorsionate, se împleteau între ele, unele semănând cu niște îndrăgostiți îmbrățișați, și făceau anevoioasă înaintarea pe cărarea îngustă. Coroanele frunzoase obturau cerul. Frunzele abia văzute dansau în vânt.

— Ăștia din cult nu puteau să-și ia o cameră? a bombănit Aline. În oraș, cum ar fi.

Mai devreme plouase, așa că pământul era acum o mocirlă alunecoasă, care făcea din mers o operațiune dificilă și murdară. Pentru Aline era și mai dificil, pentru că încălțările ei erau mai potrivite pentru stat la cafenea, nu pentru urmărirea unor răufăcători.

— Uite, încearcă asta!

Helen a scos un cuțit și a tăiat două fâșii lungi de scoarță din copacul de alături. S-a așezat într-un genunchi în fața lui Aline și i-a luat călcâiul în palmă. Aline a rămas înțepenită în timp ce Helen i-a ridicat piciorul cu delicatețe și i-a legat scoarța de copac de talpă. A repetat operațiunea și cu celălalt picior.

— Așa, acum o să ai tracțiune mai bună.

Aline făcuse ochii foarte mari. Alec a observat, dezaprobator, că nici măcar nu i-a mulțumit.

Helen a luat-o înainte și Alec a grăbit pasul să se țină după ea. Și lui îi alunecau tenișii pe noroi, dar nu-i oferise nimeni pantofi din scoarță de copac. Pasul lui Helen era mai ușor decât pasul lui sau al lui Aline. Nu se mișca propriu-zis ca un elf. Alec văzuse cum calcă elfii, fără să culce un fir de iarbă.

Dar nici nu aluneca prin noroi ca el. Sub mișcările de războinic era umbra grațioasă a elfului.

— Încălțările din scoarță de copac nu sunt un truc inventat de elfi, dacă la asta vă gândiți, s-a răstoit Helen la Alec, când acesta a ajuns-o din urmă. L-am învățat de la vânătorii de umbre din Brazilia.

Alec a clipit.

— De ce să ne fi gândit la asta? Uite, îmi pare rău dacă Aline se poartă mai ciudat. E vina mea. I-am povestit ce s-a întâmplat la petrecerea aceea din Veneția… adică, atunci când te-am văzut prima oară, cu fata repudiat.

Helen a pufnit.

— Poate vrei să spui *cu cealaltă* fată repudiat.

— Nu, a spus Alec. Tu ești vânător de umbre. Îmi pare tare rău. Eram îngrijorat pentru Magnus, și nu mă pricep deloc să mint. Într-un timp, aș fi fost în stare să urăsc pe cineva dacă ar fi spus așa ceva despre mine unui străin.

— Nu-ți face probleme, a replicat Helen. Nu e niciun secret că-mi plac și fetele, și băieții. Dacă asta o deranjează pe Aline, ghinion! A aruncat pe furiș o privire spre ea, în spate, și a ridicat din umeri. Păcat! Fata asta e fierbinte ca focul iadului.

Alec și-a ferit capul de o creangă și a zâmbit. Era puțin surprins, dar îi plăcea să stea de vorbă cu Helen despre asta, s-o vadă așa calmă și neînfricată.

— Probabil, a spus el. N-am cum să știu. A adăugat, sfios: Dar cred că iubitul meu e foarte sexy.

— Da, l-am văzut, a aprobat Helen. Îmi dau seama de ce ți-ai pierdut capul. Dar n-am încredere în el, pur și simplu.

— Pentru că e un repudiat?

Vocea lui Alec era aspră.

— Pentru că eu trebuie să fiu mai obiectivă decât oricine atunci când evaluez un repudiat, a replicat Helen.

Alec s-a uitat la ea, la arcuirea urechilor ei și la vaga strălucire a pielii pe sub runele de vânător de umbre. Profilată pe pădurea din jur, Helen arăta mai mult ca oricând a elf.

— Ești sigură că ești obiectivă?

— Eu cred că Magnus Bane a înființat acest cult, a spus Helen. Lucru care îl face, evident, suspect că ar putea să fie și liderul lor. Din ceea ce spune lumea, liderul acesta e un magician puternic. Sunt, poate, vreo zece magicieni în lume care se potrivesc descrierii. Câți dintre ei au fost la petrecere?

— Malcolm Fade, a răspuns Alec.

Helen s-a răstit:

— N-a fost Malcolm!

— N-a fost magicianul în care ai tu încredere, a spus Alec. Înțeleg. Ce zici de Barnabas Hale?

Helen s-a oprit exact acolo, în noroiul alunecos și în întunericul care începea să se strângă în jurul lor.

— A fost acolo? a întrebat ea. Nu era pe lista de invitați.

— A intrat neinvitat, a spus Alec. A intrat așa de tare, că a dărâmat palatul.

— Știam că Malcolm s-a luptat cu un magician, a murmurat Helen. Eram așa de ocupată să-i scot pe oameni de acolo, încât n-am văzut lupta. Mi-am imaginat că era vorba de Magnus Bane.

Deci mai exista un motiv pentru care Helen era așa de pornită împotriva lui Magnus. Voia să-l protejeze pe Malcolm, Înaltul Magician din zona ei.

— Nu a fost Magnus, a spus Alec. El s-a băgat între ei ca să pună capăt luptei. A încercat să-i scoată afară pe oameni. La fel cum ai făcut și tu.

Helen a stat o clipă să absoarbă informația. Alec se bucura să vadă că nu știa tot, și se bucura și mai tare că părea dispusă să accepte această idee. Poate cu ajutorul lui Helen și al lui Aline va reuși să întrebe discret de Barnabas printre vânătorii de umbre.

— Nu îl cunosc pe niciunul dintre magicienii ăștia, a anunțat Aline. Dar cred că aici ar putea fi locul de întâlnire.

A arătat cu mâna spre un mic luminiș, aflat la câțiva pași de cărare.

Nu trebuia să fii vânător de umbre ca să-ți dai seama că zona aceea era folosită pentru activități oculte. Pentagrama arsă de la picioarele lor era un indiciu clar, dar mai existau și altele. Era acolo un altar, cu două vetre de foc de o parte și de alta, iar pe copacii din jur erau urme ca de gheare. Mai era și un cerc săpat adânc în pământ. Helen s-a dus la marginea luminișului și a cercetat tufișurile. A scos de acolo un butoiaș de bere și l-a rostogolit prin iarbă.

— Uau! a făcut Aline. Acestui cult demonic îi place să petreacă?

— Petrecerile la greu sunt una dintre legile lor sacre, a spus Alec.

Helen s-a uitat la el nedumerită, și el a explicat:

— *Manuscrisele Roșii ale Magiei*. Cartea lor sacră. Ăăă, o să-ți împrumut exemplarul meu.

I-a întins telefonul lui Aline, cu fotografiile trimise de Isabelle, iar Aline i l-a dat lui Helen fără permisiunea lui.

Helen s-a încruntat.

— Ultima poruncă e să nu îi lase singuri pe copii, a spus ea. Asta sună… ciudat de frumos. Pentru un cult.

— E frumos, nu? a întrebat Alec, pe un ton neutru.

Totul la Magnus era ciudat, dar frumos. Alec nu a spus asta, pentru că Helen ar fi interpretat-o ca pe o confesiune.

— Mori Shu a fost ucis de vampiri, a spus Helen Blackthorn, cu asprime. Nici Malcolm, nici Barnabas Hale, nici Hypatia Vex, singurii magicieni din preajmă cu destulă putere, nu au, din câte știu, vreo relație mai apropiată cu vampirii. În timp ce despre Magnus Bane se știe bine că are relații strânse, ba chiar și amoroase, cu unii dintre cei mai răi vampiri din clanul newyorkez — și câțiva dintre ei au fost la petrecerea la care trebuia să mă întâlnesc cu Mori Shu. La petrecerea la care Mori Shu a fost ucis, înainte să poată să spună ce știe.

Alec s-a strâmbat în tăcere la ideea că Magnus ar fi avut relații amoroase cu niște vampiri, mai ales cu unii criminali. Păruse să îi privească pe Lily, Elliott și pe ceilalți ca pe niște copii amuzanți.

Deși era adevărat că Alec știa foarte puține lucruri despre viața amoroasă a lui Magnus. Magicianul îi vorbise destul de mult despre trecutul lui în această excursie, dar nu și despre partea aceea.

A izgonit gândul.

— Raphael și Lily n-au ucis pe nimeni la petrecerea aceea.

— Cine sunt ăștia? l-a întrebat Helen. Sunt vampiri?

— Raphael Santiago e clar vampir, a spus Aline, când Alec a ezitat.

— Și tu ești apropiat de ei, așa-i?

— Nu, a răspuns Alec.

Helen și Aline îl cercetau cu același aer îngrijorat. Alec nu avea nevoie ca ele să-i spună cât de naspa păreau toate astea. Chiar păreau naspa.

Magnus tot nu se vedea nicăieri. Pădurea era un labirint și lumina începea să dispară. A cercetat copacii din jur. Nu va trece mult până vor fi învăluiți în întuneric. Noaptea ieșeau demonii, și noaptea intrau în acțiune vânătorii de umbre. Pe Alec nu l-ar fi deranjat întunericul, numai că voia ca Magnus să-i găsească.

Îl mai supăra ceva, o îngrijorare din fundul unui ocean de îngrijorări. Era ca atunci când încasezi un pumn în față și pe sub valul de durere apare gândul că ți se mișcă un dinte.

— Helen, a spus el. Care ziceai că e ultima poruncă din *Manuscrisele Roșii ale Magiei*?

— Să aibă grijă de copii, a răspuns Helen, părând nedumerită.

— Scuză-mă, a spus el.

Și-a scos telefonul și a trecut peste pentagramă în cealaltă parte a luminișului. Încercase deja să-l sune pe Magnus de mai multe ori. Acum voia să încerce la altcineva.

Telefonul a sunat de două ori, după care a fost deschis.

— Alo? Raphael?

— Nu sunt apropiați, a mormăit Helen. Dar îl sună să stea de vorbă.

— Știu, a spus Aline. Alec pare teribil de vinovat. Jur că nu e, dar tot ce face el arată foarte rău.

— Uită de numărul ăsta! s-a răstit Raphael de la capătul celălalt al firului.

Alec s-a uitat spre luminișul acum întunecat, la Helen și la Aline, care clătinau din cap cu tristețe înspre el. Se părea că în seara asta nu impresiona pe nimeni.

— Știu că nu te dai în vânt după vânătorii de umbre, a zis Alec. Dar mi-ai spus că pot să te sun.

A urmat o pauză.

— Așa răspund eu de fiecare dată, a pretins Raphael. Ce vrei?

— Mă gândeam că e vorba de ce ai vrut tu. Mă gândeam că ai vrut să ajuți, a spus Alec. Ai spus că o să te interesezi de Mâna Purpurie. Mă întrebam dacă ai aflat ceva. Mai exact, ceva despre Mori Shu.

Vetrele de lângă pentagramă erau și acum calde, iar lumânările fuseseră aprinse cu doar câteva ore în urmă. A îngenuncheat lângă una dintre liniile pentagramei și a adulmecat resturile: pământ ars, cărbune și sare, dar sânge, nu.

— Nu, a răspuns Raphael.

— Bine, a spus Alec. Mersi, oricum.

— Stai! a strigat Raphael. Așteaptă un minut.

A urmat altă pauză. A durat foarte mult. Alec a auzit zgomotul făcut de niște pași pe piatră și, de undeva, de departe, o voce cristalină, dar cumva neplăcută, a unei femei.

— Raphael? a întrebat Alec. Nu toți suntem nemuritori. Deci nu putem să stăm la telefon la nesfârșit.

Raphael a mârâit de frustrare, sunet care era mult mai alarmant venind de la un vampir. Alec a îndepărtat puțin telefonul de ureche, apoi l-a apropiat din nou când Raphael a început să formuleze cuvinte propriu-zise.

— Ar fi o chestie, a spus el, și iar a ezitat.

— Da?

Tăcerea care se așternea între cuvintele lui Raphael era așa de goală. Raphael nu respira în pauzele acelea. Vampirii nu trebuiau s-o facă.

— N-o să mă crezi. N-are rost.

— Încearcă-mă! a spus Alec.

— Mori Shu nu a fost ucis de un vampir.

— Și de ce n-ai spus?

— Cui să-i spun? a mârâit Raphael. Să mă duc la un nefilim și să-i spun, vai, domnule, vă rog, li s-a înscenat asta vampirilor. Da, s-a găsit un cadavru, și, da, pierduse sânge, dar nici pe departe așa de mult sânge, și, da, avea urme pe gât, dar erau urme lăsate de vârful unei săbii, nu de colți, și, o, nu, domnule nefilim, vă rog, lăsați deoparte pumnalul acela serafic. Niciun nefilim nu m-ar crede.

— Eu te cred, a spus Alec. Înțepăturile erau făcute cu o sabie cu trei tăișuri? Ca un *samgakdo*?

A urmat o pauză.

— Da, a spus Raphael. Așa erau.

Lui Alec i s-a strâns stomacul.

— Mersi, Raphael, mi-ai fost de mare ajutor.

— Da?

Raphael părea și mai sceptic.

— Cum?

— O să-i spun lui Magnus.

— Să nu-ndrăznești! s-a răstit Raphael. Nu mă mai suna! N-am de gând să te mai ajut. Și să nu mai spui nimănui că te-am ajutat.

— Trebuie să plec.

— Stai! i-a ordonat Raphael. Nu închide!

Alec a închis.

Raphael a încercat imediat să îl sune. Alec și-a închis telefonul.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat Aline. De ce ai fața asta?

— Helen, a spus Alec. Ai menționat-o și pe Hypatia Vex printre eventualii suspecți. Deci Mori Shu nu ți-a spus nicio clipă că liderul Mâinii Purpurii e bărbat?

Helen a clipit.

— Nu mi-a spus nimic din care să se înțeleagă asta.

— Lumea din Piața Umbrelor vorbea despre el ca și cum ar fi bărbat, a spus Alec cu voce joasă. Pentru că zvonul era că ar fi Magnus. Chiar dacă cineva n-ar fi crezut că e Magnus, ar fi spus „el" fără să-și dea seama. Iar eu și Magnus am fost așa de ocupați cu apărarea lui, că nu ne-am gândit la asta.

Informatorul din Mâna Purpurie, ucis la petrecerea din Veneția. Marcat de vârful unei săbii cu trei tăișuri.

În vremuri de restriște, nu uita: toate drumurile duc la Roma.

Rândul acesta lipsea din exemplarul pe care i-l trimisese Isabelle. Cel din Sălaș fusese modificat, i se adăugase o lege suplimentară, care îi îndruma spre Roma.

Iar Shinyun Jung, magiciana care era limpede un războinic bine pregătit, ale cărei mișcări erau de obicei rapide și agile, se împiedicase și avusese grijă ca ei să găsească acest exemplar modificat. Care să-i aducă aici.

— Trebuie să plecăm, a spus Alec. Acum.

Exact când s-a întors ca să pornească în direcția din care veniseră, pădurea a prins viață. Un vânt puternic scutura crengile și agita frunzele. Aerul din jurul lor s-a încălzit, temperatura ridicându-se alarmat de repede. Cu câteva clipe în urmă fusese o seară răcoroasă, cu puțin vânt, iar acum se trezeau în plină caniculă.

Cinci stâlpi de foc s-au ridicat la marginea luminișului, în jurul lor, înalți de câțiva metri și groși cât un trunchi de copac. Crengile și pietrele trosneau, limbile de foc ardeau vegetația, iar aerul devenise greu, aproape imposibil de respirat. Stâlpii de foc pârâiau și aruncau spre cer scântei mari, ca sute de licurici care zburau prin aer.

Toți trei vânătorii de umbre și-au scos stelele și și-au desenat rapid câteva rune de apărare. Precizie. Curaj. Forță. Și, poate cea mai importantă, Rezistența la foc.

După ce și-a pus stela la loc, Aline a șoptit *„Jophiel!"* și pumnalele impregnate cu forța îngerului i-au apărut în mâini. Alec și-a scos arcul, iar o lumină albă a făcut să strălucească mâna lui Helen când a scos pumnalul serafic și a rostit și ea numele unui înger. Alec nu a putut auzi numele din cauza zgomotului făcut de foc.

— Cu riscul să sune redundant, a spus Helen. O, nu! E o capcană.

S-au strâns, spate în spate, în mijlocul luminișului. Față de cele ce se întâmplau acolo, părea inadecvat.

— A fost o prostie să venim aici singuri, a spus Alec. Mâna Purpurie a știut perfect unde vom fi și când.

— Cum? a întrebat Aline.

Alec a fixat o săgeată în arc.

— Fiindcă liderul lor… exact ea ne-a spus să venim aici.

CAPITOLUL 22

Marele Toxic

Palatul străvechi se înălța impunător în fața lui Magnus, cu turnurile lui dărâmate semănând cu niște dinți rupți care se profilau pe cer.

— Subtili nu sunt, ăștia din cult, a comentat Magnus. S-a uitat la ceas. Alec ar fi trebuit să ajungă până acum.

Shinyun stătea lângă el. Magnus simțea tensiunea de care era cuprins corpul ei.

— Poate că îl interoghează la Institutul din Roma, a spus ea. Știi că nefilimii nu vor privi cu ochi buni ceea ce a făcut el până acum. Ar putea avea necazuri. Și dacă îl mai așteptăm mult, ratăm șansa de a-i surprinde pe cei din Mâna Purpurie.

Potrivit informatorului lui Shinyun, seniorii din Mâna Purpurie urmau să se întâlnească cu un grup de potențiali discipoli. Era posibil să fie acolo și liderul lor.

Alec ar fi vrut ca Magnus să-l aștepte. Magnus voia să-l aștepte pe Alec. Dar Shinyun avea dreptate. Alec putea să fie blocat la Institutul din Roma, dând răspunsuri la întrebări dificile, și toate astea din vina lui.

Cel mai bun lucru pe care ar putea să-l facă ar fi să-l prindă pe lider și să termine cu Mâna Purpurie. Atunci nefilimii s-ar calma și asupra lui Alec n-ar mai pluti nicio suspiciune.

Shinyun a spus:

— Ar putea fi singura noastră șansă.

Magnus a inspirat adânc și a decis că ezitarea lui e absurdă.

Nu era ceva ce n-ar putea rezolva singur. Se descurcase foarte bine singur și până acum.

— Ia-o înainte! i-a spus el lui Shinyun.

Au intrat în palat printr-o anexă care se vedea clar că fusese un grajd și au trecut prin mai multe încăperi. Clădirea fusese distrusă în urmă cu mult timp. Podelele erau pline de dulapuri rupte, tapiserii sfâșiate și cioburi. Natura deja începuse procesul lent de înghițire a palatului. Prin crăpăturile din ziduri și prin ferestre se strecuraseră buruieni și plante agățătoare. Mirosul puternic de apă stătută plutea în aer. Totul era umed. Miasma jilavă îl amețea pe Magnus. Începea să respire greu.

— Răutatea poate avea scuză, uneori. Dar mizeria, niciodată, a murmurat el.

Shinyun a spus, tot în șoaptă:

— Termini odată cu glumele?

— Puțin probabil, a răspuns Magnus.

Au pătruns într-o sală lungă, cu tavanul scund, unde erau niște rafturi rupte. Într-o altă viață, probabil servise drept cămară. Acum, lemnul putred, pietrele crăpate și buruienile se întindeau pe ziduri ca niște pânze de păianjen. În locul în care podeaua se lăsase era o baltă de apă. Shinyun a ridicat un deget și a rămas nemișcată. Magnus a ascultat cu atenție. În sfârșit se auzea un zgomot: zgomotul slab al unor incantații.

Shinyun a arătat spre capătul celălalt al camerei și a pornit cu pași ușori într-acolo, ocolind de departe balta de apă murdară. Chiar când se pregătea să iasă din încăpere, un grilaj de

metal, aparent în stare mai bună decât restul camerei, a coborât rapid în fața ei.

Magnus s-a îndreptat spre ușa din spate, pe care intraseră, dar a fost prea târziu. S-a auzit un zgomot de metal care rulează, și o altă poartă s-a lăsat în jos, înainte să poată ajunge la ea. Magnus s-a prins cu mâinile de ea și a început să tragă. Nu se clintea. Erau prinși în capcană.

Shinyun a încercat din nou să deschidă prima poartă. Magnus a traversat încăperea, să-și unească eforturile. Zadarnic, poarta era mult prea grea. S-a dat un pas înapoi și și-a adunat magia, direcționând-o spre poartă, ca s-o facă praf. Mâna lui a căpătat o strălucire bleumarin, și din vârfurile degetelor lui a țâșnit un șuvoi de energie, care însă s-a stins înainte să ajungă la poartă.

Se simțea uimitor de slăbit, ca și cum ar fi făcut o vrajă uriașă, nu o magie obișnuită. A clipit din ochi, încercând să-și limpezească vederea.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Shinyun.

Magnus a dat din mână, încercând să pară dezinvolt.

— Absolut nimic.

Shinyun a luat de jos o piatră mare și a început să lovească cu ea în părțile mai ruginite ale porții. Magnus s-a retras în mijlocul încăperii.

— Ce faci? l-a întrebat Shinyun.

O pâlnie verde s-a ridicat în jurul lui, făcând să-i fluture pelerina și părul. A invocat fiecare strop de magie posibil, ca să ajute pâlnia să capete forță, până când vraja era gata să se rupă. Cu un ultim strigăt, Magnus a canalizat toată forța pe care o avea în acea tornadă bubuitoare și a trimis-o către ușa pe care intraseră. Metalul a început să scârțâie și să geamă, apoi poarta

s-a smuls din piatră și a zburat pe hol. A dispărut în întuneric, lovindu-se cu zgomot de piatră, undeva, departe.

Magnus a căzut într-un genunchi, cu respirația tăiată. Ceva nu era deloc în regulă cu magia lui.

— Cum ai putut face asta? l-a întrebat Shinyun încet. Cum ai reușit să fii așa de puternic? Acum sigur nu mai ai forță.

Magnus s-a ridicat cu greu în picioare și a pornit împleticindu-se spre poarta detonată.

— Plec.

Când a ajuns în dreptul lui Shinyun, ea a întins mâna și l-a prins de pieptul tricoului.

— Nu prea cred.

Magnus i-a studiat fața imobilă în lumina slabă. A simțit în urechi bătăile puternice ale inimii lui, semnalizându-i pericolul mult prea târziu.

— Văd că s-a abuzat de frumoasa mea naivitate, a zis el. Din nou.

Shinyun s-a răsucit și, folosindu-se de propria lui greutate, l-a aruncat rostogolindu-l până la jumătatea camerei. Magnus a încercat să se ridice, dar a fost trimis iar la pământ cu o lovitură de picior în piept. A căzut din nou, lovindu-se de poartă. Apoi a auzit zgomotul făcut de metal pe metal și huruitul porții care se ridică, după care a simțit mai multe mâini puternice care îl prind de brațe. Nu mai vedea aproape deloc.

Am luat contact cu o poțiune care m-a făcut să-mi pierd abilitatea de a-mi schimba înfățișarea, îi spusese Tessa. Magnus ar fi trebuit să țină minte asta.

— Mi-ai pus otravă în băutură la Aqua Morte, a spus el, chinuindu-se să articuleze. Mi-ai distras atenția cu o poveste lacrimogenă. A fost doar o minciună?

Shinyun a îngenuncheat lângă el pe pardoseala udă de piatră. Nu putea să-i deslușească decât conturul feței, ca o mască ce atârna în întuneric.

— Nu, a șoptit ea. A trebuit să te fac să-ți pară rău de mine. A trebuit să-ți spun adevărul. Încă un lucru pentru care n-am să te iert.

†††

MAGNUS NU A FOST PREA UIMIT CÂND S-A TREZIT ÎNTR-O închisoare.

O șuviță de apă își făcuse loc prin crăpăturile din tavan și picura pe fruntea lui la câteva secunde, lucru care i-a amintit de metoda folosită de Frații Tăcuți pentru a-l disciplina și pentru a-l face să tacă în timpul orelor.

Câteva picături i s-au prelins în gură și el a scuipat. Spera să fie apă. Indiferent ce era, avea un gust oribil. A clipit, încercând să se acomodeze cu locul. Era înconjurat de un zid curbat, fără ferestre și cu o poartă de fier care ducea spre un alt loc întunecos, iar în capătul îndepărtat al încăperii era o gaură în zid, fie un vechi tunel săpat de vreun prizonier, fie o latrină. Judecând după miros, Magnus s-a gândit că putea să fie și una, și alta.

— E oficial, a declarat el, nimănui în mod deosebit. Asta-i cea mai urâtă vacanță!

S-a uitat în sus. Nu era multă lumină de lună, dar atâta cât era, arunca o strălucire slabă peste un grilaj circular. Locul acesta părea să fie fundul unui bazin, poate, sau al unui puț, nu că ar fi avut vreo importanță. O groapă, o temniță, fundul unui puț. Tot închisoare era. Mâinile îi erau prinse cu lanțuri

de peretele de deasupra capului, și stătea pe un pat de paie care păreau să fi trecut deja prin măruntaiele calului. Podeaua de sub el era din blocuri de piatră, așa că probabil se afla și acum undeva în palat. A înghițit în sec. Îl dureau fața și gâtul. Tare. Chiar i-ar fi prins bine ceva de băut.

Spera că Alec chiar era blocat la Institutul din Roma. Că nu se dusese unde îi spusese Shinyun, iar aceasta, abia acum înțelegea, sigur nu-i spusese să vină aici. La Institut, Alec ar fi în siguranță.

De partea cealaltă a porții a apărut o siluetă. S-a auzit un zăngănit metalic și balamalele au scârțâit când poarta s-a deschis.

— Nu-ți face griji, i-a spus Shinyun. Otrava nu te va ucide.

— Fiindcă o voi face eu, a psalmodiat Magnus.

Shinyun s-a uitat la el, clipind.

— Aici ai vrut să ajungi, nu? a întrebat-o el.

A închis ochii. Avea cea mai groaznică migrenă.

— Am măsurat cu mare grijă otrava, a spus Shinyun. Am pus atât cât era necesar ca să te doboare și să-ți anihileze magia. Vreau să fii pe picioarele tale când vei împlini un destin atât de glorios.

Asta nu suna bine. Când Magnus a deschis ochii, ea stătea în fața lui. Era îmbrăcată într-o rochie albă ca zăpada, cu broderii argintii la guler și la mâneci.

— Destinul meu glorios? a întrebat Magnus. Întotdeauna e un destin glorios. Ai observat? Nimeni nu vorbește vreodată de destine mediocre.

Shinyun a spus:

— Nu. Destinul glorios e al meu. Tu nu meriți glorie. Ai pornit acest cult ca pe o glumă. I-ai pus pe oameni să facă farse și să-i vindece pe bolnavi. Ți-ai bătut joc de numele lui Asmodeus.

— Bătaia de joc a fost singura chestie utilă pe care am putut s-o leg de numele lui, a murmurat Magnus.

Vocea lui Shinyun era plină de furie.

— Amândoi trebuia să-i fim devotați lui Asmodeus. Ție ți-a făcut atâtea favoruri. Nu ești demn de el.

— El nu e demn de mine, a remarcat Magnus.

Shinyun a țipat peste el:

— M-am săturat de bătaia ta nesfârșită de joc și de lipsa ta de respect! Îi datorăm viața lui Asmodeus. Eu nu voi fi niciodată ca tine. Nu-l voi trăda niciodată pe tatăl meu!

— Tatăl tău? a repetat Magnus ca un ecou.

Shinyun nu l-a luat în seamă.

— Eram îngropată de vie de cinci zile când Mâna Purpurie m-a salvat. Mi-au spus că Asmodeus i-a trimis să-i salveze fiica. Supușii tatălui meu m-au salvat, pentru că tatăl meu veghează permanent asupra mea. Familia mea muritoare m-a trădat, iar eu i-am ucis. Asmodeus e singurul care mă iubește, și e singurul pe care îl iubesc. Am transformat Mâna Purpurie dintr-o bătaie de joc într-o realitate, iar acum a venit timpul să distrug și ultima jignire. E timpul să te înlătur, Mare Toxic. Te voi ucide pentru că l-ai jignit pe Asmodeus. Îi voi aduce ca sacrificiu viața ta nemuritoare și îl voi lăsa să se dezlănțuie asupra acestei lumi, iar eu îi voi sta alături pentru eternitate, ca fiică preaiubită.

— Mda, apropo de asta, a spus Magnus. Dacă ai fi avut puterea unui Prinț al Infernului, aș fi observat.

— Dacă ar fi trăit un magician cu puterea unui Prinț al Infernului, ar fi stăpânit deja lumea, i-a răspuns Shinyun iritată. Toți magicienii sunt copiii lui Asmodeus, dacă se dovedesc a fi demni de el. Asta m-a învățat Mâna Purpurie.

— Deci tu… *l-ai adoptat* pe Asmodeus? a întrebat Magnus. Sau el te-a adoptat pe tine?

S-a uitat la ea. Nu era încântat că se afla în închisoare. Era și mai puțin încântat de perspectiva unui destin lipsit de glorie.

Dar tot nu putea s-o urască. Și acum înțelegea de ce ea era așa cum era, forțele care o modelaseră și locul unde căzuse umbra mâinilor lui pe trecutul ei.

— Nu te uita așa la mine! N-am nevoie de compătimirea ta.

Shinyun s-a apropiat de el și l-a prins de gât. Magnus a icnit, s-a înecat — magicienii sunt nemuritori, dar nu invulnerabili. Putea să moară fără oxigen.

— Niciodată n-ai fost demn de el, a șoptit ea, în timp ce el se chinuia să respire. Oamenii mei n-ar fi trebuit să te urmeze niciodată. Tatăl meu n-ar fi trebuit să te onoreze niciodată. Locul tău e al meu.

După câteva clipe, Shinyun și-a dat seama, probabil, că îl sugrumă pe așa-zisul sacrificiu închinat tatălui ei. I-a dat drumul.

Magnus s-a lăsat greu în lanțurile lui, icnind în timp ce aerul îi pătrundea în plămâni.

— De ce? A tușit. În tot timpul ăsta, când pretindeai că ne ajuți, voiai doar să mă aduci aici. De ce nu m-ai luat, pur și simplu, pe mine, la Paris sau pe tren, sau în atâtea alte ocazii? De ce a fost nevoie de șarada asta?

— *Alec.* Shinyun i-a scuipat numele de parcă ar fi fost otravă. De fiecare dată când eram gata să pun mâna pe tine, apărea el. Te încolțisem în Piața Umbrelor din Paris, când a apărut el pe alee. Chiar reușisem să te prind pe tren, când a început el să taie ca-n brânză prin demonii mei. A nimicit toată haita de demoni Raum și aproape tot roiul de demoni Ravener. Nu am rămas decât cu cloșca lor schilodită. Nu am avut încredere

în ea că poate termina treaba, și nu puteam să risc să-ți pierd urma. Am decis că trebuie să stau cât mai aproape de tine.

Râsul lui Shinyun era diferit de toate hohotele pe care le auzise Magnus de la ea până atunci. Era crud, dogit și amar.

— Am devenit foarte bună la prefăcătorie în secolele în care l-am slujit pe tatăl meu. Fața mea a fost un dar, ca să-l pot sluji mai bine pe Asmodeus. Oamenii nu pot să vadă ce simt cu adevărat. Proiectează pe o mască ce vor ei și nu se gândesc niciodată că e o persoană reală în spatele măștii. Eu le arăt ce vor să vadă și le spun ce vor să audă. Dar vânătorul acela de umbre nu voia nimic de la mine, și singurul lucru care putea să meargă era să te fac să-ți fie milă de mine. Atât de mult am detestat să fac asta, atât de mult te detestam pe tine, și tot nu puteam să-l împiedic să te supravegheze, să te protejeze, să fie mereu în gardă. Mi-am dat seama că singura cale de a pune mâna pe tine e să te îndepărtez mai întâi de Alexander Lightwood.

Magnus s-a gândit cât de trist se simțise în ziua aceea fiindcă Alec voise neapărat să se ducă la Institutul din Roma. Acum era plin de recunoștință pentru asta. Acolo, Alec era în siguranță, iar el putea înfrunta orice dacă Alec era în siguranță.

Shinyun a pocnit din degete și în celulă au intrat câțiva oameni. Toți erau îmbrăcați în alb și aveau niște chipuri foarte grave.

— Du-l la Groapă, Bernard! a spus Shinyun.

— Nu mă duce la Groapă, Bernard, a sugerat Magnus. Detest cuvântul „groapă". Sună sinistru și murdar. Și salut, Bernard, membru al cultului malefic!

Membrul cultului malefic Bernard i-a aruncat lui Magnus o privire iritată. Era slab ca o scândură, cu un păr negru pieptănat lins pe spate, care îi scotea în evidență bărbia ascuțită și

smocul de barbă, precum și imaginea de aspirant la putere. A desfăcut cătușele de fier de la mâinile lui Magnus cu o forță inutilă. Magnus s-a prăbușit la pământ, în lipsa lanțurilor care îl susțineau. În clipa aceea, până și Bernard reprezenta pentru el un pericol semnificativ. S-a străduit să se ridice în picioare, dar asta a fost tot ce a putut. Se simțea rău, amețit și lipsit complet de magie.

Shinyun nu se încurcase cu otrava ei. Era limpede că dorise ca Magnus să nu aibă nicio șansă în Groapă.

— Un ultim lucru, a spus Shinyun și, din voce, părea că zâmbește. Te-am adus într-un loc unde nu poți primi telefoane. Celularul tău e inutilizabil. Și l-am contactat eu însămi pe Alec, în numele tău. A zâmbit. V-am întins amândurora o capcană. Alec Lightwood va fi mort în curând.

Magnus putea înfrunta orice dacă Alec era în siguranță.

A fost o explozie întunecată în mintea lui Magnus, un urlet răsunător de durere și de furie. O furie căreia îi permitea rareori să se facă simțită. O furie care venea de la tatăl lui. S-a întins spre Shinyun. Bernard și ceilalți membri ai cultului l-au prins de mâini și l-au ținut pe loc, în timp ce el se zbătea să scape. Din vârfurile degetelor lui au apărut scântei albastre, mici și palide.

Shinyun l-a bătut cu palma pe față, o atingere dură, care putea fi considerată o palmă.

— Sper să-ți fi luat rămas-bun așa cum trebuie de la copilul tău de Înger, Magnus Bane, a murmurat ea. Nu pot să-mi imaginez că veți merge amândoi în aceeași viață de apoi.

CAPITOLUL 23

Sângele lui Helen Blackthorn

Stâlpii de foc se înălțaseră și mai mult, trecând de vârful copacilor. Căldura se întețea, agățându-se de pielea lui Alec ca niște gheare care voiau să-i smulgă runele. Stâlpii de foc erau așezați în cerc, la vreo cincisprezece metri unul de altul. Dacă se mișcau destul de repede, puteau să treacă printre ei. Dar exact când Alec s-a repezit spre una dintre deschideri, stâlpii din zona aceea s-au aplecat, blocându-l, după care, când s-a dat înapoi, au revenit la loc.

Alec văzuse odată un vânător de umbre sărind peste niște flăcări de înălțimea asta, dar el nu era Jace și nu putea s-o facă.

— O, pentru numele Îngerului! a spus Helen.

Alec a crezut că deplânge situația în care se află, dar când s-a uitat la ea, a văzut că ține ochii închiși. Părul îi venise în față, ca o oglindă de argint care aproape reflecta lumina focului.

Helen a spus:

— Îmi pare așa de rău! Eu sunt de vină.

— Cum ai putea să fii tu de vină? a întrebat Aline.

— Mori Shu mi-a trimis un mesaj prin care îmi cerea să-l protejez, fiindcă era urmărit de liderul Mâinii Purpurii, a spus Helen repede. A venit la Paris după mine. M-a ales pe mine,

pentru că mama mea a fost elf. S-a gândit că eu voi fi mai îngrijorată din cauza elfilor morți și mai solidară cu repudiații. Trebuia să-l pun pe Mori Shu sub pază. Trebuia să le spun totul celor de la Institutul din Paris, în schimb, eu am vrut să acționez singură. Voiam să îl găsesc pe liderul Mâinii Purpurii și să demonstrez că sunt un vânător de umbre grozav, că nu semăn deloc cu un repudiat.

Aline își dusese mâna la gură și o urmărea pe Helen. Pe obrajii lui Helen șiroiau lacrimi de sub genele lungi și ondulate. Alec se tot uita în jur, atent la stâlpii de foc, care, deocamdată, păreau că au doar menirea de a-i ține acolo, până când se va întâmpla altceva și mai rău.

— Dar am dat-o în bară de la bun început, a continuat Helen. Trebuia să mă întâlnesc cu Mori Shu la Paris, dar Mâna Purpurie i-a luat urma și a trimis demoni să ne ucidă. Mori Shu a fugit. Léon venea peste tot cu mine, și pe amândoi ne-ar fi ucis demonii dacă n-ar fi intervenit Alec. Tot n-am cerut ajutor. Poate că Mori Shu ar fi trăit dacă aș fi făcut-o. Nu m-am dus la directorul Institutului din Paris, și nici la directorul Institutului din Roma, când Mori Shu mi-a spus să ne întâlnim acolo. Acum suntem cu toții prinși în capcană și așteptăm să murim, doar pentru că eu nu am vrut să spun nimănui că un magician m-a ales pe mine. Nu voiam ca cei din Conclav să mă vadă mai mult ca pe un repudiat.

Alec și Aline au schimbat o privire. Doar pentru că fusese înfrântă cruciada lui Valentine pentru puritatea vânătorilor de umbre nu însemna că se terminase cu bigotismul. Erau persoane care vor considera întotdeauna că Helen e impură, din cauza sângelui ei de elf.

— Nu e nimic în neregulă cu repudiații, a zis Alec.

— Spune-le asta celor din Conclav! a replicat Helen.

Aline a spus, neașteptat de tare:

— Conclavul se înșală.

Helen a ridicat privirea spre ea, iar Aline a înghițit în sec.

— Știu cum gândesc ei, a continuat ea. La un moment dat, n-am vrut să strâng mâna unui repudiat, și pe urmă el a devenit unul dintre… — Aline i-a aruncat o privire lui Alec — unul dintre eroii de război din Lumea de Jos. Am greșit. Felul în care gândesc ei e greșit.

— Trebuie să se schimbe, a spus Alec. Și se va schimba.

— Se va schimba la timp și pentru frații și surorile mele? a întrebat Helen. Nu cred. Eu sunt cea mai mare din șapte frați. Mark are aceeași mamă-elf ca mine. Ceilalți au o mamă vânător de umbre. Tatăl meu abia se căsătorise cu o femeie vânător de umbre când Mark și cu mine am fost trimiși acasă la ei. Femeia aceea ar fi putut să ne disprețuiască. Dar ne-a iubit. A fost așa de bună cu mine când eram mică. Întotdeauna m-a tratat exact ca pe copiii ei. Vreau ca familia mea să fie mândră de mine. Fratele meu, Julian, e foarte inteligent. Ar putea fi Consul într-o zi, cum e mama ta acum. Nu pot să fiu o piedică în calea realizărilor lui — în calea realizărilor lor.

Ca și cum viața lor nu era într-un pericol iminent, Aline s-a dus la Helen și a luat-o de mână.

— Tu ești în Consiliu, nu? a întrebat-o ea. Și ai doar optsprezece ani. Deja îi faci mândri. Ești un vânător de umbre grozav.

Helen a deschis ochii și s-a uitat la Aline. I-a strâns degetele. Pe chipul ei a apărut o umbră de speranță, dar s-a stins repede.

— Nu sunt un vânător de umbre grozav, a spus ea. Dar vreau să fiu. Dacă sunt grozavă, și Conclavul e impresionat de

mine, atunci aș avea sentimentul că aparțin. Mi-e așa de teamă că vor decide contrariul.

— Înțeleg, a spus Aline.

Și Alec înțelegea. A schimbat o privire cu Aline și cu Helen, uniți cu toții prin aceeași frică singuratică.

— Îmi pare rău, a șoptit Helen, iar vocea ei a plutit spre el încet, precum un fum.

— N-are de ce să-ți pară rău, i-a spus Alec.

— Îmi pare rău că n-am spus nimănui ce vrem să facem sau unde mergem, iar acum o să murim, a spus Helen.

— Mă rog, a rostit Alec, cercetând cu atenție vârfurile copacilor, când o spui așa, chiar sună rău.

A localizat o secțiune în zidul de foc unde apăreau scântei deasupra unei zone mai mlăștinoase. Flăcările erau acolo ceva mai scunde decât restul barierei de foc.

— Doar în eventualitatea în care vom muri, a spus Aline, știu că abia ne-am întâlnit, Helen, dar…

— Nu murim, a întrerupt-o Alec. Helen, tu cât de sus poți să sari?

Helen a clipit și a revenit la realitate. Și-a îndreptat umerii și s-a uitat la flăcări.

— Pot să sar până acolo.

— Nu e nevoie, a spus Alec. Uite!

S-a repezit spre spațiul dintre doi stâlpi și, la fel ca prima oară, flăcările s-au aplecat, ca să-l blocheze.

— Și? a întrebat Aline.

— Și, a spus Alec, o să fac din nou asta, și una dintre voi o să sară peste flăcări, în clipa în care se lasă în jos ca să mă blocheze.

Helen a măsurat din ochi flăcările.

— Oricum e o săritură dificilă.

Chipul ei s-a înăsprit din cauza aerului hotărât.

— O să sar.

— Pot s-o fac eu, a spus Aline.

Helen i-a pus mâna pe umăr.

— Dar eu am fost cea care v-a adus în situația asta, așa că eu am să vă și scot.

— O să ai doar o secundă sau două, i-a spus Alec, dându-se câțiva pași înapoi, ca să-și ia avânt. Va trebui să fii chiar în spatele meu.

— O să fiu, a spus Helen.

Cu o fracțiune de secundă înainte ca Alec să pornească spre zid, Aline a strigat:

— Stați! Și dacă e mai rău de partea cealaltă a flăcărilor?

— Pentru asta, a spus Helen, scoțând încă un pumnal serafic, m-am înarmat așa de bine. *Sachiel!*

A apărut o lumină albă, familiară, strălucirea dată de *adamas* reprezentând pentru toți o liniștitoare forță împotriva flăcărilor demonice.

Alec a zâmbit în sinea lui. Începea să-i placă Helen. Apoi a luat-o la fugă.

A plonjat la pământ și a simțit dogoarea flăcărilor care s-au lăsat în jos ca să-l oprească. A rămas acolo, rostogolindu-se, și a auzit-o pe Aline țipând de bucurie. A sărit în picioare și s-a scuturat de praf.

A urmat o mică tăcere.

— Helen? a strigat Aline, șovăitoare.

— Demoni! Demoni de foc! Sunt demoni! a strigat Helen, respirând precipitat. Stâlpii… de foc… sunt… demoni! Mă lupt cu unul dintre ei acum!

Alec abia acum a observat că unul dintre stâlpii de foc ce se înclinaseră pentru a-l opri nu revenise la poziția inițială. Acum, își dădea el seama, se uita la spatele unei creaturi humanoide uriașe, făcute din flăcări, în fața căreia era, probabil, Helen.

Alec și Aline s-au uitat unul la celălalt. Alec, nu prea sigur pe el, a scos arcul și a tras o săgeată direct în mijlocul stâlpului de alături.

Stâlpul a părut că explodează de mișcare, despicându-se și refăcându-se apoi în silueta humanoidă în care Alec a recunoscut un demon Cherufe. Demonul a scos un muget, flăcările păreau a fi sute de limbi oribile în botul lui căscat, după care s-a repezit la Alec, cu ghearele lui îngrozitoare scoase. Mișcându-se cu repeziciunea unui incendiu de vegetație scăpat de sub control, s-a apropiat de el într-o clipă.

Alec s-a ferit de ghearele lui, încercând să se răsucească spre spațiul dintre demonul lui și demonul lui Helen, evitând în ultima clipă să fie sfâșiat sau flambat. A simțit cum se zguduie tot universul când s-a izbit cu putere de pământ și s-a dus târâș câțiva metri. Numai înțepătura tăciunilor aprinși pe obraz l-a făcut să-și revină.

Nu putea decât să privească, amețit, țâșnirea de foc ce se apropia rapid de el prin întuneric. Demonul se întorcea pentru runda a doua.

Apoi Aline a fost lângă el, lovind așa de repede cu pumnalele ei, încât mâinile i se vedeau ca prin ceață. Pumnalele îngerului aveau efect de apă asupra focului demonic, transformându-l în aburi atunci când treceau prin el. O lovitură în abdomen, una în piept, una care a retezat brațele de foc, și demonul Cherufe s-a dezintegrat într-o baltă de magmă, limfă și abur. Aline stătea în picioare, înconjurată de scântei portocalii.

Și-a pus unul dintre pumnale la subraț și i-a întins mâna liberă lui Alec. Helen, pârlită, dar nevătămată, a venit lângă ei, apărând dintre flăcările primului demon, care începeau să se stingă după ce acesta se făcuse un morman de tăciuni. Împreună s-au întors spre ceilalți demoni Cherufe, care acum își reluaseră forma lor humanoidă obișnuită.

Alec s-a lăsat într-un genunchi și trei săgeți au străbătut aerul într-o succesiune rapidă, l-au lovit pe unul dintre demoni în piept, făcând să-i țâșnească din rană jeturi de flăcări. Demonul a scos un muget și s-a întors spre el, lăsând o dâră de flăcări în urma lui. Alec a mai tras două săgeți, s-a lăsat jos și s-a rostogolit din calea lui, după care l-a nimicit cu o săgeată în ochi. Demonul s-a prăbușit ca o casă în flăcări.

Helen și Aline stăteau spate în spate în luminișul întunecat al pădurii, înconjurate de strălucirea scânteilor infernale și de lumina pumnalelor angelice. Helen a terminat un alt demon, cu o lovitură dată din întoarcere care i-a secționat trupul în două. Alec se învârtea cu grijă în jurul încleștării, ținându-se la distanță până când își găsea locul ideal de tragere. O săgeată i-a smuls brațul unui demon, iar altele l-au făcut să se încovoaie exact când se pregătea s-o atace pe Aline. O lovitură de pumnal, de sus în jos, l-a nimicit.

Helen îl hărțuia pe ultimul demon cu o serie de lovituri rapide de pumnal, ciuruindu-i pielea de lavă până când au început să sară în toate părțile jeturi de flăcări. Aline s-a apropiat de ea, s-a ferit de un pumn de foc și a trecut în fugă pe lângă demon, ca să-și înfigă pumnalul în spatele lui.

Imediat ce a căzut și ultimul demon Cherufe, focul a dispărut, lăsând în urmă cicatrice negre pe pământ și fum cenușiu plutind în aer. Mai erau câteva crengi în flăcări și câteva

petice de pământ care ardeau mocnit, dar și acolo focul părea să se stingă încet.

— Helen, a întrebat Aline, gâfâind, ești bine?

— Da, a răspuns Helen. Tu ești bine?

— Sunt bine, a răspuns Alec. Nu că m-ar fi întrebat cineva.

Și-a pus arcul pe umăr și a strâns din ochi când s-a mișcat, dar și-a spus că poate suporta durerea. Nu era timp pentru sărbătorirea victoriei — trebuiau să-și pună mintea la contribuție ca să-l găsească pe Magnus imediat.

Helen a plescăit din limbă.

— Nu ești bine.

Alec a fost uimit să recunoască expresia de pe fața ei, pe jumătate exasperată, pe jumătate îngrijorată, expresie pe care știa că o avea el de fiecare dată când Jace sau Isabelle acționau nesăbuit. Chiar era o soră mai mare.

Helen l-a silit să se așeze și i-a ridicat tricoul, strâmbându-se la vederea rănii roșii și umflate. Și-a scos stela, a lipit-o de rană și a început să deseneze o *iratze*. Contururile acesteia au devenit aurii, apoi au dispărut absorbite de piele. Alec a tras aer în piept printre dinții încleștați, cuprins de frisoane. După ce efectele runei s-au diminuat, a rămas doar o pată roșie, puțin denivelată, pe partea stângă a pieptului.

— Am fost puțin distrasă de zidurile de flăcări și de moartea noastră iminentă, a spus Aline. Dar, Alec, ai zis că liderul Mâinii Purpurii ne-a spus să venim aici?

El a încuviințat din cap.

— Cu noi a călătorit o femeie-magician, pe nume Shinyun Jung. Ne-a spus că e un membru reformat al Mâinii Purpurii și că încearcă să distrugă cultul — dar eu cred că ea e liderul pe care îl căutăm. Trebuie să-l găsim pe Magnus. E în pericol.

— Stai, a spus Helen. Deci, tu spui că nu iubitul tău e liderul Mâinii Purpurii, dar ați avut un tovarăș de drum care este? Adică, tu ții mereu să călătorești cu membrii unui cult?

Alec s-a uitat la Aline, căutând sprijin, dar ea s-a mulțumit să-și desfacă brațele, sugerând că Helen cam avea dreptate.

— Nu, eu țin mereu să călătoresc cu *lideri* de cult, a replicat Alec.

A băgat mâna în buzunarul de la spate al blugilor și a scos de acolo eșarfa de mătase pe care o luase de la gâtul lui Magnus în dimineața aceea. Și-a amintit că Magnus îi sărutase încheietura mâinii când desfăcuse nodul.

Alec a strâns mătasea în pumn și și-a desenat pe dosul palmei o rună de urmărire. A durat o clipă ca runa să-și facă efectul, apoi a văzut niște șiruri de siluete îmbrăcate în alb și niște ziduri inaccesibile. Spre stupoarea lui, a simțit teamă. Nu și-l putea imagina pe Magnus speriat de ceva.

Poate că teama pe care o simțea era a lui.

A simțit și un imbold, fiindcă inima lui era acum ca o busolă care îi indica o anumită direcție. Înapoi la Roma. Nu, nu în oraș, undeva în sudul lui.

— L-am găsit, a anunțat Alec. Trebuie să plecăm.

— Îmi pare rău că spun asta, dar abia am scăpat dintr-o capcană a morții, a răspuns Aline. De unde știm că n-o să intrăm în alta?

Helen l-a prins de încheietură și l-a strâns cu putere.

— Nu putem să mergem, a spus ea. Am făcut deja prea multe greșeli, plecând de capul meu, și cineva a murit din cauza asta. Aici am avut noroc. Avem nevoie de întăriri. Trebuie să ne întoarcem la Institutul din Roma, să le explicăm toată povestea.

— Prioritatea mea este Magnus, a spus Alec.

Știa că Helen încerca doar să facă ce trebuia. Alec își amintea cât de frustrat fusese și el când *parabatai*-ul lui alerga după o fată în tot felul de misiuni nebunești, care sfidau moartea. Situația i se părea cu totul altfel acum, când era în locul lui Jace.

— Alec, a spus Helen. Știu că nu vrei ca Magnus să aibă probleme…

— Mă duc singur dacă e nevoie, a decis Alec.

Nu putea să se ducă la Institutul din Roma. În primul rând, nu voia să stea să răspundă la întrebări incomode — dacă erau prea suspicioși, ar fi putut trimite după Sabia Mortală, să-l forțeze să spună adevărul. În al doilea rând, nu avea timp pentru așa ceva; avea certitudinea că Magnus se afla deja într-un real pericol. Trebuia să păstreze secretul lui Magnus, și trebuia să se grăbească.

Ar fi vrut ca Aline și Helen să vină cu el, dar nici măcar nu știa cum să le spună asta. Nu putea să pretindă de la ele atâta încredere. Nu făcuse nimic să câștige încrederea lor.

— Normal că vrei să-l protejezi, a spus Helen. Dacă nu e vinovat, și eu vreau să-l protejez. Suntem vânători de umbre. Dar cea mai bună soluție pentru a-l proteja și pentru a-i înfrânge pe cei de la Mâna Purpurie este să ne folosim de toate resursele pe care le avem la dispoziție.

— Nu, a replicat Alec. Nu înțelegi. Gândește-te la familia ta, Helen. Ți-ai da viața pentru ei, știu asta. Și eu mi-aș da viața pentru familia mea — pentru Isabelle, pentru Jace. A expirat prelung. Și pentru Magnus. Mi-aș da viața și pentru el. Ar fi o onoare pentru mine să-mi dau viața pentru el.

Și-a smuls mâna din strânsoarea lui Helen și a pornit în direcția indicată de runa de urmărire. Aline i-a tăiat calea.

— Aline, a spus el, vehement. Nu risc viața lui Magnus. Nu mă prezint la Institut, nu aștept întăriri. Mă duc să-l salvez pe Magnus. Pleacă din calea mea!

— Nu stau în calea ta, a spus Aline. Vin cu tine.

— Ce? a țipat Helen.

Răspunsul lui Aline numai încrezător nu suna, dar era ferm.

— Am încredere în Alec. Sunt de partea lui.

Alec nu știa ce să spună. Din fericire, nu era timp de discuții legate de sentimente. A dat din cap spre Aline și au ieșit amândoi din luminiș, pe cărarea din pădure.

— Stați! a strigat Helen.

Aline s-a întors spre ea. Alec doar a privit-o peste umăr.

Helen ținea ochii închiși.

— „Du-te în Europa, Helen!" mi-a spus toată lumea. „Nu poți să stai legată de casă tot timpul, Helen! Pleacă din L.A., vezi și tu alte culturi! Eventual, găsește-ți un iubit!" Nimeni n-a zis: „Un cult și demonii lui te vor fugări prin Europa, după care un Lightwood sonat o să te conducă direct spre moarte." E cel mai oribil an de călătorie pe care l-a avut cineva.

— Bine, bănuiesc că o să ne mai vedem vreodată, a spus Aline, cu un aer abătut.

— Eu plec, a declarat Alec.

Helen a oftat și a făcut un gest de disperare cu pumnalul serafic.

— Bine, sonatule Lightwood. Ia-o înainte! Hai să-ți recuperăm bărbatul!

CAPITOLUL 24

Fiica Blestemată

Groapa s-a dovedit a fi parte integrantă din vilă, nu o construcție făcută de membrii cultului: un amfiteatru circular din piatră adâncit în pământ. Niște terase de piatră coborau spre un spațiu verde din mijlocul lui, unde fusese construit un podium din lemn nefinisat. Două rânduri de scări de piatră, așezate față în față, permiteau accesul de jos înspre terase sau de sus până la spațiul verde, iar de-a lungul teraselor erau așezate bănci de lemn. Podiumul era gol, cu excepția unor flori de lună plantate curios, în rânduri care se întretăiau. Probabil că multe dintre ele erau strivite de podiumul de lemn. Membrii cultului ăstuia nu apreciau deloc munca grea a grădinarului, s-a gândit Magnus.

Nenumăratele bănci de lemn erau pline de membri ai cultului. Toate locurile erau ocupate, și mai erau încă mulți oameni care se înghesuiau în spatele lor. Magnus și-a spus că, dacă tot va fi protagonistul unui spectacol, atunci o să fie, cel puțin, un spectacol cu sala plină.

Membrii cultului stăteau muți și nemișcați pe băncile lor. Erau îmbrăcați la fel, cu niște pălării hidoase și cu costume albe, clasice, cu cămașă albă și cravată albă. Probabil că nota de plată achitată de cult la spălătorie era astronomică.

Cei doi bărbați care parțial îl escortau, parțial îl târau pe Magnus au coborât scările cu el și l-au aruncat pe iarba de lângă podium. Magnus, căzut în genunchi și în mâini, s-a ridicat, a salutat cu mâna mulțimea și a făcut o plecăciune adâncă.

Nu voia să moară în această groapă ordinară, înconjurat de fantomele palide ale trecutelor lui greșeli, dar dacă tot murea, avea de gând să o facă cu stil. Nu le va da voie acestor oameni să-l vadă târându-se.

Shinyun a pășit pe spațiul verde, cu hainele ei care străluceau ca stelele în lumina difuză a lunii, și a arătat spre Magnus. Bernard, care venise după ea, a ridicat o sabie la gâtul lui Magnus.

— Îmbrăcați-l în alb, a spus Shinyun, ca marca mâinii purpurii să fie vizibilă.

Magnus și-a încrucișat brațele la piept, ridicând vocea și sprâncenele.

— Poți să mă otrăvești și să mă arunci într-o temniță. Poți să mă bați sau chiar să mă sacrifici unui Demon Căpetenie. Dar trag linia când vrei să mă îmbraci în alb la un eveniment de seară.

Bernard a întins sabia spre gâtul lui. Magnus s-a uitat în jos cu dispreț la sabia curbată. A pus un deget pe vârful ei ascuțit și a dat-o la o parte.

— N-ai să mă înjunghii. Eu sunt principala atracție. Doar dacă voi, băieți, nu vreți să o sacrificați pe Shinyun pentru Asmodeus!

Ochii lui Shinyun erau ca două prăpăstii pline cu ură. Bernard a avut o tresărire nervoasă și s-a dat repede înapoi.

Mai mulți membri ai cultului l-au imobilizat pe Magnus când Shinyun a sărit la el și i-a dat din întoarcere o lovitură de picior în piept și alta în abdomen, făcându-l să se încovoaie.

În timp ce se chinuia să stea în picioare și să nu vomite, l-au îmbrăcat cu forța într-o robă albă.

Bernard l-a smucit în sus, ținându-l de brațe. Magnus a privit mulțimea implacabilă cu ochii încețoșați de durere.

— Priviți-l pe Marele Toxic! a strigat Shinyun. Întemeietorul nostru. Profetul care ne-a unit și apoi ne-a abandonat.

— E o mare onoare să fiu nominalizat, a spus Magnus cu respirația tăiată.

S-a uitat cu atenție în jur, cu toate că nu avea mari speranțe că poate scăpa. A observat câțiva demoni Raum care păzeau intrările în tuneluri, ca niște plasatori la teatru. Pe sus dădeau roată mai multe creaturi zburătoare masive. Era prea întuneric să-și dea seama ce erau, dar sigur erau un soi de demoni, asta dacă nu se întorseseră cumva dinozaurii.

— Nu ai nicio șansă de scăpare, i-a spus Shinyun.

— Dar cine vrea să scape? a întrebat Magnus. Dă-mi voie să te felicit pentru calitatea deosebită a ritualului tău demonic. Sper că există și un bar dotat cu tot ce trebuie.

— Liniște, Mare Toxic! i-a spus bărbatul din stânga, care îl ținea de umăr cu o strânsoare fermă, nu neapărat prietenoasă.

— Spun și eu. Poate reușim să rezolvăm problema într-o manieră civilizată, și prin asta înțeleg o discuție la un pahar.

Bernard l-a lovit peste față. Magnus a simțit gust de sânge, în timp ce ochii lui Shinyun sclipeau de satisfacție.

— Deci, nu, a spus Magnus. Atunci să fie un ritual al morții gladiator și demonic.

Vocea lui Shinyun, amplificată prin magie, a bubuit în amfiteatru, acoperindu-i cuvintele.

— Marele Toxic este profetul ratat al învățăturilor false! În fața voastră, frați și surori, îl voi nimici și îmi voi ocupa locul

de lider legitim, după care îl voi da ca ofrandă pe acest nebun nevrednic tatălui meu. Asmodeus se va ridica glorios. Fiica lui Asmodeus va fi cârmaciul vostru!

Mulțimea a ieșit din muțenia aceea stranie. Membrii cultului au început să scandeze:

— Fiica Blestemată! Fiica Blestemată!

Magnus a fost târât pe mica scenă. Ca prin ceață, de durere și dezorientare, a observat că membrii cultului aveau grijă să nu calce firele de floare de lună care se întindeau în jurul podiumului de lemn și pe sub el.

Bernard tocmai terminase de presărat sare pe o pentagramă din mijlocul podiumului. Niște mâini puternice l-au prins pe Magnus de cot și l-au aruncat peste pentagramă. Magnus a reușit să se așeze în fund, turcește, și a încercat să pară degajat. Bernard a început, cu destulă dificultate, să rostească incantația care urma să pecetluiască pentagrama.

După câteva clipe, Magnus a căscat zgomotos.

— Te ajut cu ceva?

Bernard a roșit.

— Taci, Mare Toxic! Știu ce fac.

— Dacă ai fi știut, n-ai fi fost aici. Crede-mă!

Avea să fie o pentagramă jignitor de slabă și fragilă. Dacă Magnus ar fi avut magia lui, ar fi putut dezlega vraja doar cu o suflare.

Bernard și-a încheiat incantația și s-a îndepărtat în grabă, în timp ce din vârfurile pentagramei a început să țâșnească o ploaie de scântei. Magnus a dat din mâini, să țină scânteile la distanță, și după o clipă câțiva membri ai cultului și-au dat seama că focul acela ar putea fi o problemă, dat fiind că podiumul era

din lemn, așa că au început să-și fluture mâinile și pălăriile, ca să disperseze scânteile.

Ritualul chiar începuse.

Shinyun a întins mâna și unul dintre membrii cultului i-a pus în palmă un *samgakdo*. A pășit spre Magnus cu sabia îndreptată spre gâtul lui. A făcut o mișcare rapidă și l-a lovit chiar sub mărul lui Adam, o tăietură superficială și o durere ascuțită. Magnus s-a uitat în jos și a văzut picături roșii care cădeau pe roba albă.

— Ai niște apă minerală? a întrebat-o el pe Shinyun. O să rămână pătat dacă nu curățăm repede.

— Vei dispărea în neant, a spus Shinyun. Vei fi uitat. Mai întâi, vei afla ce ai pierdut. E timpul să-ți amintești, Mare Toxic.

Shinyun a început să-și rostească propria incantație. Mulțimea a început din nou să scandeze „Fiica Blestemată", de data asta mai încet. Deasupra amfiteatrului s-au adunat nori negri și un fulger a lovit vila o dată, de două ori, de trei ori. Norii au început să se învârtă amețitor deasupra capetelor, formând un vârtej care, presupunea Magnus, reprezenta începutul legăturii dintre lumea asta și lumea cealaltă.

În capul lui Magnus a răsunat o voce, înspăimântătoare precum o ușă deschisă spre un întuneric de nepătruns, care spunea: *Da, e timpul să-ți amintești. E timpul să-ți amintești totul.*

În mijlocul vârtejului de nori a apărut o lumină albă, rece și neplăcută, iar vârful pâlniei de nori a început să se materializeze. Suluri de fum, sau de insecte, sau de energie statică neagră se rostogoleau în lumina albă. Vârful pâlniei a început să coboare din cer direct spre Magnus, care aștepta neputincios ca tornada să ajungă la el. A închis ochii.

Nu voia să moară așa, ucis de mâna unui magician rănit și furios, în fața unor fraieri induși în eroare și prost îmbrăcați, cu toate greșelile lui stupide din trecut anulându-i viitorul. Dacă murea, nu voia ca ultimul lucru simțit să fie regretul.

Așa că s-a gândit la Alec.

Alec, cu contradicțiile lui înduioșătoare, timid, dar curajos, nemilos și tandru. Ochii lui Alec, albaștri ca cerul nopții, și expresia de pe chipul lui când se sărutaseră prima oară. Și ultima oară. Magnus nu se gândise că sărutul lor de azi avea să fie ultimul. Dar nimeni nu știe care e ultimul sărut.

Și-a văzut toți prietenii dragi. Pe toți muritorii pierduți, și pe cei care aveau să trăiască veșnic. Pe mama lui, pe care nu putuse s-o facă niciodată să râdă; pe Etta, cu vocea ei superbă, care îl făcea să danseze; pe primul lui prieten vânător de umbre, Will. Pe Ragnor, întotdeauna profesor, care îndurase atât de multe. Pe Catarina, cu mâinile ei tămăduitoare și grația ei nesfârșită. Pe Tessa, cu inima ei neschimbată și cu marele ei curaj. Pe Raphael, care ar rânji auzindu-l vorbind de sentimente. Pe Clary, primul și ultimul copil pe care Magnus îl văzuse crescând, și războinica femeie care știa că va fi.

Și din nou pe Alec.

Alec, urcând în fugă treptele roșiatice de piatră ale casei lui Magnus din Brooklyn, ca să-l invite în oraș. Alec, ținându-l în apa rece și oferindu-i toată puterea lui. Surpriza uluitoare dată de buzele lui calde, mâinile lui sigure și puternice în sala străbunilor lui angelici. Alec, apărându-i pe repudiați în palatul din Veneția, alergând după Magnus printr-un nor de demoni, încercând să-l apere oriunde și oricum. Alec, punându-l pe Magnus mai presus de Conclav, de fiecare dată, fără șovăire.

Alec, întorcându-se împotriva legilor pe care le apărase toată viața, ca să-l protejeze pe Magnus și să-i păstreze secretele.

Magnus nu se gândise niciodată că va avea nevoie de protecție. Credea că acest lucru l-ar face să fie slab. Se înșelase.

Spaima a dispărut. Tremurând, abia reușind să se miște, cu întunericul coborând peste el, Magnus a simțit doar recunoștință pentru viața lui.

Nu era pregătit să moară, dar dacă moartea va veni azi, o va întâmpina cu capul sus și cu numele lui Alexander Lightwood pe buze.

Durerea l-a izbit copleșitor, pe neașteptate. Magnus a țipat.

CAPITOLUL 25

Lanțurile magiei

Alec a luat Maserati-ul și a pornit în direcția indicată de runa de urmărire, pe un drum șerpuit de munte. Helen și Aline țipau la el să meargă mai încet. Dar Alec a continuat să gonească, luând curbele cu o viteză mortală. Helen l-a plesnit peste umăr, apoi a rămas cu privirea fixată.

— Pentru numele Îngerului! a spus ea. O tornadă.

Chiar semăna cu o tornadă. O tornadă ciudată, cu vârtejuri negre de nori și o lumină albă, intensă, în mijloc, care se rotea în cer chiar deasupra unei vile dărăpănate, cocoțate în vârful muntelui. Lumina cerul nopții cu o lucire înfiorătoare. Au oprit mașina la jumătatea urcușului și s-au uitat la ea.

— Crezi că acolo e? a întrebat Aline, sec.

— Ce mă bucur că n-am cerut niște întăriri stupide! a mormăit Helen.

Pâlnia amenințătoare a tornadei era luminată periodic de fulgere care păreau că sfâșie cerul. Când cădea fulgerul, tunetul zguduia aerul și pământul de sub ei, nefiresc de aproape.

— Trebuie să-l scot pe Magnus de acolo, a spus Alec.

A ambalat motorul mașinii, pornind în trombă pe șosea. Helen și Aline și-au încleștat mâinile ca și cum s-ar fi agățat

de viață, în timp ce mașina alerga dintr-o parte în alta pe serpentinele strânse.

La capătul drumului au găsit niște porți de fier masive, prin care se vedea vila. De o parte și de cealaltă a porților erau ziduri înalte de piatră care înconjurau proprietatea.

Una dintre porți era deschisă, dar doi membri ai cultului păzeau intrarea, purtând niște costume și pălării albe care păreau că strălucesc în întuneric.

Alec a lăsat mașina înainte de ultima curbă, într-un loc în care nu putea fi văzută de la poartă. Au coborât din mașină și s-au apropiat la vreo șase metri de poartă, fără să fie observați de paznici. La un semnal, Aline a ieșit din întuneric și și-a fluturat mâna. Așa cum bănuiau, liderul Mâinii Purpurii avusese grijă să nu funcționeze acolo magia ascunderii, dar ei aveau de gând să folosească în avantajul lor faptul că pot fi văzuți. În clipa în care cei doi membri ai cultului și-au îndreptat privirea spre ea, Alec l-a pocnit pe paznicul din stânga cu o piatră bine aruncată, care l-a nimerit între ochi și l-a doborât la pământ. Când celălalt paznic s-a întors să vadă ce s-a întâmplat cu prietenul lui, Helen a pornit la atac; silueta ei s-a văzut ca prin ceață când a parcurs distanța în viteză și l-a trântit pe paznic la pământ. Un cot, și a fost și acesta scos din joc.

Au luat repede trupurile paznicilor și le-au ascuns în niște tufișuri, după care au pornit spre vilă. Aleea din față era plină de mașini parcate la întâmplare.

Alec a mai numărat doi membri ai cultului în fața ușii principale, și încă vreo câțiva care își făceau de lucru pe alee, dar altfel era surprinzător de puțină activitate.

— Unde s-au dus ceilalți? s-a întrebat el.

— Probabil acolo unde îți arată runa de urmărire, a spus Helen.

Alec le-a condus pe lângă vilă, mergând pe lângă zidul care înconjura proprietatea, până când au ajuns în spatele clădirii. Zidul continua, dar vegetația deasă a grădinii nu le permitea să vadă mai departe. A mai verificat o dată runa de urmărire și a arătat spre grădină.

— Pe acolo.

— Minunat! a spus Helen. Locul acela pare o amenințare la adresa securității.

Helen a dat din cap.

— Fix în mijlocul tornadei ucigașe.

Odată intrați în grădină, nu mai puteau fi văzuți de cei din casă. Și-au făcut loc cu pumnalele printre tulpinile pline de spini și rămurișul compact, dar vântul urla și izbea cu atâta tărie, încât Alec era sigur că nu îi aude nimeni. Au parcurs toată lungimea curții, din ascunziș în ascunziș, până când grădina s-a terminat într-un luminiș. Luminișul avea în capăt un zid înalt de piatră, dărăpănat.

Aline a tras adânc aer în piept.

O șopârlă bipedă uriașă, cu un șir de dinți ascuțiți pe frunte, patrula în fața zidului. Avea și o a doua gură, mai jos, plină de colți din care picura salivă. Coada, din care plesnea, se termina cu niște lame ascuțite.

Alec s-a uitat atent la creatură.

— Demon Rahab.

Se luptase cu câțiva demoni din aceștia cu doar câteva luni în urmă.

Aline s-a cutremurat și a închis ochii.

— Urăsc demonii Rahab, a spus ea, înverșunată. M-am luptat cu unul în război și îi *urăsc*.

— Poate nu ne-a văzut, a sugerat Helen.

— Ne-a mirosit, a spus Aline, cu un aer sumbru.

Alec a observat că degetele lui Aline tremurau și că încheieturile i se albiseră pe mânerul pumnalului. Helen i-a strâns mâna. Aline i-a zâmbit cu recunoștință și a slăbit strânsoarea.

Helen i-a spus încet:

— Poate că vântul va împrăștia mirosul nostru.

Demonul cu aspect de șopârlă și-a ridicat botul, a lins aerul cu limba și s-a uitat spre ei.

Alec și-a pregătit arcul, posomorât.

— Ei, până acum am avut noroc.

Fără alt preambul, a tras o săgeată în pieptul demonului, făcându-l să se împleticească. Înainte ca săgeata să-și atingă ținta, Helen s-a și pus în mișcare, acoperind distanța dintre ea și demonul Rahab într-o clipită. O lovitură de pumnal dată chiar deasupra genunchiului l-a făcut să urle de durere, după care Helen s-a ferit cu abilitate când demonul s-a repezit la ea cu ghearele lui uriașe. Mai repede decât ar fi părut posibil, coada lui lungă a măturat pământul, tăindu-i lui Helen picioarele de sub ea.

Aline se apropiase și ea, iar acum sărea în jurul demonului, înfigându-i pumnale în spate. Demonul a scos un scâncet ascuțit, aproape neauzit. Aline a smuls din el unul dintre pumnale și i l-a înfipt în gât. Demonul s-a tras înapoi și a repezit spre ea limba aceea ca un bici. Aline s-a ferit și s-a ținut tare, lovindu-l pe demon cu o înverșunare pe care Alec nu o mai văzuse la ea până atunci și făcându-l să sângereze din sute de răni. În cele din urmă, Aline a făcut un salt în spate pe iarba moale și a aterizat în picioare. Mișcarea ei i-a permis lui Alec să tragă. A luat ținta rapid și a mai trimis o săgeată în gâtul expus al demonului. Acesta s-a prăbușit la pământ cu un bufnet greoi și a dispărut, lăsând în aer un miros fetid și dâre de limfă pe iarba de lângă zid.

Aline s-a dus la Helen și i-a întins mâna. Helen a șovăit o clipă, apoi i-a luat mâna și a lăsat-o pe Aline s-o ajute să se ridice.

— Mersi pentru ajutor, a spus Helen.

Alec și-a pus arcul în spate și a ieșit din tufele de la marginea grădinii, apropiindu-se și el de zid.

— Voi două faceți o echipă destul de bună.

Helen a părut încântată.

— Așa e, a încuviințat ea.

— Și tu ne-ai ajutat, a adăugat Aline, cu loialitate.

Alec s-a uitat la ea cu o sprânceană ridicată.

Și-a recuperat săgețile de jos, de unde dispăruse demonul. Le-a condus apoi spre o porțiune mai joasă a zidului dărăpănat, care se ridica și ea mult deasupra capetelor lor, dar care putea fi escaladată ușor de niște vânători de umbre bine antrenați.

De cealaltă parte a zidului era o clădire părăginită, mai mică decât vila. În fața ei erau șase membri ai cultului, înarmați până în dinți și lucind ca niște neoane cu costumele lor albe.

— Runa de urmărire spune că trebuie s-o luăm pe acolo, a zis Alec încet, arătând spre ușile clădirii părăginite din față.

— Exact printre membrii cultului, a remarcat Helen, obosită. Normal!

— E-n regulă, a spus Aline, ducând mâna la centura cu arme. Sunt într-o fază propice pentru înjunghieri.

— OK, a zis Alec. Dacă ne despărțim…

S-a întrerupt, auzind țipătul care a despicat noaptea în două. Era un țipăt lung, de durere și de groază, sfâșietor și profund, care i-a rupt sufletul.

A țipat el însuși de spaimă, fără să-și dea seama.

— *Alec!* i-a spus Helen la ureche, apucându-l cu mâna ei mică de mânecă. Stai calm! Ajungem acum la el.

Țipătul lui Magnus nu se mai auzea, dar Alec deja își uitase toate strategiile, toate planurile. S-a repezit înainte, învârtind arcul ca pe o ghioagă.

Membrii cultului s-au întors spre el, uimiți, dar el deja sărise pe ei. L-a lovit în abdomen pe primul, din trecere, apoi s-a întors, a răsucit arcul deasupra capului și l-a lovit pe al doilea peste față. Cel de-al treilea a repezit spre el pumnul pe care Alec l-a prins cu mâna liberă. Și-a răsucit încheietura și l-a întors pe bărbat într-un unghi ascuțit, după care l-a trântit la pământ.

Lupta cu mundanii era mult prea simplă.

Helen și Aline au venit în fugă după el, cu pumnalele în mână. Când au văzut că mai apar doi vânători de umbre furioși alături de cel care le decimase colegii, ceilalți trei membri ai cultului și-au aruncat armele și au fugit.

— Așa! a strigat Aline după ei. Și nu mai veniți demoni!

— Ești bine, Alec? a întrebat Helen.

Alec respira greu.

— M-am descărcat puțin.

— Stilul vânătorilor de umbre, a încuviințat Aline.

— N-o să fiu bine până n-o să-l salvăm pe Magnus, a spus Alec.

Helen a dat din cap.

— Atunci, să mergem!

Pășind peste membrii cultului, au intrat în clădirea dărăpănată, unde nu era nimic, în afară de praf și păianjeni, și au ieșit în partea cealaltă ajungând la…

Un amfiteatru.

Părea foarte vechi, săpat în pământ, și avea terase de piatră. Pe băncile amfiteatrului era publicul alcătuit din membrii cultului Mâna Purpurie, care erau îmbrăcați în aceeași ținută albă

și urmăreau acțiunea. O scară lungă de piatră cobora spre un podium de lemn ridicat pe iarbă, ca o scenă. Ochii lui Alec l-au găsit imediat pe Magnus: în genunchi, cu capul în piept, în mijlocul unei pentagrame de sare. Shinyun stătea în picioare lângă el, cu o sabie în mână. Tornada pe care o văzuseră mai devreme acum se apropiase și cobora o volbură de cenușă și lumină spre Magnus. Părea că toată scena o să fie înghițită de vârtej sau arsă cu totul.

Alec a alergat direct spre ea.

CAPITOLUL 26

Păcate vechi

Pământul se cutremura, aerul vibra și Magnus simțea mii de ace care îl înțepau peste tot. O forță a pus stăpânire pe mintea lui și a răsucit-o, i-a strâns-o și i-a frământat-o ca pe un aluat, dându-i o cu totul altă formă. A țipat.

Durerea colora în alb universul. Când Magnus a clipit, încercând să scape de strălucirea aceea, a văzut o mică încăpere cu plafon văruit și a auzit o voce cunoscută care îl striga pe nume.

— Magnus!

Posesorul acelei voci era mort.

Magnus s-a întors încet și l-a văzut pe Ragnor Fell, așezat la o masă de lemn tocit, vizavi de Magnus — un al doilea Magnus. Un Magnus mai tânăr, mai puțin incapacitat de durerea cumplită. Amândoi țineau în mâini halbe mari de cositor, amândoi aveau hainele extrem de răvășite și amândoi erau foarte beți. Părul alb al lui Ragnor era ridicat în jurul coarnelor lui ca un nor împrăștiat de suflul unui avion cu reacție. Obrajii lui verzi aveau o nuanță aprinsă, de smarald intens.

Arăta absurd. Magnus se bucura să-l vadă din nou.

Și-a dat seama că e prins în propria lui memorie, forțat să asiste.

S-a apropiat de Ragnor, iar acesta a întins mâna peste masă. Magnus ar fi vrut ca prietenul lui să întindă mâna spre el. Trebuia doar să spere; a simțit cum sinele trecut și sinele prezent se apropie și se contopesc într-un singur trup. Magnus era din nou cel care fusese, gata să fie pus față în față cu lucrurile pe care le făcuse.

Ragnor a spus cu blândețe:

— Îmi fac griji pentru tine.

Magnus a fluturat halba cu o dezinvoltură studiată. Cea mai mare parte a lichidului s-a vărsat pe masă.

— Mă distrez.

— Sigur? l-a întrebat Ragnor.

Fantomele vechii dureri l-au ars o clipă, vii și cumplite. Prima lui iubire, cea care îi rămăsese alături, murise în brațele lui, de bătrânețe. De atunci încercase de mult prea multe ori să găsească iubirea. Pierduse deja prea mulți prieteni, și era încă prea tânăr ca să știe cum să gestioneze o pierdere.

Și mai era ceva.

— Dacă nu mă distrez acum, a răspuns Magnus, înseamnă că trebuie să mă străduiesc mai mult.

— De când ai aflat cine e tatăl tău, n-ai mai fost la fel.

— Sigur că nu! a spus Magnus. Am fost inspirat să creez un cult în onoarea lui. Un cult care să facă cele mai ridicole chestii pe care am putut să le concep. Ori va eșua spectaculos, ori va fi cea mai mare farsă din istorie. Oricum va fi bine.

Nu așa vorbeau ei cu sute de ani în urmă, dar amintirile se alteraseră și se modificaseră de-a lungul timpului, iar el și Ragnor foloseau cuvintele și expresiile din ziua de azi. Memoria e un lucru curios.

— Trebuia să fie o glumă, a spus Ragnor.

Magnus și-a scos punga plină cu bani și a desfăcut-o. Sute de monede de argint s-au răsturnat pe masă. Toți tâlharii din tavernă au amuțit.

Toată viața lui Magnus era o glumă. Încercase atâta timp să demonstreze că tatăl lui vitreg nu avusese dreptate, și acum afla că tatăl lui este un Prinț al Infernului.

A ridicat brațele deasupra capului.

— Hai să dăm un rând pentru toată lumea!

Toți cei din încăpere au izbucnit în urale. Când Magnus s-a întors din nou spre Ragnor, a văzut că până și el râdea, clătina din cap și sorbea prelung dintr-o nouă halbă.

— În fine, a spus Ragnor. Am reușit să te fac să renunți la ideile tale groaznice, adică la toate ideile tale, exact de zero ori.

Dacă Magnus putea face pe toată lumea să râdă, atunci cu siguranță avea să râdă și el. Dacă era destul de amuzant ca lumea să vrea să stea cu el, însemna că nu va fi niciodată singur, iar dacă se prefăcea că era bine, cu siguranță asta va deveni adevărat.

— În regulă, a continuat Ragnor. Să zicem că înființezi un cult în glumă. Ce o să faci cu el?

Magnus a zâmbit.

— O, am un plan. Un plan fantastic. A pocnit din degete, provocând scântei electrice care au sărit peste monedele împrăștiate pe masă. Uite ce o să fac…

Pereții de lemn vopsit ai hanului, împodobiți cu arme, scuturi și capete de animale, s-au topit. Ragnor, împreună cu toți ceilalți din han, s-au prefăcut în pulbere. Magnus a rămas cu ochii ațintiți în locul gol în care fusese cel mai vechi prieten al lui.

Apoi s-a trezit în altă încăpere, pe o altă scenă, într-un alt loc, întrebând o mulțime de oameni dacă se simțiseră vreodată

singuri și dacă își doriseră vreodată să facă parte din ceva mai mare ca ei. Bea vin roșu dintr-un potir, și când a întins mâna spre cei din încăpere, a văzut că halbele oamenilor se umplu cu bere. Magnus a rostit numele lui Asmodeus, și oamenii care umpleau încăperea au început să râdă cu uimire și încântare.

Plafonul s-a dizolvat, în locul lui apărând cerul, iar sfeșnicele s-au transformat în sute de stele licăritoare. Podeaua de lemn, acoperită cu covoare moi, a devenit un câmp verde, cu șiruri de tufe frumos tunse și cu o fântână într-un capăt. Magnus a ridicat mâna și a observat paharul îngust de șampanie plin pe jumătate cu lichid auriu, efervescent.

— Marele Toxic! au scandat adepții lui. Marele Toxic!

Magnus a făcut un gest complicat și a apărut o masă plină cu pahare așezate în formă de piramidă. De sus curgea în valuri vin alb, umplând toate paharele într-o cascadă frumoasă. Au izbucnit urale zgomotoase în toată mulțimea, iar vuietul acela a părut că îi acoperă chiar inima.

A închinat un pahar pentru raidul recent prin vistieria unui conte corupt și pentru împărțirea acelor bani spitalelor. Membrii cultului său curățau străzile orașului, dădeau mâncare săracilor și vopseau vulpile în albastru.

Toate în numele lui Asmodeus.

Cultul era o glumă. Viața era o glumă, iar faptul că viața lui nu va avea sfârșit era poanta ei fără haz.

Magnus s-a îndreptat spre rugul uriaș care ardea în mijlocul mulțimii. Oamenii, care stăteau pe marginea scaunelor, și-au dat mâinile și au căzut în genunchi când silueta lui Asmodeus, imensă, a apărut undeva, sus. Magnus lucrase aproape toată săptămâna la această iluzie și era deosebit de încântat de rezultat.

Se așteptase ca mulțimea să izbucnească din nou în urale, dar oamenii amuțiseră. Nu se auzeau decât pocnetele flăcărilor.

— Ce eveniment special! le-a spus giganticul Asmodeus, alb și strălucitor, credincioșilor săi. O mână de nebuni, mânați de un nebun și mai mare, care pune o păpușă de-a mea deasupra lor, într-o parodie stupidă de venerare.

Spațiul în care se desfășura gala era încremenit precum morții după bătălie. Toți credincioșii amuțiseră, în genunchi.

O. Nu!

— Bună, fiule! a spus Asmodeus.

Vârtejul ametitor și strălucitor al mișcării pe care o făcea Magnus s-a oprit brusc. Luase în derâdere numele lui Asmodeus, luase în derâdere ideea de venerare. Voise ca acțiunile lui să umple cerul cu fulgere, să îi sfideze pe cei doi tați ai lui.

Făcuse toate astea pentru că știa că pe oricine ar chema, nu va veni nimeni.

Numai că venise cineva. Venise tatăl lui, să-l distrugă.

Magnus a încremenit, incapabil să miște un deget. Nu putea decât să se uite cum Asmodeus coboară de pe rug și se apropie de el fără grabă.

— Mulți m-au venerat, a spus Asmodeus, dar rareori a fost strigat numele meu atât de tare și de atâtea persoane. Mi-a atras atenția, și pe urmă am văzut cine e liderul lor. Ai vrut să iei legătura cu mine, copilul meu?

Magnus a încercat să vorbească, dar fălcile îi erau încleștate de o vrajă necunoscută. Numai un geamăt slab a ieșit printre dinții încleștați.

S-a uitat în ochii lui Asmodeus și a clătinat din cap, foarte ferm. Nu era el capabil să vorbească, dar voia să-și arate clar negarea absolută.

Flăcările vii care erau ochii lui Asmodeus s-au întunecat o clipă.

— Îți mulțumesc că mi-ai adunat acești adepți, a șuierat el în cele din urmă. Să fii convins că mă voi folosi de ei așa cum trebuie.

Transpirația curgea pe fața lui Magnus. A mai încercat o dată să vorbească, și a eșuat încă o dată.

Asmodeus și-a arătat dinții ascuțiți.

— Cât despre tine, ca orice copil care greșește, insolența ta trebuie pedepsită. Nu-ți vei aminti ce ai făcut, și nici nu vei învăța nimic din acestea, căci pomenirea celui neprihănit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește.

Cuvintele erau din Biblie[1]; demonii citau adesea din Sfânta Scriptură, în special cei cu pretenții de regalitate.

Nu, aproape că a implorat Magnus. *Lasă-mă să-mi amintesc*, dar Asmodeus îi atinsese fruntea cu mâna lui scheletică, precum o gheară. Lumea întreagă s-a estompat într-un alb orbitor, apoi într-un negru orb.

Magnus a revenit în prezent, îngenuncheat în fața membrilor propriului său cult, cu amintirile pe care i le luase tatăl său din nou în minte.

Era în genunchi. Shinyun stătea în picioare, aplecată spre el, cu fața foarte aproape de fața lui.

— Vezi? l-a întrebat ea. Vezi ce ai făcut? Vezi ce ai fi putut avea?

Prima emoție simțită de Magnus a fost ușurarea. Undeva, în adâncul creierului lui, se temuse mereu de ce era în stare să facă. Știa cine e: copilul unui demon, fiu de nobil al Infernului, înfricoșat permanent de propriile puteri. Fusese atât de speriat

[1] Proverbele, 10:7 (n. red.).

că ar fi putut înființa acest cult cu intenții malefice, că îl folosise în scopuri îngrozitoare, că, poate, singur își șterse toate amintirile ca să nu fie nevoit vreodată să contemple ce făcuse.

Dar nu. Fusese un idiot, dar nu fusese rău.

— Văd, a răspuns Magnus încet.

A doua emoție pe care a simțit-o a fost rușinea.

S-a chinuit să se ridice în picioare. S-a întors și a privit mulțimea, acea gloată de mundani pe care el îi unise dintr-o întâmplare și îi transformase în membri ai unui cult dintr-o glumă nesăbuită, adunătura aceea de fraieri care, probabil, căutaseră doar ceva mai măreț ca ei, o asigurare că viața lor avea un sens, că nu erau singuri pe lume. Magnus și-a amintit că simțise atâta durere, încât uitase că și ceilalți contează. Își bătuse joc de viața lor. Era rușinat, și nu voia ca Alec să cunoască persoana care făcuse asta.

Multă vreme încercase să fie altfel. Și, își dădea acum seama, nu mai simțea acea durere sfâșietoare pe care o simțise atunci când băuse cu Ragnor. Mai ales după ce îl întâlnise pe Alec.

A ridicat capul și a vorbit cu voce clară.

— Îmi pare rău.

Cuvintele lui au fost întâmpinate cu o tăcere uluită.

— Cu mult timp în urmă, mi s-a părut amuzant să înființez un cult. Să adun un grup de mundani ca să fac niște farse și niște jocuri. Am încercat să fac viața mai puțin serioasă decât este. Gluma s-a sfârșit prost. Peste secole, voi plătiți acum pentru nebunia mea. Pentru asta, îmi pare sincer rău.

— Ce faci? l-a întrebat Shinyun din spate.

— Nu e prea târziu! a strigat Magnus. Voi toți puteți întoarce spatele demonilor care nu sunt zei și nebuniei unor nemuritori. Duceți-vă și trăiți-vă viața!

— Taci! a strigat Shinyun peste el. Ei sunt adoratorii tăi! Adoratorii mei! Viața lor ne aparține, putem dispune de ea cum vrem! Tatăl meu avea dreptate. Tu ești cel mai mare dintre nebuni, ești prințul nebunilor și vei spune prostii până când îți va tăia cineva gâtul. O să fac asta eu însămi. O s-o fac pentru tatăl meu. Shinyun a pășit în fața lui Magnus și s-a adresat mulțimii: Acum e vremea destinului. Acum e vremea când voi, frații și surorile mele, vă veți înălța mai presus ca toți, mai presus chiar decât îngerii, și nu veți răspunde decât în fața celor mai mari demoni și magicieni. Voi veți sta la picioarele tronului tatălui meu!

A făcut o pauză, așteptând, parcă, urale de aprobare. Nu au fost urale. În capătul scărilor din spatele amfiteatrului, Magnus a văzut cum se dezlănțuie haosul. Membrii cultului se repeziseră pe scări, dar au fost respinși violent înapoi, mulți dintre ei rostogolindu-se pe scaune sau pe trepte.

Shinyun a avut o ezitare. Le-a făcut semn paznicilor din apropierea scenei. Hărmălaia era tot mai mare și mai zgomotoasă. Magnus nu vedea ce se întâmplă — părea o încleștare din care membrii cultului erau aruncați pe scări, unii peste alții, la grămadă.

Paznicii, mult mai bine înarmați, își făceau cu greu loc prin mulțime, încercând să ajungă la locul tulburărilor.

Magnus a simțit un licăr de speranță. Poate că unii dintre membrii cultului își dăduseră seama cât de stupid și de periculos era planul lor. Poate că vor începe să se războiască între ei — de multe ori se întâmplă așa cu membrii unui cult — și vor uita de el și de Asmodeus. Poate că…

— Din câte se pare, a spus Shinyun, adunând în pumn un fulger de foc portocaliu, eu trebuie să le fac pe toate.

S-a apropiat de marginea scenei. Dar chiar când a ajuns acolo, s-a lovit de o barieră invizibilă și a fost aruncată violent pe jos. Cercul de sare și de flori de lună a început să lucească de flăcări palide.

Magnus a înghețat când a înțeles: florile care înconjurau scena nu erau doar decorative. Ochii lui au urmărit liniile încrucișate pe care le trasau pe sub platformă. Împreună alcătuiau o pentagramă gigantică. O pentagramă mult mai mare și mai puternică. Dar cine o făcuse? Nu Shinyun — ea părea șocată să vadă că e prinsă în capcana pentagramei.

Shinyun s-a ridicat de jos și a privit uimită florile. A încercat din nou să iasă, doar ca să fie respinsă cu o forță și mai mare. A scos un geamăt și s-a ridicat cu greu în picioare.

Bernard stătea chiar lângă pentagramă, uitându-se la ei cu un fel de încântare.

Shinyun a șuierat la el:

— Ce înseamnă asta?

Bernard a făcut o mică plecăciune batjocoritoare.

— Scuzele mele cele mai sincere, Fiică Blestemată. Chestia e că, deși noi înțelegem că tu faci parte din facțiunea noastră mai militantă și mai criminală, cultul acesta a avut ca scop plăcerea hedonistă mai degrabă decât venerarea strictă a maleficului. Mâna Purpurie a decis că nu vrem să ne mai supunem regulilor tale triste și nici să trăim cu frâiele tale cam prea strânse.

— Măi, să fie! a făcut Magnus, încet.

— Nu ești de acord, Mare Toxic? l-a întrebat Bernard.

— Absolut, a spus Magnus. Să înceapă distracția!

Shinyun s-a uitat uluită la Bernard, apoi la chipurile celor care stăteau pe scaune, în jurul ei. Oamenii aceștia nu veniseră

aici ca să-și vadă profetul, a înțeles Magnus. Se adunaseră pentru un spectacol cu sânge și trădare.

— Dar eu sunt ca voi, a spus Shinyun, vehementă. Sunt una de-a voastră. Sunt liderul vostru.

Bernard s-a uitat la Magnus.

— Cu tot respectul pentru Marele Toxic, noi știm cât de ușor poate fi înlocuit un lider.

— Ce ai făcut? a întrebat Shinyun.

Bernard a spus:

— Nu ești singura care poate comunica cu Asmodeus. Nu ești singura care poate chema demoni care să-i slujească.

— O, a făcut Magnus. O, nu!

Bernard a continuat, cu o voce tot mai triumfătoare.

— El vine când îl chemăm!

Magnus a închis ochii.

— Răul vine întotdeauna când îl chemi.

În afara pentagramei, membri ai cultului țipau, demonii urlau și siluete întunecate pluteau pe cer. În interiorul pentagramei, singurul sunet mai zgomotos era respirația grea a lui Shinyun.

— Nu vrem niciun magician care să ne conducă, a spus Bernard. Vrem putere absolută și vrem să facem cele mai tari petreceri. Așa că *amândoi* sunteți închiși în această pentagramă, și intenționăm să vă sacrificăm *pe amândoi* pentru Asmodeus. Fără supărare, Mare Toxic! Nu e ceva personal. De fapt, pentru mine ești un fel de etalon în privința stilului.

— Indiferent ce v-a promis Asmodeus, v-a mințit, a spus Magnus, dar Bernard a rânjit.

Odată invocat un Demon Căpetenie, acesta îi corupea pe toți din preajma lui. Asmodeus oferea ispite cărora nu le putea

rezista nimeni și juca jocuri mai crude decât puteau visa muritorii. Nu era de mirare că Bernard păruse speriat când Magnus glumise, spunând că o va sacrifica pe Shinyun.

Shinyun nu fusese nicio clipă inamicul. Nu fusese niciodată adevăratul lider al Mâinii Purpurii. Din clipa în care Magnus pierduse controlul, cu atâția ani în urmă, liderul fusese Asmodeus. Întotdeauna fusese doar Asmodeus.

Bernard s-a întors, liniștit că pentagrama îi va ține prada închisă. Shinyun alerga în interiorul ei, de parcă ar fi fost în flăcări. A încercat să facă vrăji, ca să se elibereze, dar zadarnic. A țipat la membrii cultului să rupă bariera, dar aceștia au continuat s-o privească cu aceeași expresie impasibilă.

În cele din urmă, s-a întors spre Magnus și a strigat la el:

— Fă ceva!

— Nu-ți face griji, Shinyun. Cunosc o vrajă care te poate elibera și din cea mai puternică pentagramă.

Și-a mișcat brațele în jur o secundă, apoi s-a oprit și a ridicat din umeri.

— A, da, am uitat. Aș fi putut să desfac pentagrama asta, dar mi-am pierdut puterile fiindcă cineva m-a otrăvit.

— Te urăsc, a șoptit Shinyun.

— Dacă-mi dai voie să spun, Fiica Blestemată e un pseudonim oribil.

— Tu vorbești? l-a întrebat Shinyun. Marele Toxic?

— Corect, a spus Magnus. E un joc de cuvinte. De la Magnus Bane[1]. Recunosc că am o slăbiciune pentru jocuri de cuvinte…

---

[1] În latină, *magnus* = „mare"; în lb. engleză, *bane* = „otravă ucigătoare" (n. red.).

Shinyun a scos o exclamație înăbușită de uimire. Un demon zburător s-a izbit de pământ, aterizând cu un țipăt îngrozitor printre oamenii cuprinși de panică. Mulțimea s-a desfăcut în două și a apărut Alec Lightwood, care ajunsese deja la jumătatea scărilor ce coborau spre amfiteatru.

Magnus a avut impresia că a primit o lovitură. O durere la care nu te aștepți poate să se simtă așa, luându-te pe nepregătite și zguduindu-ți tot universul, dar ceea ce simțea Magnus nu era durere.

Era o explozie uriașă de emoții care îl copleșeau: frică pentru Alec, și dragoste și ușurare și o bucurie dureroasă și disperată. *Alec, Alexander al meu. Ai venit după mine.*

Membrii cultului s-au aruncat asupra lui Alec, dar el i-a dat la o parte. În locul unuia doborât, apăreau alți trei. Îi încetineau înaintarea, dar nu-l puteau opri, cum nu-l puteau opri nici demonii pământului sau ai aerului. Și nu era singur: în stânga lui era o fată cu părul blond, iar în dreapta era o fată cu părul negru. Amândouă învârteau pumnalele, ținând la distanță mulțimea de Alec, iar acesta trăgea săgeți într-un alt demon și trântea la pământ un membru al cultului, lovindu-l cu arcul peste picioare.

Magnus era îmbătat de imaginea lui: umerii puternici, părul negru, bogat, și ochii albaștri. Lui Magnus îi plăcuse întotdeauna nuanța aceea de albastru, nuanța ultimei clipe în care seara este încă plină de lumină.

Magnus s-a apropiat de marginea sclipitoare a pentagramei. Creștea în el ceva luminos, odată cu iubirea și cu speranța. Își simțea puterile gata să revină.

A întins mâna spre Alec și degetele lui au reușit să rupă liniile licăritoare ale magiei, trecând prin ceața magiei ca prin apă.

Totuși, când a încercat să pășească prin ea spre Alec, s-a izbit de magie ca de un zid de piatră.

Faptul că putea să-și scoată degetele în afara pentagramei nu îi folosea prea mult.

— Nimic din toate astea nu contează!

Vocea lui Shinyun, în spatele lui Magnus, era un urlet.

— Tatăl meu va veni! Vă va distruge pe toți, pe cei lipsiți de credință care ar fi trebuit să fie supuși credincioși, pe falsul profet, pe dezgustătorii nefilimi. Pe toți! Mă va așeza alături de el, acolo unde mi-e locul.

Magnus s-a răsucit spre ea; fericirea pe care o simțea a fost înlocuită brusc de o spaimă uriașă.

Toată culoarea începea să dispară din piatra care îi înconjura. De la băncile de sus, pornind în jos, piatra a început să se decoloreze spre alb, până când a părut să se ridice în aer ca o coloană de energie statică albă ce s-a unit cu vârtejul de nori și de fum care marca locul ritualului. În coloana aceea albă era un viscol de particule negre, minuscule. Fuioare de fum dansau în lumină. Aerul s-a umplut de rumoare, un torent de șoapte sinistre din altă lume.

O voce a răsunat în capul lui: *Ți-am spus, e vremea să-ți amintești totul.*

Nu frica lui era cea care vorbise, ci tatăl lui.

— Vine! a țipat Shinyun.

— De ce? i-a strigat Magnus. Nu a făcut nimeni niciun sacrificiu deocamdată!

Vin pentru că supușii mei vor asta, a spus vocea. *Pentru mine e suficient de deschis drumul.*

Aerul s-a îngroșat oribil, încărcat de duhoarea unei respirații care îți îngheța sângele. Era o agitație care îl făcea pe Magnus

să vrea să o ia la fugă, oriunde ar fi, să scape, dar trupul nu-i permitea să se miște. Un fel de instinct animalic din adâncul ființei lui îi spunea că n-ar fi în siguranță oriunde ar fugi.

Apropierea unui Demon Căpetenie, întărit de adorația atâtor supuși, umplea toate simțurile și distrugea orice altă emoție, până când nu mai rămânea decât groaza.

Deasupra pentagramei, energia statică începuse să contureze o siluetă.

CAPITOLUL 27

Călit în foc

Alec înțelesese că erau copleșiți numeric într-un mod dramatic. Fiecare suflet din amfiteatrul acela — și erau multe — se întorsese spre ei. Destul de mulți se ridicaseră deja în picioare și își pregăteau armele — în general bâte și bețe, dar văzuse și câteva săbii care sclipeau în lumină.

— Uau, o groază de membri! a mormăit Aline. Cred că i-au adus cu autobuzele.

Zâmbetul lui Helen a dispărut rapid când doi membri ai cultului au apucat-o de braț. Aline l-a lovit pe unul dintre ei cu cotul în gât, iar Helen l-a izbit pe celălalt cu capul în piept. Un caraghios care se repezise la Alec a fost pocnit rapid în plină figură de acesta. Nu îl mai vedea pe Magnus, în fața zidului de mâini și de picioare care se repezeau spre el.

Nu putea ajunge la Magnus decât trecând printre ei.

— Doamnelor, a spus el, mergem?

— Cu mare plăcere, a murmurat Helen cu drăgălășenie și l-a lovit pe un bărbat în rotulă cu piciorul.

Alec s-a ferit de un pumn prost țintit și a ripostat cu un pumn bine țintit. În pauzele din încăierare, trăgea cu arcul în siluetele demonilor care se roteau pe cer.

Putea s-o țină așa toată ziua. Nu știa decât să meargă într-o singură direcție. Spre scenă. Spre Magnus. Nimic nu conta până când nu ajungea la Magnus.

Îl vedea printre spărturile care apăreau în rândul mulțimii: stătea în picioare pe scenă și părea că le vorbește celor din tribune. Shinyun era lângă el, țipa și își flutura brațele, neparticipând încă la bătălie, din fericire. Magnus s-a întors într-o parte; avea sânge pe gât și pe cămașă, și o vânătaie întunecată pe față.

Lui Alec i s-a strâns inima. Apoi Magnus i-a întâlnit privirea: era unul dintre momentele acelea scurte de acalmie în luptă, ca ochiul unei tornade, când timpul dă senzația că stă pe loc. Magnus i se părea atât de aproape, ca și cum ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă, să-i mângâie pielea rănită și să se așeze între el și mulțime.

Și-a adus aminte cum alergase odată pe scările roșiatice de piatră de la casa lui Magnus din Brooklyn. Relația lor era abia la început. Atâtea lucruri se întâmplau atunci, în lume și în interiorul lui Alec. Începuse războiul și Alec nu era în stare să uite de amalgamul acela din inima lui, furie, confuzie și dor.

Îl cunoștea pe Magnus de doar două săptămâni. Era cu totul lipsită de logică dorința lui de a-l vedea, când cei din familie credeau că se antrena și când minciunile lui puteau fi descoperite în orice clipă. Îi era așa de frică, tot timpul, și se simțea atât de singur cu frica lui.

Alec avea deja cheia de la casă — Magnus îi spusese că așa era mai simplu și că apartamentul avea destule vrăji de protecție ca el să știe dacă altcineva în afară de Alec încerca să intre în casă cu cheia aceea. Alec intrase în fugă, cu inima bătându-i mult prea repede. Îl văzuse pe Magnus în mijlocul casei, absorbit de

munca lui. Era îmbrăcat cu o cămașă de mătase portocalie și frunzărea trei cărți de vrăji deodată, întorcând filele cu mâinile pline de inele și de scântei albastre. Alec simțise un gol în stomac de teamă, gândindu-se ce-ar crede tatăl lui știindu-l acolo.

Apoi Magnus ridicase ochii din cărțile lui cu vrăji, îl văzuse și zâmbise. Iar inima lui Alec încetase să mai bată nebunește, ca un prizonier disperat să evadeze. Alec își spusese că s-ar fi simțit foarte bine dacă ar fi rămas toată viața așa, în ușă, uitându-se la Magnus cum îi zâmbea.

Magnus a zâmbit și acum la fel, în ciuda ororilor din jur, încrețindu-și pielea din colțul ochilor aurii. Era un zâmbet atât de dulce și de surprins, de parcă Magnus ar fi fost așa de șocat — și așa de fericit — să-l vadă pe Alec, încât ar fi uitat de toate.

Alec era gata să-i zâmbească și el.

Apoi Helen a strigat:

— Demoni Shinigami!

Mâna Purpurie nu se juca. Dintre toți demonii zburători, demonii Shinigami erau cei mai răi. Cu boturile lor pofticioase, cu dinți ca de rechin și cu aripile negre, mari și murdare, demonii Shinigami sfâșiau cu plăcere fețele oamenilor și le zdrobeau oasele.

O umbră a căzut peste Alec. A ridicat ochii spre un bot rânjit, plin de dinți, și a tras o săgeată.

Primul demon Shinigami s-a ferit în ultima clipă de săgeată și a coborât în picaj spre vânătorii de umbre. O a doua săgeată l-a doborât pe demonul mai apropiat, care s-a prăbușit peste tribune. Iar apoi restul demonilor s-au repezit spre ei.

Primul a aterizat pe trepte cu un bufnet înăbușit. Aline s-a năpustit peste el și l-a lovit cu pumnalele ei serafice, făcându-i

răni adânci în piept. Demonul a scos un muget și a lovit-o cu aripa, trântind-o la pământ.

Demonul s-a ridicat pe picioarele din spate, deasupra ei. Aripile lui ascundeau lumina stelelor, profilându-se pe cer ca o gaură neagră cu margini zimțate. Un alt demon Shinigami a aterizat cu zgomot printre membrii cultului, care au luat-o la fugă, căutând să se ascundă.

— *Eremiel!*

Strigătul lui Helen s-a ridicat deasupra vacarmului, în timp ce părea că dansează printre creaturile imense, și loviturile pumnalului ei serafic lăsau dâre albe care luminau noaptea.

Alec a sărit într-o parte, ferindu-se de un demon care se apropiase de el în zbor, gata să-i sfâșie umărul cu ghearele. S-a aruncat pe spate și i-a străpuns aripa cu o săgeată care l-a doborât. S-a uitat la ceilalți.

— Aline, ai grijă!

Aline era din nou în picioare între doi demoni pe care îi lovea cu pumnalele serafice. Un al treilea demon se repezise spre ea.

Helen s-a aruncat peste ea și a trântit-o la pământ, salvând-o în ultima clipă. Demonul și-a ratat ținta, a zburat peste ele, după care s-a întors să atace din nou. Își dezvelise colții mari cât mâna unui om. Helen s-a ridicat în picioare, ținându-se de umărul rănit. S-a lăsat în genunchi când monstrul a sărit la ea, a ridicat pumnalul și l-a spintecat pe demon de la burtă până la gât.

— În numele Îngerului! a strigat Aline. A fost uluitor!

Helen s-a bucurat, dar nu pentru mult timp. Abia ucisese demonul, că în fața ei a aterizat un altul care și-a repezit spre ea aripa țepoasă. De data asta, Aline a fost pe fază și a lovit

aripa chiar la încheietură, retezând-o. A urmat Helen, care, cu o lovitură dată din întoarcere, i-a retezat capul.

Alec și-a îndreptat atenția asupra unui alt demon Shinigami care venea în zbor spre el, reușind să evite să fie tăiat în două de aripa lui ascuțită. I-a urmărit traiectoria în zbor și l-a săgetat în spate. Demonul s-a prăbușit la baza amfiteatrului.

— Alec! a strigat Aline. Scena!

Alec s-a răsucit exact când o coloană masivă de lumină a coborât din vârtejul ametitor și a lovit pentagrama mare și luminoasă din flori care înconjura scena. Tot amfiteatrul s-a luminat.

Magnus era doar o siluetă scăldată în lumina aceea orbitoare. Alec abia dacă-i mai distingea ochii. Erau fixați asupra lui. Buzele lui Magnus se mișcau, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva.

Apoi Magnus și Shinyun au dispărut. Strălucirea orbitoare a luminii umpluse pentagrama din flori de lună, ștergând tot ce era în interior.

Lui Alec i s-a strâns inima. A luat-o la fugă spre scenă, doar ca să fie blocat de un membru al cultului apărut în calea lui. L-a doborât cu o lovitură și s-a uitat în ochii speriați ai bărbatului de lângă el. A vorbit încet, dar suficient de tare ca să poată fi auzit de toți.

— Dacă țineți la viața voastră, le-a spus el, fugiți acum!

Oamenii din jurul lui s-au împrăștiat. S-a făcut loc și Alec putea să ajungă acum la pentagramă. Cu capul vuind de panică, s-a repezit spre ea și… s-a izbit de o barieră invizibilă, dură ca un zid de granit.

În fața membrilor cultului care stăteau lângă pentagramă se afla un bărbat slab, cu o barbă țepoasă, ce părea a fi liderul lor. Alec nu-l mai văzuse niciodată.

— Unde e Magnus? l-a întrebat Alec.

— Cine ești tu? l-a întrebat bărbosul.

— Suntem vânători de umbre, a spus Helen, care se apropia cu pași mari de Alec.

Aline s-a așezat și ea în partea cealaltă.

— Iar voi sunteți într-o mare belea. Ce se întâmplă aici? Cine ești *tu*?

— Eu sunt Bernard, liderul acestui cult.

Cineva din spatele liderului a spus:

— Am fost cu toții de acord să-i trădăm pe Marele Toxic și pe Fiica Blestemată. Dar niciodată n-am stabilit că tu o să fii liderul nostru, Bernard.

Bernard s-a făcut vânăt la față în hainele lui albe.

— Cine e Marele Toxic? a întrebat Aline.

— Ctitorul nostru, Magnus Bane, a răspuns Bernard.

Lui Helen i s-a oprit respirația.

— Oricum, n-am mai urmat de mulți ani învățăturile lui, să avem grijă de copii și să-i jefuim pe bogați, a afirmat Bernard. De la plecarea lui, am avut o agendă mult mai malefică. Unii dintre noi fac crime. Multe crime, în ultima vreme. În general, suntem malefici, dar păstrăm discreția.

— Deci Magnus e nevinovat! Oarecum, a remarcat Aline.

Helen părea deconcertată.

Pe Alec nu-l interesa nimic din toate astea. S-a apropiat de Bernard, a inspirat adânc, întretăiat, și a scos de la centură un pumnal serafic.

— *Raguel!*

Tăișul s-a aprins de lumină angelică.

Era un lucru oribil să folosești un pumnal serafic pe un mundan. Tatăl lui îi spusese că un vânător de umbre adevărat nici măcar nu se gândește să facă așa ceva.

Înainte să poată face cineva un gest ca să-l oprească, Alec a dus vârful pumnalului serafic aprins așa de aproape de gâtul lui Bernard, încât cămașa lui albă a început să se înnegrească și să fumege.

— Unde e Magnus? i-a cerut el. Nu te mai întreb o dată.

Ochii lui Bernard s-au albit. A căscat gura, și o voce care era limpede că nu-i aparține s-a auzit din gâtlejul lui. Bubuia și pârâia ca un foc.

O voce de demon. Vocea unui Prinț al Infernului.

— Marele Toxic? Păi, e chiar aici!

Bernard a făcut smucit un semn cu mâna spre pentagrama scăldată în lumina aceea îngrozitoare. Chiar în miezul ei incandescent au început să se distingă niște umbre. Alec vedea acum, mai clar cu fiecare clipă, câteva forme.

— Găsește-l! a spus demonul din Bernard. Dacă poți.

Scena din pentagramă s-a limpezit. Alec a simțit că i se usucă gura de groază.

Îl vedea pe Magnus. Vedea mai mulți Magnus.

— Una dintre aceste perechi de luptători sunt adevăratul Magnus Bane și adevărata Shinyun Jung. Consideră-l un test, micuțule vânător de umbre. Dacă îl recunoști, îl poți salva.

Alec avea într-o mână arcul, în cealaltă pumnalul serafic și toți mușchii lui erau încordați. Era gata de luptă, disperat să-l salveze pe Magnus, dar rămăsese țintuit pe loc de groază.

O sută de Magnus Bane se luptau pe viață și pe moarte cu o sută de Shinyun Jung. Toți erau identici. O sută de Magnus Bane în robe albe înjunghiau o sută de Shinyun Jung, și oricare dintre ei putea fi adevăratul Magnus. Cel de la pământ, care aștepta lovitura nimicitoare, ar fi putut fi adevăratul Magnus, ce avea disperată nevoie de Alec. Sau cel care era învingător

putea fi adevăratul Magnus, iar Alec n-ar fi făcut decât să-l ucidă, încercând să-l salveze.

— O mică probă de magie ingenioasă, dacă pot să spun așa, a spus demonul prin Bernard. Inteligentă, dar în același timp foarte crudă, pentru că îți oferă o speranță. Tot ce trebuie să faci e să-l recunoști pe adevăratul Magnus Bane. Nu așa se întâmplă mereu în basme? Prințul o recunoaște imediat pe marea lui iubire, chiar și atunci când e transformată, o lebădă printre lebede sau o pietricică pe o plajă. Bernard a chicotit. Dacă ar fi și lumea un basm, nefilimule!

CAPITOLUL 28

Prințul nebunilor

Era o groază mută în interiorul pentagramei și haos în afara ei. Apoi a fost lumină. Lumina părea că întunecă tot restul lumii. Tot ce era în afara pentagramei, inclusiv Alec, a dispărut. A rămas doar tatăl lui.

Un bărbat într-un costum alb plutea în întunericul vârtejului, uitându-se în jos, la Magnus și la Shinyun. Purta o coroană de sârmă ghimpată și butoni asortați, de argint patinat. A coborât pe pământ cu grație, așa cum curge apa râului peste un strat de pietre.

Asmodeus avea doar o umbră de rânjet, care îi dezvelea dinții ascuțiți și flămânzi. S-a uitat la Shinyun, apoi la Magnus.

— Mi-ai adus un dar.

— Tată? a spus Shinyun.

Vocea ei semăna cu a unui copil.

Magnus și-a înghițit groaza și ura și și-a dat o șuviță de păr de pe frunte, cu un gest degajat.

— Bună, tati!

Ochii lui Asmodeus și jumătatea aceea de zâmbet flămând erau fixate asupra lui Magnus.

Magnus a văzut clar momentul în care Shinyun a înțeles adevărul. Până atunci stătuse perfect nemișcată; în clipa următoare, corpul ei s-a zguduit de parcă ar fi fost electrocutat.

S-a întors încet să se uite la Magnus.

— Nu, a gemut ea, abia șoptit. *Tu* nu poți fi fiul lui. Nu poți fi adevăratul lui fiu. Nu.

Magnus s-a strâmbat.

— Din păcate, da.

— Dar ți-am spus, scumpo, că va fi o reuniune de familie.

Zâmbetul lui Asmodeus s-a făcut mai larg, desfătându-se cu durerea ei. Și-a lins buzele, ca și cum ar fi simțit gustul acelei dureri.

— Atâta doar că nu e familia ta.

Asmodeus o jucase pe degete, păcălind-o la fel de ușor cum îi păcălise și Magnus pe membrii cultului Mâna Purpurie, în urmă cu mulți ani.

Shinyun a continuat să se uite de la unul la altul, apoi și-a ferit privirea, ca și cum imaginea aceea îi ardea ochii. Magnus se întreba dacă ea vedea vreo asemănare între ei. Respira greu și neregulat. În cele din urmă, s-a oprit cu privirea pe Magnus.

— Tu obții totul, a șoptit ea. Mi-ai luat tot ce am avut.

— Ce idee bună! a spus Asmodeus. De ce nu faci asta, fiule? Ia cultul înapoi. Ia locul acela pe care l-a visat ea. În dreapta mea.

Shinyun a țipat:

— Nu!

Ochii ei aprinși s-au umplut de lacrimi. Lacrimile îi curgeau chiar și când a lovit cu sabia. Magnus s-a ferit de lovitură, împleticindu-se după atacul neașteptat. Ea a lovit din nou și Magnus s-a trântit la pământ și s-a rostogolit ca să evite lovitura.

Avea praf în ochi. Nu vedea cum ar putea să evite prea mult timp oțelul și moartea.

A treia lovitură nu a mai venit. Magnus s-a uitat în sus, apoi s-a ridicat cu prudență în picioare.

Shinyun era înghețată în fandare, părând gata să cadă. Magnus s-a uitat în ochii ei. Erau îngroziți și se uitau disperați în toate părțile. Trupul ei era acum înghețat, așa cum îi fusese fața întotdeauna. Numai ochii erau vii.

Magnus s-a uitat la Asmodeus, care și-a desfăcut palmele cu un gest pe care Magnus îl cunoștea. Făcuse și el de multe ori acel gest, când făcea o magie deosebită.

— Acum, asta n-o pricep, a spus Magnus. Te-ai distrat. Ți-ai făcut numărul, ai lansat oferta, ai provocat durere și furie cât ai putut. De ce o oprești? De ce n-o lași să-și facă treaba? Nu că abia aștept să fiu transformat în kebab de membrul furios al unui cult, dar nu te înțeleg.

— Vreau să vorbesc cu fiul meu, a spus Asmodeus. Au trecut aproape două secole de când am vorbit ultima oară, Magnus. Nu scrii, nu suni, nu faci sacrificii pe altarul meu. Asta îl doare pe tatăl tău iubitor.

S-a apropiat, rânjind precum un craniu, ca să-l bată prietenos pe umăr. Magnus a ridicat mâna să-l împingă deoparte.

Brațul i-a trecut prin el.

— Nu ești aici cu adevărat.

Rânjetul grotesc al lui Asmodeus s-a făcut și mai larg, deși părea imposibil.

— Nu încă. Nu înainte să iau nemurirea cuiva și s-o folosesc ca ancoră pentru mine în această lume.

— Nemurirea mea, a spus Magnus.

Asmodeus și-a fluturat mâna spre Shinyun.

— A, nu. E bună și a ei.

Mâna lui era fină și palidă, iar degetele lui se terminau cu gheare. Magnus a văzut ochii lui Shinyun, singura parte mobilă din ea, plini de lacrimi proaspete, de umilință.

— Deci voi fi cruțat, a spus Magnus. Ce minunat pentru mine! Pot să întreb de ce? Bănuiesc că nu dintr-un preaplin de iubire paternă. Tu nu poți simți asta.

A apărut un fotoliu de pluș, cu spătar înalt, și Asmodeus s-a așezat în el. L-a studiat atent pe Magnus.

— Îngerii au copii, i-a spus el lui Magnus, cu o voce care părea caricatura oribilă a vocii unui tată care îi spune copilului său o poveste înainte de culcare. Se spune că ei sunt cele mai mari binecuvântări din lumea asta — nefilimii, distrugătorii de demoni. Și noi, Prinții Infernului, avem copiii noștri. Mulți dintre ei ard și ajung cenușă și vid, neputând să suporte ceea ce sunt, dar există și unii care supraviețuiesc. Ei sunt destinați tronurilor de fier. Povestea spune că destinul lor e să fie cel mai greu blestem al lumii.

Magnus abia mai putea să respire. I se părea că nu mai are aer.

— Am avut mulți copii în această lume, a spus Asmodeus. Aproape toți m-au dezamăgit. Câțiva s-au dovedit a fi utili o vreme, dar nu merita să-mi bat capul cu ei. Puterile lor s-au stins după un secol, sau și-au pierdut mințile. Doi, maximum. Copiii de Demoni Căpetenie pot fi foarte puternici, dar rareori sunt stabili. Am așteptat mult timp ca un copil adevărat să fie blestemul acestei lumi, dar până la urmă am renunțat. Copiii mei au fost incapabili să trăiască în lumea asta sau în alta, au fost lumini slabe ce implorau să fie stinse, nevrednice de mine. Dar tu, tu ești puternic. Tu lupți. M-ai adus la tine cu un urlet care putea să sfâșie o lume. Tu vorbești, și sângele îngerilor te

ascultă. Ai deschis uși între lumi. Ai făcut magii de care n-ai știut că sunt imposibile, și ai continuat să mergi fără grijă pe drumul tău. Te urmăresc de mult timp. Demonii pot simți mândria. Ne pricepem la asta. Fiul meu, sunt mândru de tine!

Magnus simțea un gol dureros în piept. Cu mult timp în urmă, ar fi însemnat ceva pentru el să audă asta.

— Ce înduioșător! a spus el. Ce vrei de la mine? Chiar nu cred că îți dorești o îmbrățișare.

— Pe tine te vreau, a răspuns Asmodeus. Tu ești cel mai puternic copil al meu, și de aceea ești favoritul meu. Vreau ca puterea ta să stea în slujba mea. După câte am făcut pentru tine, vreau să-mi fii loial.

Magnus a început să râdă. Asmodeus a deschis gura să vorbească din nou, dar Magnus a ridicat o mână, oprindu-l.

— Asta a fost bună, a spus el, ștergându-și ochii de lacrimi. Când ai făcut tu vreodată ceva pentru mine?

Într-o clipită, Asmodeus s-a ridicat de pe fotoliu și a venit lângă Magnus. Șoapta de la urechea lui Magnus era ca șuierul unui furnal.

— Ce ți-am spus? l-a întrebat Asmodeus pe fiul său. E vremea să-ți amintești totul.

Și-a lipit mâna cu gheare de fața lui Magnus.

Ochii lui Magnus s-au încețoșat și mintea lui a tresărit, invadată, iar lumea s-a schimbat într-o fracțiune de secundă. Dacă până atunci stătea pe scenă, în mijlocul pentagramei, în clipa următoare și-a simțit pielea arsă de soare. Picături de transpirație îi broboneau fruntea. A făcut un pas înapoi și a simțit nisipul scârțâindu-i sub picioare. A simțit mirosul oceanului și a auzit sunetul valurilor care se spărgeau la țărm.

Magnus știa perfect unde și când era acum, și asta îl umplea de groază. Era pe plaja nisipoasă de la marginea unei jungle. Trecuseră multe vieți de atunci. La începutul primei lui vieți, în primul și ultimul loc pe care îl numise vreodată „acasă".

Magnus a fost brusc și intens conștient de cât de mic era. Cămașa îi atârna pe umerii înguști, și brațele lui subțiri se pierdeau în materialul ei. Trupul lui fusese de secole trup de adult, neschimbat. Uitase cum era să fii slab și fragil, să fii așa de înspăimântător de vulnerabil.

În aerul fierbinte s-a auzit cu claritate vocea joasă și gravă a unui bărbat.

— Vino aici, băiatul meu!

Vorbea într-un vechi dialect malaez, care nu se mai folosea de sute de ani. Magnus nu-l mai auzise și nu îl mai vorbise de când era copil.

Tatăl lui vitreg a ieșit din junglă și l-a lovit pe băiatul care tremura, cel care urma să fie Magnus, trântindu-l în nisip.

Magnus s-a cutremurat sub loviturile tatălui său. Toate amintirile cu tatăl lui vitreg, pe care se străduise atât de mult să le uite, au năvălit peste el, odată cu durerile de atunci. A simțit gustul nisipului în gură și hainele umede care i se lipeau de trup. A simțit toată groaza acelor zile, și toată furia. Și-a încleștat pumnii, disperat să facă ceva, orice.

A simțit degetele aspre ale tatălui său vitreg apucându-l de biceps și ridicându-l în picioare. Era târât prin nisip, printre copaci, spre ușa vechiului hambar.

Acesta era trecutul, trecutul lui. Magnus știa perfect ce se va întâmpla în continuare, iar frica pe care o simțea acum era și mai rea ca cea de atunci.

Hambarul în care mama lui se spânzurase era un mormânt pârjolit. În acoperiș erau spărturi mari, unul dintre pereți se prăbușise sub presiunea rădăcinilor de copac, iar buruienile se iteau printre scândurile din podea.

În întuneric se mai vedea și acum funia tăiată. Prin fața unui colț din hambar curgea un pârâiaș îngust, umbrit de rămășițele acoperișului. Era acolo o masă joasă, cu o cană în care se găseau bețișoare parfumate, două castroane cu ofrande și o piatră pe care era gravat sumar portretul unei femei. Magnus s-a uitat la portret și și-a amintit de ochii plini de tristețe ai mamei lui.

Magnus copilul s-a uitat în sus la tatăl lui vitreg și a văzut că plânge. Magnus simțea rușinea băiatului că îl urăște pe bărbat și dorința lui de a-l iubi.

Adultul, partea din Magnus care privea, știa ce urmează.

Tatăl său vitreg i-a cuprins umerii și l-a dus spre pârâu. Băiatul a simțit degetele lui înțepenite, de parcă bărbatul ar fi încercat astfel să le împiedice tremuratul.

Apoi Magnus a simțit mâini aspre în jurul gâtului când bărbatul l-a luat pe băiat și l-a împins în apă. A simțit răceala și i-a fost imposibil să mai respire. Plămânii i se zbăteau spasmodic în timp ce se îneca cu apă. Băiatul bătea cu pumnii în apă, se lupta, dar nu putea să scape din strânsoarea tatălui său vitreg.

Apoi aerul s-a schimbat brusc, ca și cum ar fi trosnit în junglă niște crenguțe sub pașii cuiva. Era prima manifestare a magiei. Băiatul a reușit cumva să scape din mâinile puternice ale tatălui său vitreg.

Magnus a tușit înecat, și-a dat părul ud din ochi și a spus gâfâind dureros:

— Îmi pare rău. O să fiu bun. O să încerc să fiu bun.

— Ăsta e singurul mod în care poți să fii bun, i-a strigat tatăl vitreg.

Magnus a țipat.

Mâinile tatălui său vitreg s-au strâns iar în jurul gâtului său, nemilos, și respirația lui gâfâită răsuna în urechile lui Magnus. Era o blândețe îngrozitoare în fermitatea vocii lui.

— Asta te va purifica, i-a șoptit singurul tată pe care îl știa. Crede-mă!

L-a băgat din nou pe băiat cu capul sub apă, de data asta cu atâta forță, că l-a izbit de albia pietroasă a pârâului. Magnus a simțit o durere paralizantă și cum i se înmoaie genunchii când băiatul a început să-și piardă cunoștința, alunecând în moarte.

Magnus se înneca, dar în același timp era teribil de departe, uitându-se la un băiețel care moare. Cum se uita la el, a văzut o umbră mișcându-se pe deasupra apei.

O șoaptă a răsunat în capul băiatului, mai rece decât apa din plămânii lui.

— Acestea sunt cuvintele care te vor elibera. Rostește-le și dă viața lui în schimbul vieții tale. Doar unul dintre voi poate trăi. Ia-ți puterea în stăpânire sau mori.

În clipa aceea, decizia era simplă.

Băiatul s-a simțit cuprins de liniște, iar cuvintele vrăjii au curs în apă. Mâinile lui, care se agitau de frică, au rămas nemișcate, după care au început să facă niște gesturi complicate. Nu putea să respire, dar putea face magia asta.

Magnus nu pricepuse niciodată cum de putuse să facă vraja care îl ucisese pe tatăl său.

Acum știa.

Băiatul s-a transformat într-o coloană de flăcări albastre atât de fierbinți, că apa pârâului a început să clocotească. Focul a urcat flămând pe brațele tatălui său vitreg și l-a înghițit.

Țipetele tatălui său au stârnit ecouri în hambarul întunecat în care murise mama lui.

Magnus s-a trezit față în față cu băiatul și a văzut cum sinele lui mai tânăr se uită la el. Cămașa era neagră de arsură și fumul încă mai ieșea din trupul lui. O clipă, a avut impresia că băiatul îl poate vedea. Apoi și-a dat seama că băiatul se uita fix la cadavrul ars al tatălui său vitreg.

— Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta, a șoptit Magnus pentru toate umbrele și fantomele lui de demult, pentru mama lui, pentru tatăl lui vitreg și pentru băiatul speriat și rănit care fusese.

— Dar ai făcut-o, a spus Asmodeus. Ai vrut să trăiești.

Tatăl lui stătea lângă băiatul care fusese Magnus, uitându-se la Magnus adultul pe deasupra fumului.

— Du-te acum! i-a murmurat el băiatului Magnus. Ai făcut bine. Du-te și fii vrednic! S-ar putea să vin într-o zi să te iau.

Magnus a clipit din ochi, încercând să scape de fum, și s-a trezit în mijlocul scenei din amfiteatru, sub cerul întunecat.

I se părea că pământul e instabil sub picioarele lui, dar asta se întâmpla pentru că tremura. Nu trecuseră decât câteva secunde. Shinyun era tot înghețată, fixându-l cu o privire intensă și disperată. În afara pentagramei, întunericul începea să se facă cenușiu. Magnus putea aproape să distingă niște oameni care se uitau la el.

Asmodeus stătea lângă el și îl ținea de umăr cu un gest care semăna aproape cu o îmbrățișare.

— Acum vezi, a spus el. Te-am salvat. M-ai ales pe mine. Ești copilul meu favorit, pentru că te-am călit în focul acela. Am venit după tine, așa cum ți-am spus. În nicio lume nu e cineva care să te accepte sau să te înțeleagă. Doar eu. Tu nu poți fi decât al meu.

În mâna lui Magnus a apărut un cuțit, greu și rece. Vocea tatălui său era joasă și pârâia ca focul infernului.

— Ia pumnalul și dă-mi sângele lui Shinyun. Sacrific-o, să pot traversa lumea până la tine. Ți-am văzut toate zbaterile și am fost mândru de toate revoltele tale, a spus Asmodeus. Cei din neamul meu au răspuns întotdeauna revoltelor. Toate durerile pe care le-ai suferit au avut un scop, te-au făcut mai puternic, te-au condus spre acest moment. M-ai făcut așa de mândru, copilul meu, blestemul meu cel mai vechi! Nimic nu-mi aduce o plăcere mai mare decât să-l ridic pe vrednicul meu fiu și să-i aștern la picioare toate regatele lumii.

Magnus aproape că simțea mâna tatălui pe umărul lui. Căldura slabă a mâinii celeilalte o simțea pe încheietură, ca și cum Asmodeus voia să-i îndrume mâna spre inima lui Shinyun.

Așa cum îl îndrumase pe Magnus să-și ucidă tatăl vitreg, cu mult timp în urmă. Atunci Magnus făcuse o alegere. Poate că fusese alegerea corectă.

— Vezi tu…, a spus Magnus, chestia e că… eu nu vreau să am lumea. Lumea e un haos. Eu nu pot să păstrez ordinea nici măcar în apartamentul meu. Și acum mai șterg sclipiciul de pe abajur, după petrecerea dată de ziua pisicii mele, și asta a fost acum câteva luni.

În ciuda fierbințelii și a presiunii venite dinspre mâna lui Asmodeus, Magnus a lăsat pumnalul jos. Acum era mare, se îndepărtase de băiatul înspăimântat de atunci cu multe lumi și vieți. Nu trebuia să-i spună cineva ce să aleagă. Putea alege singur.

Asmodeus a început să râdă. Lumea s-a cutremurat.

— E vorba despre băiatul acela?

Magnus crezuse că nu putea fi mai înfricoșat până să-și dea seama că, fără să vrea, îi îndreptase atenția lui Asmodeus spre Alec.

— Viața mea amoroasă nu te privește, tată, a spus Magnus cu toată demnitatea de care era în stare.

Știa că Asmodeus putea să simtă cât de speriat de moarte era. Dar Magnus nu voia să-i dea satisfacție, recunoscând-o.

— Mi se pare foarte amuzant că ai prins în plasa ta un nefilim, a spus Asmodeus. Nu e nimic mai distractiv ca o provocare, și ce altă provocare e mai mare, decât să-i corupi pe cei mai puri dintre puri? Nefilimii ard de virtutea lor neîntinată. Eu înțeleg ispita de a arunca o umbră peste toată lumina aceea. Chiar și nefilimii pot cădea pradă ispitelor, păcatelor carnale și tuturor manifestărilor violente de gelozie, dorință și disperare. Uneori, nefilimii se manifestă mai intens. Cu cât sunt mai sus, cu atât mai complet se distrug în cădere. Te felicit, fiul meu.

— Nu e vorba de asta, a spus Magnus. Îl iubesc.

— Sigur? l-a întrebat Asmodeus. Sau asta îți spui tu, ca să faci ce vrei, așa cum ai făcut când l-ai ars de viu pe tatăl tău vitreg? Demonii nu pot iubi. Ai spus-o chiar tu. Tot ce ai tu e jumătate al meu. Cu siguranță ai moștenit doar o jumătate de inimă.

Magnus a întors capul. Cu mult timp în urmă, Frații Tăcuți îi spuseseră că magicienii au suflet. El alesese să-i creadă.

— Tot ce am, a spus Magnus, e numai al meu.

— Și el te iubește? l-a întrebat Asmodeus, apoi a început iar să râdă.

Vocea lui imita vocea Catarinei, vocea cu care îi pusese aceeași întrebare, cu care îi spusese lui Magnus că nu exista o iubire pe care s-o poată păstra pură și ferită de Asmodeus.

— N-ar putea iubi pe cineva ca tine, a continuat Asmodeus. Tu, aprins cu magie din Infern, care arzi tot ce atingi. Poate că acum te vrea, dar nu i-ai spus de mine, nu? Asmodeus a zâmbit. Ceea ce a fost un lucru înțelept. Dacă ar fi știut, ar fi trebuit să-l ucid. Nu pot să las în viață un nefilim care știe de blestemul meu cel mai vechi.

— Nu știe, a răspuns Magnus printre dinți. Și nu-mi mai spune așa!

— Ai știut că dacă i-ai spune, i-ai pune în pericol pe prietenii tăi magicieni, a urmat Asmodeus, iar Magnus știa, cu un fel de disperare, că el îi frunzărea amintirile ca pe niște cărți de joc. Dar te-a bucurat scuza asta, nu? Ți-a fost teamă că dacă Alexander Lightwood va afla că ești rudă cu mine, îți va întoarce spatele cu dezgust. Că va ajunge să te urască și să te respingă pentru nemurirea ta, când va îmbătrâni. El a fost născut să fie virtuos, iar tu ai fost născut pentru nopți eterne. Depravarea ta îl va măcina. Nu va putea să te suporte prea mult, știind cine ești. Asta îl va distruge, sau te va distruge el pe tine.

Vocea lui Asmodeus nu mai era acum foc și fum. Era ca niște picături reci de apă într-un ocean de disperare. Nu îi spunea nimic din ce nu-și spusese și Magnus.

S-a uitat în jos la cuțit. Emblema de pe mâner și de pe teacă, o insectă cu aripile întinse, era a maestrului care îl crease. S-a uitat la Shinyun, care stătea cu ochii lipiți de lama pumnalului. Îi curgea pe față transpirația chiar așa, înghețată cum era.

— Ai înțeles. Ai știut tot timpul că nu va dura.

Răsuflarea lui Asmodeus îi răvășea părul.

— Nimic nu va dura pentru tine, cu excepția mea. Fără mine, ai fi cu adevărat singur.

Magnus a lăsat capul în piept. Își amintea cum înainta împleticit prin nisipul care îi ardea picioarele, plin de disperare și

mirosind a fum de la cenușa vieții lui întregi. Fusese o vreme când era așa de disperat, încât nu știa ce i-ar fi răspuns atunci lui Asmodeus.

Dar acum știa.

Magnus s-a întors, s-a îndepărtat de tatăl său și a aruncat pumnalul în praf.

— Nu sunt singur. Dar chiar dacă aș fi fost, răspunsul meu ar fi același. Eu știu ce înseamnă credința, a spus Magnus. Știu cine sunt și știu pe cine iubesc. Răspunsul meu pentru tine e nu.

Asmodeus a ridicat din umeri.

— Fie! Să-ți aduci aminte, când vei muri, că am încercat să-ți ofer o șansă. Te voiam pe tine, dar sunt mai mult decât bucuros să adopt.

Asmodeus a făcut un gest leneș cu mâna și Shinyun a căzut jos, gemând. Mâna ei era încleștată și acum pe mânerul sabiei. Magnus nu știa cât de multe văzuse sau cât înțelesese.

Putând să se miște, în sfârșit, Shinyun s-a ridicat în picioare. S-a uitat pe rând la Asmodeus, la Magnus, și apoi la sabie.

— Shinyun, fiica mea, a spus Asmodeus. Ai fost aleasă. Îmbrățișează-ți destinul glorios!

Fața ei indescifrabilă era ridicată spre el. S-a apropiat de Asmodeus, cea mai credincioasă supusă a lui.

— Bine, a spus Shinyun, și l-a lovit cu sabia din lateral.

Silueta lui strălucitoare a început să se piardă, până când a rămas din ea doar un licăr, apoi a apărut ceva mai departe, o imagine sclipitoare deasupra capetelor lor.

— Trădarea mă amuză, a spus el. Te iert. Îți înțeleg furia. Îți cunosc durerea. Doar din astea ești făcută. Știu cât de profundă a fost singurătatea ta. Profită de ocazie. Ia-i viața lui

Magnus și vei avea tot ce ți-ai dorit: un tată, legiuni de demoni la comanda ta și o lume pe care s-o stăpânești.

Shinyun a întors capul spre Magnus. Umerii i-au căzut, dar pe urmă și i-a îndreptat, încordându-și mușchii, plină de hotărâre. S-a repezit la el cu sabia în mână și l-a trântit la pământ.

Lacrimile ei fierbinți cădeau pe fața lui Magnus. L-a lovit cu cealaltă mână, o dată și încă o dată. A ridicat sabia. Apoi a șovăit.

— N-o face! a spus Magnus, înecat de sângele care îi umpluse gura.

— Trebuie s-o fac! a țipat ea. Am nevoie de el. Fără el nu sunt nimic.

Magnus a spus:

— Poți fi mai mult decât atât.

Ea a clătinat din cap. Nu era nimic în ochii ei în afară de disperare. Magnus a bâjbâit cu mâna după pumnalul pe care îl aruncase, i-a atins mânerul cu vârful degetelor, apoi a inspirat adânc și a oftat. A dat drumul pumnalului.

Shinyun a ridicat sabia cu amândouă mâinile, a ținut-o deasupra inimii lui Magnus, apoi a repezit-o în jos.

CAPITOLUL 29

Cavalerul nebunului

ALEC PRIVEA DISPERAT VIZIUNILE DIN INTERIORUL PENTAGRAMEI. S-a uitat la fiecare dintre Shinyun, și toate erau la fel. A cercetat fața fiecărui Magnus, și toți erau Magnus. Magnus agitând o sabie, Magnus în genunchi, gâfâind, Magnus cu brațele ridicate, Magnus cu Shinyun pe pieptul lui, cu sabia pregătită pentru lovitura mortală.

— Și-acum, cine a căzut de prost, vânătorule de umbre? a spus Bernard, vorbind de data asta cu vocea lui.

Au urmat hohote de râs din partea membrilor Mâinii Purpurii din jur. Helen s-a repezit spre ei cu pumnalul serafic în mână — și cu lacrimi pe obraz. *Plânge pentru mine*, și-a spus Alec, cu o uimire îndepărtată. *Pentru mine.*

— Gura! a șuierat ea.

Râsetele au încetat.

— Pur și simplu mi se pare amuzant, a urmat Bernard. A venit aici cu gândul că el e erou. Hotărât să doboare inamicul! Dar nu poate nici măcar să găsească inamicul. Nu știe care dintre ele e ea.

Alec și-a potrivit arcul, l-a ținut bine și și-a fixat ținta.

— Nici nu trebuie, a spus. Știu care e *el*.

Prin lumina strălucitoare a pentagramei, a lăsat săgeata să zboare.

CAPITOLUL 30

După victorie

Magnus aștepta o lovitură care nu mai venea. Țipând pe neașteptate, Shinyun s-a tras înapoi, cu o săgeată înfiptă în braț.

O săgeată *cunoscută*.

— *Alec!*

Cu un strigăt, Magnus s-a eliberat de sub ea. S-a rostogolit pe jos și s-a ridicat într-un genunchi. O altă săgeată i-a trecut pe deasupra capului, îndreptându-se spre Shinyun; s-a repezit spre silueta nebuloasă care abia se distingea prin strălucirea pentagramei și și-a trecut mâna prin bariera magică, în lumină.

Faptul că putea să-și scoată degetele în afara pentagramei s-a dovedit a fi util, până la urmă.

Magnus a simțit că cineva îl prinde de mână. Mâna lui Alec, strângându-i mâna la fel cum se mai întâmplase de două ori, o dată în apa rece, o dată pe marginea unei prăpăstii, și acum într-o pentagramă în care se găsea Demonul Căpetenie care era cea mai mare spaimă a lui Magnus. *Ia puterea mea!* îi spusese Alec odată, iar el, care avusese întotdeauna forța de a se descurca singur, fusese uimit. Magnus a simțit că se umple de putere din nou, pentru că Alec îi oferea puterea lui. Magia a revenit, caldă și luminoasă, înfiorătoare și capabilă de transformare.

Fluxul de energie părea să cânte în sângele lui. Strălucirea stranie a pentagramei a început să se schimbe. Magnus i-a lăsat mâna lui Alec și s-a întors spre tatăl lui.

— Nu! a strigat Asmodeus, de parcă porunca lui ar fi putut anula magia lui Magnus. Magnus, așteaptă…

Puterea a explodat din Magnus, iubirea, magia și puterea angelică, toate laolaltă, iar barierele pentagramei s-au spulberat. Lumea din jur a revenit cu haosul de oameni ai cultului și demoni căzuți.

Dar Asmodeus nu putea să cadă. Exact când imaginea lui proiectată în lumea muritorilor s-a topit în umbră, Demonul Căpetenie Asmodeus, stăpânul regatului Edom și Prinț al Infernului, a ridicat brațul și din mijlocul pentagramei a început să iasă un întuneric care înghițea lumina.

Stratul de nori agitați de pe cer a pârâit și vârtejul a început să pulseze și să tremure. Și-a pierdut forma și, din fisura apărută în cer, a țâșnit o lumină albă, orbitoare, și albastră, intensă. Pământul s-a umflat sub picioarele lor și în locul unde fusese mijlocul pentagramei s-a deschis o gaură neagră care înghițea cu lăcomie totul în abis. Magnus a început să alunece pe platforma de lemn care se surpa sub picioarele lui ca pământul.

A căzut în genunchi. Forța cu care era atras devenea tot mai mare, smulgându-i fiecare celulă din corp. Nervii lui urlau, și s-a trezit agățându-se cu mâinile de scândurile contorsionate ale podiumului, ca de un colac de salvare.

Lângă el, Shinyun făcea la fel. A scos un țipăt când forța vârtejului a luat-o pe sus.

— Magnus! Prinde-mă de mână!

Magnus auzea vocea lui Alec printre zgomotele făcute de barierele spulberate și prin șuierul luminii care începea să dispară. A ridicat capul, căutându-l.

Pământul de sub el se surpa. Shinyun s-a agățat de el și a țipat, cu degetele înfipte în haina lui pătată de sânge, și amândoi au început să alunece spre întuneric…

S-au oprit brusc, atârnați în gol. Mâna lui Alec se încleștase pe încheietura lui Magnus. Reușise cumva să se azvârle peste pentagrama distrusă de pe scena sfărâmată: era întins pe burtă, și jumătate din corp îi atârna deasupra abisului. A încercat să-l tragă pe Magnus, dar greutatea lui și a lui Shinyun era prea mare. A început să alunece, ajungând să se țină de marginea prăpastiei cu o mână disperată.

Magnus a paralizat de groază. Shinyun încă se mai agăța de ei. Puteau să cadă toți în gol.

— Dă-mi *drumul*! i-a strigat el lui Alec. *Lasă-mă să cad!*

Alec a făcut ochii mari. Degetele lui s-au strâns și mai tare pe încheietura lui Magnus.

În spatele lui Alec s-a stârnit agitație. Cele două fete vânător de umbre, care luptaseră cot la cot cu el, au apărut la marginea abisului. Una s-a întins și l-a apucat pe Alec, trăgându-l în sus. Cealaltă l-a apucat pe Magnus. Abisul a scos un urlet de disperare când Magnus și Shinyun s-au eliberat din forța lui de atracție și s-au rostogolit, împreună cu Magnus, pe pământul ars.

Apoi abisul a dispărut.

În liniștea stranie care a urmat, cele două fete au alergat la Shinyun și i-au legat mâinile la spate; Shinyun n-a făcut nicio mișcare să se opună. Magnus s-a întors și s-a așezat în fund, gâfâind, și și-a dat seama că și acum îl mai strângea de mână pe Alec. Încă se mai ținea de el — sau, mai exact, Alec se ținea încă de el.

Alec era murdar, plin de praf, cu sânge pe față și cu ochii albaștri înnebuniți. Magnus era vag conștient că undeva, în depărtare,

tot mai alergau niște oameni, și că Shinyun era luată de acolo. Dar nu îl vedea decât pe Alec. Alec, care venise să-l salveze.

— Alexander, a șoptit el. Ți-am spus să-mi dai drumul.

Pe neașteptate, a simțit brațele lui Alec în jurul lui, strivindu-l. Magnus și-a înghițit răsuflarea care urma să fie un hohot de plâns și și-a îngropat fața în umărul lui Alec. Și-a ridicat mâinile, atingându-i spatele și umerii, i-a atins ceafa fină și părul negru, îmbătat de bucuria că era viu și teafăr și adevărat.

Alec l-a tras și mai aproape. La urechea lui Magnus, a șoptit:

— *Niciodată* n-o să-ți dau drumul.

†††

AU AVUT EXACT TREI SECUNDE SĂ SAVUREZE BUCURIA reîntâlnirii. Urmările ratării unui ritual de o asemenea magnitudine sunt spectaculoase din mai multe puncte de vedere.

Ultima consecință a fost o țâșnire bruscă și violentă de energie magică, un bubuit puternic urmat de o explozie care a aruncat în aer o ciupercă de nori de fum și de praf. Magnus l-a luat în brațe pe Alec și a făcut repede o vrajă care să-i protejeze de sfărâmăturile care zburau peste tot.

Când explozia s-a potolit în cele din urmă, Magnus a coborât prudent scuturile magice de protecție. Îl ținea și acum pe Alec strâns, cu mâinile și cu picioarele în jurul lui, iar acesta clipea des, uitându-se în toate părțile.

— Să nu-mi mai spui să-ți dau drumul, i-a zis Alec. N-o să te ascult niciodată. Vreau să fiu cu tine. Niciodată în viața mea n-am dorit mai mult ceva. Dacă tu cazi, vreau să cad împreună cu tine.

— Rămâi cu mine! i-a cerut Magnus, luându-i obrajii în palme.

Focurile care ardeau în jurul lor, reflectate în ochii lui Alec, deveneau stele.

— Îmi place așa de mult să fiu cu tine! Îmi place totul la tine, Alexander.

L-a tras spre el și l-a sărutat, simțindu-l cum se lipește de el, relaxându-și mușchii încordați. Alec avea gust de fierbințeală, praf, sânge și paradis. Magnus a simțit atingerea moale a genelor lui pe obraz când Alec a închis din nou ochii.

— Băieți! a spus o voce de femeie. Mă bucur foarte mult că v-ați revăzut, dar încă mai sunt membri ai cultului peste tot. Să mergem!

Magnus s-a uitat la femeia brunetă, una dintre cele două fete vânător de umbre care îl ajutaseră pe Alec. Fiica Jiei Penhallow, și-a dat el seama. Apoi s-a uitat în jur, la locul devastat.

Aerul încă vibra de magie și o parte din vilă ardea, dar pericolul părea să fi trecut. Majoritatea oamenilor din Mâna Purpurie fugiseră; restul o luau acum la fugă sau zăceau la pământ, răniți. Câțiva, mai fanatici și mai stupizi, încercau să-i mobilizeze pe ceilalți, ca să preia controlul asupra situației.

— Ai perfectă dreptate, i-a spus Magnus fetei Penhallow. Nu e momentul pentru dragoste. E momentul să plecăm imediat.

El și Alec s-au ridicat în picioare și au pornit alături de Aline spre partea din față a vilei. Zona părea liberă de demoni și de membri ai cultului, cel puțin pe moment. Helen era deja acolo, și o legase pe Shinyun de o coloană de marmură sfărâmată.

Shinyun tăcea, cu capul în piept. Magnus nu-și dădea seama dacă era fizic rănită sau doar tristă. Cele două fete vânător

de umbre discutau în șoaptă: le-a studiat pe amândouă și a recunoscut cu surprindere părul acela blond, din ședințele Consiliului.

— Tu ești Helen Blackthorn. De la Institutul din Los Angeles, nu?

Helen a dat din cap, părând surprinsă.

Magnus s-a întors spre fata mai mărunțică:

— Iar tu trebuie să fii fata Jiei. Irene?

— Aline, a spus ea repede, cu ochii mari. Nu credeam că știi cum mă cheamă. Adică, ai fost destul de-aproape. Te-am văzut odată de la distanță, erai cu Alec, la Citadelă. Sunt fanul tău.

— Întotdeauna e o plăcere să întâlnești un fan, a replicat Magnus. Ești exact ca mama ta.

El și Jia făceau uneori comentarii ironice în mandarină despre diverși membri ai Conclavului. Era o femeie plăcută.

Alec a făcut semn cu capul spre Aline și Helen.

— Fără ele n-aș fi putut ajunge la tine.

— Vă mulțumesc amândurora, a spus Magnus, că ați venit să mă salvați.

Fata cu păr auriu, urechi de elf și ochii familiei Blackthorn a avut o tresărire.

— Eu nu am venit să te salvez, a mărturisit Helen. Aveam de gând să te iau la interogatoriu. Vreau să spun… înainte. Nu acum, evident.

— Ei! a făcut Magnus. Mie mi-a prins bine. Oricum, mersi.

— Sunt cam zero la sută șanse ca vânătorii de umbre de la Institutul din Roma să nu observe o arenă de gladiatori din munți care a explodat ca o supernovă, a spus Aline. S-a rezemat de zidul dărăpănat de marmură și s-a uitat veselă la Helen.

Felicitări, Blackthorn! O să ți se îndeplinească dorința și o să capeți, în sfârșit, întăriri.

Helen nu i-a zâmbit. A scris un mesaj de foc și l-a trimis, cu fața foarte palidă.

— Ce o să le spunem vânătorilor de umbre? a întrebat Aline. Eu tot n-am idee ce s-a întâmplat în pentagramă.

Magnus a început să le prezinte varianta prescurtată a evenimentelor nocturne, lăsând deoparte amănuntul că Asmodeus era tatăl lui. Știa că ar fi trebuit să le spună, dar cuvintele tatălui său îi răsunau și acum în minte. *Dacă ar fi știut, ar fi trebuit să-l ucid. Nu pot să las în viață un nefilim care știe de blestemul meu cel mai vechi.*

Asmodeus plecase, dar nu era mort. Magnus detesta ideea de a se supune tatălui său, dar nu voia să facă nimic ce-ar fi putut duce la pierderea lui Alec. Nu acum.

Capul plecat al lui Shinyun s-a ridicat în timp ce Magnus vorbea, iar el a văzut cum i se îngustează ochii pe fața ei imobilă când și-a dat seama ce omitea el să spună.

Ar fi putut să-i scoată lui Magnus și ultima mască, el știa asta. Ar fi putut să le spună acestor nefilimi tot adevărul, pe loc. Magnus și-a mușcat buzele, simțind gust de sânge și de frică.

Shinyun nu a spus nimic. Nici măcar nu a deschis gura. Ochii ei păreau fixați undeva, departe, ca și cum adevărata Shinyun nu era acolo.

— Shinyun chiar a încercat să-l oprească pe Demonul Căpetenie în final, a spus Magnus, aproape fără să vrea.

— După care a încercat să te ucidă pe tine, a observat Alec.

— Nu avea de ales, a replicat Magnus.

— Avea aceeași alegere ca tine.

— E pierdută, a spus Magnus. E disperată. Și eu am fost așa odinioară.

Tonul lui Alec era grav.

— Magnus, am putea cere Conclavului clemență pentru ea. Dar mai mult nu se poate, după tot ce a făcut. Știi bine că e așa.

Magnus și-a amintit vocea tatălui său, vorbindu-i despre copiii Îngerului, care sunt născuți pentru virtute. Poate că singurul motiv pentru care cerea clemență pentru Shinyun era că el însuși avea atât de multe păcate. Sau poate pentru că ea nu îi dezvăluise secretul, deocamdată.

— Da, a spus Magnus. Știu.

— De ce trebuie să mai vorbim despre asta? Helen ridicase vocea, dar, ridicând-o, vocea a sunat mai răgușit. Tot Institutul din Roma vine acum spre noi! Știm cu toții că cei din Conclav o vor condamna la moarte.

Era primul lucru pe care îl spunea de multă vreme, și vocea îi tremura. Aline s-a uitat cu atenție la ea, puțin îngrijorată. Magnus nu o cunoștea bine pe Helen, dar era absolut convins că nu soarta lui Shinyun o tulburase pe ea așa de tare.

— Ce se întâmplă? a întrebat Aline.

— M-am străduit atât de mult să fac totul așa cum trebuie, și nimic n-a ieșit bine. Dacă nu erați tu și Alec, n-aș fi venit aici, și n-ar fi murit atâția oameni nevinovați, a răspuns Helen pe un ton tăios. Nu vreau să fiu un astfel de vânător de umbre.

— Helen, greșești, a spus Alec. Conclavul ne spune să nu avem încredere în repudiați. În ciuda Acordurilor, în ciuda tuturor lucrurilor, suntem cu toții îndoctrinați și… S-a întrerupt, uitându-se în sus la stelele reci și luminoase. Am respectat până acum regulile, pentru că am crezut că așa vor fi

protejați toți cei dragi, a spus el. Dar am ajuns să pricep că „cei dragi" reprezintă un grup mai mare, diferit de grupul pe care Conclavul îl acceptă.

— Deci, ce propui să facem? l-a întrebat Helen în șoaptă.

— Să schimbăm Conclavul, a răspuns Alec. Din interior. Să facem Legi noi. Mai bune.

— Directorii de Institut pot propune Legi, a spus Aline. Mama ta…

— Vreau să fac eu personal asta, a spus Alec. Și nu vreau doar să fiu director de Institut. Mi-am dat seama… că nu eu trebuie să mă schimb. Și nici tu, Helen, sau tu, Aline. Lumea trebuie să se schimbe, iar noi vom fi cei care o schimbă.

— Vânătorii de umbre sunt aici, a hârâit Shinyun pe neașteptate.

Toți s-au uitat la ea.

— Priviți!

Avea dreptate. Vânătorii de umbre de la Institutul din Roma sosiseră. Se revărsaseră pe porți și priveau cu gura căscată în jur, la vila în flăcări, la curtea arsă și la membrii cultului — unii care zăceau pe jos, răniți, alții care alergau de colo-colo — în costumele lor albe.

În clipa în care aceștia au dat cu ochii de vânătorii de umbre, au luat-o la fugă. Vânătorii de umbre s-au luat după ei. Frânt de oboseală, Magnus s-a rezemat de peretele vilei și a privit desfășurarea evenimentelor.

N-a putut să nu observe că Shinyun le urmărea și ea. Se lipise de coloana de care era legată, dar tăcea în continuare.

Conclavul o va ucide. Labirintul Spiralat nu o va trata cu mai multă compasiune ca nefilimii. Nu va exista prea multă simpatie pentru un magician care a ucis oameni nevinovați și

care a fost gata să aducă în lume un Demon Căpetenie. Magnus înțelegea toate astea, dar îi părea rău.

Alec l-a strâns de mână.

O femeie vânător de umbre, cu părul negru, s-a apropiat de micul lor grup și a început să vorbească cu Helen în italiană. Magnus a înțeles că era Chiara Malatesta, directorul Institutului din Roma, și că era în același timp nedumerită și iritată.

În cele din urmă, a intervenit și el în discuție.

— Helen e foarte curajoasă, a spus Magnus. Și-a dat seama că, dacă voia să oprească ritualul, trebuia s-o facă neîntârziat. Îi datorez viața, ei și lui Aline Penhallow.

— Hei! a făcut Alec, zâmbind însă.

Magnus l-a sărutat pe obraz. Chiara Malatesta a ridicat din sprâncene, apoi din umeri. Italienii au o viziune filosofică asupra iubirii.

— Magicianule, a spus ea într-o engleză perfectă. Îmi aduc aminte de tine, de la niște ședințe de Consiliu, presupun. Sunt o mulțime de membri ai cultului răniți. Poți să ne ajuți să-i vindecăm?

Magnus a oftat și și-a suflecat mânecile abominabilei robe albe, distruse complet.

— În parte, eu sunt vinovat de mizeria asta, a spus el. E timpul să mă apuc de curățenie.

Helen și Aline au fost de acord să-i însoțească pe *signora* Malatesta și pe ceilalți care verificau împrejurimile, căutând rătăciți din cult și semne de activitate demonică. Alec a rămas s-o supravegheze pe Shinyun și — spera Magnus — să se odihnească puțin.

În aer plutea un nor greu de praf, care transforma exploziile cumplite din cer în străluciri difuze pe când Magnus înainta

peste sfărâmăturile de piatră. De fiecare dată când găsea un membru al cultului rănit, se gândea cum venise Alec după el, și îl trata cum ar fi făcut Catarina.

În cele din urmă, a văzut mai mulți vânători de umbre ieșind din fum și din foc. A încercat să se gândească la Alec, și nu la ce se va întâmpla cu Shinyun.

— A, bună! i-a spus un băiat vânător de umbre, oprindu-se brusc lângă el. Magnus Bane? N-am avut niciodată ocazia să te văd bine, nu așa de aproape.

Magnus s-a strâmbat.

— Am arătat și mai bine. S-a gândit puțin la starea lui actuală, învinețit, lovit și îmbrăcat cu o haină pătată de sânge, care-i venea rău, și a adăugat: *Mult* mai bine.

— Uau! a spus băiatul. Oare poate inima mea să reziste? Apropo, sunt destul de apropiat de Alec. Am vorbit cu el să ne vedem diseară. Ești foarte bine-venit și tu. Putem face orice vrei. I-a făcut cu ochiul. Orice.

— Hmm! a zis Magnus. Și tu cine ești?

— Léon Verlac, a spus băiatul.

— Ei bine, Léon Verlac, a rostit Magnus tărăgănat. Visează în continuare!

CAPITOLUL 31

Caracteristica milei

Rezemat de un stâlp dărâmat de piatră, Alec se uita la prietenele lui. Helen și Aline patrulau în curtea vilei, punându-i la adăpost pe membrii cultului găsiți în zonă. Aveau armele în mână și erau gata să nimicească orice demon ar mai fi întâlnit, dar forța cu care ieșise din scenă Asmodeus părea să-i fi împrăștiat pe toți. Nu aveau prea multe de făcut — membri ai cultului care trebuiau scoși de sub moloz, mici focuri de stins și vânători de umbre din Roma de îndrumat spre locații importante.

Magnus îi vindeca pe membrii cultului care așteptaseră cu nerăbdare să-l vadă sacrificat. Se ducea de la unul la altul calm, așa cum făcuse Catarina la petrecere. Alec își dădea seama în permanență unde e, după explozia de scântei albastre care țâșneau din degetele lui. Din punctul lui de vedere, ceea ce făcea Magnus nu era pur și simplu bunătate, era sfințenie, efectiv.

S-a întors să se uite la Shinyun. *Oglinda mea întunecată,* spusese odată Magnus, dar, după el, cei doi nu aveau nimic în comun. Era și acum legată de coloana de marmură, privind în continuare cu ochii goi întunericul. Alec și-a dat seama, uimit, că pe fața ei se prelingeau în tăcere lacrimi.

— Vrei să te bucuri? l-a întrebat ea cu amărăciune, când a văzut că Alec se uita la ea. Am fost o proastă. Am crezut că Asmodeus e tatăl meu. Am crezut că Mâna Purpurie e familia mea. M-am înșelat. Întotdeauna am fost singură, și am să mor singură. Ești satisfăcut?

Alec a clătinat din cap.

— Mă gândeam doar cum ar fi fost dacă ai fi întâlnit pe cineva care să nu te trădeze.

— Îmi sugerezi să mă împrietenesc cu Magnus? a rânjit ea.

Până și ea, care îl aruncase pe Magnus în temniță și îl târâse la o oribilă execuție publică, își dădea seama cum era Magnus. Oricine putea să-și dea seama. Alec a simțit o ușoară neliniște amintindu-și că existau cu siguranță o mulțime de persoane care își doreau să fie cu Magnus. Nu voia să se gândească la asta. Poate că nu va trebui să se gândească vreodată la asta.

— Ai vrut să-l ucizi, a spus Alec. Deci, nu, evident.

Shinyun a făcut doar o strâmbătură. Alec a încercat să nu se mai gândească la sabia ei îndreptându-se spre inima lui Magnus.

— Îmi pare rău că am vrut să-l ucid, a murmurat ea, cu ochii în pământ. Să-i spui asta.

Alec și l-a amintit pe Magnus în clipa în care s-au spulberat barierele pentagramei. Se întorsese, și se părea că toate elementele naturii se întorseseră odată cu el. Ținea mâna ridicată, magia îi învăluia pielea brună și fină, plutea ca un halou peste coama lui neagră de păr, iar în lumina ochilor lui strălucitori erau și foc, și vânt. Era incandescent de atâta forță, imposibil de frumos și de periculos.

Și nu făcuse niciun rău celor care îi făcuseră lui rău.

Magnus avusese încredere în Shinyun, ea îl trădase, dar el avea în continuare încredere în oameni, Alec știa asta. El avusese încredere în Aline și în Helen, ba chiar și în vampirii din New York, și fusese bine. Poate doar așa merge bine, când riști să ai încredere.

Nu voia ca Shinyun să scape basma curată din povestea asta. Era normal să fie pedepsită pentru relele făcute, dar Alec știa că dacă va ajunge pe mâna Conclavului, va fi condamnată la moarte.

Atunci, așa să fie, și-a spus el. *Legea e dură, dar e Lege.*

Tatăl lui îi spusese mereu să aibă grijă, să nu facă greșeli, să nu iasă din rând, să respecte litera și spiritul Legii. S-a gândit la Helen, cum încerca ea să fie vânătorul de umbre perfect pentru familia ei. Alec, conștient, cu neliniște, că era altfel, că-și va dezamăgi cu siguranță tatăl, încercase întotdeauna să respecte regulile.

Magnus ar fi putut s-o ucidă pe Shinyun când spulberase pentagrama, sau în oricare alt moment după aceea. Dar era limpede că el încercase cu disperare să o cruțe. Când avea de ales, Magnus alegea întotdeauna să fie bun.

Alec s-a aplecat și a tăiat cu pumnalul serafic coarda cu care era prinsă Shinyun, iar puterea lui angelică a putut desface chiar și un liant magic.

— Ce faci? a șoptit Shinyun.

Alec nu era nici el sigur.

— Du-te! a spus el răgușit. Când a văzut că Shinyun nu face altceva decât să stea să se uite la el, a repetat: Du-te! Sau vrei să rămâi să aștepți mila Conclavului?

Shinyun s-a ridicat în picioare și și-a șters lacrimile cu dosul palmei. I-au scăpărat ochii de amărăciune și de durere.

— Tu crezi că îl cunoști pe Magnus Bane. Dar nu ai idee cât de adânci și întunecate sunt secretele pe care nu ți le spune. Sunt multe lucruri de care nu ți-a vorbit.

— Nu vreau să știu, a spus Alec.

Zâmbetul ei avea ceva răutăcios.

— O să vrei, într-o zi.

Alec s-a întors la ea, brusc înfuriat. Shinyun a înghițit în sec și a fugit cât putea de tare, dispărând în fum.

Vânătorii de umbre din Roma erau deja în curtea vilei. Era posibil s-o prindă, dar Alec îi dăduse singura șansă pe care putea să i-o ofere. Nimeni nu putea să-i învinovățească pe Magnus, pe Aline sau pe Helen. El singur făcuse asta.

S-a uitat în sus, la praful care se rotea în aer, la luminile care colorau cerul în nuanțe de violet intens și roșu strălucitor. Într-o bună zi va respecta din nou regulile. Atunci când regulile vor fi schimbate.

A tresărit văzând cum apar din fum două siluete, încordat și pregătit pentru tirul de întrebări la care aveau să-l supună vânătorii de umbre din Roma, dar erau doar Aline și Helen. Magnus venea după ele, la mică distanță. Aline era în față, și a rămas cu gura căscată când l-a văzut singur lângă ruinele vilei, cu corzile tăiate la picioarele lui.

— Pentru numele Îngerului! a șoptit ea. Shinyun a scăpat?

— Păi, a spus Alec, a plecat.

Aline a închis gura. Aveai impresia că a mușcat dintr-o lămâie.

— A plecat? a repetat Helen. Ce o să le spunem vânătorilor de umbre? „Am avut în custodie un fugar periculos și l-am lăsat să ne scape printre degete, scuze, băieți!"

Când o spunea așa, nu suna prea grozav.

Se auzeau deja strigăte în apropiere. Alec vedea siluete de oameni în echipament, escortându-i pe membrii cultului. Magnus s-a alăturat micului grup adunat în jurul corzilor tăiate. Inima lui Alec s-a strâns puțin văzându-i expresia, jumătate bucurie, jumătate îngrijorare chinuitoare. Roba lui albă era murdară de cenușă și de sânge. Era rănit și părea extrem de obosit.

— Shinyun nu mai e? a întrebat el și a închis ochii pentru o clipă. Aproape că mă bucur.

Faptul că Magnus era aproape bucuros îl făcea pe Alec să simtă că meritase să ia decizia aceea pripită.

— Ascultați-mă, a spus Magnus, alegându-și cu grijă cuvintele. Toți trei meritați multe laude și recunoștință pentru ceea ce ați făcut azi. Ați reușit să treceți la trei mâini printr-un cult de mundani veneratori de demoni, ați făcut una cu pământul o vilă din zona rurală a Italiei și ați împiedicat un Prinț al Infernului să pună stăpânire pe această lume. Sunt convins că la Institut o să primiți laude și bătăi pe umeri.

Alec a fost cuprins de teamă, o umbră a aceleiași spaime pe care o simțise când îl văzuse pe Magnus în arenă și se gândise că Magnus ar putea renunța la viața lui înainte să ajungă Alec la el.

— Și? a întrebat el, circumspect.

— Și Conclavul nu va avea aceeași reacție față de mine. Eu am fost în pentagramă în noaptea asta, și eu am fost personajul principal al acestei mici serate. Eu sunt cel pe care vânătorii de umbre îl vor interoga. Nu vreau ca vreunul dintre voi să aibă necazuri din pricina mea. Cred că ar trebui să folosiți gloria unei misiuni importante, îndeplinite cu succes, pentru a vă pune la adăpost de orice neplăcere v-ar putea aduce această

situație. Ați nimerit din întâmplare în acest scenariu misterios. Nu știți nimic altceva. Spuneți-le să mă întrebe pe mine.

Alec a schimbat o privire, mai întâi cu Aline, apoi cu Helen.

— Am oprit Mâna Purpurie, a spus Alec. Asta contează, nu?

Aline a încuviințat din cap.

— Un cult malefic ce voia să-l invoce pe Asmodeus, a spus ea. Noi trei le-am dat de urmă și am oprit ritualul înainte ca ei să-l invoce.

— Le-am mai închis și sediul, a completat Helen. Și l-am salvat pe bărbatul pe care aveau de gând să-l sacrifice în ritualul lor. Ăsta e adevărul. E tot ce trebuie spus în raport.

— Asta nu înseamnă că mințim Conclavul, a spus repede Aline. Ceea ce eu n-aș face niciodată, fiindcă mama mi-ar lua toate pecețile și, mai rău, mi-ar spune că e foarte dezamăgită de mine. Serios, noi încercăm doar să clarificăm situația pentru Conclav, și să nu îi încărcăm cu detalii irelevante. Tu n-ai nicio legătură cu Mâna Purpurie, Magnus, în afară de faptul că ai fost victima lor. Pe cine interesează povești de acum o sută de ani?

— Le voi spune că ar fi trebuit să apelez la Institutul din Paris când mi-a cerut un magician ajutorul, numai că eu am preferat să mă descurc singură, a continuat Helen.

— Dacă numele meu nu e târât prin noroi, a spus Magnus, al tău sigur nu poate fi. Ai avut o pistă, și ai urmărit pista aceea cu o dedicație demnă de toată lauda. Pe cine interesează de ce te-a ales pe tine magicianul, că a fost din cauza rădăcinilor tale de elf sau din altă cauză? Așa cum arată rezultatul, alegerea lui a fost corectă.

— Nici nu putea face o alegere mai bună, a replicat Aline. Tu ai anihilat Mâna Purpurie. Ai făcut tot ce s-a putut. Niciun alt vânător de umbre nu s-ar fi descurcat mai bine.

Helen s-a uitat la Aline. Obrajii ei căpătaseră o nuanță rozalie. Alec a fost uimit să vadă pe chipul ei un sentiment pe care l-a recunoscut, un sentiment pe care îl avea adesea când era lângă Magnus: o bucurie nesigură pentru că Magnus are așa o părere bună despre el, împletită cu un început de neîncredere pentru că Magnus ar putea să-și da seama în curând că nu e demn de el.

Alec a avut bănuiala că, în timpul cât fusese preocupat de Magnus, îi scăpaseră câteva detalii cruciale legate de însoțitoarele lui.

— Problema e, desigur, a continuat Magnus, că Shinyun nu mai e, iar Conclavul o să caute pe cineva pe care să-l acuze că a condus Mâna Purpurie.

Alec a fost cuprins de panică.

— Nu pe tine, a spus el. Nu puteai fi tu!

Magnus l-a privit cu surprindere și afecțiune.

— Nu pe mine, iubire, a spus el. O să găsim noi ceva.

A tăcut când grupul de vânători de umbre italieni, care cercetau împrejurimile, s-au apropiat de ei. Helen a schimbat câteva cuvinte cu liderul lor, în timp ce restul vânătorilor de umbre au trecut în grabă pe lângă ei.

Toți patru au pornit spre intrarea în vilă. Alec i-a prins privirea lui Helen.

— Îmi pare rău dacă am cam încurcat lucrurile.

— Ce ți-am zis eu, Alec Lightwood? i-a spus Helen. Dezastrul te urmează peste tot unde te duci. Clădirile se prăbușesc. Prizonierii evadează. Am început să mă obișnuiesc. A aruncat o privire spre Aline, care a roșit violent, și a adăugat: Cred că începe să-mi placă.

Aline a tușit puțin.

— Știu eu un loc. Nu e cine știe ce. E o cafenea mică pe malul Tibrului. Poate ne întâlnim acolo odată. Adică, dacă ai timp. Dacă vrei. Aline s-a uitat în jur. Apropo, invitația era pentru Helen. Nu pentru tine și Magnus.

— Am priceput, a spus Alec, pricepând, în sfârșit.

— Eu sunt în anul de călătorie, a spus Helen încet. Săptămâna viitoare ar trebui să fiu la Institutul din Praga.

— A.

Aline arăta distrusă.

Helen părea că se gândește la ceva.

— Dar după această misiune importantă, mi-ar prinde bine puțină odihnă. Cred că aș putea aranja să mai rămân puțin la Institutul din Roma.

— Da? a șoptit Aline.

Helen s-a oprit și s-a uitat în ochii ei. Alec și Magnus încercau să pară că sunt în altă parte.

— Dacă asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, a spus Helen. Dacă înseamnă o întâlnire adevărată. Cu mine.

— Da, a răspuns Aline, renunțând clar la ideea de a părea relaxată. Da, da, *da*, o întâlnire adevărată. Ești cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o, Helen Blackthorn. Și când lupți, ești o poezie. Când vorbești despre familia ta, îmi vine să plâng. Așa că hai să mergem la o cafea, sau la masă, sau am putea să mergem pentru un weekend la Florența. Stai, nu, ar trebui să spun ceva mai sofisticat decât asta. O să citesc niște cărți romantice și o să învăț să mă exprim mai bine. Îmi pare așa de rău!

Părea teribil de rușinată.

— De ce-ți pare rău? a întrebat Helen. Mi-a plăcut.

— Da? a zis Aline. Vrei să luăm micul dejun?

— Păi, nu, a spus Helen.

Aline s-a speriat.

— Am greșit. Unde am greșit?

— Am vrut doar să spun, a intervenit repede Helen, că mai bine luăm prânzul. Așa, putem să mergem întâi la Institut să ne spălăm. Am limfă între degete.

— A! Aline a făcut o pauză. Bine. Fantastic! Adică, OK.

A început să schițeze planuri elaborate pentru prânz. Alec nu știa cum va putea să organizeze în trei ore un prânz fantastic, dar se bucura să o vadă așa de fericită — ochii îi străluceau și obrajii i se îmbujoraseră de bucurie. Helen se gândea probabil că părea mai mult decât fericită, pentru că atunci când Aline s-a oprit să respire, s-a aplecat și a sărutat-o.

A fost o atingere rapidă a buzelor, un sărut ușor. Aline a zâmbit în timpul sărutului, apoi a prins-o de cot și a tras-o mai aproape de ea. Soarele, care abia începea să apară la orizont, s-a reflectat în inelul Penhallow, de pe degetul lui Aline, când i-a dat lui Helen părul deoparte de pe față și a sărutat-o iar și iar.

Alec a șoptit:

— Sper să aibă o relație frumoasă.

Magnus a spus:

— Eu am crezut că erau deja împreună. Un cuplu drăguț. Doamnelor, îmi pare rău să vă întrerup, dar Léon Verlac vine încoace.

Helen și Aline s-au despărțit, zâmbind. Chipul lui Léon, în mod normal senin, avea o expresie neobișnuit de ursuză când s-a apropiat. Îl împingea pe Bernard în fața lui.

Bernard avea mâinile legate și protesta furios.

— Nu poți să-mi faci mie asta! E numai vina lui Magnus Bane!

— Ca și cum o să credem ce spui tu, a rânjit Léon.

— Eu sunt liderul Mâinii Purpurii, stăpânul ei întunecat și charismatic, forța din spatele tronului, dar și cel care e destinat să stea pe tron. Refuz să fiu tratat ca un infractor de duzină!

Léon Verlac s-a uitat peste umăr la Helen și Aline, apoi la Alec și la Magnus. Alec i-a aruncat o privire inexpresivă.

— Da, în fine, a spus Léon, și i-a mai dat un brânci stăpânului întunecat și charismatic al Mâinii Purpurii. Toți am avut o zi grea.

Aline a zâmbit cu încântare către Magnus și Alec.

— Cred că s-a rezolvat și problema cu liderul Mâinii Purpurii.

— Cine s-ar fi gândit că o să mă bucur să-l văd pe Léon? s-a minunat Helen.

— Eu cred că ar trebui să facem un pact, a spus Alec. Toți patru vom ține pentru noi ceea ce știm despre Mâna Purpurie. De fapt, aș prefera să nu spunem nimic despre asta celor din New York. Niciodată.

— Foarte înțelept, a remarcat Aline. Era și acum îmbujorată, cu mâna în mâna lui Helen. Dacă află Jace și Isabelle că am fost la distracția asta fără ei, ne omoară.

Helen a dat din cap.

— Noi patru nu ne-am întâlnit aici. Chestia asta nu s-a întâmplat. Abia aștept să te întâlnesc la un moment dat, Alec. Pentru prima oară.

Dacă tatăl lui Alec ar fi auzit ceva despre cult și despre trecutul lui Magnus, ar fi avut aceleași suspiciuni pe care le avusese și Helen, doar că mai rău. Alec nu voia să se întâmple asta. Încă mai credea că dacă tatăl său va ajunge să-l cunoască

pe Magnus, îl va vedea așa cum Helen și Aline învățaseră să-l vadă și așa cum el îl văzuse aproape de la bun început.

Sigur, tatăl lui ar fi fost încântat să audă că Alec fusese de mare ajutor într-o misiune din Roma. Liderul Mâinii Purpurii fusese capturat, anihilaseră cultul și opriseră un ritual teribil. Chiar era posibil ca cei de la Institutul din Roma să-i felicite pentru așa o treabă bună.

Dar, comparativ cu Magnus, faptul că ar fi avut aprobarea tatălui său — sau a oricărui membru din Conclav — nu conta deloc. Alec știa cine era el. Știa ce făcuse, pentru ce luptase și știa pentru ce va lupta în viitor.

Și știa perfect pe cine iubea.

Praful începea să se așeze și razele soarelui căpătau mai multă putere, devenind fascicule strălucitoare de lumină albă care păreau să curețe acea nouă zi. Amfiteatrul improvizat, băncile de piatră pentru public și vila care fusese ultima redută a Mâinii Purpurii erau toate în ruine în acea lumină care părea să anunțe o zi senină de toamnă.

A simțit, cu surprindere, că începe să râdă.

A întins mâna și a găsit-o pe a lui Magnus, așteptându-l.

EPILOG

Orașul pe care eu îl numesc „acasă”

†††

New Yorkul este cel mai frumos oraș din lume? Nu e departe de adevăr... Aici e poezia noastră, pentru că am luat stelele de pe cer și le-am pus să lumineze pentru noi.

Ezra Pound[1]

[1] *Patria Mia,* 1950 (n. red.).

— Deci asta-i toată povestea cu vânarea Mâinii Purpurii, a spus Magnus, făcând un gest dramatic cu ceașca de ceai.

Lichidul s-a revărsat din ceașcă și stropii au trecut prin Proiecția Tessei.

Ochii ei cenușii și serioși s-au luminat de un zâmbet. Întotdeauna avea un aer grav, deși zâmbea des. Magnus i-a răspuns cu un surâs. Prinsese un moment liber înainte ca el și Alec să plece, și vânătorii de umbre încă erau ocupați cu rapoarte oficiale privitoarea la afacerea Mâna Purpurie.

Magnus avea și el de dat un raport, și era bucuros să vadă chipul Tessei, chiar dacă numai într-o Proiecție.

— O poveste chiar impresionantă, a observat Tessa.

— O să le-o spui celor din Labirintul Spiralat? a întrebat-o Magnus.

— Celor din Labirintul Spiralat o să le spun eu ceva, a răspuns ea. Ceva care n-o să semene nici pe departe cu povestea pe care mi-ai spus-o acum. Dar știi și tu, multe povești depind de interpretare.

— Tu ești ascultătorul, a spus Magnus. O las în seama ta.

— Ești fericit? l-a întrebat Tessa.

— Da, sunt fericit când nu mai sunt acuzat pe nedrept că am condus un cult care urmărea distrugerea globală, a răspuns Magnus. Și mai sunt fericit fiindcă nu mai e un magician scrântit care să trimită după mine demoni să mă urmărească prin toată Europa. Toate astea sunt foarte mulțumitoare.

— Sunt convinsă, a spus Tessa, dar ești fericit?

Magnus o cunoștea de mult timp. A lăsat un pic deoparte atitudinea lui defensivă, cât să răspundă cu un simplu „da".

Tessa a zâmbit fără pic de șovăire sau invidie.

— Mă bucur.

Magnus era reticent.

— Pot să te întreb ceva? Tu ai iubit un vânător de umbre.

— Crezi că acum nu-l mai iubesc?

— Când iubeai un vânător de umbre, ți-a fost vreodată teamă?

— Mi-a fost întotdeauna teamă, a spus Tessa. E firesc să-ți fie teamă că poți să pierzi persoana care pentru tine prețuiește mai mult ca orice în lumea asta. Dar nu te teme prea tare, Magnus. Știu că magicienii și vânătorii de umbre sunt foarte diferiți, și că între lumile voastre e o distanță foarte greu de trecut. Dar, cum mi-a spus odată cineva, pentru omul potrivit nu va conta asta. Puteți construi o punte între cele două lumi, ca să vă găsiți. Puteți construi împreună ceva mai măreț decât oricare dintre voi doi ar putea construi singur.

A urmat o tăcere după cuvintele ei, pentru că amândoi se gândeau la secolele care trecuseră și la cele care urmau să vină. Lumina soarelui care pătrundea pe fereastra hotelului din Roma era încă puternică, dar nu avea să mai fie mult timp așa.

Magnus a spus șovăitor:

— Totuși, în final, pierdem iubirea. Amândoi știm asta.

— Nu, a replicat Tessa. Iubirea te schimbă. Iubirea schimbă lumea. Nu poți pierde iubirea aceea, oricât de mult ai trăi, cred. Ai încredere în iubire! Ai încredere în el!

Magnus ar fi vrut, dar nu putea să uite ce îi spusese Asmodeus, că el era blestemul lumii. Își amintea cum o implorase din priviri pe Shinyun să nu-i spună lui Alec cine era tatăl lui. Nu voia s-o mintă pe Tessa. Nu știa cum să-i promită că îi va urma sfatul.

— Și dacă îl pierd spunându-i adevărul?

— Și dacă îl pierzi ascunzându-i adevărul?

Magnus a clătinat din cap.

— Ai grijă de tine, Tessa! i-a spus el, în loc să-i spună că îi va urma sfatul.

Tessa nu a insistat.

— Și tu de tine, prietene. Vă urez numai bine.

Imaginea ei s-a estompat, și părul ei șaten, bogat și fin, s-a destrămat ca un nor în vânt. După o clipă, Magnus s-a ridicat și s-a dus să se schimbe, ca să plece la Institutul din Roma să se întâlnească cu Alec și să-și continue, în sfârșit, vacanța.

†††

ÎN FAȚA SCĂRILOR DE LA INSTITUT SE DESCHISESE UN PORTAL, despicând aerul. Magnus stătea în capul scărilor. Se îmbrățișase deja cu toată lumea, inclusiv cu două fete vânători de umbre italience care păruseră foarte surprinse de asta și se prezentaseră în brațele lui, dar îi răspunseseră cu entuziasm la îmbrățișare. Fetele se numeau Manuela și Rossella. Magnus le găsea simpatice.

Alec nu a îmbrățișat pe nimeni, cu excepția lui Aline, dar pe ea a strâns-o tare în brațe. Magnus s-a uitat la ceafa lui Alec, cum stătea așa, cu capul aplecat spre Aline, și a schimbat cu Helen o privire și un zâmbet.

— Sper că următoare voastră destinație de vacanță e fabuloasă, a spus Helen.

— Va fi. Sper că următorul oraș în care vei ajunge în anul tău de călătorie e minunat.

— Problema e, a spus Helen, că m-am cam săturat de călătorii. Mă simt bine unde sunt.

Aline a venit lângă Helen.

— Călătorii? a repetat ea. Mă gândeam, dacă vrei companie când pleci la Institutul din Praga, aș putea să vin cu tine. Nu am altceva de făcut, decât să lupt cu forțele răului. Dar am putea face asta împreună.

Helen a zâmbit.

— Cred că o să găsim noi o variantă.

Alec a fentat încercarea lui Léon Verlac de a-l îmbrățișa, și a plecat de lângă el aruncându-i în aer două săruturi pe obraji. A venit înapoi la Magnus, în capul scărilor.

— Ești gata să revenim la vacanța noastră? l-a întrebat Magnus, întinzându-i mâna.

— Abia aștept, a spus Alec, luându-i mâna.

Împreună, cu bagajele urmându-i îndeaproape, au pășit prin Portal. Au lăsat în urmă Institutul din Roma și au ieșit în sufrageria din mansarda pe care o avea Magnus în Brooklyn.

Magnus a ridicat mâna, răsucindu-se încet. Toate draperiile s-au dat la o parte și toate ferestrele s-au deschis. Lumina soarelui a inundat podeaua de lemn și covoarele viu colorate, țesute cu fire roșii, galbene și albastre, făcând să sclipească pielea

de vițel aurită cu care erau legate cărțile de magie și noua cafetieră pe care Magnus o cumpărase pentru că Alec nu era de acord ca el să mai fure cafea de la localurile din zonă.

Președintele Miau s-a apropiat de Magnus cu capul ridicat și o oarecare ezitare, după care a executat câteva opturi printre picioarele lui. Apoi pisoiul a sărit pe el ca un alpinist, s-a ghemuit în mâinile lui și i-a escaladat brațul, pentru a i se cocoța pe umăr. A început să toarcă la urechea lui Magnus, i-a lins obrazul cu limba lui aspră, după care a sărit jos și nu s-a mai uitat la el, pentru că își făcuse datoria de a-l saluta.

— Și eu te iubesc, Președinte Miau! a strigat Magnus după el.

Alec și-a ridicat brațele către cer și s-a întins, apoi și-a legănat trupul într-o parte și-n alta și s-a trântit pe canapea. Și-a aruncat încălțările din picioare și s-a cufundat în perne.

— Ce bine e din nou în New York! Acasă. Simțeam nevoia de o vacanță de la vacanță.

A întins mâna spre Magnus, iar acesta s-a urcat lângă el pe canapea și a simțit degetele lui Alec în părul lui.

— Fără obiective turistice care nu trebuie ratate. Fără întâlniri sofisticate la masă, care necesită aparate de zbor și clar fără culte și magicieni ucigași, i-a șoptit el la ureche lui Alec. Doar acasă.

— Îmi pare bine că ne-am întors, a spus Alec. Mi-era dor de priveliștea care se vede pe fereastra asta.

— Da, a încuviințat Magnus, meditativ.

Fuseseră atâtea ferestre și atâtea orașe. Până atunci nu își închipuise că îi va fi dor de una dintre ele.

— Și mi-a fost dor de Izzy.

Magnus s-a gândit la neînfricata soră a lui Alec, pe care acesta o apăra cu prețul vieții.

— Da.

— Și de Jace.

— Ei! a făcut Magnus.

A zâmbit cu fața lipită de obrazul lui Alec, știind că Alec îi va simți zâmbetul, chiar dacă nu-l va vedea. Nu îi mai fusese dor de vreo priveliște până atunci, dar era plăcut să-ți fie dor de una. I se părea ciudat să se uite la piatra maronie a clădirilor și la cerul albastru, la cablurile curbate ale Podului Brooklyn și la zgârie-norii sclipitori din Manhattan, și să se gândească la revenire, să se gândească la un loc plin de rude și de prieteni.

— Nu cred că ne așteaptă cineva, deocamdată, a spus Alec.

— Nu trebuie să le dăm explicații de ce ne-am întors mai devreme, a zis Magnus. Eu nu dau niciodată explicații. Durează mai puțin și aduce ceva în plus aerului meu misterios.

— Nu, vreau să spun… Alec a înghițit în sec. Mi-e dor de ei, dar pot să mai rezist un pic, ca să mai stăm o vreme singuri. Nu trebuie să îi anunțăm că ne-am întors.

Magnus s-a luminat la față.

— Pot face oricând un Portal să ne întoarcem în vacanță, dacă vrei. Încă mai putem ajunge la Operă, cum ți-ai dorit tu. Mai încolo.

— Aș putea să spun că mi s-a stricat telefonul, a zis Alec. Aș putea să spun că l-am scăpat în Tibru.

Magnus a zâmbit, ghiduș.

— Am o idee mai bună.

A sărit de pe canapea și s-a dus în capătul mansardei. A făcut o vrajă și două gesturi ample cu brațele, ca să dea toată mobila la o parte.

S-a întors cu fața la Alec, îmbrăcat pe neașteptate într-un *lederhosen* foarte lucios și foarte verde.

— Parcă următoarea noastră oprire trebuia să fie la Berlin.

Timp de o oră au compensat o excursie de câteva săptămâni, făcând fotografii pe fundaluri proiectate de Magnus pe zidul mansardei. Prima fotografie îi înfățișa dansând într-o discotecă din Berlin. Pe urmă s-au mutat în fața Muzeului Prado, din Spania. Alec le-a dat niște biscuiți unor porumbei pe care Magnus i-a adus de pe acoperiș.

— Aș putea să aduc și un taur, a propus Magnus. Ca să fie verosimil.

— Fără tauri, a spus Alec.

Ultima fotografie a fost în New Delhi, într-o mulțime de oameni îmbrăcați în veșminte viu colorate, în fața moscheii Jama, care sărbătorea Eid-al-Fitr. Magnus a adus prin magie castroane de argint cu *gulab jamun, rasmalai, kheer* și alte dulciuri preferate, și s-au hrănit unul pe altul, zâmbind spre obiectiv.

Alec a întins mâna să-l tragă spre el pe Magnus, pentru un sărut, dar apoi a șovăit, pentru că avea degetele lipicioase de la zahăr. Magnus a făcut un gest și o undă licăritoare de magie i-a urmat mâna, luând de acolo deserturile, fundalul și siropul de pe mâinile lor. S-a aplecat spre Alec, i-a pus degetele sub bărbie și l-a sărutat.

— Acum, că am scăpat de partea cu vacanța din vacanța noastră, a spus el, putem să ne simțim și noi bine.

S-a rezemat de biblioteca plină cu cărți vechi de magie și l-a luat pe Alec de mână.

— Ar fi minunat, a răspuns Alec, timid.

— Privind retrospectiv, a spus Magnus, o vacanță așa extravagantă ar putea fi puțin cam mult pentru ceva atât de… nou.

A făcut semn către ei doi.

Alec a început să zâmbească.

— Mereu mi-a fost teamă că o s-o dau în bară.

— Cum ai fi putut s-o dai în bară?

Alec a ridicat din umeri.

— O să țin pasul cu tine? O să fiu suficient de interesant?

Magnus a început să râdă.

— Eu voiam să-ți arăt lumea, să-ți arăt ce aventură măreață și romantică poate fi viața. De-asta am plănuit cina romantică din balonul zburător la Paris. Știi cât mi-a luat să o pun la punct? Numai ca să țin pe loc masa și scaunele în vântul ăla mi-au trebuit ore de magie, pe care tu nu le-ai văzut. Și tot ne-am prăbușit.

Alec a început să râdă și el.

— E posibil să fi exagerat puțin, a recunoscut Magnus. Dar voiam să-ți aștern la picioare toată grandoarea și strălucirea Europei. Voiam să te simți bine.

Când s-a uitat din nou la Alec, l-a văzut încruntat.

— Chiar m-am simțit bine, a spus el. Dar nu aveam nevoie de nimic din toate astea. Sunt doar niște locuri. Nu trebuie să construiești nicio scenă ca să mă convingi. Nu am nevoie de Paris, de Veneția sau de Roma. Te vreau doar pe tine.

A urmat o pauză. Soarele după-amiezii intra pe ferestrele deschise și făcea ca particulele de praf din apartament să sclipească și arunca o lumină caldă pe mâinile lor împreunate. Magnus auzea zgomotul traficului din Brooklyn, taxiurile galbene care claxonau și se strecurau printre mașini.

— Voiam să te întreb, a spus Magnus. Când mă luptam cu Shinyun în interiorul pentagramei, la Roma, ai săgetat-o. Mi-ai spus că vedeai zeci de imagini cu mine, luptându-mă cu ea. Cum ți-ai dat seama care e adevărata Shinyun?

— Nu mi-am dat seama care e ea, a răspuns Alec. Mi-am dat seama care ești tu.

— O. Una dintre variantele mele era mai frumoasă ca celelalte? a întrebat Magnus, încântat. Mai jovial? Avea un *je ne sais quoi*?

— Asta nu știu, a spus Alec. Ai întins mâna după un pumnal. L-ai avut între degete, dar i-ai dat drumul.

Magnus s-a dezumflat.

— Ai știut că sunt eu pentru că lupt mai prost ca ea? a întrebat el. Ei, asta-i o noutate oribilă. Îmi închipui că „penibil ca luptător" se află pe lista cu primele zece trăsături negative pentru vânătorii de umbre.

— Nu, a spus Alec.

— E a unsprezecea, chiar sub „nu arată prea grozav în negru"?

Alec a clătinat iar din cap.

— Înainte să fim împreună, a spus el, am fost multă vreme furios și îi răneam pe oameni fiindcă sufeream. Să fii bun atunci când suferi… e greu. Majoritatea se chinuie să fie buni chiar și când le e bine. Demonul care a făcut vraja aceea nu s-a gândit la asta. Dar între acele persoane identice, una singură a șovăit când trebuia să rănească pe cineva, într-un moment de maximă teroare. Doar tu puteai fi acela.

— A, a făcut Magnus.

I-a cuprins fața în palme și l-a sărutat din nou. Îl sărutase pe Alec de atâtea ori, și tot nu se obișnuise cu felul în care acesta răspundea la sărutul lui, sau cu felul în care el răspundea la sărutul lui Alec. De fiecare dată i se părea ceva nou. Își dorea să nu se obișnuiască niciodată cu asta.

— Suntem singuri, a murmurat Alec, cu buzele lipite de gura lui. Mansarda e păzită de vrăji. Niciun demon nu ne poate întrerupe.

— Ușile sunt încuiate, a spus Magnus. Și am cele mai bune încuietori care pot fi cumpărate cu bani sau cu magie. Nici măcar o rună de deschidere nu are efect asupra ușilor mele.

— Ce veste minunată, a spus Alec.

Magnus abia l-a înțeles. Mișcarea buzelor lui Alec pe buzele lui făcea să-i zboare din minte orice gând lucid.

A pocnit din degete spre patul din spatele lui și a trimis acolo o cuvertură roșu cu auriu, care a zburat dintr-un alt capăt al camerei ca o pânză de corabie.

— Putem să…?

Ochii lui Alec s-au aprins de dorință.

— *Da.*

S-au rostogolit pe pat, îmbrățișându-se sub cearșafurile de mătase. Magnus și-a strecurat mâna pe sub tricoul lui Alec, simțindu-i pielea fierbinte și fină sub bumbacul uzat și vibrația mușchilor pe abdomenul gol. Propria lui dorință era o flacără undeva, jos, în pântec, ce se ridica în piept și îl gâtuia. *Alexander. Frumosul meu Alexander. Știi cât de mult te doresc?*

Dar o voce întunecată șoptea în mintea lui, îi murmura că nu îi putea spune lui Alec adevărul despre tatăl său, despre viața sa. Magnus își dorea să așeze la picioarele iubitului său toate adevărurile existenței lui, numai că asta l-ar fi pus pe Alec în pericol. Trebuia să-l ascundă.

— Stai, stai, stai! a gâfâit el.

— De ce? a întrebat Alec, cu buzele înflorite de săruturi și cu ochii încețoșați de dorință.

Chiar, de ce? Bună întrebare. Magnus a închis ochii și a regăsit în spatele pleoapelor lumina și conturul corpului lui Alec, lipit de al lui, cald, dulce și perfect. Se îneca în lumină.

L-a împins pe Alec, deși n-a avut putere să-l împingă prea departe. Alec a rămas la o palmă distanță de el, pe cearșafurile purpurii de mătase.

— Pur și simplu nu vreau să faci ceva ce ai putea să regreți, a spus Magnus. Putem aștepta cât vrei tu. Dacă simți nevoia să așteptăm până… până când vei fi sigur de ce simți…

— Ce?

Alec părea șocat, dar și puțin iritat.

Când Magnus visa la momente superbe și senzuale cu preaiubitul lui Alec, sau la momente în care el însuși era capabil de sacrificiu și nobil, nu îl văzuse niciodată pe preaiubitul lui Alec așa de iritat.

— Te-am sărutat în Sala Acordurilor, în fața Îngerului și a tuturor cunoscuților mei, a spus Alec. Nu ai priceput ce înseamnă asta?

Magnus și-a amintit cum stătuse față în față cu Alec la începutul războiului, când se gândea că îl pierduse pentru totdeauna și își dăduse seama că nu era așa. Cunoscuse siguranța timp de o unică și fantastică secundă, ce răsunase în Sala Acordurilor și în trupul lui ca un clopot. Dar astfel de clipe nu puteau fi păstrate. Magnus lăsase să se insinueze umbre de îndoială legate de el însuși, de trecutul lui, de viitorul lui Alec, le lăsase să-i smulgă siguranța aceea.

Alec se uita atent la el.

— Ai înființat un cult demonic acum câteva secole, și eu nu ți-am pus nicio întrebare. Te-am urmat prin toată Europa.

Am ucis pentru tine o haită întreagă de demoni pe Orient Express. Am intrat într-un *palazzo* plin de ucigași și de oameni care voiau să facă conversație și să danseze, pentru tine. Am mințit la Institutul din Roma, pentru tine, și aș fi mințit și Conclavul.

Puse laolaltă, erau multe.

— Îmi pare rău că a trebuit să faci toate astea, a murmurat Magnus.

— Nu vreau să-ți pară rău! a spus Alec. Mie nu-mi pare rău. Am vrut s-o fac. Am vrut să fac toate astea cu tine. Singurul lucru care m-a deranjat a fost atunci când ai avut de înfruntat singur necazurile. Vreau să le înfruntăm împreună. Vreau să fim împreună, indiferent ce se întâmplă. Asta-i tot ce vreau.

Magnus a așteptat în tăcere. După un moment, Alec a spus, încet:

— Nu am iubit pe nimeni așa cum te iubesc pe tine. Poate că nu o spun cum trebuie, dar asta simt.

Nu am iubit pe nimeni așa cum te iubesc pe tine.

Inima lui Magnus a părut că se sparge și îi umple venele cu iubire și dorință.

— Alec, a șoptit el. Ai spus totul perfect.

— Atunci ce nu e în regulă?

Alec s-a ridicat în genunchi pe pat, cu părul încântător de ciufulit și cu obrajii aprinși.

— Pentru tine e prima oară, a spus Magnus. Vreau să fie perfect pentru tine.

Spre uimirea lui, Alec a zâmbit.

— Magnus, a spus el, am așteptat asta *atâta timp*. Dacă nu o facem acum, efectiv, mă arunc pe geam.

Magnus a început să râdă. Era ciudat să râdă și în același timp să simtă dorință; nu credea că i se mai întâmplase asta cu cineva, în afară de Alec. A întins mâna și l-a tras spre el.

Alec a scos un geamăt când trupurile lor s-au atins, și în foarte scurt timp niciunul dintre ei nu mai râdea. Respirația lui Alec a devenit mai scurtă când Magnus i-a scos tricoul. Atingerea lui era flămândă, exploratoare. A dus mâna la gâtul tricoului lui Magnus și l-a rupt, după care i l-a tras de pe umeri. Mâinile lui mângâiau brațele lui Magnus, goale. L-a sărutat pe gât, pe pieptul gol, pe suprafața netedă a abdomenului lipsit de ombilic. Magnus își strecurase degetele prin părul lui Alec și se întreba dacă mai fusese cineva așa de norocos.

— Întinde-te pe spate, a șoptit Magnus în cele din urmă. Întinde-te pe spate, Alexander!

Alec s-a întins pe pat, cu trupul lui superb gol de la mijloc în sus. Cu ochii fixați pe Magnus, și-a ridicat mâinile și s-a prins în spate de tăblia patului, cu mușchii brațelor încordați. Lumina care intra pe fereastră cădea pe el, dându-i trupului său o luminiscență palidă. Magnus a oftat, dorindu-și o magie care să poată opri timpul, permițându-i să păstreze acest moment la nesfârșit.

— O, dragostea mea, a murmurat Magnus. Ce mult mă bucur că am venit acasă!

Alec a zâmbit, iar Magnus s-a aplecat peste el. S-au mișcat, s-au arcuit și s-au potrivit perfect, piept lângă piept, coapse lângă coapse. Lui Alec i s-a tăiat respirația când limba lui Magnus a găsit drumul spre gura lui deschisă, iar mâinile lui l-au scăpat pe Alec de restul hainelor, și atunci au fost piele pe piele, respirație pe respirație și inimă pe inimă. Magnus și-a trecut

degetele pe linia gâtului lui Alec, până la buze; Alec i-a lins și i-a supt degetele, pietrele de la inele, iar Magnus s-a cutremurat de plăcere și uimire când Alec i-a mușcat delicat palma. Peste tot unde se sărutau și peste tot unde se atingeau simțeau un fel de alchimie, ca și cum un metal obișnuit se transforma în aur. Se mișcau în același ritm, la început lent, apoi cu o dorință din ce în ce mai mare.

Când mișcarea lor a încetat și gemetele s-au transformat în șoapte tandre, au rămas ținându-se în brațe în lumina tot mai slabă a soarelui, Alec stând lipit de magician, cu capul pe pieptul lui. Magnus i-a atins părul moale și s-a uitat uimit la umbrele de deasupra patului. Avea impresia că era prima oară când în lume se întâmpla așa ceva, că era începutul a ceva luminos și imposibil de nou.

Magnus avusese întotdeauna o inimă hoinară. De-a lungul secolelor se aventurase în atât de multe locuri, mereu în căutare de ceva care să-i potolească foamea perpetuă. Nu se gândise niciodată că la un moment dat toate piesele se vor așeza la locul lor și că acasă va însemna în același timp undeva și cineva.

Îi aparținea lui Alec. Inima lui hoinară se putea liniști.

†††

PORTALUL S-A DESCHIS CHIAR ÎN FAȚA VECHIULUI *HONGSALMUN*[1] din vârful muntelui. Vopseaua roșie care odinioară făcea să strălucească poarta de lemn se cojise cu un secol în urmă, iar acum stâlpii și barele de lemn erau înecate de plante agățătoare.

[1] Construcție asemănătoare cu o poartă roșie care se găsește la intrarea într-un loc sacru în Coreea. Este formată din doi stâlpi rotunzi verticali peste care se află două bare transversale (n. red.).

Shinyun a ieșit din Portal și a tras în piept aerul rece de munte. Și-a cercetat domeniul și vrăjile ei de protecție. Doar o vulpe reușise să treacă de ele, cu mult timp în urmă, flămândă, în căutare de hrană. Nu găsise nimic, iar acum mai rămăsese din ea doar scheletul.

A pornit pe cărarea șerpuită cu dalele sparte și vegetație crescută printre ele, spre vârful muntelui. Casa veche din Coreea, care aparținuse familiei ei, era cunoscută de localnici ca un loc blestemat și bântuit. Shinyun bănuia că așa și era, într-un fel. Ea era fantoma familiei sale, ultima. Fusese abandonată aici și nu ar fi putut pleca vreodată cu adevărat.

A intrat în casă și a readus-o la viață cu o fluturare a mâinii. În vatră s-a aprins focul. Cei doi demoni Nue pe care îi avea, cu ochii roșii și cu dinți ascuțiți ca niște lame strălucind pe fețele lor de maimuțe, au ieșit din flăcări și au venit la ea cu cozile lor de șarpe mișcându-se în aer.

Cei doi demoni și-au urmat stăpâna îndeaproape când a pornit din holul de intrare către partea din spate a casei. Au ajuns în fața unui zid, iar în clipa următoare acesta a început să pâlpâie și să dispară. Shinyun i-a lăsat pe demoni să treacă, iar zidul s-a refăcut din nou în spatele lor când ei au pornit să coboare pe scara ascunsă.

În spatele pivniței era o cușcă de fier ruginit, întărită de farmece puternice. Demonii lui Shinyun nu erau animale de companie. Erau paznici. Îi țineau pe intruși la distanță. Și țineau și alte lucruri înăuntru.

Shinyun a desfăcut zăvoarele și a intrat în cușcă. Demonii au început să șuiere amenințător către grămada de paie din colț, iar magicianul murdar, cu pielea verde, a ridicat capul. Fața lui era aproape complet acoperită de o masă încâlcită de

păr care odinioară fusese alb ca zăpada, dar care era acum cenușiu de mizerie.

— O, ești în viață, a spus el. Ce păcat! S-a rezemat de mormanul de paie cu care era umplut sacul, ca de o saltea de mătase. Sunt încântat să văd că nu arăți bine, a adăugat el. Magnus Bane s-a dovedit un adversar mult mai puternic decât ți-ai închipuit? Cine ar fi crezut? Stai, eu ți-am spus că n-ai nicio șansă cu el. În mod repetat.

Shinyun l-a lovit tare cu piciorul în burtă. A continuat să-l lovească, până când a fost răsplătită cu un geamăt.

— Poate că lucrurile n-au ieșit cum am sperat, a gâfâit ea. O să-ți pară rău pentru asta la fel cum îmi pare mie. Am un alt plan, un plan pentru toate blestemele străvechi, iar tu o să mă ajuți.

— Mă îndoiesc, a spus el. Nu sunt săritor de felul meu.

Shinyun l-a lovit iar. L-a lovit cu piciorul până când magicianul s-a încovoiat de durere, apoi a întors capul, ca el să nu-i vadă lacrimile.

— Nu ai de ales. Nu vine nimeni să te salveze, a spus ea, cu răceală și siguranță. Ești singur, Ragnor Fell. Toată lumea crede că ești mort.

Mulțumiri

Alec Lightwood a prins contur în mintea mea în 2004, un băiat îmbrăcat în hanorace vechi, uzate, cu mâneci găurite, cu ochi albaștri, furioși, și cu un suflet vulnerabil. Magnus a venit ca o explozie în inima mea nu mult timp după aceea, cu personalitatea lui copleșitoare și cu emoțiile lui ascunse cu grijă. Și am știut că sunt perfecți unul pentru celălalt: vânătorul de umbre și repudiatul, magicianul și băiatul cu arcul.

Când eram eu adolescentă, tema LGBTQ+ în literatura pentru tineri își găsea locul în paginile „romanelor-problemă" — dacă și-l găsea. Prietenii mei homosexuali, lesbiene sau transsexuali căutau în van personaje care să-i întruchipeze în cărțile care le plăceau, de aventuri fantastice. Când m-am gândit să scriu cărțile din seria vânătorilor de umbre, inclusiv despre Alec și Magnus, ideea mi-a venit pentru că îmi plăceau personajele lor și am considerat că se potrivesc cu literatura de aventuri fantastice: excluderea din școli, din târgurile de carte, din librării care nu voiau să accepte cărțile din cauza lor, etichetarea lor de către site-urile câinilor de pază din media drept „romane cu conținut sexual", cu toate că cei doi nici nu se

sărutaseră, m-au șocat și întristat, la fel cum susținerea primită din partea cititorilor LGBTQ+ mi-a întărit și mai mult hotărârea de a le spune povestea.

Au fost multe provocări. Am încercat să mențin un echilibru prin care Magnus și Alec să fie mereu prezenți în cărți, întotdeauna umani și simpatici, întotdeauna eroi, fără să trec de limita impusă de „conținutul acceptabil", ca să ajung în situația în care cărțile să nu se găsească pe rafturile magazinelor și ale librăriilor, iar copiii care au nevoie să citească despre personaje precum Alec și Magnus să poată avea acces la ele. Dar îmi doream din tot sufletul să fac mai mult.

Scrierea și publicarea *Cronicilor lui Magnus Bane*, în 2014, au reprezentat un semnal: o carte fără inhibiții despre Magnus, despre viața și iubirea de ambele sexe și despre angajamentul lui final față de Alec. A ieșit destul de bine — destul de bine ca eu să consider că a venit momentul să fac ceva ce mi-am dorit întotdeauna, să creez o poveste de aventuri fantastice și romantice în care protagoniștii să fie Magnus și Alec. Lăsasem deja o portiță pentru povestea care urma să vină — „vacanța" pe care o au Magnus și Alec în *Orașul Îngerilor Căzuți*, carte în care relația lor a devenit clar mai serioasă. Știam că umblaseră prin Europa — dar *ce se întâmplase mai exact*? Cartea de față urmărește acea poveste.

Așa că le mulțumesc prietenilor și familiei mele, care m-au susținut în timp ce am scris-o, editorului care și-a asumat un risc, redactorului și agentului meu, dar și coautorului meu, Wesley Chu. Și mai mult ca oricui le mulțumesc lui Alec și lui Magnus și celor care i-au iubit și i-au susținut de-a lungul anilor. La o convenție din 2015, o bibliotecară din Texas a luat-o deoparte pe una dintre scriitoarele cu care am colaborat

la *Cronicile lui Magnus Bane* și i-a spus că aceea era singura carte LGBTQ+ pe care avea voie să o aibă în biblioteca ei. Toate celelalte erau interzise ca „inadecvate", dar cum copiii care erau fani ai vânătorilor de umbre le cereau necontenit cartea, i s-a spus că poate face o excepție. Le mulțumesc mai mult ca oricui copiilor care au cerut cartea, acelei bibliotecare și altora ca ea, profesorilor și librarilor care pun cărțile potrivite în mâinile cititorilor potriviți. Și haideți să sperăm într-o lume în care toată lumea va ști într-o bună zi că niște cărți LGBTQ+ nu sunt doar „adecvate", ci și necesare.

C. C.

MANUSCRISELE ROȘII ALE MAGIEI A FOST SCRISĂ ÎNTR-O PERIOADĂ de tranziție foarte semnificativă. Înainte să fiu rugat să contribui la povestea lui Magnus și a lui Alec, credeam că am sufletul împlinit, trăind în Chicago cu soția mea, Paula, și cu terierul nostru Airdale, Eva. Pe urmă l-am primit cu brațele deschise în lumea noastră pe fiul nostru, Hunter, și ne-am mutat în capătul celălalt al țării, la Los Angeles, și, precum Grinch care a furat Crăciunul, am simțit că inima mea se face de trei ori mai mare și iese din piept. Acești ultimi ani în care am lucrat la această carte au fost pentru mine perioada cea mai plăcută și mai plină de provocări din viața mea, atât în plan personal, cât și în plan profesional, și cred că puterea mea tot mai mare de a iubi și sentimentele pe care le am pentru familie, pentru noua mea casă și pentru acest proiect se văd în aceste pagini.

Îi sunt recunoscător frumoasei mele soții, Paula, pentru că mi-a arătat ce înseamnă iubirea și sprijinul necondiționat, și pentru că mi-a dăruit răbdarea ei eternă în timp ce eu petreceam mii de ore aplecat pe tastatură. Le sunt recunoscător, de

asemenea, părinților și socrilor mei, care ne-au ajutat să avem grijă de Hunter, lucru care mi-a permis să am timpul și spațiul necesar pentru a-mi dedica gândurile lui Magnus și lui Alec. Îi mulțumesc și agentului meu, Russ Galen, pentru că a crezut destul în mine ca să-mi încredințeze acest proiect, și echipelor de la Simon & Schuster, care s-au ocupat de toate celelalte.

Dragostea și devotamentul fanilor vânătorilor de umbre mă uimește și mă inspiră permanent. Vă mulțumesc. Suntem alături în povestea asta. Trăiți cu intensitate! Trăiți cu însuflețire!

Îți mulțumesc ție, în mod special, Cassie, pentru că mi-ai dat voie să te ajut să spui povestea lui Magnus. A fost una dintre cele mai plăcute experiențe din viața mea, și mă simt cu adevărat onorat și binecuvântat că pot să fac parte din ceva atât de special cum este universul vânătorilor de umbre.

În final, trebuie să le mulțumesc lui Magnus și lui Alec. Iubirea voastră e pentru mulți inspirație și lumină călăuzitoare. Fie ca zilele voastre să strălucească la fel, de la prima până la ultima!

W. C.

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/70x100
Coli tipo: 26

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising, www.4colours.ro

Radin print
4 Colours Advertising